

Say Năm Tháng

Contents

Say Năm Tháng	2
1. Q.1 - Chương 1: Mất Say Nhìn Mộng, Mộng Cũng Say (1)	3
2. Q.1 - Chương 2: Mất Say Nhìn Mộng, Mộng Cũng Say (2)	6
3. Q.1 - Chương 3: Mất Say Nhìn Mộng, Mộng Cũng Say (3)	10
4. Q.1 - Chương 4: Mãn Phong Tự Che Yên Hà (1)	13
5. Q.1 - Chương 5: Mãn Phong Tự Che Yên Hà (2)	16
6. Q.1 - Chương 6: Mãn Phong Tự Che Yên Hà (3)	20
7. Q.1 - Chương 7: Tỏa Linh Đài Trong Thiên Hương Lao (1)	24
8. Q.1 - Chương 8: Tỏa Linh Đài Trong Thiên Hương Lao (2)	28
9. Q.1 - Chương 9: Tỏa Linh Đài Trong Thiên Hương Lao (3)	29
10. Q.1 - Chương 10: Tỏa Linh Đài Trong Thiên Hương Lao (4)	32
11. Q.1 - Chương 11: Tỏa Linh Đài Trong Thiên Hương Lao (5)	34
12. Q.1 - Chương 12: Thảo Mộc Sinh Hương Yên Ẩn Ẩn (1)	35
13. Q.1 - Chương 13: Thảo Mộc Sinh Hương Yên Ẩn Ẩn (2)	37
14. Q.1 - Chương 14: Thảo Mộc Sinh Hương Yên Ẩn Ẩn (3)	39
15. Q.1 - Chương 15: Thảo Mộc Sinh Hương Yên Ẩn Ẩn (4)	40
16. Q.1 - Chương 16: Thảo Mộc Sinh Hương Yên Ẩn Ẩn (5)	42
17. Q.1 - Chương 17: Thảo Mộc Sinh Hương Yên Ẩn Ẩn (6)	46
18. Q.1 - Chương 18: Thu Âm Bất Tán Sương Phi Vãn (1)	48
19. Q.1 - Chương 19: Thu Âm Bất Tán Sương Phi Vãn (2)	53
20. Q.1 - Chương 20: Thu Âm Bất Tán Sương Phi Vãn (3)	56
21. Q.2 - Chương 1: Năm Đó Như Giấc Mộng Tam Sinh (1)	59
22. Q.2 - Chương 2: Năm Đó Như Giấc Mộng Tam Sinh (2)	62
23. Q.2 - Chương 3: Năm Đó Như Giấc Mộng Tam Sinh (3)	65
24. Q.2 - Chương 4: Năm Tháng Tươi Đẹp Khi Nào Lặp Lại (1)	68
25. Q.2 - Chương 5: Năm Tháng Tươi Đẹp Khi Nào Lặp Lại (2)	70
26. Q.2 - Chương 6: Năm Tháng Tươi Đẹp Khi Nào Lặp Lại (3)	72
27. Q.2 - Chương 7: Năm Tháng Tươi Đẹp Khi Nào Lặp Lại (4)	74
28. Q.2 - Chương 8: Năm Tháng Tươi Đẹp Khi Nào Lặp Lại (5)	76
29. Q.2 - Chương 9: Năm Tháng Tươi Đẹp Khi Nào Lặp Lại (6)	78
30. Q.2 - Chương 10: Chưa Từng Cầm Tay Ngắm Khói Mây (1)	80
31. Q.2 - Chương 11: Chưa Từng Cầm Tay Ngắm Khói Mây (2)	84
32. Q.2 - Chương 12: Chưa Từng Cầm Tay Ngắm Khói Mây (3)	87
33. Q.2 - Chương 13: Chưa Từng Cầm Tay Ngắm Khói Mây (4)	89
34. Q.2 - Chương 14: Chưa Từng Cầm Tay Ngắm Khói Mây (5)	91
35. Q.2 - Chương 15: Còn Đợi Trời Xanh Gửi Tương Tư (1)	94
36. Q.2 - Chương 16: Còn Đợi Trời Xanh Gửi Tương Tư (2)	96
37. Q.2 - Chương 17: Còn Đợi Trời Xanh Gửi Tương Tư (3)	100
38. Q.2 - Chương 18: Mây Trôi Từ Biệt Núi Sông Cô Quạnh (1)	103
39. Q.2 - Chương 19: Mây Trôi Từ Biệt Núi Sông Cô Quạnh (2)	106

40. Q.2 - Chương 20: Mây Trôi Từ Biệt Núi Sông Cô Quạnh (3)	110
41. Q.2 - Chương 21: Mây Trôi Từ Biệt Núi Sông Cô Quạnh (4)	112
42. Q.3 - Chương 1: Trộm Được Nhụy Lê Ba Phần Trắng (1)	114
43. Q.3 - Chương 2: Trộm Được Nhụy Lê Ba Phần Trắng (2)	116
44. Q.3 - Chương 3: Trộm Được Nhụy Lê Ba Phần Trắng (3)	118
45. Q.3 - Chương 4: Trộm Được Nhụy Lê Ba Phần Trắng (4)	122
46. Q.3 - Chương 5: Thanh Sơn Xa Xa Xanh Biếc (1)	126
47. Q.3 - Chương 6: Thanh Sơn Xa Xa Xanh Biếc (2)	130
48. Q.3 - Chương 7: Thanh Sơn Xa Xa Xanh Biếc (3)	135
49. Q.3 - Chương 8: Chẳng Khác Nào Chim Hồng Dầm Trên Bùn Tuyết (1)	138
50. Q.3 - Chương 9: Chẳng Khác Nào Chim Hồng Dầm Trên Bùn Tuyết (2)	142
51. Q.3 - Chương 10: Chẳng Khác Nào Chim Hồng Dầm Trên Bùn Tuyết (3)	147
52. Q.3 - Chương 11: Mộng Tỉnh Như Khói Mờ Không Vết (1)	150
53. Q.3 - Chương 12: Mộng Tỉnh Như Khói Mờ Không Vết (2)	153
54. Q.3 - Chương 13: Mộng Tỉnh Như Khói Mờ Không Vết (3)	157
55. Q.3 - Chương 14: Nhớ Lại Tích Oanh Ngừ Yển Thanh Đề (1)	160
56. Q.3 - Chương 15: Ưc Tích Oanh Ngừ Yển Thanh Đề (2)	163
57. Q.3 - Chương 16: Ưc Tích Oanh Ngừ Yển Thanh Đề (3)	166
58. Q.4 - Chương 17: Vân Thâm Thập Mộng Hựu Thiên Niên (1)	171
59. Q.4 - Chương 18: Vân Thâm Thập Mộng Hựu Thiên Niên (2)	175
60. Q.4 - Chương 19: Vân Thâm Thập Mộng Hựu Thiên Niên (3)	179
61. Q.4 - Chương 20: Phong Vũ Bất Kỳ Thanh Sương Giáng (1)	184
62. Q.4 - Chương 21: Phong Vũ Bất Kỳ Thanh Sương Giáng (2)	188
63. Q.4 - Chương 22: Phong Vũ Bất Kỳ Thanh Sương Giáng (3)	193
64. Q.4 - Chương 23: Sương Hoa Kiếm Lãnh Diệu Cô Hồn (1)	196
65. Q.4 - Chương 24: Sương Hoa Kiếm Lãnh Diệu Cô Hồn (2)	200
66. Q.4 - Chương 25: Sương Hoa Kiếm Lãnh Diệu Cô Hồn (3)	204
67. Q.4 - Chương 26: Sương Hoa Kiếm Lãnh Diệu Cô Hồn (4)	209
68. Q.4 - Chương 27: Trong Mộng Hồng Trần Nói Tương Tư (1)	212
69. Q.4 - Chương 28: Trong Mộng Hồng Trần Nói Tương Tư (2)	216
70. Q.4 - Chương 29: Trong Mộng Hồng Trần Nói Tương Tư (3)	220
71. Q.4 - Chương 30: Trong Mộng Hồng Trần Nói Tương Tư (4)	223
72. Q.4 - Chương 31: Vĩ Thanh: Lưu Niên Mộng Tỉnh Túy Lưu Niên	226

Say Năm Tháng

Giới thiệu

Vĩ Hi là vì Tuyên Ly mà chết, mỗi một đời, nàng ở Vong Xuyên nhìn tình yêu của hần cùng nữ tử kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-nam-thang>

1. Q.1 - Chương 1: Mắt Say Nhìn Mộng, Mộng Cũng Say (1)

Thanh Dao mở hai mắt ra, giống như trẻ mới sinh, ánh mắt của nàng thuần khiết vô tội, không có dính bất kỳ khí tức thuộc trần thế, giống như chân trời kia sâu rộng, trong suốt có thể hòa tan hết thấy tội ác thế gian. Khi cảnh tượng quanh mình xa lạ không có dấu hiệu nào phóng tới tầm mắt của nàng, chân mày nàng nhăn lại, trong lòng rung động nhộn nhạo, một vòng một vòng hướng phía ngoài lan rộng ra.

Trước mắt là mây mù màu trắng không ranh giới, mờ mịt lượn lờ, không gió mà bay. Trời mới vừa tờ mờ sáng, ánh sáng ban mai phá vỡ màn sương mỏng, lộ ra ánh sáng nhợt nhạt, mơ hồ có thể thấy được đỉnh núi cao vút trong mây cách đó không xa. Cảnh tượng như vậy làm nàng sinh ra một loại cảm giác còn ở trong mộng, nàng không nhớ rõ mình ngủ đã bao nhiêu năm. Lúc Bích Cẩn Tiên thù đem hồn phách nàng từ bờ sông Vong Xuyên mang về có nói, nàng thiếu một hồn một phách, ở trong Thiên Tâm liên ngủ say ngàn năm sau mới có thể tỉnh lại.

Thời gian thấm thoát qua đi, trong tối tăm thì ra là năm tháng ngàn năm trong nháy mắt cứ như vậy đi qua, biến cả không hoá thành nường dâu.

Thanh Dao phi thân lên, y phục lụa mỏng màu trắng nhất thời cùng mây mù hòa làm một thể. Nàng ở đỉnh núi cao nhất nhìn xuống dưới phía xa xa, vậy mà đập vào mắt trừ màu trắng vẫn là màu trắng. Gương mặt nàng tràn đầy mờ mịt giống như thời hồng hoang khai thiên lập địa, rồi lại nhiều hơn ba phần buồn bã, ba phần thần bí.

Đưa mắt nhìn hồi lâu, Thanh Dao đối với nơi xa lạ này sinh ra một loại cảm giác quen thuộc, nàng bỗng dừng nhớ tới phạm trần từng lưu truyền một câu nói: sáng là mây xanh, trưa là mưa xuống, sớm sớm tối tối, dưới ban công.

Đúng rồi, nơi này chính là thuộc quyền sở hữu của Dao Cơ— Vu Sơn.

Vu Sơn được bao phủ hoàn toàn là mây, mây mù Vu Sơn là đẹp nhất thế gian. Mặc dù ngàn năm trước Thanh Dao đã tới đây, nhưng trí nhớ đã khắc thật sâu vào tim của nàng, thời gian cũng không cách nào khiến nó biến mất. Nàng ngưng thần, dùng Bí âm thuật Dao Cơ truyền lại đem thanh âm của mình truyền ra ngoài.

“Dao Cơ, Dao Cơ.”

Quanh mình vẫn yên tĩnh như cũ, yên lặng đến nỗi có thể nghe được thanh âm mây mù chuyển động. Nhưng Thanh Dao cũng chỉ nghe được thanh âm của nàng theo mây mù cùng nhau bay lượn, nhiều tiếng vang vọng ở giữa sương trắng Vu Sơn. Qua thật lâu, vẫn một mảnh yên tĩnh như cũ, Thanh Dao đoán không ra lúc nào nó sẽ dừng lại. Dao Cơ không trả lời nàng, cả tòa Vu Sơn trống rỗng như chỗ không người.

Thanh Dao có chút kinh ngạc, không biết trong lúc mình ngủ say ngàn năm đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Dao Cơ là một thần tiên tính tình trong trẻo lạnh lùng, từ trước đến giờ không thích náo nhiệt. Trước đây trừ đi Bồng Lai tiên đảo thăm Bích Cẩn Tiên thù, dường như nàng cũng chưa từng rời đi Vu Sơn, thậm chí ngay cả yến hội lớn nhỏ trên Thiên giới cũng rất ít khi tham gia. Vậy mà Vu Sơn lúc này ngay cả một truyền âm của tiểu tiên cũng không thấy được, nếu không phải cảnh trí không thay đổi, nghiêm nhiên tựa như một chỗ không người.

Không chờ Thanh Dao suy tư ra nguyên do, phía đông bỗng thoáng qua một đạo hoả quang, tia sáng đỏ thắm ở trong mây mù màu trắng vô biên có vẻ chói mắt vô cùng. Thanh Dao quay đầu nhìn lại, hai mắt hướng về một con đại diều màu xanh vỗ cánh bay qua, loáng thoáng có thể thấy được vệt đỏ trên cánh nó, cùng với một chân phía dưới.

“Chương Nga Sơn Tất Phương diều.” Thanh Dao hé mở đôi môi, thanh âm tự nhiên.

Nàng từng thấy trong điển tịch mà Bích Cẩn Tiên thù cất giữ có ghi lại những điều liên quan đến Tất Phương diều. Tất Phương diều là Mộc Tinh Linh, hình dáng như hạc, hồng văn mỏ trắng, phía dưới chỉ có một cái chân. Nó không ăn ngũ cốc, lại có thể khai ra hạch hoả. Phi diều trước mắt cùng với trong sách miêu tả có vẻ giống nhau. Lần này nó chợt xuất hiện ở Vu Sơn, giống như hướng phía Thanh Dao tỏ rõ nơi này sẽ phát sinh chuyện gì.

Dao Cơ không có ở đây, vốn là Vu Sơn thừa thốt người nên bình minh nơi này càng lộ ra vẻ tịch liêu** hết sức.

** tịch tịch, trống trải vắng vẻ.

Thanh Dao không do dự nữa, mũi chân nàng đẩy nhẹ một chút, nhanh nhẹn đứng dậy đuổi theo Tất Phương điều bay đi.

Tất Phương điều dù sao cũng là Thượng cổ thần thú, cực kỳ linh hoạt. Thanh Dao mới vừa cách nó khoảng ba trượng, nó lập tức cảnh giác, ré dài một tiếng sau đó đột nhiên vỗ cánh tăng nhanh tốc độ, lập tức kéo ra khoảng cách với Thanh Dao.

Thanh Dao nghĩ, Tất Phương điều này ngược lại có chút linh tính, muốn bắt nó mang về Chương Nga Sơn xem ra không phải là một chuyện dễ dàng. Nàng không muốn sát sinh, nhưng không thể trở mắt nhìn Vu Sơn gặp bất kỳ điều bất trắc gì.

Đang lúc Thanh Dao suy tư nên giải quyết chuyện này như thế nào, một đạo ngân quang đột nhiên phá vỡ màn mây, mạnh mẽ mãnh liệt thẳng tắp hướng Tất Phương điều phóng tới, mang sự dứt khoát như muốn đẩy nó vào chỗ chết. Thanh Dao kinh ngạc, ngân quang thoáng qua trước mắt chính là một thanh kiếm. Nàng không suy nghĩ theo bản năng lấy Thiên Tiêu Lăng trong tay áo, đem Ngân Kiếm đâm trúng Tất Phương điều đang lúc nguy kịch cuốn lấy, dùng sức vừa thu lại, kiếm vững vàng rơi vào trong tay nàng.

Tất Phương điều bị kinh sợ, ré dài mấy tiếng, hốt hoảng đập cánh. Thanh Dao phát hiện nó muốn chạy trốn, liền đọc Định thân chú làm nó bất động ở trên cao. Nàng không khỏi buồn bực, Tất Phương điều linh tính nhưng cũng chỉ ở thời điểm nó hốt hoảng nàng mới có thể chế trụ nó dễ dàng như thế. Mà chủ nhân ngân kiếm cư nhiên có thể bắt nó với khoảng cách xa như vậy, linh lực cao hơn nàng rất nhiều.

Mây mù thật sâu, hơi thở cương nghị đẩy ra tầng tầng sương mù hòa tan lạnh lẽo ẩm ướt. Thanh Dao quay đầu lại, chỉ thấy một nam tử mặc khôi giáp màu bạc ở bên cạnh nàng.

Ngân giáp nam tử có khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, oai hùng bất phàm, đường nét gương mặt rõ ràng như được điêu khắc tỉ mỉ từng chút một. Nam tử tuấn lãng như vậy cho dù là ở Thiên giới cũng coi là khó gặp. Thanh Dao nghĩ, nếu như bị đám tiên tử ở Bồng Lai nhìn thấy khẳng định sẽ lại say mê một phen.

Hắn đang kinh ngạc nhìn chằm chằm bảo kiếm trên tay Thanh Dao, chân mày nhíu lại, một đôi con ngươi sâu không lường được, trong đó lộ ra thần sắc không thể tin được.

Thanh Dao không thích cùng người của Thiên giới tiếp xúc, thậm chí có thể nói là có chút chán ghét. Nhìn nam tử này mặc ngân giáp, không thể nghi ngờ nhất định là một vị tướng quân trên Thiên giới.

Nàng đưa thanh kiếm tới: “Vạn vật đều có linh tính, hi vọng tướng quân hạ thủ lưu tình.”

Ngàn năm chưa từng mở miệng nói chuyện, thanh âm Thanh Dao cũng không thay đổi dù chỉ một chút, nhẹ nhàng mềm mại như bạch lụa mở ra lướt nhẹ trên đầu ngón tay, làm lòng người cũng khẽ ngứa ngáy.

“Cô nương cư nhiên có thể chạm vào thanh kiếm này?” Ngân giáp nam tử vẫn là loại ánh mắt khó tin, dường như muốn cứng rắn đem linh hồn Thanh Dao nhìn thấu. Hắn nhận lấy kiếm, lên tiếng hỏi: “Xin hỏi cô nương là tiên nhân phương nào?”

Thanh âm của hắn hùng hậu có lực giống như uy thế mới vừa rồi đâm Tất Phương điều làm cho không người nào có thể kháng cự. Vậy mà Thanh Dao nhếch miệng mỉm cười, xoay người bay đến bên Tất Phương điều. Nàng thu hồi Thiên Tiêu Lăng, đưa tay phải ra nhẹ nhàng vuốt ve hồng vân xen lẫn vũ mao màu xanh, nhẹ nhàng nói: “Mau trở lại Chương Nga Sơn đi.”

Kim quang ở đầu ngón tay Thanh Dao chợt lóe, giải trừ Định thân chú.

Tất Phương điều vừa được tự do lập tức đập cánh ngẩng cao kêu to. Nó hiểu mới vừa rồi là Thanh Dao cứu nó, vì vậy thu hồi phần cảnh giác trước kia, vòng quanh Thanh Dao xoay ba vòng sau đó quay hướng khác bay đi.

“Ta không phải là tiên nhân trên Thiên giới, chúng ta về sau chỉ sợ sẽ không có cơ hội gặp lại rồi, cáo từ.”

“Chờ một chút ——” hắn gọi Thanh Dao, “Tại sao cô nương có thể chạm vào Trấn Thiên Kiếm, cô nương đến tốt cùng là người nào?”

Trấn Thiên Kiếm? Tâm Thanh Dao đột nhiên bất an. Kiếm này là Trấn Thiên Kiếm trong truyền thuyết, trừ chủ nhân nó đã nhận định ra thì bất luận kẻ nào đều không thể đụng vào! Nói như vậy, nam tử trước mắt chính là.

Trong mắt Thanh Dao hiện lên một tia bối rối, vội nói: “Nghĩ hoặc của tướng quân ta không cách nào giải đáp, ta có việc cáo từ trước, xin lỗi.”

Không đợi đối phương có bất kỳ phản ứng nào, tay áo nàng bay lên, thoáng qua liền biến mất ở trong biển mây mênh mang.

“Tiên tử xin dừng bước.”

Sau lưng truyền đến thanh âm hùng hậu của ngân giáp nam tử, Thanh Dao không muốn quay đầu lại, nàng tiếp tục ngự phong mà đi. Bồng Lai tiên đảo cách Vu Sơn cũng không xa, lấy cước lực của nàng không đến một canh giờ là có thể đến nơi. Bất kể nàng là đến Vu Sơn bằng cách nào, hiện tại nàng chỉ muốn trở về nhanh một chút, tìm Bích Cẩn Tiên thù giải khai nghi vấn nặng nề trong lòng.

Mặt trời lên cao, ánh sáng xuyên qua từng mảnh màu trắng, rất nhanh liền xua tan sương mù tràn ngập ở chung quanh. Thanh Dao nhìn mây mù dần dần biến mất, tâm bỗng dưng hoảng hốt. Nàng kinh ngạc phát hiện thân thể của mình bị mặt trời chiếu xuyên qua, cùng mây mù một dạng, hóa thành một luồng khói xanh, dần dần nhạt đi, phai đi. Hết thấy chợt như một giấc mộng.

Ngàn vạn năm tới lòng yên tĩnh như không sóng lặng làm Thanh Dao lại một lần nữa cảm nhận được sợ hãi, nàng đột nhiên mở to hai mắt, lại phát hiện tất cả cảnh vật rõ ràng vừa nãy hết thấy đều không thấy. Giờ phút này nàng đang nằm ở trong một đóa hoa sen thật to, trên bờ rừng trúc xanh miết tươi tốt, dưới ánh mặt trời bóng cây loang lổ trên mặt đất. Màu xanh giống như lập tức sẽ từ lá trúc nhỏ xuống, cùng bóng hình trên đất như tan ra ở cùng một nơi.

Đây mới là nơi Thanh Dao quen thuộc, là nhà của nàng—— Bồng Lai tiên đảo Tê Phương thánh cảnh.

Bích Cẩn Tiên thù yêu trúc thành si, cả Tê Phương thánh cảnh trừ trăm hoa ra, trồng nhiều nhất chính là cây trúc. Mà nơi Thanh Dao đang đứng chính là đầm Ngọc Bích mà Bích Cẩn Tiên thù nuôi cá chép.

Thanh Dao nghĩ thật may mắn, thật may hết thấy chỉ là một giấc mộng dài. Nàng bay đi, đứng ở trên Liên tâm**.

**chòi mằm của hoa sen, gồm 4 lá non gập vào phía trong.

Một đuôi cá chép rào rào nhảy ra mặt nước ở lá sen vẽ ra một đường cong duyên dáng. Bọt nước văng khắp nơi, tạo nên dao động lăn tăn. Cá chép hóa thành hình người, mũi chân điểm ở trên mặt nước, nhưng không có chìm xuống. Quần áo của nàng màu đỏ phản chiếu trên sóng xanh lại càng bổ sung cho nhau.

Cá chép tinh nhìn Thanh Dao một cái, lập tức phi thân lên, thoáng qua liền biến mất ở cuối rừng trúc, duy nhất còn sót lại phía chân trời chính là một màn vân hà kia. Giống như giấc mộng vừa rồi không thể rõ thật ra nàng đã trải qua hay chưa.

Thanh Dao thu hồi tầm mắt, nàng mở to hai mắt, ngẩng đầu nhìn lên Phi Thiên Phong cao nhất Bồng Lai tiên đảo. Từng mảnh vụn trí nhớ từ từ ở trong đầu ghép lại thành một bức tranh đầy đủ.

Phi Thiên Phong là nơi Phong ngâm thảo sinh trưởng, cũng là nơi Ngao Thần an nghỉ. Ngàn năm trước kia, nàng hao hết linh lực làm Phong ngâm thảo sinh trưởng, chỉ vì chờ đợi Ngao Thần trọng sinh.

Hồi tưởng lại chuyện cũ, tâm Thanh Dao bắt đầu một hồi một hồi đau.

Vì cứu nàng, Ngao Thần bị Thần thú Thiên giới Chúc Âm gây thương tích, hình thần câu diệt (hồn xác đều tiêu tan), mà nàng cũng bị đánh tan một hồn một phách. Bích Cẩn Tiên thù mời Tần Nghiêm Vương đứng đầu thập điện Diêm La giúp một tay, tìm khắp Lục giới cũng không thể đem hồn phách đã mất của nàng tìm trở về. Sau đó nàng hao hết linh lực mà chết, Bích Cẩn Tiên thù từ Địa phủ đem hai hồn sáu phách

còn lại của nàng mang về Tê Phương thánh cảnh, dùng Thiên Tâm liên khóa lại, một ngàn năm sau hồn phách không trọn vẹn của nàng mới có thể cùng thân thể hợp hai làm một.

Thanh Dao nghĩ hiện tại nàng đã tỉnh, ngàn năm đã qua, Phong Ngâm thảo cũng đã nở hoa rồi, Ngao Thần. cũng đã trở lại rồi.

Thanh Dao bay đi từ trên đầm Ngọc Bích, mang theo gió nhẹ lướt qua gợn sóng trên mặt nước. Tiếng gió vù vù qua tai, trong nháy mắt vách đá vạn trượng đã gần trong gang tấc.

Nơi này ở trong mây mù ngủ say mấy trăm năm qua tản mát ra hơi thở cũng là tịch mịch, quanh mình là vết tích của tiên hữu. Thanh Dao đứng ở bên vách núi ngưng mắt nhìn Phong Ngâm thảo đón gió đong đưa, buồn bã trong lòng thật lâu không thể tản đi.

Tại sao, nó vẫn chưa nở hoa?

“Thần ca ca.”

Một giọt lệ từ trong mắt Thanh Dao chảy xuống, tí tách —— rơi trên Phong Ngâm thảo.

Đang lúc này chuyện không thể tưởng được xảy ra. Trên Phong ngâm thảo hồng quang chợt lóe, có chừng ba cái lá cây trong lúc đó dài ra thành nụ hoa màu hồng. Thanh Dao trở mắt nhìn nó nở rộ xinh đẹp không gì sánh được.

Một màn này phát sinh quá đột ngột, Thanh Dao không thể tin vào hai mắt của mình, nàng muốn vươn tay sờ một cái rốt cuộc là chân thật hay chỉ là ảo giác của nàng.

Ngay khi ngón tay sắp chạm được nụ hoa, Thanh Dao rút tay trở về. Nàng không dám chạm vào, nàng sợ nếu thật là ảo giác một khi bị nàng chạm vào sẽ tan thành mây khói, tựa như Ngao Thần trước đây ở trước mặt nàng hóa thành một luồng khói xanh, một hồi gió nhẹ, một mảnh không mờ mịt.

Cứ như vậy do dự, qua hồi lâu, ngón tay Thanh Dao vẫn dừng lại trước Phong Ngâm thảo không nhúc nhích.

“Mới bảy trăm năm, Phong Ngâm thảo cư nhiên dính lệ nở hoa, quá thần kỳ.” Giọng nam trầm thấp ở sau lưng nàng vang lên.

Thanh Dao cảnh giác xoay người, đôi mắt nhìn bạch y nam tử trước mặt, nhất thời kinh ngạc.

2. Q.1 - Chương 2: Mắt Say Nhìn Mộng, Mộng Cũng Say (2)

Kinh ngạc giống như thủy châu nhỏ xuống ở mi tâm Thanh Dao, từ từ uẩn nhuộm ra, dần dần khuếch tán đến cả khuôn mặt. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, thì ra mộng cũng không phải hoàn toàn là mộng, thì ra trong mộng hắc lại tồn tại thật. Hắc đổi một bộ y phục, đã không còn là tướng quân lạnh lùng nghiêm túc trong mộng nhưng Thanh Dao nhìn một cái liền nhận ra hắn.

Là hắn, thật sự là hắn!

Bạch y nam tử tuấn lãng đẹp trai, oai hùng bất phàm, cùng người trong mộng giống nhau. Hắn cũng đang dùng ánh mắt kinh ngạc như vậy nhìn Thanh Dao: “Là tiên tử?”

“Là người?” Thanh Dao dường như đồng thời mở miệng.

“Tiên tử tại sao lại ở Tê Phương thánh cảnh?”

“Những lời này phải là để ta hỏi tướng quân mới đúng. ” Thanh Dao khôi phục tỉnh táo nhìn như bình thần, trong thanh âm xen lẫn hưng sư vấn tội, “Minh Thiệu Tướng quân thân là Chiến thần Thiên giới, vì sao đột nhiên xuất hiện ở nơi này? Tướng quân không thể nào không biết, hơn ba ngàn năm trước cô cô ta nói qua, không cho phép tiên nhân Thiên giới vô cớ bước vào Tê Phương thánh cảnh một bước.”

Thanh Dao nhìn bạch y nam tử, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Nếu như mộng là thật, trước mắt hắn hẳn là chủ nhân Trấn Thiên Kiếm —— Chiến thần Minh Thiệu ở Thiên giới.

Minh Thiệu chưa từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, hần tỉnh tể quan sát nữ tử mấy ngày trước từng xuất hiện trong mộng của hắn, một lúc lâu mới miễn cưỡng bình ổn sóng lớn trong lòng.

“Minh Thiệu cũng không phải là cố ý tự tiện xông vào, chẳng qua là được người nhờ vả, tình thế bất đắc dĩ. Hôm nay mạo muội cầu kiến Bích Cẩn Tiên thù, muốn mượn Phong Ngâm thảo dùng một chút.”

“Phong Ngâm thảo?” Thanh Dao tưởng mình nghe lầm, sắc mặt nàng trắng xanh, “Tướng quân, mời trở về đi, Phong Ngâm thảo là thánh thảo ở Tê Phương thánh cảnh, đừng nói là cô cô ta, đối lại là ta cũng sẽ không đồng ý.”

“Phật tổ nói qua, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp. Phong Ngâm thảo tuy là tiên thảo, nhưng dù sao cũng là vật chết, có thể nào so với tính mạng người. Hi vọng tiên tử có thể bỏ những thứ yêu thích, cứu bằng hữu ta một mạng.”

“Ai nói hắn là vật chết!” Thanh Dao rốt cục tức giận, chẳng qua là thanh âm của nàng vẫn lạnh nhạt như nước, “Đối với ta mà nói, hắn so với bất kỳ tính mạng nào cũng tôn quý hơn. Tướng quân nếu từ bi như vậy hay là nghĩ những biện pháp khác đến chỗ Phật tổ của ngài đi.”

“Nếu như ta không mượn?”

“Thanh Dao tự biết không phải là đối thủ của tướng quân, là sẽ liều chết ngăn cản ngài!”

“Được, vậy tại hạ không thể làm gì khác hơn là đắc tội.” Minh Thiệu gật đầu, Trấn Thiên Kiếm đã rút ra khỏi vỏ, thẳng đến Phong Ngâm thảo lao đi.

Thanh Dao sớm đoán được hắn sẽ kiên quyết, khi hắn cách vách đá còn một khoảng cách liền ngăn ở trước Phong Ngâm thảo, lấy Thiên Tiêu Lăng ra khỏi tay áo, không chút lưu tình phát đến phía Minh Thiệu.

Hai đạo ánh sáng lần lượt thay đổi, Minh Thiệu có một chút hoảng hốt: “Thật sự là Thiên Tiêu Lăng!”

Biển cả Nguyệt Minh Châu có lệ, Lam Điền Ngọc khởi bay. Nước mắt Giao nhân ở Tây Hải biến thành ngọc trai, nước dột thành tơ lụa. Thiên Tiêu Lăng này chính là Giao nhân Tây Hải dùng nước Hi Di trì dột mà thành, cùng Lam Điền Ngọc cũng trở thành hai đại kỳ trân. Lúc sinh nhật Thiên tuế, Tây Hải Long mẫu đem Thiên Tiêu Lăng tặng cho nàng. Nàng luôn mang theo bên người làm vũ khí phòng thân.

Trong mộng, Minh Thiệu xa xa liếc thấy Thanh Dao dùng bạch lụa trong tay áo bay ra đem Trấn Thiên Kiếm cuốn lấy, lụa kia bỗng bỗng có ánh sáng nhạt màu u lam, cùng Thiên Tiêu Lăng trong truyền thuyết giống nhau như đúc. Hắn càng ngày càng hiểu kỳ nữ tử trước mắt đến tột cùng là thân phận như thế nào.

Thừa dịp Minh Thiệu phân thần, Thanh Dao tụ hợp linh lực trên Thiên Tiêu Lăng, ý đồ một chiêu đánh trúng tính mạng của hắn. Nàng biết mình không phải là đối thủ của Minh Thiệu, nếu muốn bảo vệ tính hồn Ngao Thần, nàng không quan tâm có phải đánh lén hay không.

“Dừng tay!” Một đạo lực quang đột nhiên thoáng qua, chặn lại công kích của Thanh Dao, đem nàng cùng Minh Thiệu ngăn ở hai đầu.

Thanh Dao lui về sau một bước, sửng sốt: “Cô cô?”

Bích Cẩn Tiên thù bay tới vách đá, sắc mặt so với hàn băng còn lạnh hơn hơn mấy phần. Phía sau nàng là Tam đại Linh chủ ở Tê Phương trong đó có Song Thành cùng Tuyết Kiêu.

“Hôm nay thọ yến Ngọc thanh Chân Vương, tướng quân không đi Côn Lôn, ngược lại tới Bồng Lai ta làm cái gì?” Bích Cẩn Tiên thù thần sắc lãnh mạc.

“Minh Thiệu trên đường đi Côn Lôn vô tình gặp được Dương Tuyền Đế quân, được Đế quân nhờ vả, cầu xin Tiên thù mượn Phong Ngâm thảo cứu nữ nhi Sương Linh tiên tử của ngài ấy một mạng.” Minh Thiệu giải thích, “Ba ngàn năm trước Thanh Nữ Tiên thù bị Quỷ Ngưu ở Lưu Ba Sơn gây thương tích, cho nên Sương Linh tiên tử trong bụng trời sinh thể yếu, cần dùng Phong Ngâm thảo cùng răng của Quỷ Ngưu làm thuốc. Đế quân nói, chỉ cần Tiên thù chịu bỏ những thứ yêu thích, coi như muốn tánh mạng của ngài ấy trao đổi cũng không tiếc.”

Bích Cẩn Tiên thù quét Minh Thiệu một cái, lại quay đầu nhìn Phong Ngâm thảo đã nở hoa bên vách đá, khinh thường nói: “Hắn nếu xin Chiến thần ra mặt, xem ra đối với Phong Ngâm thảo là nhất định phải có

được. Có điều Bích Cẩn cũng muốn làm phiên tướng quân chuyển lời tới hắc: Tê Phương thắng cảnh chúng tiên thê cùng Phong Ngâm thảo cùng chết cùng sống.”

“Tiên thê.”

“Minh Thiệu tướng quân, ” Thanh Dao cắt đứt lời hắc, ánh mắt quyết tuyệt, “Nếu như ngài ấy dám động đến Phong Ngâm thảo dù chỉ một phần, coi như ngài ấy có thể cứu sống Sương Linh tiên tử, ta cũng vậy có biện pháp để cho Sương Linh chết.”

Vẫn chưa từng nói chuyện nhiều, Song Thành cùng Tuyết Kiều bị Thanh Dao làm kinh hãi. Ba ngàn năm nay, các nàng chưa bao giờ thấy thần sắc ngoan tuyệt trên mặt Thanh Dao, ngay cả Bích Cẩn Tiên thê cũng không biết bất giác lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Chỉ có Minh Thiệu nhin cười không được, ánh mắt của hắc vẫn không dời Thanh Dao: “Đã như vậy, ta sẽ đem lời của chư vị nhần lại, cáo từ.”

Minh Thiệu ngự phong rời đi, ngọn gió làm tay áo Thanh Dao tung bay, giống như bạch hồ điệp bay múa.

“Cô cô.” Thanh Dao đem tầm mắt chuyển sang Bích Cẩn Tiên thê, gọi một tiếng. Trong lòng nàng đã đoán được, đúng là Cá chép tinh đem chuyện mình tỉnh lại nói cho Bích Cẩn Tiên thê, cho nên bọn họ mới có thể tới đây nhanh như vậy.

Bích Cẩn là tịch mịch —— ngàn năm trước Dao Cơ từng nói qua như thế. Cho dù trải qua thời gian dài như vậy, Thanh Dao vẫn nhớ được rõ ràng Bích Cẩn Tiên thê vẫn là tịch mịch, nàng thật ra cũng là gốc cây cô độc giống như Phong Ngâm thảo bên vách núi, lúc không có hoa ngĩ mình lại xót cho thân, lúc nở rộ thì tự ngĩ ca, hàng năm qua đi, thân đơn bóng chiếc, bất kỳ động tĩnh lớn hay những nơi phồn hoa cùng nàng không liên quan.

Dao Cơ từng nói, Thanh Dao cùng Bích Cẩn không hổ là mẫu tử, mặc dù dáng dấp không phải là rất giống nhau, nhưng trên người tản mát ra khí tức trong trẻo lạnh lùng giống nhau như đúc, khác biệt duy nhất chính là Thanh Dao không tịch mịch, bởi vì nàng căn bản không cảm giác được tịch mịch.

Bích Cẩn Tiên thê cũng không cho phép Thanh Dao gọi nàng là mẫu thân, người trong Lục giới biết các nàng là mẫu tử lại càng ít, trừ mấy vị tiên tử ở Tê Phương thánh cảnh ra, chỉ có Dao Cơ cùng Tây Hải Long mẫu biết. Ngay cả thái tử Tây Hải – Ngao Thần, Thất công chúa Lăng Ba quan hệ cực kỳ tốt nàng cũng không nói cho bọn họ.

Trong lòng Thanh Dao rất rõ ràng, tình cảm Bích Cẩn Tiên thê đối với nàng đơn bạc, thậm chí so với tình mẫu tử phàm trần còn kém xa, chỉ vì nàng là nữ nhi của “hắc”. « Hắc » chính là vết sẹo trong lòng Bích Cẩn Tiên thê vĩnh viễn không cách nào lành lại. Bích Cẩn hận hắc, cho nên Bích Cẩn tuyệt sẽ không cho hắc biết Thanh Dao tồn tại. Nàng để cho Thanh Dao gọi nàng là cô cô, chỉ là muốn quên đi sự thật nàng cùng hắc có một nữ nhi.

Ngàn năm không thấy, Thanh Dao nghĩ Bích Cẩn Tiên thê một chút cũng không thay đổi. Nàng thậm chí hoài nghi, năm đó lúc mình sắp chết, Bích Cẩn Tiên thê ôm nàng nỉ non khóc lóc chỉ là một giấc mộng.

Đang lúc Thanh Dao đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, chợt một trận gió thổi qua, Bích Cẩn Tiên thê thật nhanh xuất thủ hướng phía Thanh Dao, đầu ngón tay của nàng có màu lam quang lóe lên, nổi thẳng hướng mi tâm Thanh Dao. Song Thành cùng Tuyết Kiều kinh ngạc, cũng không biết Bích Cẩn Tiên thê làm như vậy là có ý gì.

Sau một hồi lâu, Bích Cẩn Tiên thê cả kinh nói không ra lời, hai mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm Thanh Dao: “Thanh nhi, trả lời ta, lúc Thiên Tâm liên khóa hồn phát sinh chuyện gì? Vì sao mới bảy trăm năm con đã tỉnh lại, vì sao con vô duyên vô cớ nhiều hơn một pháp?”

“Mới qua bảy trăm năm?” Kinh ngạc một lát, Thanh Dao lập tức hiểu ý tứ Bích Cẩn Tiên thê, nàng lạnh nhạt hỏi: “Cô cô cho là trong cơ thể con có hai hồn bảy pháp?”

Theo lý thuyết trong lúc khoá hồn nàng sẽ không có bất kỳ ý thức, cùng tử vong không có gì khác biệt, nhưng nàng lại có một giấc mộng kỳ quái như vậy. Chẳng lẽ mộng này cùng thân thể nàng có thêm một

phách là có liên quan đến nhau? Bởi vì tìm về một phách này, cho nên thời gian tĩnh lại so với dự tính sớm hơn ba trăm năm?

Thanh Dao dựa theo tình hình thực tế trả lời, nàng đem chuyện trong mộng cận kề miêu tả một lần, duy chỉ có đoạn gặp Minh Thiệu kia là lược bỏ. Ba ngàn năm nay nàng chưa bao giờ giấu giếm Bích Cẩn Tiên thù cái gì, chỉ có lần này, nàng cũng không biết vì sao mình không chút nghĩ ngợi đem một đoạn đó giấu đi giống như trong lòng có một người khác đang khống chế tư tưởng của nàng.

“Người mơ thấy mình ở Vu Sơn, chẳng lẽ là Dao Cơ giúp người?” Song Thành nói ra nghi vấn trong lòng mọi người.

Thanh Dao suy nghĩ một chút, mí mắt rủ xuống, “Có lẽ là vậy.”

Nàng mỗi lần nghĩ lại chuyện gì sẽ hướng đất nhìn, lông mi dài mà dày giống như quạt lông, giống như là bức họa.

“Cô cô, người xem, nó nở hoa.” Thanh Dao chỉ vào Phong Ngâm thảo, “Ngao Thần sẽ nhanh trở lại phải không?”

Bích Cẩn Tiên thù lắc đầu một cái: “Hồn phách Ngao Thần đã vỡ, mặc dù Phong Ngâm thảo bởi vì con mà nở hoa, hấn vẫn phải đợi thêm ba trăm năm. Tuy nhiên con đã tĩnh lại là tốt rồi, hiện tại con vẫn một thân mang tội, trong vòng ba trăm năm này con cũng không được rời đi Bồng Lai, ngoan ngoãn ở Tê Phương thánh cảnh diện bích** đi.”

**diện: trước mặt, mặt ngoài, bích: vách tường bằng đá

tức là mặt nhìn vào vách đá để tu luyện

“Dạ, Thanh nhi hiểu.” Thanh Dao khom người, đang muốn lui ra, lại bị Tuyết Kiều kéo lại ống tay áo.

Tuyết Kiều thay nàng thuyết tình: “Cô cô, Thanh nhi cửu tử nhất sinh, hôm nay thật vất vả mới tỉnh lại, người không nên trách nàng. Tây Hải cùng Bồng Lai xưa nay giao hảo, Lăng Ba công chúa và chúng con lại là bạn thân, về tình về lý chúng con cũng nên giúp một tay. Thanh nhi năm đó làm như vậy không có lỗi.”

“Tuyết Kiều người không cần nói nhiều, cô cô làm như vậy tự có đạo lý của người.” Song Thành cắt đứt lời nàng, “Thanh nhi là nữ nhi duy nhất của cô cô, cô cô làm như vậy tất nhiên vì tốt cho nàng.”

Tuyết Kiều không rõ ý tứ Song Thành, nàng quay đầu lại nhìn Bích Cẩn Tiên thù, ý đồ từ trên mặt Bích Cẩn tìm ra đáp án. Sắc mặt Bích Cẩn Tiên thù như thường, thật giống như người trong lời của Song Thành không phải là nàng mà là người khác. Thanh Dao cũng bình thần đứng ở một bên, mẫu tử hai người vĩnh viễn đều giống nhau, gặp phải bất cứ chuyện gì cũng vẫn đàm phong khinh.

Một lát sau, Bích Cẩn Tiên thù lên tiếng: “Tuyết Kiều, Song Thành, thọ yến Ngọc thanh Chân Vương sắp bắt đầu, hai người nhanh đi núi Côn Lôn, không được trì hoãn.”

“Nhưng là.”

Song Thành kéo ống tay áo Tuyết Kiều gạt đầu một cái: “Dạ, cô cô.”

Bên vách núi chỉ còn lại Bích Cẩn Tiên thù cùng Thanh Dao lẳng lặng đối diện nhau. Thanh Dao biết ba ngàn năm nay mẫu thân của nàng chưa bao giờ rời đi Bồng Lai một bước. Sự kiện lớn nhỏ ở Thiên giới nàng cũng không xuất tịch, cũng không cho phép bất luận kẻ nào ở Tê Phương thánh cảnh xem náo nhiệt. Duy chỉ có thọ yến Ngọc thanh Chân vương ở núi Côn Lôn, nàng mới có thể phá lệ để cho Song Thành Tuyết Kiều đi trước chúc thọ. Ngọc thanh Chân Vương cùng Bồng Lai tiên đảo và tam tinh Phúc Lộc Thọ là bạn thân vạn năm, đã từng có ân với Bích Cẩn Tiên thù.

Có điều Thanh Dao cảm thấy tất cả dường như cùng nàng không liên quan. Nàng hướng Bích Cẩn Tiên thù khom người: “Cô cô, Thanh nhi cáo lui.”

Bích Cẩn Tiên thù nói: “Ta biết trong lòng con tưởng nhớ Ngao Thần, ba trăm năm này con ở chỗ này coi chừng Phong Ngâm thảo đi. Ngao Thần hấn cũng luôn muốn thấy con.”

“Đa tạ cô cô thành toàn.” Thanh Dao suy nghĩ một chút, rốt cục vẫn phải quyết định đem câu nói đã kìm nén thật lâu nói ra, “Cô cô, mới vừa rồi lời của con nói với Minh Thiệu tướng quân là thật. Người kia nếu động đến Phong Ngâm thảo nửa phần, con nghĩ con sẽ làm như vậy, con cũng không sợ gánh tội mưu hại phi tử của Thiên Tôn.”

Bích Cẩn Tiên thù vừa mới quay người, nghe được Thanh Dao nói như vậy nàng ngừng một chút, cuối cùng không có nói tiếp. Nàng nhớ tới Dao Cơ đã từng nói với nàng: “Thanh nhi dù sao cũng là con gái của người, người đối với nàng lãnh đạm như vậy, nàng mặc dù không nói cái gì nhưng trong lòng nhất định là không dễ chịu”. Nàng đi về phía trước mấy bước, nhìn rừng trúc bị gió lay động dưới chân núi, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, hẳn là cực kỳ an tĩnh.

Phi Thiên Phong là nơi cao nhất ở Bồng Lai, cũng là nơi tịch mịch nhất. Thanh Dao đứng ở bên vách núi, gió thổi làm mái tóc nàng rối loạn. Nàng lẳng lặng nhìn bạch Hồ Điệp ở trong gió khó khăn vỗ cánh, đưa tay phải ra, bạch Hồ Điệp rơi vào bàn tay của nàng, lập tức hóa thành một cánh hoa tuyết trắng.

“Là hoa lê.” Kinh ngạc như gió từ trong mắt Thanh Dao xẹt qua.

Tê Phương thánh cảnh khắp nơi đều là trăm hoa nhưng riêng hoa lê lại không có, nàng nhất định cho rằng mới vừa rồi là ảo giác của mình. Rõ ràng là bạch Hồ Điệp, trong nháy mắt lại trở thành cánh hoa lê, không có chút nào báo trước. Mà kỳ quái hơn đó là trên mặt cánh hoa trắng nõn dần dần hiển hiện ra văn hoa, đó là tên của một người.

Thanh Dao đưa mắt nhìn cánh hoa trong tay, đôi môi hé mở, đọc lên chữ trên mặt cánh hoa: “Tuyên Ly.”

3. Q.1 - Chương 3: Mắt Say Nhìn Mộng, Mộng Cũng Say (3)

Hai chữ kia mới từ trong miệng Thanh Dao nói ra, bỗng dưng cả người nàng cứng ngắc, trong hoảng hốt một hình ảnh tuyệt mỹ xuất hiện trước mắt nàng dần dần rõ ràng.

Màu nước hồ u lam dập dờn sóng nước, bạch y nữ tử tùy ý dựa trên tảng đá lớn bên hồ. Gió thổi qua, hoa lê phía sau nàng rối rít bay xuống. Hoàng vũ điệu nhi ngâm lấy vũ mao bay qua đỉnh đầu của nàng, miệng buông lỏng, vũ mao vững vàng rơi trên tay cô gái. Cô gái nhẹ nhàng vung lên, ở trên mặt nước viết xuống hai chữ, sau đó lại nhẹ nhàng vung lên, nước hồ bắn ra. Hoa lê trong gió phát phối rơi xuống nước, dồn dập hóa thành Hồ Điệp màu trắng, vây quanh Bạch y nữ tử bay múa.

“Đi đi, đi tìm hân đi.” Bạch y nữ tử nhoẻn miệng cười.

Thiên địa lại thay đổi.

Thanh Dao còn muốn nhìn rõ ràng một chút, ảo ảnh lại biến mất. Nàng kinh ngạc nhìn hai chữ bạch y nữ tử viết trên mặt hồ chính là “Tuyên Ly”.

Cánh hoa lê hóa thành Hồ Điệp là từ nơi đó bay đi? Nơi đó là chỗ nào? Bạch y nữ tử là người nào?

Nghi vấn liên tiếp hiện lên trong đầu Thanh Dao.

“Tuyên Ly, Tuyên Ly.” Thanh Dao lặp đi lặp lại hai chữ này.

Sau đó nàng nhớ tới ngàn năm trước từng nghe qua một đoạn truyền thuyết. Tuyên Ly chính là tiền nhiệm Chiến thần một vạn năm ngàn năm trước phạm phải tội nghịch thiên, bị ngũ lôi oanh đỉnh mà hôi phi yện diệt**.

**hồn tiêu phách tán, tan thành tro bụi

Về trận kinh biến vạn năm trước, Đích quan ghi lại lịch sử Thiên giới ở trong điển tịch: Thủy thần giới, Hi Di trì khô cạn. Chiến thần Tuyên Ly trộm Vô Tuyền, nghịch thiên cải mệnh, chôn vùi dưới vực sâu Thiên Ma, bội kiếm trấn ở Thiên vu. Hi Di Tiên thù đồng loã, bắt giam hạ phạm luân hồi.

Chỉ có điều trong điển tịch chưa từng nhắc tới Vô Tuyền ở Hi Di trì thật ra cũng không hoàn toàn khô khốc. Thiên đế từng ban cho Tây Hải Long thần một bình nước suối duy nhất để dẹt thành Thiên Tiêu Lãng, truyền lưu hậu thế. Cũng chính vì vậy mà Thanh Dao mới có Thiên Tiêu Lãng.

Thanh Dao dần dần hiểu, bạch y nữ tử nàng trông thấy từ trong ảo giác, hẳn là Hi Di tiên tử ở Nam Minh trông chừng Vô Tuyền. Mà hồ nước sâu màu u lam, chính là Vô Tuyền đã sớm khô khốc.

Nàng cười khổ, thì ra cánh hoa này lại là xuyên qua năm tháng vạn năm mà đến, mà nàng trong lúc vô tình từ phía trên thấy được đoạn bí mật không người biết kia: Hi Di tiên tử yêu Chiến thần Tuyền Ly.

Mặc dù Thanh Dao tỉnh tỉnh trong giấc lạnh lùng không hiểu tình yêu thế gian, nàng vẫn có thể thấy được, thời điểm Hi Di tiên tử ở trên mặt hồ viết xuống tên Tuyền Ly, trong mắt vẻ mặt rõ ràng chính là yêu!

Gió ngừng thổi, Thanh Dao vẫn đứng ở vách đá không nhúc nhích. Nàng từ trong tay áo lấy ra một khăn lụa thêu hoa, đem cánh hoa đặt trong khăn lụa gói kỹ, một lần nữa bỏ vào ống tay áo. Tới đây thật lâu, nàng thở dài một cái, ánh mắt bi thương.

“Thần ca ca, đảo mắt bảy trăm năm đã qua, huynh khoẻ không?” Thanh Dao quỳ gối trước Phong Ngâm thảo, lẩm bẩm nói, “Nếu huynh có thể nghe được lời Thanh nhi nói..., huynh liền đáp lại Thanh nhi đi, để cho Thanh nhi biết huynh ở nơi này.”

Vừa dứt lời, một trận gió thổi qua, Phong Ngâm thảo đứng đưa, làm như đang đáp lại lời của Thanh Dao.

Nụ cười tựa như điểm trên mặt Thanh Dao từ từ tan ra. Nàng giống như nghe Ngao Thần đang cười gọi tên của nàng: “Thanh nhi, Thanh nhi.”

Thanh âm này chân thật như vậy, Thanh Dao không khỏi hoài nghi, rốt cuộc là ảo giác của nàng hay là Ngao Thần thật đã sống lại.

“Thanh nhi, Thanh nhi.”

Nhiều tiếng gần trong gang tấc, nhưng đây không phải thanh âm của Ngao Thần, là Song Thành.

“Song Thành, người chưa đi núi Côn Lôn?”

Song Thành nhìn qua thực vội, mặt mày đã sớm không thấy thần thái yên lặng như nước thường ngày: “Mau cùng ta đi Côn Lôn một chuyến đi, Tuyết Kiều nàng. Nàng.”

“Người đừng vội, Tuyết Kiều nàng thế nào?”

“Chúng ta ở dưới chân núi Côn Lôn đụng phải Sương Linh tiên tử ở Thanh Yêu sơn, các nàng.”

Nghe được tên Sương Linh, Thanh Dao nhất thời đoán được đại khái chuyện gì: “Chớ nói, ta sẽ đi cùng người.”

Dứt lời, hai đạo thân ảnh trước sau rời đi vách đá.

Bích Cẩn Tiên thù trong giấc lạnh lùng cô độc, ngàn năm chưa từng cười qua. Tuyết Kiều từng nói đùa, phàm trần có một đế vương vì nụ cười của phi tử không tiếc phóng hỏa đùa giỡn chư hầu, phi tử kia thấy sau đó quả nhiên vui vẻ cười to, nhưng Bích Cẩn Tiên thù không phải phàm nhân, coi như đem Nam Thiên môn đốt cháy nàng cũng sẽ không cười, trừ phi ngày nào đó có ai một đuốc đốt Thanh Yêu sơn.

Ở Tê Phương thánh cảnh, Thanh Yêu sơn vẫn là chủ đề cấm. Mà Sương Linh tiên tử chính là chủ nhân Thanh Yêu sơn, nữ nhi của Thanh Nữ cùng Dương Tuyền Đế quân, cũng là phi tử tương lai của Cẩn Dật Thiên tôn.

Tuyết Kiều tính tình tương đối nóng nảy, bảy trăm năm trước như thế, bảy trăm năm sau vẫn là như vậy, nàng đặc biệt ghét người của Thanh Yêu sơn. Trước đây, mỗi lần thọ yến Ngọc thanh Chân Vương, Thanh Nữ cùng Dương Tuyền Đế quân sẽ tự mình đi trước, Tuyết Kiều nhìn thấy bọn họ nhiều nhất chỉ có thể ở trong lòng nói thầm mấy câu. Hôm nay hết lần này tới lần khác đổi thành Sương Linh, theo tính tình Tuyết Kiều nhất định sẽ sinh ra rắc rối.

Xảy ra sự cố này, Song Thành là vạn vạn lần không dám nói cho Bích Cẩn Tiên thù, không tốt còn có thể đem Bích Cẩn, Dương Tuyền Đế quân còn có Thanh Nữ tất cả đều liên lụy. Nghĩ tới nghĩ lui, Song Thành vô kế khả thi, bất đắc dĩ đành phải đi cầu Thanh Dao.

“Chúng ta đi nhanh thôi.” Thanh Dao không hỏi nhiều, trước Song Thành một bước rời đi Phi Thiên Phong.

Bị giam cầm bảy trăm năm, đây là lần đầu tiên Thanh Dao rời đi Bồng Lai tiên đảo. Từ không trung nhìn xuống phía dưới, ranh giới Hải Thiên ở giữa so với trước khi nàng ngủ say càng thêm rõ ràng, nếu đây chỉ là một bức họa, vậy nhất định là có người vung bút dọc theo đó tạo thành một dấu vết rõ nét. Biển cả mịt mờ, Thanh Dao chợt cảm giác mình biến thành một bạch Hồ Điệp, vùng vẫy trong sóng lớn lại thủy chung bay không tới bờ bên kia. Cho đến khi những ngọn núi nhấp nhô thay thế nước biển đập vào mắt Thanh Dao, ảo giác bạch Hồ Điệp biến mất, nàng vẫn là nàng, không có gì thay đổi.

Song Thành nói: “Thanh nhi, phía dưới chính là Tuý Ý cung ở núi Côn Lôn.”

Thanh Dao gật đầu, hướng về phía cung tường trắng ngói đen bay đi.

Trong Tuý Ý cung cực kỳ náo nhiệt, nhưng “náo nhiệt” cũng không phải bởi vì thọ yến, mà là bởi vì hai nữ tử trong điện.

Sương Linh được hai tiểu tiên nga dìu, như liễu yếu, sắc mặt tái nhợt, dung nhan tiều tụy. Vậy mà nàng nhìn chằm chằm Tuyết Kiều trong ánh mắt lại tràn đầy tức giận: “Thì ra người là Phi Yên linh chủ ở Bồng Lai, là thuộc hạ của ‘nàng’, khó trách người cố tình khiêu khích! Hừ, có điều người làm như vậy thì có ích lợi gì, Bích Cẩn Tiên thù từ đầu đến cuối đều bại bởi mẫu thân ta, ba ngàn năm trước nàng đã thua!”

“Khiêu khích?” Tuyết Kiều bĩu môi khinh thường, cố nén đau đớn ở vết thương, “Là người đánh nát lễ thọ Lam Điền Ngọc của cô cô ta tặng Chân Vương, thế nào ngược lại nói ta khiêu khích? Ta đã thương người không phải là không có, nếu là tại chỗ tra xét, ta bị thương sợ rằng so với người cũng không nhẹ. Chẳng lẽ cũng bởi vì người là Thiên tôn phi tử tương lai mà Thiên đế khâm định có thể vô lễ như vậy sao!”

“Người. . . .” Sương Linh giận dữ, lập tức ho khan.

“Sương nhi ——” Thường Nga ngồi gần Sương Linh, lập tức đứng dậy, từ tay tiểu tiên nga đỡ lấy Sương Linh, dìu nàng ngồi xuống.

Thường Nga châm chọc nói: “Không hổ là tiên tử ở Bồng Lai Tê Phương thánh cảnh, quả nhiên rất vô lễ.”

“Phất Y Tiên thù, sư tôn của Bích Cẩn Tiên thù là tỷ tỷ của Thiên hậu, năm đó Phù Vân linh chủ đuổi Chúc Âm vào quỷ giới, Thiên đế đều chưa từng trọng phạt, cũng khó trách Tê Phương thánh cảnh có tiên tử được cưng chiều mà kiêu đây.” Du Dịch linh quan tiếp lời.

Nguyên Nữ Tiên thù tự tiểu phi tiểu, trong lời nói tiện thể nhấn: “Thờ Nguyên điện hạ cùng Cẩn Dật Thiên tôn cũng sắp tới rồi. . . .”

Chúng tiên nghị luận âm ỉ, chỉ có chủ tọa Ngọc thanh Chân Vương trầm mặc không nói gì. Vừa vặn lúc này có tiên đồng tới trước hướng Ngọc thanh Chân Vương bẩm báo, nói Thờ Nguyên điện hạ tạm thời có chuyện trì hoãn cho nên tới nay mới đến. Ngọc thanh Chân Vương vuốt cằm, ánh mắt từ trên người Tuyết Kiều quét qua, lại thấy Tuyết Kiều ngẩng đầu mà đứng, không có vẻ sợ hãi chút nào, không khỏi dâng lên một tia tán thưởng.

Tiểu tiên nga bên cạnh Sương Linh nhìn thấy chủ nhân suy yếu như vậy, cả giận nói: “Phi Yên linh chủ, ngài đã thương Phi tôn của Cẩn Dật Thiên tôn, đã là phạm thượng, chờ Thờ Nguyên điện hạ tới sẽ lấy lại công đạo cho tiên thượng ta!”

“Tuyết Kiều không phải là tiên nhân trên Thiên giới, không phải là ‘hạ nhân’ của Thiên tôn phi tử, làm sao nói đến phạm thượng.” Thanh âm của nữ tử ở cửa điện truyền đến, như khe suối thanh tuyền, nhất thời cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Bạch y tiên tử nhanh nhẹn, dung nhan tuyệt thế làm hoa sen trong đại điện đang lúc nở rộ rõ trong giây lát đó mất đi tất cả sắc thái. Nàng đang nhìn Sương Linh, rõ ràng giữa hai lông mày yên tĩnh không mang theo bất kỳ sắc thái nào, cặp mắt kia cũng rất trong suốt rất bình tĩnh, không hề bận tâm. Vậy mà kỳ quái là, tất cả tiên nhân đều từ trong đó bắt được một tia sáng khác thường rất nhỏ.

Đại điện mới vừa rồi còn một mảnh xôn xao, lúc Thanh Dao xuất hiện trong nháy mắt chợt im lặng. Đối mặt với không khí yên tĩnh như thế giống như chỉ phát ra một chút tiếng vang quá nhiều sẽ là một loại tội lỗi.

Nữ tiên Thiên giới gần như đều là mỹ nữ, ngàn vạn năm từ trước đến nay trong Lục giới, trong đó có Dao Cơ ở Vu Sơn, Thường Nga ở Nguyệt cung cùng Thanh Nữ ở Thanh Yêu sơn xuất chúng nhất. Sương Linh tiên tử trò giỏi hơn thầy mà thắng, được công nhận là Thiên giới đệ nhất mỹ nữ. Ở trước một dung nhan gần như hoàn mỹ của Sương Linh, các tiên nhân trên Thiên giới chưa bao giờ nghĩ tới trong Lục giới vẫn còn có Thanh Dao.

Ba ngàn năm nay Bích Cẩn Tiên thù cũng không muốn Thanh Dao cùng Thiên giới có bất cứ quan hệ gì, thậm chí cũng rất ít khi để cho nàng rời đi Bồng Lai tiên đảo. Trong Lục giới mênh mông, những nơi Thanh Dao có thể đi chỉ có Vu Sơn cùng Tây Hải Long cung, người biết nàng lại càng ít.

“Thanh. . . .” Tuyết Kiều liếc thấy Thanh Dao, vừa kinh ngạc vừa kích động. Nàng đang muốn mở miệng, bị Song Thành vừa vào cửa điện trùng mắt liếc, lập tức đem lời nói nuốt trở về bụng.

“Người là người phương nào?” Thường Nga tinh tế quan sát Thanh Dao, trong giọng nói lộ ra ý không vui.

“Sơn dã tinh linh, không đáng nhắc đến.” Thanh Dao chậm rãi mở miệng. Ánh mắt của nàng lướt qua Thường Nga, cố gắng từ trong chúng thần tiên xa lạ tìm được Ngọc thanh Chân Vương.

Ngọc thanh Chân Vương thường đi Bồng Lai tiên đảo tìm tam tinh Phúc Lộc Thọ đánh cờ, Thanh Dao đã từng xa xa ra mắt hắn mấy lần, coi như có chút quen biết. Tất cả chúng tiên ở đây đều là khuôn mặt xa lạ, người nàng quen cũng chỉ có Ngọc thanh Chân Vương.

Nhưng khi ánh mắt Thanh Dao từ trên người chúng tiên quét qua, một thân ảnh màu trắng xông vào tầm mắt của nàng. Nàng không khỏi sửng sốt một chút.

Minh Thiệu mang theo ánh mắt tìm tòi nghiên cứu Thanh Dao, từ khi nàng tiến vào đại điện đến giờ vẫn dừng ở trên người nàng, chưa từng rời đi.

Hai người nhìn nhau một lát, Thanh Dao đột nhiên thanh tĩnh, vội vàng quay đầu không nhìn Minh Thiệu. Nàng hướng về phía lão thần tiên râu bạc thi lễ một cái, khẽ hé đôi môi đỏ mọng: “Ngọc thanh Chân Vương thần thượng, ta vô tâm mạo phạm, nếu thất lễ kính xin thần thượng tha lỗi.”

Thanh âm mềm nhẹ tựa thiên âm, cho dù ai nghe được sợ rằng cũng sẽ động dung.

Gương mặt Ngọc thanh Chân Vương hiền lành, lão vuốt râu đối với Thanh Dao cười nói: “Không có gì đáng ngại không có gì đáng ngại, tiên tử nếu trùng hợp đi tới núi Côn Lôn ta, cũng là một loại duyên phận.”

Nếu thân là chủ nhân núi Côn Lôn, Ngọc thanh Chân Vương không có trách cứ kẻ này xông vào, những thần tiên khác cũng nghiêm chỉnh không nói gì, duy chỉ có Thường Nga rất căm tức. Thanh Dao vừa mới lãnh mạc đáp lời, hiển nhiên không đem nàng để ở trong mắt.

4. Q.1 - Chương 4: Mãn Phong Tự Che Yên Hà (1)

Ánh mắt Sương Linh chăm chú nhìn Thanh Dao, là ánh mắt phức tạp. Nàng được gọi là Thiên giới đệ nhất mỹ nữ, từ nhỏ đã quen được khen tặng. Nhưng là cô gái trước mắt lấy băng vì cơ, lấy ngọc vì cốt, lãnh như tuyết, tĩnh như yên, là một dung nhan kinh diễm. Mấy ngàn năm nay đây là lần đầu tiên Sương Linh có loại cảm giác thua kém này.

Nhìn mặt Sương Linh dường như trắng bệch, một tiểu tiên nga bên người nàng quay đầu hướng Tuyết Kiều cả giận nói: “Sương Linh tiên tử thân phận tôn quý, người nếu là có bất kỳ sơ xuất, thần thượng chúng ta chắc chắn sẽ không để yên.”

“Lưu Quang, không được vô lễ!” Sương Linh quát tiểu tiên nga, xoay người đối với Ngọc thanh Chân Vương nhẹ nhàng cúi đầu, “Sương Linh quần thuộc hạ không nghiêm, hôm nay nhiễu loạn thọ yên của Chân Vương thật sự xin lỗi. Toàn bộ tất cả bởi vì Sương Linh, vị tiên tử này không liên quan, kính xin Chân Vương chớ trách.”

Hai vị tiểu tiên nga nghe được lời Sương Linh là vì Tuyết Kiều nói chuyện, vừa kinh ngạc vừa không phục, mặc dù mặt không biến sắc nhưng trong lòng cũng là sóng cuộn biển gầm, thẳng vì chủ tử của mình kêu oan.

Tuyết Kiều liếc Sương Linh một cái, nhỏ giọng nói thầm: “Giả mù sa mưa!” Thanh âm của nàng không lớn, nhưng lời này vẫn bị Thường Nga nghe thấy.

Thanh Nữ Tiên thù là muội muội của Ngô Cương ở Nguyệt Cung, cũng là bạn khuê phòng của Thường Nga. Bởi vì một tầng quan hệ này, Thường Nga từ trước đến giờ rất thương Sương Linh. Sương Linh bị ám ức trong lòng nàng tự nhiên sẽ không dễ chịu, vì vậy nặn ra khuôn mặt tươi cười đối với Tuyết Kiều nói: “Phi Yên linh chủ, hôm nay người nhiều loạn thọ yển của Ngọc thanh Chân Vương, Chân Vương rộng lượng cho nên không trách tội người. Nhưng Sương Linh là phi tử tương lai của Cẩn Dật Thiên tôn, người vô cớ đem nàng đá thương, tổn hại chính là mặt mũi cả Thiên giới! Không biết linh chủ có gì biện minh?”

“Lời ấy của Thường Nga tiên tử sai rồi, phạm trần có câu ‘Thiên Tử phạm pháp cùng thứ dân cùng tội’, Sương Linh tiên tử mặc dù thân phận tôn quý, nhưng nàng đập vỡ Lam Điền Ngọc mà thần thượng nhà ta dâng chúc thọ, ở phía sau lên tiếng bất kính đối với thần thượng ta, huống chi Tuyết Kiều là do Sương Linh tiên tử gây thương tích. Tuyết Kiều cho dù có lỗi, đó cũng là bởi vì Sương Linh tiên tử có lỗi trước.” Song Thành không chút hoang mang, một phen nói mạch lạc.

Thường Nga cứng họng, nhất thời không biết nên phản bác như thế nào.

Song Thành thấy Thường Nga không nói, đi tới kéo tay Thanh Dao thấp giọng nói: “Nếu Ngọc thanh Chân Vương không trách chúng ta, chúng ta vẫn là đưa Tuyết Kiều trở về Tê Phương thánh cảnh rồi nói sau.”

Vậy mà Thanh Dao hoàn toàn bất giác, giờ phút này trong đầu nàng đều là cảnh tượng gặp Minh Thiệu trong mộng. Cho dù nàng không nhìn hắn, thân ảnh hắn vẫn đang đứng trước mặt nàng càng không ngừng lay động. Về phần lời của Song Thành mới vừa nói, nàng căn bản không có nghe.

“Thanh nhi?” Song Thành lại gọi nàng một tiếng.

Suy nghĩ của Thanh Dao bị kéo trở lại, nàng mờ mịt nhìn Song Thành.

Song Thành lặp lại một lần: “Chúng ta trở về thôi.”

Thanh Dao gật đầu một cái. Nàng cũng không muốn làm lớn chuyện, nếu để cho Bích Cẩn Tiên thù biết chuyện này, không chỉ là nàng, ngay cả Tuyết Kiều cùng Song Thành cũng sẽ bị trọng phạt.

“Chậm đã!” Thường Nga gọi các nàng đang chuẩn bị rời đi, ánh mắt thẳng tắp hướng về phía Thanh Dao, khiêu khích nói, “Vị tiên tử này, người cùng hai vị Lãnh Nguyệt, Phi Yên linh chủ ở chung một chỗ, chắc là thuộc hạ của Bích Cẩn Tiên thù ở Bồng Lai Tê Phương thánh cảnh. Mọi người đều biết, Bồng Lai cùng Thiên giới ân oán ba ngàn năm chất cao như núi, bất kể nguyên nhân gì, Phi Yên linh chủ xuất thủ đá thương Sương Linh là sự thật. Ta nghĩ chuyện này cần báo cho Bích Cẩn Tiên thù tự mình ra mặt, hơn nữa tránh cho chư vị thần tiên đây hiểu lầm, cho là Bích Cẩn Tiên thù sai các người cố ý khiêu khích.”

“Chuyện này cùng cô cô ta không liên quan, người không được ngậm máu phun người!” Tuyết Kiều dưới tình thế cấp bách nhất thời quát lên, thanh âm thanh thúy như châu ngọc rơi xuống đất trên đại điện yên tĩnh thật sự là cao vút.

“Thì ra đây chính là thủ hạ của Bích Cẩn Tiên thù a, thật là vô lễ.” Thường Nga mỉm cười mà chống đỡ. Nàng vốn định chọc giận Thanh Dao, mặc dù Thanh Dao không nói gì, nhưng phản ứng của Tuyết Kiều cũng làm nàng đắc ý.

Tuyết Kiều then quá hoá giận: “Người ——”

Thanh Dao kịp thời ngăn Tuyết Kiều lại, nàng đối với Thường Nga nói: “Chuyện này là chúng ta không đúng, nhưng cô cô Bích Cẩn Tiên thù không liên quan.”

Đơn giản một câu nói, từ trong miệng Thanh Dao nói ra lại không để cho người ta có khả năng phản bác. Sắc mặt Thường Nga không tốt, những thần tiên khác phần lớn sầm vai người đứng xem, không muốn thừa nước đục thả câu, chỉ sợ không cần thận liên gánh tai họa.

Giờ phút này Sương Linh đang suy yếu tựa vào bên cạnh Thường Nga, nàng vốn là rất nhỏ nhắn, cộng thêm sắc mặt bị thương tái nhợt, có vẻ càng thêm yếu đuối, chỉ cần cơn gió nhỏ cũng đem nàng thổi bay.

Thanh Dao nghĩ nàng cũng hận Sương Linh, nhưng khi nhìn đến thân thể Sương Linh mảnh mai yếu ớt giống như cây khô, nàng làm thế nào cũng không hận nổi. Có lẽ là bởi vì giữa các nàng trước sau gì cũng là quan hệ ruột thịt.

Bất đồng với sự lạnh nhạt của Thanh Dao, Tuyết Kiều cắn răng nghiêng lợi, cực kỳ căm tức, biết rõ Thường Nga thừa hiểu những thần tiên khác sẽ không tiếp tay làm việc xấu cho nên mới dám công khai khiêu khích, bất đắc dĩ chính mình cũng không có biện pháp gì. Nói cho cùng chuyện này là do nàng một tay tạo thành, lỡ như khiến thân phận Thanh Dao bại lộ, tội của nàng quá lớn.

Tình thế hết sức khó xử, chợt nghe tiếng đồng ở cửa Tuý Ý cung báo: “Chân Vương, Thừa Nguyên điện hạ đến.”

Thân thể Tuyết Kiều run lên, dùng bí âm đối với Thanh Dao nói: “Nguy rồi, Thừa Nguyên điện hạ là công công (bố chồng) tương lai của Sương Linh, nhất định sẽ giúp nàng nói chuyện.”

“Ha ha ha, Phi Yên linh chủ nói thật biết điều.” Một hồi tiếng cười sang sảng từ cửa đại môn truyền đến.

Tất cả thần tiên trên điện đứng lên hướng phía cửa khom người: “Cung nghênh Thừa Nguyên điện hạ.”

Thừa Nguyên điện hạ mặc hoàng bào, phía sau là hai tiên thị, hần bước vào đại điện, khí vũ hiên ngang, sắc mặt thông dong, trong đó lộ ra ba phần tính khí ngang ngạnh. Tay phải hần vung lên, nói: “Hôm nay là thọ yến của Ngọc thanh Chân Vương, chư vị tiên gia cũng không cần phải đa lễ —— Phi Yên linh chủ, người đã cảm thấy ta nhất định sẽ giúp Sương Linh nói chuyện, ta nếu không phải theo ý người, cũng có vẻ ta quá mức cứng nhắc, người nói đúng không, ha ha ha.”

Nửa câu sau ý tứ rõ ràng hần là muốn theo lời của Tuyết Kiều thay Sương Linh ra mặt.

Tuyết Kiều sửng sốt, Song Thành cũng là sửng sờ.

Thanh Dao không khỏi nhìn vị Thừa Nguyên điện hạ trong truyền thuyết mấy lần. Mới vừa rồi câu nói của Tuyết Kiều là dùng truyền âm Bí thuật Thanh Dao chỉ cho, trừ Dao Cơ cùng tứ đại linh chủ của Tê Phương thánh cảnh ra, không người nào biết, ngay cả Bích Cẩn Tiên thù cũng không ngoại lệ. Vậy mà Thừa Nguyên điện hạ cứ nhiên ở ngoài cửa nghe thấy, điều này không thể không làm nàng cảm thấy kinh ngạc.

Có điều kinh ngạc cũng chỉ lưu lại trong lòng Thanh Dao trong nháy mắt, nàng lên tiếng lần nữa, thanh âm nhàn nhạt như cũ: “Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, ba tòa tiên sơn từ xưa độc lập với Lục giới, không phải thuộc Thiên giới. Thừa Nguyên điện hạ là trưởng tử của Thiên đế, uy danh Lục giới, Thanh Dao sớm có nghe thấy. Nói vậy điện hạ ngài cũng sẽ không vì một chuyện nhỏ như vậy gây khó dễ cho Bồng Lai, phạm vào cấm kỵ. Lục giới” Ngụ ý này chúng tiên có mặt tại đây nghe cũng có thể hiểu rõ.

“Không nghĩ tới người hàn băng như tiểu tiên tử đây miệng lưỡi lại càng bén nhọn, thật hay ột câu không phụ thuộc Lục giới!” Thừa Nguyên điện hạ có chút hăng hái nhìn Thanh Dao, “Nghe nói thủ hạ của Bích Cẩn Tiên thù ở Tê Phương thánh cảnh có Lân Nguyệt, Phù Vân, Phi Yên tam đại linh chủ đều là mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành, không biết tiên tử là vị nào?”

Thanh Dao không ngờ tới hần sẽ có câu hỏi như thế, đang do dự, Song Thành vượt lên trước trả lời: “Thanh Dao chỉ là một tinh linh không danh tiếng, cũng không phải linh chủ gì đó. Điện hạ khen nhầm, Song Thành thay mặt chư vị linh chủ đa tạ điện hạ.”

Thường Nga ở một bên quạt gió thổi lửa: “Một tinh linh không danh tiếng mà quanh thân lại có tiên khí cường đại như thế, xem ra Bồng Lai quả nhiên là nơi thâm rộng hang hổ** a.”

** ý nói là nơi đất tốt, nơi đắc địa.

“Ha ha ha, ta hôm nay xem như mở mang kiến thức, thì ra đây chính là nơi được gọi là Thiên giới. Nhiều thần tiên liên hợp lại khi dễ một tiểu tiên tử, trong đó có một vị còn là trưởng tử của Thiên đế Thật là đại khai nhãn giới a!” Giọng nói cuồng vọng ngang ngạnh đột nhiên tuôn ra, như kinh lôi trên bầu trời trong xanh, ở trên đại điện vang vọng.

Sự chú ý của mọi người đều bị thanh âm này hấp dẫn.

“Phong Thần có gì nói ra lời ấy!” Thường Nga nhìn chằm chằm chỗ ngồi của một vị nam tử áo đen, thật là tức giận, khuôn mặt xinh đẹp giận đến khi đỏ khi trắng.

Những chúng tiên khác lại bắt đầu nghị luận âm ỉ, nhưng cũng không dám lớn tiếng, e sợ đem họa dẫn tới đầu mình. Thừa Nguyên điện hạ trên mặt cũng có chút không nhịn được, hần miễn cưỡng cười nói: “Phong Thần nói thể quá mức sắc bén, không khỏi nói quá sự thật đi.”

Phong Thần cười ha ha, nhặt lên một quả nho ném trong miệng, ăn càng thêm có vị tựa hồ lời nói vừa rồi không phải của hần mà là của người khác.

Thanh Dao cẩn thận quan sát nam tử áo đen dám công khai khiêu khích Thừa Nguyên điện hạ. Bộ dạng hần chính là một bộ phóng đảng không chịu trời buộc, lông mày thô đen nồng đậm, mặt mũi tuấn đạt, rồi lại lộ ra hơi thở bất chính nhưng rất thoải mái.

Phong Thần đang uống rượu, hần phát hiện Thanh Dao mang theo ánh mắt dò xét, vì vậy rất không nghiêm chỉnh hướng nàng nhún mày, chớp chớp con mắt trái, chọc cho Song Thành cùng Tuyết Kiều che miệng cười trộm.

Sau khi bị chúng tiên nhân làm khó dễ, Thanh Dao nhớ kỹ người duy nhất chịu nói chuyện giúp nàng—— Phong Thần Trọng Minh, ngàn năm trước nàng từng có nghe qua nam tử cuồng vọng này.

“Trọng Minh” cái tên này mặc dù không tính là như sấm bên tai, nhưng là bản tính hần, thần tiên cũng rất rõ ràng. Hần từ trước đến giờ không hợp nhóm nào, làm việc quái đản kỳ lạ, thích cùng người khác tương phản. Cho nên mới vừa rồi hần công khai khiêu khích Thừa Nguyên điện hạ đối với mọi người mà nói cũng không phải là một chuyện ngoài ý muốn.

Ngoài ý muốn của mọi người chính là, Minh Thiệu ngồi ở bên cạnh Phong Thần, chợt đứng dậy, thanh âm hùng hậu giống như có thể trong nháy mắt xuyên thấu tận trời: “Điện hạ, vị tiên tử này là người quen cũ của ta, hi vọng điện hạ nể mặt ta, không cần truy cứu chuyện này nữa.”

“Thậm chí ngay cả Minh Thiệu Tướng quân cũng vì nàng nói chuyện, nàng đến tột cùng là người nào?”

“Ta còn chưa từng thấy qua Minh Thiệu Tướng quân chủ động ra mặt yêu cầu. . . .”

Chỗ ngồi của những nữ tiên bắt đầu bàn luận xôn xao.

Ngồi ở bên cạnh Thường Nga, Nguyên Nữ Tiên thù mở miệng trước tiên: “Tiên nhân trên Thiên giới đều biết Minh Thiệu Tướng quân thích độc lai độc vãng, đừng nói là nữ tiên, coi như là nam tiên cũng rất ít tiếp xúc với ngài. Tướng quân nói vị tiên tử này cùng ngài là quen biết cũ, có thể có bằng chứng?”

“Tướng quân chẳng lẽ thấy nàng xinh đẹp, muốn thay nàng giải vây cho nên nói như vậy đi.” Thường Nga bổ sung.

Chúng nam tiên đang ngồi rồi rít lắc đầu. Minh Thiệu Tướng quân anh dũng thiện chiến, tuấn lãng phi phàm, cùng Cẩn Dật Thiên tôn giống nhau đều khiến nữ tiên trên Thiên giới sùng bái. Hần cao ngạo lãnh khốc, lần đầu tiên vì Thanh Dao nói chuyện, khó trách sẽ khiến cho nhóm tiên nữ đổ kỵ.

Nhìn Minh Thiệu, Thanh Dao dù có dùng cả đầu suy nghĩ cũng nghĩ không ra. Nàng càng ngày càng hoài nghi, giấc mộng đó đến tột cùng chỉ là mộng hay là nó từng chân thật phát sinh trên người nàng. Tướng quân Minh Thiệu đại danh lẫm liệt trên Thiên giới, nàng không phải là không có nghe nói qua, theo tính tình Minh Thiệu, hần tuyệt đối sẽ không thay người khác can thiệp vào chuyện gì. Lý do duy nhất chính là, hần làm cho nàng thiếu nhân tình của hần, mà mục đích của hần chỉ có một —— Phong Ngâm thảo.

5. Q.1 - Chương 5: Mãn Phong Tự Che Yên Hà (2)

Trong lòng Thanh Dao lạnh như băng, Phong Ngâm thảo là hy vọng duy nhất của Ngao Thần, cho dù buông tha tính mạng của mình, nàng cũng tuyệt đối không thể để cho Minh Thiệu cướp lấy. Nàng đưa mắt hướng Minh Thiệu, ý vị thâm trường.

Thừa Nguyên điện hạ cũng cảm thấy thật bất ngờ: “A, tướng quân quả thật biết nàng?”

Minh Thiệu từ chỗ ngồi đi ra, từng bước một bước về phía Thanh Dao. Trên người hắn tản mát ra hơi thở cương nghị tràn ngập xung quanh Thanh Dao, làm nàng nhất thời mất đi tất cả suy nghĩ. Nàng rất cố gắng để ỉnh thoát nhìn vẫn là bộ dạng vân đạm phong khinh thường ngày. Mặc dù nàng che giấu rất khá, Song Thành cùng Tuyết Kiều vẫn nhận ra biến hóa của nàng.

Minh Thiệu bình tĩnh đứng trước mặt Thanh Dao, cẩn thận nhìn chăm chăm ánh mắt nàng, cất cao giọng nói từng chữ từng câu: “Nàng có thể chạm vào Trấn Thiên Kiếm của ta.”

Một câu vừa nói ra, mọi người càng xôn xao.

“Này. Điều này sao có thể!”

“Trong Lục giới, trừ Chiến thần Tuyên Ly đã qua đời cùng Minh Thiệu Tướng quân, còn có ai có thể cầm được Trấn Thiên Kiếm!”

“Trấn Thiên Kiếm là chí bảo** trên Thiên giới, đâu phải người bình thường có thể chạm tới!”

**báu vật quý giá

Tất cả các thần tiên cũng nghị luận ầm ĩ, thậm chí cả Ngọc thanh Chân Vương từ trước đến giờ chưa từng sợ hãi cũng vuốt râu mặt không thể tin, ánh mắt lão thâm trầm nhìn Minh Thiệu và Thanh Dao, chân mày cũng bất giác nhăn lại.

“Tướng quân, nói miệng không bằng chứng, không ngại để cho nàng rút ra Trấn Thiên Kiếm ọi người nhìn một chút.” Nguyên nữ Tiên thù đề nghị.

Những tiên nhân khác, nhất là nữ tiên rồi rít phụ họa: “Không sai, nếu tướng quân chắc chắn như thế, sao không để cho nàng rút Trấn Thiên Kiếm ra cho thượng thần chư vị đang ngồi được nhìn.”

Ánh mắt Minh Thiệu giống như hàn băng quét tới bốn phía, như mưa tên sắc bén bắn ra bốn phía. Nhất thời, đại điện ồn ào trở nên yên lặng như tờ, yên tĩnh như đêm.

Trước mặt mọi người, Minh Thiệu đưa tay trước mặt Thanh Dao. Một quang cầu màu bạc từ trong lòng bàn tay hắn phát sáng đến chói mắt, Trấn Thiên Kiếm toả ra ngân quang từ từ rõ ràng rồi bắt đầu phai đi.

Thanh Dao cười lạnh, ngay hôm nay, Minh Thiệu còn dùng thanh kiếm này cùng Thiên Tiêu Lăng của nàng giao thủ. Mà nàng cũng rõ ràng nhớ lại, trong giấc mộng thần bí, hắn từng không thể tin được hỏi nàng: “Tiên tử cư nhiên có thể chạm vào Trấn Thiên Kiếm này?”

Nàng đưa ánh mắt từ Trấn Thiên Kiếm thu hồi, lại lần nữa nhìn Minh Thiệu. Nàng biết, Trấn Thiên Kiếm nguyên danh là Phục Ma Kiếm, là của Chiến thần tiên nhậm Tuyên Ly ở Thiên giới. Mà trước đây là Ngũ Thái Thạch sau khi Nữ Oa vá trời còn sót lại trở thành Phục Ma Kiếm sau đó nó cùng Chiến thần Tuyên Ly trở thành một, không thua gì truyền thuyết vá trời.

Một vạn năm ngàn năm trước Chiến thần Tuyên Ly nhận hình phạt ngũ lôi oanh đỉnh, Trấn Thiên Kiếm bị hắn cầm ở thiên Ma Uyên để chấn nhiếp yêu tà. Trong Lục giới vô luận là tiên hay là ma, kẻ muốn sở hữu nó không thể đếm được, nhưng Trấn Thiên Kiếm có Phệ Hồn, mấy vạn năm từ trước tới nay không có bất kỳ người nào có thể chạm nó. Cho đến hơn ba nghìn năm trước, thần tướng ở Thiên giới – Minh Thiệu Tướng quân đem nó từ Ma Uyên rút ra, hắn đương nhiên thành chủ nhân Trấn Thiên Kiếm, cũng là người thứ hai từ trước đến nay được nó công nhận.

Ngay trong mộng đó, Thanh Dao có thể cầm lên thanh kiếm kia. Nàng không rõ ràng tình huống trong mộng có thể tái diễn trên thực tế hay không. Hôm nay Trấn Thiên Kiếm đang ở trước mặt nàng, không phải là mộng. Nàng nhìn Minh Thiệu, trong mắt hiện lên một tia hoảng hốt.

Minh Thiệu hướng nàng gật đầu một cái, hắn tựa hồ rất có lòng tin: “Dem nó cầm đi.”

Nhàn nhạt một câu nói từ trong miệng Minh Thiệu nói ra lại có sức dụ hoặc không thể chối từ, có một cỗ lực lượng rục rịch thôi thúc Thanh Dao, nàng không cách nào ngăn cản mình làm theo lời của Minh Thiệu.

(lúc đầu ta định để là “sức hấp dẫn không thể chối từ” nhưng lại nhớ đến quảng cáo mỳ omachi nên thôi=))

“Không được.” Song Thành ngăn cản nàng, “Trần Thiên Kiếm Phệ Hồn, Thanh nhi ngươi cần phải hiểu rõ!”

Thanh Dao dừng lại động tác, ánh mắt Minh Thiệu nhìn nàng: “Tiên tử quên ư, ở Vu Sơn tiên tử đã chạm qua nó.”

Nhưng đây chẳng qua là một giấc mộng. Những lời này Thanh Dao ép ở trong cổ họng, cơ hồ như nét vẽ sống động.

“Chẳng lẽ Minh Thiệu Tướng quân thật biết nàng?”

“Minh Thiệu Tướng quân có lòng tin như vậy, chẳng lẽ lời ngài ấy nói đều là thật?”

Mấy tiên nhân lại bắt đầu nhỏ giọng nghị luận.

Nhưng trong khoảnh khắc Thanh Dao cầm chuôi Trần Thiên Kiếm, tất cả thanh âm ngưng lại, đại diện chìm vào tĩnh lặng.

“Tiên thượng, quả nhiên. Nàng quả nhiên có thể.” Lưu Quang vội kéo ống tay áo Sương Linh, mặt không thể tin.

Giờ phút này không chỉ là Sương Linh, Thường Nga, Nguyên nữ còn có tất cả thần tiên khác, mọi người đều trợn to hai mắt nhìn Minh Thiệu cùng Thanh Dao, ghen ghét nhìn trần trời. Song Thành và Tuyết Kiêu người nhìn ta ta nhìn người, tất cả đều sững sốt, trong mắt các nàng là ngọn lửa khát vọng muốn biết chân tướng bùng cháy lên, ánh lửa đó trong nháy mắt có thể đem đại băng sơn hoà tan.

Chỉ có Minh Thiệu và Thanh Dao là bình tĩnh, tựa hồ ngay từ đầu bọn họ cũng biết kết quả sẽ là như thế.

“Điện hạ, lần này người tin tưởng?” Thanh âm Minh Thiệu không kiêu ngạo không siểm nịnh, từ người hẳn lộ ra ngạo mạn lẫm liệt.

Thừa Nguyên điện hạ còn chưa từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, ngây ngốc nói: “Thật không nghĩ tới. trong Lục giới trừ Chiến thần Tuyên Ly cùng Minh Thiệu Tướng quân, vẫn còn có người thứ ba có thể rút ra Trần Thiên Kiếm!”

“Điện hạ, Minh Thiệu Tướng quân từ trước đến giờ chính trực, ngài ấy chịu giúp vị tiên tử này nói chuyện có lẽ chuyện này thật sự là hiểu lầm. Hôm nay là thọ yến Chân Vương, hay là không nên làm to chuyện.” Một người hầu bên cạnh Thừa Nguyên điện hạ nhỏ giọng nhắc nhở.

Thừa Nguyên điện hạ hiểu trong lời nói của hắn hàm chứa một tầng ý tứ. Thuộc hạ là muốn nhắc nhở hắn, không thể vì chút chuyện như vậy mà đắc tội Chiến thần Thiên giới.

Thừa Nguyên điện hạ gật đầu một cái, cất cao giọng nói: “Nếu là hiểu lầm, chuyện này liền dừng ở đây đi — Sương Linh, Cẩn Dật rất nhanh sẽ đến, ta bảo nó dẫn con đi Linh sơn cầu xin tiên thảo trị thương. Mặt khác, chuyện hôm nay cũng không cần nói với Dương Tuyên Đế quân, nguyên do trong đó lấy thông minh của con, Sương Linh có thể nghĩ đến chứ.”

“Vâng” Sương Linh khéo léo khom người cúi đầu.

“Ha ha, xem ra ta tới chậm, bỏ lỡ một trò hay đây.” Thanh âm của nữ tử từ cửa điện truyền đến, như khổng tước kêu, như ngâm vịnh phong ca, nổi bật trên nền yên tĩnh của Tuý Ý cung.

Thanh Dao quay đầu lại, chỉ thấy Thanh y nữ tử tuyệt sắc đạp yên hà mà đến, tóc đen mượt, lông mày như khói, trên mặt ba phần mỉm cười, rồi lại không giống như đang cười. Hình dáng của nàng giống như ẩn thật sâu trong mây mù, xinh đẹp thần bí, nhìn không chân thực. Theo nàng đến gần đại điện, mùi thơm hoa cỏ cũng mơ hồ bay tới.

“Dao Cơ?” Sắc mặt Thừa Nguyên điện hạ khi nhìn thấy Dao Cơ giống như bị bịt kín một tầng mưa bụi, hắn si ngốc nhìn chằm chằm Dao Cơ, thật lâu cũng chưa từng hồi thần.

Tất cả tiên nhân cũng đều lấy làm kinh hãi, đối với mọi người mà nói Dao Cơ xuất hiện tuyệt đối là ngoài ý muốn. Kể từ ba ngàn năm trước nàng ở bữa tiệc của Dương Tuyên Đế quân cùng Thanh Nữ phẩy tay áo bỏ đi sau đó không xuất hiện qua. Cho dù là bảy trăm năm trước Minh Thiệu Tướng quân cùng Cẩn

Dật Thiên tôn liên thủ tiêu diệt Ma giới làm phản, Thiên đế tự mình thiết yến muốn mời, nàng cũng không tham gia, tựa như hư không tiêu thất ngàn năm.

Dao Cơ đi tới bên cạnh Thừa Nguyên điện hạ, duy trì nụ cười không thay đổi: “Điện hạ, Thanh Dao trước khi đi Bồng Lai, từng là tiên tử ở Vu Sơn ta. Hiện tại ta muốn mang nàng trở về Vu Sơn, điện hạ không ngại chứ?”

“Tự nhiên không biết Thanh Dao tiên tử vừa là người quen cũ của Minh Thiệu Tướng quân, hôm nay Dao Cơ công chúa lại tự mình nhận nàng, ta làm sao có thể làm khó nàng.” Thừa Nguyên mặc dù cười, trong mắt lại có loại thần sắc làm người ta nắm không được.

Thiên giới không người nào không biết, Thừa Nguyên điện hạ thăm mến Dao Cơ vạn năm, ở thịnh yến bàn đào Dao Trì bị cự tuyệt, sau mới cưới Vũ Thần làm vợ. Lần này tạm biệt Dao Cơ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Mà những tiên nhân khác tự nhiên cũng không dám nói thêm cái gì. Dao Cơ là nữ nhi của thượng cổ thiên thần Viêm Đế, trong thiên địa là công chúa tôn quý nhất. Thiên đế hiện nay còn nể mặt nàng ba phần, huống chi là những người khác.

“Vậy thì đa tạ điện hạ rồi.” Dao Cơ xoay người, hướng về phía Ngọc thanh Chân Vương nhẹ nhàng cúi đầu, “Chân Vương, Dao Cơ tới vội vàng chưa chuẩn bị lễ vật, ngày sau nhất định tới cửa tạ tội. Cáo từ.”

“Dao Cơ công chúa không cần đa lễ.”

Dao Cơ khom người cười một tiếng, quay đầu hướng Thanh Dao nói: “Thanh nhi, trở về đi thôi.”

Thanh Dao vẫn như cũ đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, bị Dao Cơ gọi, nàng vội vàng đem Trấn Thiên Kiếm trên tay đưa cho Minh Thiệu: “Đa tạ Tướng quân giải vây, Thanh Dao ngày khác nhất định kết cỏ ngậm vành**.”

**đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình

Do tích Ngụy Khoả không chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoả bị giặc bao vây nhờ có hồn của người ái thiếp kia kết cỏ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoả thoát được.

“Kết cỏ ngậm vành cũng không cần, ta chỉ muốn.”

“Thanh nhi, còn không mau đi?” Thanh âm Dao Cơ ôn nhu truyền lại ra có chút áp bức.

Thanh Dao gật đầu một cái, đối với Minh Thiệu nói: “Nếu như là chuyện Phong Ngâm thảo, tướng quân không cần nhiều lời, ta không thể nào giao cho ngài. Xin lỗi!”

Không đợi Minh Thiệu nói gì nữa, Thanh Dao thần nhiên xoay người, dưới con mắt nhìn chăm chú của mọi người theo Dao Cơ rời đi. Chờ thân ảnh bốn người Thanh Dao biến mất không thấy nữa, trên đại điện lại lần nữa âm ỉ, mỗi người một ý, có suy đoán quan hệ giữa Minh Thiệu cùng Thanh Dao, có chuyện nói Thanh Dao xinh đẹp, có buồn bực Dao Cơ vì sao chợt xuất hiện ở nơi này

Dưới chân núi Côn Lôn, phi điệp không dấu vết, tầng mây mù mịt ngàn dặm. Dao Cơ cùng Thanh Dao đứng sóng vai, áo xanh quần trắng theo gió tung bay.

Sương sớm trên cây cũng bị gió thổi đi, mờ mịt ẩm ướt quanh quẩn ở xung quanh các nàng, dâng lên sương mù như có như không. Mấy con bạch Hổ Điệp vỗ vẫy cánh ở bên cạnh Thanh Dao lưu luyến bay múa, tựa hồ nghĩ dừng trên vai nàng nhưng sợ cao ngạo của nàng. Những hình ảnh đồ nát trong đầu Thanh Dao chợt lóe lên, nàng loáng thoáng nhớ tới cái gì, cũng không phải rất rõ ràng.

Song Thành cùng Tuyết Kiều xa xa đứng ở phía sau, trong lòng các nàng biết mình phạm vào sai lầm lớn, ai cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Nhìn cánh hoa rơi đầy đất, Dao Cơ xoay người, đôi mắt trong suốt giống như là đột nhiên ném hòn đá vào hồ nước, ào một tiếng từng bọt nước lớn cùng với khí lạnh lẽo mà đến thẳng tấp ép vào nội tâm Thanh Dao. Thanh Dao không rõ ràng Dao Cơ rốt cuộc là sắm vai nhân vật gì, là trưởng bối nhưng lại càng giống như bạn thân, có lúc nàng nhìn ánh mắt Dao Cơ sẽ sinh ra một loại cảm giác bị áp bách, đây là cảm giác mẫu thân Bích Cẩn Tiên thù đều chưa từng cho nàng .

Từ khi cùng Thanh Dao rời Côn Lôn, Dao Cơ chính là bộ dạng này, nàng xinh đẹp tựa như triều vân mộ mưa ở Vu Sơn, yên hà tĩnh mịch, ba ngàn năm nay vẫn chưa từng già đi. Không giống Bích Cẩn Tiên thù, dung nhan vẫn xinh đẹp nhưng theo năm tháng qua đi có nhiều tang thương vô hạn.

Dao Cơ mỉm cười tràn đầy ý vị thâm trường: “Hiện tại có thể nói cho ta biết chuyện gì xảy ra sao?”

“Ý người là chuyện ta có thể rút ra Trấn Thiên Kiếm sao?” Thanh Dao thành thật trả lời, “Ta chỉ trong mộng chạm qua nó, về phần Minh Thiệu tướng quân tại sao lại biết, ta cũng không rõ.”

“Trong mộng? Ta vội vàng tới, Bích Cẩn chỉ nói bởi vì người có một giấc mộng kỳ quái cho nên mới tỉnh dậy sớm hơn ba trăm năm. Mộng này cùng trong lời người là một?”

“Đúng vậy.”

Chuyện đã đến tình trạng này, Thanh Dao không có cách nào khác, chỉ đành phải đem tình huống trong mộng nói đầu đuôi ngọn ngành cho Dao Cơ nghe.

“Vu Sơn. Tại sao hết lần này tới lần khác là Vu Sơn?” Dao Cơ nhăn mi, “Mới vừa rồi ở trên đại điện, Minh Thiệu Tướng quân kết luận người có thể rút ra Trấn Thiên Kiếm, hẳn nhất định cũng đã có mộng tương tự. Hoặc là nói, căn bản không phải là mộng.” Sắc mặt nàng chợt biến đổi, nhìn chằm chằm Thanh Dao, mắt sáng như đuốc, sáng tỏ bất định.

Lại một trận gió thổi qua, mấy con Hồ Điệp đơn bạc giống như mảnh giấy vụn, liên tiếp hướng trong bụi cỏ. Thanh Dao vẫn nhìn bọn chúng, cánh bọn nó run lên, lông mi của nàng cũng run lên.

“Thanh nhi.” Dao Cơ gọi nàng một tiếng.

Một tiếng “Thanh nhi” này rất nhạt, nếu không phải đứng gần đó, Thanh Dao nhất định là không nghe được. Nàng nhăn mày: “Ừ?”

“Người biết truyền thuyết Trấn Thiên Kiếm sao?”

Thanh Dao gật đầu: “Biết, Trấn Thiên Kiếm là bội kiếm của Chiến thần tiền nhiệm Tuyên Ly, nó từng theo Tuyên Ly lập được chiến công hiển hách.”

“Đúng vậy”. Một lúc lâu, Dao Cơ mới nói tiếp, “Đó là một chuyện quang huy cỡ nào, nhưng có ai biết chuyện chưa xốt sau nó đây?”

“Dao Cơ, người cũng biết.” Thanh Dao không nhịn được nói ra lời cất giấu ở đáy lòng, “Người biết hết thảy, đúng không?”

Dao Cơ thần nhiên thừa nhận: “Đúng, thật sự ta biết một chút chuyện không nên biết. Chính bởi vì như thế ta mới không hy vọng người cùng Minh Thiệu có bất kỳ quan hệ gì. Chớ quên lời mẫu thân người, cách xa người Thiên giới một chút.”

Ba ngàn năm nay Bích Cẩn Tiên thù để lại cho Thanh Dao ấn tượng sâu nhất chính là câu nói giống như lời của Dao Cơ: cách xa người Thiên giới một chút. Từng chữ như khắc vào xương tủy Thanh Dao, nàng tự nhiên sẽ không quên.

Thanh Dao nghe được lời này so với cảnh cáo rõ ràng sáng tỏ của Bích Cẩn Tiên thù thì lời của Dao Cơ nhiều hơn một tầng ý tứ, mà một tầng ý tứ ấy hiển nhiên là cùng Minh Thiệu có liên quan.

6. Q.1 - Chương 6: Mãn Phong Tự Che Yên Hà (3)

“Ai ——” Dao Cơ thở dài một tiếng, đây cũng là lần đầu tiên Thanh Dao nghe được nàng than thở. Nàng nói: “Thanh nhi, người biết ta đã sống bao nhiêu năm sao? Ha ha, ta đã già. Ba vạn năm trước ta bắt đầu ở Vu Sơn nhìn trời, nhìn mây, nhìn nhật xuất nguyệt lạc**, nhìn hoa cỏ tàn lụi. Thời gian của ta chỉ là thanh tuyến trong khe núi, chảy nhỏ giọt chảy xuôi, vĩnh viễn không có chùng mực. Khi đó phụ thân Viêm Đế vẫn còn, người rất cưng chiều ta, chưa từng để ta ưu sầu.”

**mặt trời mọc lẫn mặt trăng lặn.

“Ta thích mây mù, phụ thần liền đem Vu Sơn cho ta sở hữu. Ta mỗi ngày phi mộc liên; mang hương thảo, cười Bạch Hổ du dương. Trong lúc rảnh rỗi ta sẽ đi Tương Thủy tìm Nữ Anh thưởng thức trà, đi Bồng Lai tìm Bích Cẩn ngắm hoa. Cuộc sống ngày từng ngày trôi qua, tựa như gió thổi qua rừng cây, cuộn cuộn nổi lên đầy đất lá rụng; giọt mưa ở mặt nước, tạo nên từng vòng rung động, hết thấy tất cả đều bình thường, có điều ta chưa từng ý thức được mình đang ngày càng già đi. Phong cảnh bốn mùa không ngừng biến hóa, hoa rơi mang xuân đi, lá rụng kêu tuyết về, nháy mắt hoa lại nở. Cho đến khi người ra đời, ta mới chợt tỉnh ngộ, thì ra mấy vạn năm hồ đồ cứ như vậy trôi qua. Đối với thần tiên mà nói, thời gian thật không coi vào đâu.”

“Thanh nhi, ta và người nói nhiều như vậy, chỉ là muốn nói cho người biết, ta đã già rồi. Những chuyện ta thấy ta nghe đến bây giờ rất nhiều: Nữ Anh lệ rơi trúc tương phi**, Bích Cẩn thần đả thương Bồng Lai đảo. Người thì sao? Thanh nhi, người không thể dấn vào vết xe đổ của mẫu thân. Ngao Thần vì người mà hình thần câu diệt, người bây giờ không chỉ là một người. Vì Ngao Thần, người cũng phải sống thật tốt.”

**còn gọi “trúc đốm”

Hai người con gái vua Nghiêu là Nga Hoàng và Nữ Anh đều là vợ vua Thuấn. Vua Thuấn đi tuần thú, chết ở đất Thương Ngô bên bờ sông Tương. Hai bà đến đó kêu khóc thảm thiết, nước mắt vấy vào các bụi trúc chung quanh, trúc đều thành sắc lốm đốm nên gọi là “Tương phi trúc”

Ngao Thần — cái tên này như lưỡi dao sắc bén đâm vào tim Thanh Dao. Bộ dạng ôn hòa mỉm cười của hắc pháp võ trí nhớ bị giam cầm, không ngừng xoay tròn trước mắt Thanh Dao. Ý tứ trong lời nói của Dao Cơ, nàng như thế nào lại không hiểu.

Các nàng ở trong rừng trúc dưới chân núi đã lâu, trừ một ít lần nói chuyện ý vị thâm trường, còn lại đều là trầm mặc. Khi Thanh Dao tưởng rằng Dao Cơ đã hết lời, thanh âm lạnh nhạt lại một lần nữa xé gió lọt vào tai.

“Người biết tại sao Minh Thiệu có thể từ phía trên Ma Uyên rút ra Trấn Thiên Kiếm sao? Bởi vì hắn. . . .”

Thanh Dao nín thở chờ đợi đáp án này, trực giác nói cho nàng biết, đáp án tuyệt đối khiến nàng không tưởng được.

Vậy mà Dao Cơ chợt ngưng hắc đề tài này, nàng thở dài một tiếng: “Quên đi, nói cho người những thứ này cũng vô dụng. Người chỉ cần nhớ, cách Minh Thiệu xa một chút, hắn và Tuyên Ly năm đó cùng một dạng, tâm cao ngất, khinh thường hết thấy.”

Tuyên Ly. Thanh Dao mặc niệm cái tên này, ngón trở bắt đầu nóng lên. Nàng chính là dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm đến cánh hoa lê, cái tên đó đối với nàng mà nói vô cùng xa xôi. Cánh hoa như cũ lặng lẽ nằm trong ống tay áo của nàng, nhẹ như không có gì.

“Bọn họ nếu nói có sứ mạng thủ hộ Lục giới, có vẻ thần thánh vô cùng, nhưng trong mắt của ta, chỉ là một chuyện cười mà thôi. Minh Thiệu thật ra chính là một Tuyên Ly khác, đến gần hắn, kết cục của người cũng chỉ có thể giống như Vị Hi.”

Lời của Dao Cơ tựa như củ ấu đặt tại cổ họng Thanh Dao, nàng hít thở một cái cũng cảm thấy cả người phát đau.

Thanh Dao không nhịn được đặt câu hỏi: “Vị Hi? Hi Di tiên tử Vị Hi sao? Nàng hiện tại thế nào?”

Chẳng biết tại sao, Thanh Dao đặc biệt để ý vận mệnh của bạch y tiên tử trong ảo giác đủ để khiến thiên địa thất sắc.

“Vị Hi? Hừ.” Dao Cơ trong mắt đầy chán ghét, nụ cười châm biếm cơ hồ sẽ tràn ra, nàng chậm rãi nói từng chữ từng câu, “Nhờ Chiến thần vĩ đại ban tặng, nàng nhảy xuống Vong Xuyên rồi.”

Đột nhiên, một cổ tinh phong đập vào mặt, xen lẫn hơi thở hôi thối, cũ kỹ nồng đậm. Tâm Thanh Dao dâng lên một hồi ghê tởm, như cả tâm lẫn phổi đều muốn ép ra ngoài.

Cách thật xa, Song Thành cùng Tuyết Kiều đã nhìn thấy Thanh Dao che ngực phát run, lông mày nhăn thành chữ bát (), vẻ mặt thống khổ này chưa từng xuất hiện trên mặt nàng. Các nàng không hề nghĩ ngợi lập tức nhắc chân tiến lên, bị Dao Cơ nhìn lướt qua, thân thể nhất thời đứng yên tại chỗ.

Bàn tay Dao Cơ thon dài trắng nõn nhẹ nhàng mở rộng, trong chớp mắt trong lòng bàn tay có một đóa hoa Bạch Chỉ [1] trắng. Nàng đem hoa đưa đến chớp mũi Thanh Dao, Thanh Dao nhẹ nhàng khê mũi, mùi hoa cỏ thơm ngát hòa tan dây dưa với tử mùi vị.

“Cám ơn người, Dao Cơ. Người lại đem ta mang ra khỏi nơi này.” Sắc mặt Thanh Dao dần dần khôi phục, sợ hãi trong mắt chưa hề giảm. Bảy trăm năm trước hồn phách của nàng từng tại Địa phủ đợi qua, sông Vong Xuyên là một nơi như thế nào không có ai hiểu rõ hơn nàng.

Truyền thuyết, uống nước Vong Xuyên, sẽ quên hết mọi thứ;

Uống nước Ký Xuyên, sẽ nhớ lại hết thấy;

Uống một ngụm Vong Xuyên lại uống một ngụm Ký Xuyên, sẽ quên hết mọi thứ lại nhớ lại hết thấy.

Những thứ này chỉ là truyền thuyết thôi, thế gian căn bản cũng không có Ký Xuyên, nếu nói Ký Xuyên thật ra thì chính là Vô Tuyền, uống Vô Tuyền có thể đem ký ức đã quên hết thấy toàn bộ nhớ lại. Vậy mà Hi Di trì đã sớm khô khốc, làm sao còn Vô Tuyền.

Về phần Vong Xuyên, đó là ranh giới giữa Hoàng Tuyền cùng Minh phủ, nước sông vẫn đục không chịu nổi, mùi hôi thối nát, bên trong đều là quỷ hồn phạm phải trọng tội không được đầu thai. Một khi nhảy xuống, linh hồn sẽ vĩnh viễn bị giam cầm trong đó, sinh không phải, chết không phải, cả ngày lẫn đêm chịu đủ nỗi khổ ác quỷ phê tâm, cho đến khi hồn phi yên diệt.

Nước như vậy, làm sao có thể uống được?

Ban đầu hồn phách của Thanh Dao chỉ ở bờ sông Vong Xuyên lưu luyến ba ngày, mùi hôi thối của vong hồn đã làm nàng sinh ra sợ hãi cực độ, giống như nàng từng tử vong chết chìm trong sông. Nàng khó có thể tưởng tượng Vị Hi mang tâm tình như thế nào mới có thể quyết tuyệt như thế, cư nhiên liều linh nhảy xuống sông Vong Xuyên.

Thanh Dao xoa Bạch Chỉ trong tay, đều là một mảnh mờ mịt.

“Người so với ai khác cũng rõ ràng sông Vong Xuyên là một nơi đáng sợ cỡ nào. Nơi đó chính là kết cục cuối cùng của Vị Hi, là kết cục Tuyền Ly mang cho nàng. Thanh nhi, người phải rút ra kinh nghiệm. Ngao Thần xả thân đem người từ trên tay Chúc Âm cứu về, linh hồn của người đã bị tàn phá không chịu nổi, còn muốn để ấu thân người vì người quan tâm sao! Nhớ lời ta nói..., cách Minh Thiệu xa một chút!”

Từ ba ngàn năm nay, đây là lần đầu tiên Dao Cơ nói chuyện nghiêm nghị như thế đối với Thanh Dao. Bích Cẩn Tiên thù lãnh mạc, chỉ có Dao Cơ sẽ đối với nàng ôn hòa mỉm cười, dạy nàng phi thiên, truyền cho nàng linh lực. Lúc còn nhỏ nàng thường cười kêu “Dao Cơ, Dao Cơ.” Dao Cơ quay đầu lại nháy mắt mấy cái, nhất thời thiên địa thất sắc, trong thế giới của nàng chỉ có một cô gái tuyệt sắc gọi Dao Cơ. Hôm nay nữ tử này đối với nàng hung hăng nói: “Nhớ lời ta nói..., cách Minh Thiệu xa một chút!”

Cánh hoa trên không trung xoay mấy vòng, chậm rãi rơi vào Thanh Dao. Nàng hoàn toàn không ngờ, ngón tay thon dài của Dao Cơ từ đỉnh đầu nàng xẹt qua, gãy cánh hoa rơi xuống, chỉ để lại một mùi thơm.

“Thôi.” Dao Cơ nhắm mắt, khó có thể che giấu mỗi một trong đó, “Chúng tiên trên Thiên giới chỉ biết Phù Vân linh chủ ở Bồng Lai, cũng không biết Thanh Dao là ai. Có Thừa Nguyên điện hạ đề ép, chuyện ngày hôm nay cũng sẽ không đến tai Thiên đế. Người cùng Song Thành Tuyết Kiều về Bồng Lai trước đi. Bích Cẩn đã từ Huyền kính thấy được mọi chuyện ở nơi này, là nàng bảo ta tới dẫn người đi. Trước mặt nàng nên nói cái gì, nên làm cái gì, người cũng nên có chừng mực.”

Dứt lời Dao Cơ vẫy Song Thành Tuyết Kiều: “Hai người trở về hướng Bích Cẩn nhận lỗi, về sau chớ nên tái phạm.”

“Cô cô đã biết?” Tuyết Kiều tâm trầm xuống, ngay sau đó trong mắt dâng lên mơ hồ mong đợi, “Dao Cơ, người không theo chúng ta cùng về sao?” Bích Cẩn Tiên thù nghiêm khắc, nhưng Dao Cơ xưa nay thương

yêu Thanh Dao, nếu nàng chịu nói giúp, chuyện này mới có thể hóa giải.

Thấy Dao Cơ lắc đầu, trong lòng Tuyết Kiều có một tia hi vọng trong nháy mắt thiêu đốt hầu như không còn.

Dao Cơ nói: “Các người quấy rối thọ yển của Ngọc thanh Chân Vương, Chân Vương rộng lượng không so đo, nhưng người khác cũng sẽ không nghĩ như vậy. Nếu ta không trở về bồi tội đem tràng diện giải quyết, nhất định sẽ rơi vào miệng lưỡi người khác. Tính tình Thường Nga các người cũng không phải là không biết, ba ngàn năm trước chuyện ta phát tay áo rồi đi Thanh Yêu sơn nàng còn nhớ rõ.”

Nói đến sự kiện này các nàng rất ǎn ý im lặng không nói. Dao Cơ cũng không nói thêm cái gì, nàng kéo tay áo, thanh ảnh đi xa, trong không trung lưu mấy phần mưa bụi ẩm ướt.

Tuyết Kiều xuất thần nhìn Dao Cơ rời đi, than thở nói: “Không có Dao Cơ giúp chúng ta nói chuyện, theo tính tình cô cô, lần này trở về sẽ phạt chúng ta bẽ quan ba, năm năm, đều do Sương Linh.”

Ánh mắt bén nhọn cứng rắn khiến nàng nuốt xuống lời chưa kịp nói hết..., nàng bắt đầu chột dạ: “Thanh nhi người. Nhìn ta như vậy làm cái gì?”

Thanh Dao tiến lên mấy bước, không nói một lời nhìn chằm chằm Tuyết Kiều, tựa hồ như vậy nàng mới có thể đọc hết thấy mọi suy nghĩ trong lòng Tuyết Kiều. Tuyết Kiều bị nàng nhìn cả người không được tự nhiên, cố ý hết nhìn đông tới nhìn tây, tránh ra ánh mắt nặng nề gần như trách móc.

Song Thành ở một bên bắt mình sở dĩ**, “Thanh nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

**mù mịt, không thể hiểu được.

“Không nghĩ tới bảy trăm năm đã qua, tính tình của người vẫn không thay đổi dù chỉ một chút.” Những lời này là Thanh Dao hướng về phía Tuyết Kiều nói, “Đều là chút chuyện cũ năm xưa rồi, người cần gì phải đi trêu chọc.” Nửa câu sau thanh âm lập tức nhỏ nhẹ rất nhiều, nàng cùng Bích Cẩn Tiên thù giống nhau, đối với chuyện cũ năm xưa rất mâu thuẫn, cũng không hi vọng bắt kể người nào gọi ra.

Tuyết Kiều lấp bắp: “Ta. Là nàng trước.”

“Là nàng đánh nát Lam Điền Ngọc trước, người mới có thể xuất thủ? Tuyết Kiều, thật sự là như vậy phải không?”

“Ta.”

“Sương Linh trời sinh yếu ớt, hàng năm ở Thanh Yêu sơn tu dưỡng, cực ít cùng ngoại giới tiếp xúc. Nàng không thể nào biết người, như thế nào lại biết thân phận người là Phi Yên linh chủ ở Tê Phương thánh cảnh? Nếu nói là nàng cố ý đánh nát Lam Điền Bảo Ngọc người mang theo, không khỏi quá mức gượng ép đi.” Thanh Dao liếc Tuyết Kiều một cái, nhàn nhạt nói, giống như những lời này chẳng qua làm nạn bất kinh tâm**.

**thờ ơ, không đếm xỉa tới

Mặt trời sắp xuống núi, ánh sáng ở chân trời khoác lên bầu trời một màn che đỏ như lửa, ảm ǎp hoà thuận vui vẻ. Cả tòa núi Côn Lôn trời quang mây tạnh, rực rỡ tươi đẹp. Hồng quang in trên mặt Thanh Dao, cùng vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng của nàng vô cùng không tương xứng.

Gương mặt Tuyết Kiều cũng là thoát đỏ thoát trắng, tâm sự chợt bị vạch trần, giọng nàng nói chuyện cũng yếu đi ba phần: “Vẫn là không thể gạt được người, đúng vậy a, đích xác là ta dẫn Sương Linh xuất thủ. Nàng là nữ nhi của Thanh Nữ cùng Dương Tuyền Đế quân, mọi người chẳng lẽ không hận nàng? Ta đây chỉ là muốn thay cô cô xả giận thôi. Cô cô nếu muốn phạt ta, ta nhận.”

“Nhưng người nghĩ qua làm như thế sẽ có hậu quả gì sao? Người làm như vậy sẽ đẩy cô cô vào bất nghĩa, cho dù là chết, cô cô cũng không muốn đem chuyện xưa ba ngàn năm trước nhắc tới.”

“Thanh nhi, ta không hiểu, tại sao Tê Phương thánh cảnh vĩnh viễn bị Thanh Yêu sơn đè ở đỉnh đầu.” Tuyết Kiều cảm phần, “Người nói giúp Sương Linh, chẳng lẽ là bởi vì nàng là muội.”

“Câm mồm!”

Tuyệt Kiều ngẩn ra. Thanh Dao cũng bị phản ứng dị thường của mình gây kinh hãi, tựa hồ mỗi lần nhắc tới chuyện này bọn họ đặc biệt dễ dàng kích động, trong lòng sóng biển sôi trào.

“Trở về thôi.” Thanh Dao cố gắng để mình bình tĩnh lại, nàng giúp Tuyệt Kiều gạt sợi tóc bị gió thổi hỗn loạn, lãnh đạm nói, “Về sau không nên nhắc lại chuyện này. Ta bây giờ cái gì đều không muốn quản, ta chỉ cầu xin Thần ca ca có thể tỉnh lại sớm một chút, Lăng Ba cũng có thể sớm từ phạm trần lịch kiếp trở lại, ta chỉ muốn quay lại quá khứ.”

Nói xong, Thanh Dao giống như lại trở về đoạn cuộc sống không buồn không lo, một nụ cười không dễ dàng phát giác từ khóe miệng nàng lan tràn, dần dần khuếch tán ra. Vậy mà nụ cười hiếm có của Thanh Dao ngay sau đó liền bị mờ mịt vô tận thay thế.

Có lẽ là bị ảnh hưởng của Bích Cẩn Tiên thù, tiên tử ở Tê Phương thánh cảnh trời sinh tính đạm bạc, không muốn vô cầu. Tại tiên đảo trên biển khơi sóng mơ hồ, cuộc sống của các nàng bình yên như nước, kỳ ảo như khói, giống như hoa nở hoa tàn yên tĩnh và xinh đẹp, ngàn vạn năm không thay đổi. Cho đến khi vận mệnh đột nhiên đến, hung hăng phá vỡ tầng quan niệm yên ổn, máu cùng lệ nổi gót tới.

Sau khi Chiến thần Tuyên Ly hôi phi yện diệt, Ma giới rục rịch, ý đồ huyết tẩy sỉ nhục kia. Bảy trăm năm trước náo động không chỉ đối với Thiên giới mà nói có lẽ là cơ hội tạo lại uy tín lần nữa, Thiên đế phái Minh Thiệu Tướng quân xuất chiến, sau lại phái Minh Thiệu cùng Cẩn Dật Thiên tôn đánh dẹp quỷ giới, chính là hướng Lục giới tuyên bố, cho dù không có Tuyên Ly, Thiên giới có thể chấn nhiếp bọn họ. Nhưng đối với Thanh Dao thậm chí là cả Tê Phương thánh cảnh mà nói, đây chính là thanh đao chặt đứt vận mệnh.

Chuyện cũ như nước thủy triều tràn tới, tâm Thanh Dao đến nay còn mơ hồ đau.

7. Q.1 - Chương 7: Tỏa Linh Đài Trong Thiên Hương Lao (1)

Sát ——

Cây kéo sắc bén phá vỡ không khí, ngân quang thoáng một cái, cành trúc theo tiếng mà gãy. Giọt sương từ trên phiến lá lăn xuống, rơi trên ngón tay Bích Cẩn Tiên thù, trong suốt, rõ ràng là nước lại có nhiệt độ so với băng còn lạnh hơn. Đây là Tê Phương thánh cảnh vào đêm trước khi trời chuyển lạnh, không khí không chỉ ngưng kết ở hoa và cây cối, trên cả mặt sông, hồ nước ở Ngọc Bích đầm ban đêm cũng lạnh thấu xương. Vì nguyên nhân này chúng tiên ở Bồng Lai gọi là Dạ Hàn Đầm.

Bích Cẩn Tiên thù cũng không có ý đem giọt sương trên ngón tay phủi xuống, nàng lẳng lặng ngưng mắt nhìn nó, ánh mắt cũng là trong suốt giống như vậy.

Tiên thị Tư U ở bên cạnh nàng, trong tay ôm một bình hoa thủy tinh tinh xảo. Đây là bình hoa Bích Cẩn Tiên thù yêu thích nhất, trên thân bình có khắc hình vẽ phức tạp kỳ quái, giống như là hoa văn, nhưng càng giống như chú ngữ thời cổ xưa. Bích Cẩn Tiên thù yêu trúc thành si, nàng rất thích cắm cành trúc vào bình hoa thủy tinh đặt ở trong phòng mình. Cũng không biết là nàng có làm phép thuật đối với bình hoa hay không, vô luận là hoa cỏ gì, một khi cắm vào đó sẽ sinh trưởng bất bại.

Một lúc lâu, Bích Cẩn Tiên thù đem cành trúc đặt vào bình hoa thủy tinh. Nàng không chút hoang mang, tiếp tục cắt xong một cành, vẻ mặt an tĩnh như sóng biển đầm hồ, thật giống như nàng hoàn toàn không chú ý ba người Thanh Dao đã ở một bên chờ lâu rồi.

“Cô cô, chúng con.” Tuyệt Kiều rốt cục không nhịn được mở miệng, lại bị Song Thành kéo ống tay áo, lời nói nhất thời liền dừng lại.

Song Thành hướng Tuyệt Kiều nháy mắt, ý bảo nàng bây giờ chưa phải là lúc nên nói chuyện.

Tuyệt Kiều ngậm miệng, đơn giản chỉ đem những lời vọt tới cổ họng toàn bộ nuốt xuống. Sau khi trở về từ núi Côn Lôn, các nàng liền trực tiếp đi Vi Lan Các nhận tội, tiên thị giữ cửa nói Bích Cẩn Tiên thù ở rừng trúc, các nàng lại vội vã chạy tới nơi này, yên lặng hồi lâu.

Bích Cẩn Tiên thù vẫn đưa lưng về phía các nàng, lẳng lặng chọn lựa cành trúc, cắt bỏ vài đoạn, đặt trong bình thủy tinh, cứ lặp lại nhiều lần như thế. Rõ ràng đã biết các nàng tới, Bích Cẩn Tiên thù lại ngoảnh mặt làm ngơ, mặc cho các nàng ngây ngốc chờ.

Trời dần dần tối, trên Ngọc Bích đầm, hàn khí ngưng kết thành một màn sương khói, không có gió nhưng Thanh Dao vẫn cảm thấy quanh thân như hàn băng lạnh thấu xương.

Sát ——

Lại một cành trúc bị cắt xong, bỏ vào trong bình hoa thủy tinh. Thân bình vốn trong suốt bây giờ bị một mảnh xanh biếc che dấu, tản mát ra sức sống tràn trề.

Rốt cục đợi đến khi bình hoa thủy tinh được cắm đầy, trong mắt Tuyết Kiều lóe lên một tia thoải mái, chân mày Song Thành cũng thoáng giãn ra. Duy chỉ có Thanh Dao thật giống như bị Định thân chú, không có bất kỳ biểu tình nào, nếu không phải cặp mắt nàng vẫn trong suốt như cũ, mà không phải yên tĩnh cứng đờ, thoát nhìn giống như là mỹ nhân làm từ sứ.

Thanh Dao biết, mẫu thân nàng không hề bận tâm, bề ngoài che giấu nhưng chính là ánh mắt bén nhọn hiểu rõ hết thảy, ngay từ lúc nàng quyết định đi núi Côn Lôn tìm Tuyết Kiều, nàng liền đoán được sẽ là kết cục như vậy. Bích Cẩn Tiên thù ở Tê Phương thánh cảnh có Huyền kính ngọc bích xem được mọi việc ở Lục giới, chỉ cần cô cô nguyện ý, không có gì là cô cô xem không được.

Nhưng Thanh Dao vẫn đi theo Song Thành, không chùn bước, không mang theo một chút do dự. Nàng đã mất đi Ngao Thân, mất đi Lăng Ba, nếu như Tuyết Kiều cùng Song Thành lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng rất sợ mình vốn là sinh linh nhỏ bé trong thiên địa từ đó âm âm sụp xuống, hóa thành đất bụi theo gió tiêu tán.

“Tư U, người trước lui ra đi.” Bích Cẩn Tiên thù xoay người, đem cây kéo đưa cho Tư U.

“Dạ, thần thượng.” Tư U nhận lấy cây kéo, ôm bình hoa trong ngực lẳng lặng rời đi. Cước bộ của nàng rất nhẹ rất nhẹ, ngay cả tiếng vang giẫm trên đất cũng không nghe được.

Đợi đến khi bóng lưng Tư U hoàn toàn biến mất ở rừng trúc, một tiếng thở dài phá vỡ yên lặng mà nàng duy trì hồi lâu, như cơn mưa rào, rồi lại không giống như vậy đột nhiên nhẹ nhàng bay bổng như mây trôi trên trời.

Vậy mà sau khi thở dài, ánh mắt Bích Cẩn Tiên thù chỉ là nhàn nhạt nhìn Thanh Dao, cũng không nói chuyện.

Nếu là ngày trước, Thanh Dao tất nhiên là bình tĩnh nhìn lại, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nàng không dám thản nhiên đối diện ánh mắt tĩnh lặng của mẫu thân. Bởi vì nàng vi phạm cam kết tự mình rời đi Bồng Lai, bởi vì nàng len lén bỏ đi đoạn cầm lấy Trấn Thiên Kiếm trong mộng. Trong cái nhìn chăm chú của mẫu thân, nàng ra vẻ hết sức bình tĩnh, nhưng không cách nào làm cho tâm của mình tĩnh như gương.

Ào, một đuôi cá chép nhảy ra mặt nước, trên không trung vẽ ra đường vòng cung ưu nhã, lại rất mau rơi vào trong đầm. Tiếng vang của nước hồ như từng viên châu ngọc rơi xuống, thanh thúy tinh khiết. Bồng Lai là ẩn ở trên biển thể ngoại tiên châu, cho dù là trong Ngọc Bích đầm không thu hút cá chép nhưng cũng không giống với phàm trần, bọn họ có tiên khí bẩm sinh, sau khi tu luyện, ngàn năm thành tinh, vạn năm thành tiên. Cũng chỉ có bọn họ mới có thể chịu đựng được hàn khí ban đêm ở Ngọc Bích đầm.

Suy tư hồi lâu, Thanh Dao cuối cùng phát y hướng Bích Cẩn Tiên thù quỳ xuống. Nàng e ngại nhất chính là ánh mắt Bích Cẩn Tiên thù lãnh đạm giống như bóng đêm trên đất Nam Minh hoang dã. Mà ba ngàn năm nay, ánh mắt mẫu thân như thể nàng chỉ thấy qua hai lần, lần đầu tiên chính là thời điểm người kia xuất hiện ở Bồng Lai; lần thứ hai, chính là hiện tại.

“Thanh nhi biết sai, xin cô cô trách phạt.”

“Không, đây hết thảy đều là lỗi của con.” Tuyết Kiều ngả quỳ xuống đất, “Cô cô, người muốn phạt liền phạt con đi, không liên quan đến các nàng.”

“Song Thành cũng có tội, nếu không phải Song Thành báo tin, Thanh nhi cũng sẽ không tự mình rời đi Bồng Lai.”

Ba người lẳng lặng quỳ, chờ đợi trách phạt trên người mình. Tuyết Kiều nóng lòng, Song Thành sầu lo, Thanh Dao nhìn như trấn định, trong lòng lại trống rỗng.

Bích Cẩn Tiên thù giơ tay lên, hướng Ngọc Bích đầm nhẹ nhàng vung lên, mặt nước chợt động, tách ra hai bên chảy xuống. Chỉ chốc lát sau, ở giữa lộ ra một lối đi nhỏ không rộng cũng không hẹp, nối thẳng hướng đáy của Ngọc Bích đầm.

“Tòa linh đài trong Thiên Hương lao, chuyện cũ như khói theo gió. Các con vào đi, chờ đến lúc, nước hồ tự nhiên sẽ tách ra lần nữa.” Lời của từ Bích Cẩn Tiên thù trong miệng nói ra không chứa một tia nhiệt, tựa như ảo mộng.

Thanh Dao kinh ngạc nhìn thủy đạo trong Ngọc Bích đầm, trong mắt kinh ngạc khó có thể nói nên lời. Tòa linh đài trong Thiên Hương lao, chuyện cũ như khói theo gió bay — những lời này từ rất lâu nàng cũng đã biết. Thiên Hương lao là nơi Tê Phương thánh cảnh dùng để nhốt tiên tử phạm sai lầm, vừa lên Tòa linh đài, chuyện cũ theo gió, thời gian thấm thoát, trong nháy mắt chính là trăm năm.

Trừng phạt như vậy quá mức nghiêm khắc, trừ phi phạm vào sai lầm to lớn, nếu không Thiên Hương lao sẽ không dễ dàng mở ra. Thanh Dao ở Tê Phương thánh cảnh ba ngàn năm, chưa bao giờ biết Thiên Hương lao đến tột cùng là nơi nào, nàng thậm chí hoài nghi đây chẳng qua là một truyền thuyết xa xôi, là qua nhiều thế hệ chủ nhân của Tê Phương thánh cảnh vì phòng ngừa tiên tử phạm lỗi lầm để lấy một cái cớ. Nhưng không ngờ, chỗ như thế thật ra là tồn tại, hơn nữa là ở dưới Ngọc Bích đầm.

Tuyệt Kiều cả người lạnh như băng, kinh ngạc nói: “Cô cô, người là muốn nhốt chúng con ở Tòa linh đài?” Nàng nguyên tưởng rằng Bích Cẩn Tiên thù tức giận bề quan các nàng không quá ba, năm năm thôi, đối với thần tiên mà nói, ba, năm năm mặc dù khá dài, lại cũng chỉ là một cái chớp mắt. Nhưng nàng không nghĩ tới, trừng phạt nàng chờ đợi chính là diện bích trăm năm — vừa lên Tòa linh đài, không phải là trăm năm tuyệt đối không thể đi ra khỏi Thiên Hương lao.

Không ngờ tới Bích Cẩn Tiên thù chợt cười, rực rỡ như ánh mặt trời phá vỡ tấm màn đen, nàng nói: “Thật là nhanh, cũng mấy ngàn năm đã qua. Lúc ấy ta một mình đợi ở Thiên Hương lao, chưa bao giờ biết thì ra thời gian lưu chuyển, có thể trôi qua nhanh như vậy.”

Thân thể Thanh Dao cứng đờ.

“Cô cô, thì ra là người. Thì ra là người cũng trải qua Thiên Hương lao.” Tuyệt Kiều ngạc nhiên.

Các nàng cũng không hi vọng Bích Cẩn Tiên thù sẽ trả lời, nhưng Bích Cẩn Tiên thù lại gật đầu một cái: “Đúng vậy, ta cũng ở nơi đó đợi qua. Sau khi đi vào ta mới hiểu được mình phạm lỗi lớn thế nào, ta không nên.” Lời nói tới đây liền ngưng rồi, Bích Cẩn Tiên thù không cần nhiều lời nữa, nàng nhìn Thanh Dao một cái: “Về sau con sẽ rõ, ta cũng là vì muốn tốt cho con.”

“Dạ, Thanh nhi hiểu.” Thanh Dao đứng dậy, từng bước một đi về phía Ngọc Bích đầm.

Thủy đạo hai bên nước hồ yên tĩnh như trước không có sóng, thật giống như trong con đường kia căn bản cũng không tồn tại. Thanh Dao bạch y phiêu phiêu đi ở giữa con đường, giống như hoa bạch liên nở rộ, xinh đẹp không gì sánh được.

Cho đến khi thân ảnh Thanh Dao hoàn toàn biến mất ở Ngọc Bích đầm, Song Thành rốt cục không do dự nữa. Nàng đứng lên hướng Bích Cẩn Tiên thù khê khom người, sau đó cũng không quay đầu lại đi về phía trước, Tuyệt Kiều vô tri vô giác cũng đi theo. Đợi đến khi các nàng đi vào đáy Ngọc Bích đầm, nước hồ lập tức hướng ở giữa tụ lại, không tạo nên một tia rung động.

Bích Cẩn Tiên thù nhìn bích thủy trước mắt, sóng mắt lưu chuyển, một cổ bi thương lan tràn ra, đem nàng bao vây thật chặt. Kể từ ba ngàn năm trước ở trong Thiên Hương lao sinh hạ Thanh Dao, Ngọc Bích đầm không có mở ra. Nàng cho rằng nơi này sẽ vĩnh viễn là cấm địa, sẽ không có người phát hiện Thiên Hương lao tồn tại. Nhưng không ngờ sau nàng, bị giam vào Thiên Hương lao chính là nữ nhi ruột thịt của mình.

Trắng sáng dần dần ra khỏi tầng mây, ở trên Ngọc Bích đầm rải đầy ngân quang, xinh đẹp an tĩnh. Ánh ngược của ngân quang ở trong mắt Bích Cẩn Tiên thù, nàng yên lặng xoay người, chợt cảm khái thì ra mình đã rất già rất già .

Thiên Hương lao không hề giống Thanh Dao tưởng tượng là bóng tối đáng sợ, rõ ràng là ban đêm, bên trong lại sáng như ban ngày, đó là trên vách tường treo hạt châu đang chiếu lấp lánh.

Trước mắt là một gian thạch thất không lớn, bốn phía vách tường lồi lõm, cùng sơn động không sai biệt lắm. Chính giữa thạch thất có ba thạch đài màu xanh, bốn phía thạch đài là khắc đường hoa văn. Thanh Dao nghĩ, đây chính là Tỏa linh đài .

“Đây là hạt châu gì, thật là sáng a.” Tuyết Kiều đến gần vách tường, buồn bã lúc đi vào cũng biến mất, “Cùng Dạ Minh Châu bình thường không giống nhau.”

“Là ‘Nhật Nguyệt Tinh’.” Thanh Dao nhàn nhạt trả lời.

(chính là mặt trời, mặt trăng và ngôi sao)

Tuyết Kiều đang muốn sờ hạt châu lập tức dừng lại: “Nhật Nguyệt Tinh thành! Đây mới thật là thượng cổ di châu Nhật Nguyệt Tinh?”

Thanh Dao gật đầu một cái: “Phải, đây chính là thượng cổ di châu trong truyền thuyết có thể nuốt nhật nguyệt che đi sao, người Lục giới thần tiên yêu ma đều tha thiết ước mơ ‘Nhật Nguyệt Tinh’.”

“Nhưng là.” Song Thành vẫn nghi ngờ, “Làm sao người biết?”

“Là cô cô nói cho ta biết, cô cô từng nói qua, mỗi chủ nhân đảm nhiệm Tê Phương thánh cảnh đều là trông coi Nhật Nguyệt Tinh.”

“Thì ra là như vậy.”

Thanh Dao là nữ nhi duy nhất của Bích Cẩn Tiên thù, dĩ nhiên là là chủ nhân kế nhiệm tiếp theo của Tê Phương thánh cảnh, khó trách nàng biết “Nhật Nguyệt Tinh” tồn tại. Chỉ là một món bảo bối bao người ở Lục giới khát khao lại ở Tê Phương thánh cảnh, đối với người nào mà nói đều không phải là chuyện tốt. Một khi bị ngoại giới biết, Tê Phương thánh cảnh thậm chí cả Bồng Lai cũng sẽ gặp đại nạn.

Thanh Dao hiểu, Bích Cẩn Tiên thù phạt các nàng vào Thiên Hương lao, trừ muốn trừng phạt các nàng ra, mục đích cuối cùng là hy vọng các nàng có thể thấy rõ ràng mình phải làm gì.

Đang lúc ba người các nàng đắm chìm đối với Nhật Nguyệt Tinh tại sao ở bên trong, trên Tỏa linh đài phát ra ba đạo cường quang, như nước xoáy đem các nàng hút lên trên. Tuyết Kiều kêu thành tiếng, đợi thân thể nàng ổn định, lại phát hiện mình ở giữa không trung, không chạm đất, dưới chân là thạch đài màu xanh.

Tuyết Kiều không phục, nàng liều mạng vùng vẫy xông phá tầng trời buộc này. Ai ngờ mới vừa đưa tay liền đụng phải một cỗ lực lượng cường đại đem nàng cản lại. Đầu ngón tay nàng đau nhói, kêu lên: “Đây là cái đồ quý gì, tại sao có thể đem chúng ta vây ở không trung!”

“Đây chính là Tỏa linh đài, chúng ta một khi đi lên, không phải là trăm năm thì không thể đi xuống. Tuyết Kiều người không nên lộn xộn.” Thanh Dao bình tĩnh nói, “Chung quanh có kết giới, chẳng những chúng ta không ra được, ngoại nhân cũng là không vào được. Chỉ có chờ kết giới tự động tiêu trừ, chúng ta mới có thể khôi phục thân tự do.”

“Trời ạ, muốn cho chúng ta giống như quý treo cổ ở phía trên đợi một trăm năm? Tỏa linh đài Tỏa linh đài, ta còn tưởng rằng chẳng qua là thạch đài bình thường thôi!”

Thanh Dao trừng mắt, mỉm cười: “Thật ra thì, một trăm năm cũng trôi qua trong nháy mắt.” Nàng đã ngủ say bảy trăm năm trong nơi u tối, bây giờ một trăm năm đối với nàng mà nói thật không tính là cái gì.

“Ai, thật là xui xẻo, sớm biết như vậy ta không đi trêu chọc Sương Linh.”

“Người còn biết lỗi a!” Song Thành liếc Tuyết Kiều một cái, “Chúng ta bây giờ như vậy, còn không phải là người làm hại.”

“Ta cũng vậy không muốn”

Nghe Song Thành cùng Tuyết Kiều người một lời ta một câu, Thanh Dao cũng không cảm thấy bị giam ở trong Thiên Hương lao là một chuyện thống khổ cỡ nào. Ít nhất còn có các nàng phụng bồi mình, ít nhất nàng không phải cô độc. Điều duy nhất làm nàng cảm thấy tiếc nuối chính là trong tương lai một trăm năm sau nàng không được thấy Phong Ngâm thảo, không nhìn thấy Ngao Thần

8. Q.1 - Chương 8: Ôa Linh Đài Trong Thiên Hương Lao (2)

Thời gian từ từ trôi qua, Nhật Nguyệt Tinh chiếu rọi xuống Thiên Hương lao nên cũng không phân biệt được ngày đêm, Thanh Dao cũng không biết đây là ngày thứ mấy. Từ khi bị giam trong Tỏa linh đài, những lúc như vậy nàng đem chuyện cũ trước kia nhớ lại một lần. Từ trước đến giờ gặp chuyện sóng gió nàng không sợ hãi, cũng thật sâu hiểu thống hận là tâm tình như thế nào, nàng thật vô cùng thống hận lần nào động lớn nhất ở Lục giới hơn bảy trăm năm trước, nếu như không có sự kiện kia, bây giờ hết thảy cũng đều không xảy ra tình huống này.

Chuyện cũ như khói theo gió. Thanh Dao dần dần hiểu lời của Dao Cơ: bọn họ nếu nói có sứ mạng thủ hộ Lục giới, nhìn như thần thánh vô cùng, nhưng trong mắt của ta, cũng chỉ là một chuyện cười thôi.

Đúng vậy, nếu như không có chiến tranh, làm sao nói đến đi bảo vệ?

Nàng nghĩ tới Minh Thiệu, nghĩ tới Tuyên Ly, tay phải bắt tri bắt giác từ trong tay áo lấy ra khăn lụa bọc cánh hoa.

Cánh hoa giữ rất tốt, cách một vạn năm nghìn năm thế nhưng không nhìn ra một dấu vết ố vàng, trắng noãn không tỳ vết, duy chỉ có hai chữ “Tuyên Ly” màu u lam rõ ràng vô cùng.

“Chỉ là một cánh hoa bình thường, có cái gì hay mà nhìn?” Tuyết Kiều nghiêng đầu qua, lăm bầm lăm bầu.

Thanh Dao đột nhiên giật mình, nàng ngẩng đầu lên: “Người không thấy chữ phía trên?”

“Chữ? Không có chữ a.” Song Thành kinh ngạc nhìn Thanh Dao.

Tuyết Kiều cố gắng nhìn qua, nhìn kỹ một cái: “Phía trên có chữ viết sao? Không có a, một cánh hoa lê trắng tinh, nào có chữ gì? Kỳ quái, Bồng Lai hoa cỏ sum suê, duy chỉ có hoa lê là không thấy.”

Lời nói kế tiếp của Tuyết Kiều cùng Song Thành, Thanh Dao cũng không nghe thấy, nàng kinh ngạc nhìn chằm chằm cánh hoa đến xuất thần.

Các nàng. Các nàng không nhìn thấy chữ phía trên sao! Chẳng lẽ chỉ có nàng có thể nhìn thấy? Điều này sao có thể? Hai chữ rõ ràng như vậy, Tuyên Ly, Tuyên Ly.

Thanh Dao lần nữa không tự chủ đọc lên cái tên này. Bỗng dưng, trước mắt đột nhiên thoáng qua một đạo bạch quang lớn, nàng theo bản năng nhắm mắt lại, cảm giác được ánh sáng dần dần chói mắt nàng mới thanh tỉnh lại. Nhưng là đợi nàng mở mắt ra lần nữa, Song Thành cùng Tuyết Kiều cũng không trông thấy, cũng không phải là Thiên Hương lao tường đá lồi lõm, mà là —

“Hi Di trì!” Thanh Dao bật thốt lên.

Sóng xanh thăm thẳm dưới chân, không phải là Vô Ưu Tuyền nàng đã nhìn thấy trong huyền mộng sao! Còn có khối đá cao nửa người bên bờ này, Vị Hi chính là tựa tại nơi này xem hoa. Còn có sau lưng là gốc cây nở đầy hoa lê, còn có Hoàng Vũ Điểu nhi bay trên không trung. Nơi này quả nhiên là chân trời Hi Di trì!

Chân mày Thanh Dao nhướn lên, Vô Ưu Tuyền rõ ràng ở vạn năm trước đã khô khốc, vì sao giờ phút này lại đầy nước ?

Gió vừa thổi, hoa lê màu trắng bay lả tả đáp xuống, Thanh Dao đưa tay đón, lại đột nhiên phát hiện những cánh hoa xuyên thấu bàn tay nàng rơi trên mặt đất. Nàng thử đón một cánh hoa khác, vậy mà đầy cánh hoa rơi, nhưng ngay cả một mảnh hoa nàng cũng không chạm tới.

“Là ảo?” Thanh Dao kinh ngạc.

Đang nghĩ ngợi, có người hướng nơi này đi đến, Thanh Dao vội vàng ngẩng đầu, chỉ thấy một vị nam tử mặc kim biên chiến bào màu đen che ngực lão đảo đi tới, máu tươi từ bên trong chảy ra thấm đầm áo ngoài, nhìn bộ dạng hẳn là bị thương rất nặng.

Thanh Dao cảm thấy nam tử kia thân hình có chút quen mắt, chẳng qua là hấn cúi đầu, cộng thêm tóc tai rối bời, không thấy rõ rốt cuộc hình dạng thế nào.

Namtử áo đen khó khăn di chuyển, thân hình không yên, mấy lần thiếu chút nữa ngã xuống. Đang lúc hần sắp đi tới bên cạnh Thanh Dao, một ngụm máu tươi từ trong miệng hần phun ra ngoài, thân thể hần đột nhiên nghiêng về phía trước, thật may là hần kịp thời dùng kiếm cắm trên đất mới miễn cưỡng đứng thẳng.

Vậy mà Thanh Dao lại giống như hòn đá cứng ngắc, cũng không thể động đậy.

Kiểm màu bạc sáng loáng làm nàng chói mắt.

Thanh kiếm kia nàng thật quen thuộc, nàng từng ở trước con mắt nhìn trừng trừng của mọi người đem nó rút ra từ vỏ kiếm. Kia rõ ràng chính là Trấn Thiên Kiếm! Nói như vậy, nam tử áo đen trước mắt chính là. Minh Thiệu?

Giống như là vì Thanh Dao ột đáp án, nam tử áo đen ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như tượng đá rõ ràng luân khuếch, đen nhánh yên tĩnh như đêm, lạnh lùng cao ngạo, trên má trái có nửa cái mặt nạ bằng đồng xanh che đi dung nhan chân thật của hần. Có điều chỉ cần nhìn một cái, trong lòng Thanh Dao cũng đã sáng tỏ, người trước mắt này không phải là Minh Thiệu, là Tuyên Ly!

Chiến thần Thiên giới, đại khái chính là như vậy. Minh Thiệu như thế, Tuyên Ly cũng là như thế. Cho dù là dưới tình huống chật vật, hần vẫn lộ ra khí tức kiết ngạo, làm cho người ta không dám đến gần.

Thanh Dao trở mắt nhìn Tuyên Ly té xỉu ở bên cạnh Hi Di trì, nàng muốn đỡ hần, tay của nàng xuyên qua thân thể hần, giống lần hứng hoa rơi vừa rồi. Nàng bất đắc dĩ cười cười, hết thấy trước mắt chỉ là huyền tượng thôi, vô luận không phải là sự thật, kia đều là chuyện hơn một vạn năm trước, mà nàng chỉ là một kẻ xa lạ xông vào, căn bản không thay đổi được cái gì.

Nàng lặng lẽ lui lại, nhìn cây hoa lê rơi từng cánh hoa xuống. Thỉnh thoảng mấy lần nhìn hần nằm trên mặt đất, mặc dù biết đây là huyền tượng, nàng vẫn là không nhìn được động dung.

Phút chốc trầm mặc bị đánh phá, có điều đánh vỡ trầm mặc không phải Thanh Dao, cũng không phải là Tuyên Ly, mà là từ bạch y nữ tử đối diện đi tới Hi Di trì. Đang nhìn đến nàng ngày một tiến gần, Thanh Dao cũng đã nhận ra nàng, dung nhan xuất trần thoát tục như vậy, chỉ cần nhìn một cái liền đủ để khiến bất luận kẻ nào ghi khắc tam sinh. Là nàng, Hi Di tiên tử —— Vị Hi.

Thanh Dao lại đưa mắt nhìn nam tử nằm trên mặt đất, một loại cảm giác không khỏi quen thuộc từ lòng bàn chân thẳng lên, hai chân nàng lạnh như băng, trong lòng có một suy đoán to gan. Nửa câu chưa nói hết của Dao Cơ giờ phút này rõ ràng lơ lửng trong đầu nàng: người biết tại sao Minh Thiệu có thể từ phía trên Ma Uyên rút ra Trấn Thiên Kiếm sao? Bởi vì hần.

Bởi vì hần là người nào?

Thanh Dao kinh ngạc nhìn sự việc trước mắt đang phát sinh hết thấy, bởi vì đây chỉ là huyền tượng, nàng không nghe được Vị Hi đang nói cái gì, chỉ có thể dùng ánh mắt để phân biệt.

Vị Hi đứng bên cạnh Tuyên Ly, đôi mắt trong suốt không tỳ vết nhìn chăm chú vào hần, rất chuyên chú, dường như bầu trời lúc này chỉ có nàng và hần. Cứ như vậy qua thật lâu, nàng rốt cục không do dự nữa, đưa tay nhẹ nhàng vung lên, bọt nước văng lên, tích tích rơi trên người Tuyên Ly. Thủy châu rơi xuống trong nháy mắt, vết máu khắp người Tuyên Ly biến mất hầu như không còn, nửa mặt nạ không chút nào ảnh hưởng đến phong thần tuấn lãng của hần.

Vị Hi nhợt nhạt cười, nàng ngồi xổm xuống, đầu ngón tay trắng nõn thon dài từ trên mặt hần xẹt qua, nhẹ nhàng kéo mặt nạ của hần. Ngay tại lúc này, hần chợt mở mắt.

Tâm Thanh Dao trầm xuống, trong phút chốc tràn ngập cánh hoa lê bay lả tả như tuyết, chặn lại tầm mắt của nàng, thiên địa bắt đầu mơ hồ.

9. Q.1 - Chương 9: Tỏa Linh Đài Trong Thiên Hương Lao (3)

Tâm Thanh Dao trầm xuống, trong phút chốc tràn ngập cánh hoa lê rơi đầy như tuyết chặn lại tầm mắt của nàng, thiên địa bắt đầu mơ hồ. Khi mưa hoa đã dừng lại, trước mắt lại đổi thành khung cảnh khác.

Namtử áo đen đưa lưng về phía Thanh Dao, chấp tay đứng bên cạnh Hi Di trì. Nàng không thấy vẻ mặt của hắn, nhưng chỉ là một bóng lưng nàng lại biết hắn rất tịch mịch.

Bạch y nữ tử bề một cảnh hoa lê bên cạnh Thanh Dao, đi tới đưa cho nam tử áo đen. Nàng cười yếu ớt nhẹ nhàng, tựa hồ rất vui vẻ. Vậy mà nam tử dường như cũng không cảm kích, hắn xoay người lại, lần này hắn không mang mặt nạ, sắc mặt lạnh như băng như từ xưa vĩnh viễn vẫn là như vậy. Hắn khinh thường nhìn bạch y nữ tử, nhận lấy hoa tiệp tay ném một cái.

“A——” Thanh Dao không nhịn được kêu lên, nàng nhìn thấy cảnh hoa lê kia đã tiến vào trong ao, rung động tản đi.

Chỉ có điều Thanh Dao kinh ngạc không phải là phản ứng của Tuyên Ly, mà là gương mặt của hắn. Gương mặt đó. Tại sao lại như vậy, tại sao khuôn mặt của bọn họ giống nhau như đúc? Chẳng lẽ nói, Minh Thiệu chính là. Tuyên Ly!

Oanh —— như một tia sét giữa trời quang đánh vào người Thanh Dao, trước mắt nàng mờ mịt, ngay sau đó là tiếng gọi dồn dập của Tuyết Kiều vang lên.

“Thanh nhi, Thanh nhi ngươi làm sao vậy?”

Thanh Dao run rẩy, cảnh tượng mơ hồ từ từ rõ ràng, nàng lại trở về Thiên Hương lao, vách tường lồi lõm, “Nhật Nguyệt Tinh” , Song Thành, Tuyết Kiều.

“Thanh nhi, ngươi không sao chứ?” Song Thành nhăn mày, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Thanh Dao lắc đầu một cái: “Không có gì, chỉ là nghĩ đến một chút chuyện cũ.”

Một vạn năm ngàn năm trước, coi như là chuyện cũ.

Thanh Dao không hiểu tại sao mình có thể nhìn thấy những thứ này. Mọi người đều biết, Tuyên Ly rõ ràng ở vạn năm trước đã phi yên diệt, nếu như hắn thật sự là Minh Thiệu, trong chuyện này đã xảy ra chuyện gì không muốn người khác biết đến?

Một cái tên thật nhanh từ trong đầu Thanh Dao thoáng qua —— Dao Cơ. Nhớ tới ngày đó Dao Cơ muốn nói lại thôi, Thanh Dao có thể kết luận, nàng biết, nàng biết hết thảy.

“Mới qua vài ngày mà thôi, một trăm năm về sau, nếu có thể đi ra ngoài, ta sợ ta đã điên mất rồi.” Tuyết Kiều bắt đầu oán trách.

Thanh Dao phục hồi lại tinh thần, nàng cười nhạt một tiếng. Mấy ngày nay nàng cùng Song Thành đã quen Tuyết Kiều cách mỗi canh giờ lại ôm sòm, từ lúc mới bắt đầu khuyên nhủ đến giờ thì có tai cũng coi như điếc.

“Thanh nhi, hay là ngươi dùng Niệm lực gọi Dao Cơ đến đi, cô cô nhất định nghe lời Dao Cơ..., nàng nếu là chịu giúp ta cầu cạnh, không bằng.”

“Biết tại sao khối đá xanh gọi là ‘Tỏa linh đài’ không?” Những lời này của Song Thành hoàn toàn đập bể hi vọng còn sót lại trong lòng Tuyết Kiều, nàng nói, “Thần tiên cũng tốt, yêu ma cũng được, chỉ cần vào Tỏa linh đài này, dù có linh lực lớn đến mấy cũng không thể thoát ra được.”

Tuyết Kiều thử một chút, quả thật, giờ phút này nàng không có bất kỳ linh lực nào, cùng người phàm không có gì khác biệt.

“Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ, chẳng lẽ phải ở chỗ này nghỉ ngơi một trăm năm?”

Không ai để ý đến nàng, nàng cũng bỏ qua oán trách, rốt cục an phận. Nàng từ trong tay áo lấy ra một con rùa rất nhỏ, vừa trêu chọc vừa khúc khích cười một mình.

Lông mi Song Thành run lên: “Đây là.”

“Đây là con rùa Bát công chúa Tiểu Linh đưa cho ta, thật may là có nó ở đây, nếu không một trăm năm này ta sẽ nhảm chán chết mất.” Tuyết Kiều đắc ý đem linh quy đặt trên lòng bàn tay, giơ lên cho các nàng nhìn.

Bát công chúa là nữ nhi nhỏ nhất của Tây Hải Long thần, muội muội của Ngao Thần cùng Lăng Ba.

Thanh Dao không khỏi nhớ tới Lăng Ba. Hai ngàn năm qua, nàng cùng Ngao Thần thân như huynh muội, cùng Lăng Ba cũng là bạn thân. Từ lúc nàng ngủ say, đã bảy trăm năm không thấy Lăng Ba. Lăng Ba bởi vì năm đó làm sai một chuyện bị Thiên đế phạt mười đời luân hồi, cũng không biết cuộc sống của nàng ở phàm trần như thế nào.

Thanh Dao không hiểu yêu hận tình cừu phàm trần đến tột cùng có nhiều giày vò thế nào, mấy vạn năm thần tiên Thiên giới phạm sai lầm luôn là bị phạt luân hồi ở hạ giới. Có lẽ đối với thần tiên mà nói, làm một người phạm vô vi tầm thường vốn là một loại hành hạ.

Đang nhẩn máy suy tư, Thanh Dao chợt phát hiện có cỗ linh lực rất mạnh tràn ngập ở Thiên Hương lao. Các nàng bị Tỏa linh đài trói buộc, quanh thân không thể nào có linh lực phát ra.

“Người nào?” Thanh Dao cảnh giác, nàng lạnh lùng hỏi, “Người nào ở chỗ này?”

Tuyết Kiều buồn bực: “Có người? Nơi này trừ chúng ta còn có người nào khác?”

“Ha ha ha, không hổ là Phù Vân linh chủ lợi hại nhất Tê Phương thánh cảnh, bị Tỏa linh đài nhốt lại còn có thể cảm ứng được sự tồn tại của ta.” Kèm theo một trận cười, thân ảnh nam tử áo đen dần dần hiện lộ ra, đứng trước mặt Thanh Dao.

Tâm Thanh Dao run lên, là hắn! Tại sao hắn lại ở chỗ này?

“Phong Thần Trọng Minh?” Thanh Dao không che dấu sự kinh ngạc của mình.

Trọng Minh Tinh quân cười to gật đầu: “Không nghĩ tới linh chủ còn nhớ rõ ta, không nghĩ tới, thì ra cô chính là Phù Vân linh chủ ở Tê Phương bảy trăm năm trước bị Chúc Âm đuổi vào quỷ vực mà ngủ say ngàn năm.”

Giọng của Thanh Dao không vui: “Thiên Hương lao là mật địa của Tê Phương thánh cảnh, sao ngài lại biết? Ngài theo dõi ta?”

“Linh chủ nói đùa, ta tại sao lại muốn theo dõi cô?”

Thanh Dao tự nhiên không biết ý tứ của Phong Thần, nàng không trả lời, ánh mắt vẫn dừng lại ở trên “Nhật Nguyệt Tinh”.

Ánh mắt Trọng Minh quét qua “Nhật Nguyệt Tinh”, lộ ra vẻ quen thuộc... Không kiềm chế được nụ cười: “Xem ra linh chủ cũng không muốn đợi ở nơi quỷ quái này, không bằng ta dẫn cô đi ra ngoài, như thế nào?” Hắn làm bộ muốn phá vỡ kết giới của Tỏa linh đài.

Thanh Dao nóng nảy, vội nói: “Không thể! Không được cô cho phép, chúng ta không thể bước ra Tỏa linh đài một bước.”

“Việc này cũng không phải là do cô quyết định, Phong Thần ta muốn làm gì thì làm cái đó, Thiên đế cũng không làm gì được ta.”

Dứt lời Trọng Minh Tinh quân giơ tay vung lên, Thanh Dao chỉ cảm thấy cỗ lực lượng trói buộc nàng nhất thời liền biến mất, nếu không phải nàng phản ứng kịp thời, dùng linh lực bảo vệ thân thể, lúc này nhất định sẽ ngã nhào trên đất.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Trọng Minh ở Tuý Ý cung, Thanh Dao cũng biết linh lực của hắn bất phàm, nhưng hắn chỉ cần một chiêu đã kích phá kết giới Tỏa linh đài cũng làm Thanh Dao bất ngờ. Giọng nói của nàng lạnh như băng: “Ngài đến tột cùng muốn thế nào? Ta và ngài không thù không oán.”

Trọng Minh cũng không giận, hắn đổi đề tài, cười nói: “Bảy trăm năm trước vì linh chủ và chuyện của Chúc Âm, Lăng Ba công chúa cũng bị Thiên đế phạt mười đời luân hồi, chẳng lẽ linh chủ không muốn đi thăm nàng một chút?”

“Hết thấy đều là mệnh trung chú định, ta cũng vậy không thể thay đổi gì, gặp nhau không bằng không thấy.”

“Nếu như ta cho cô biết, Lăng Ba rất cần trợ giúp của cô?”

“Phong Thần đây là ý gì?”

“Trên đời khó khăn nhất chính là chuyện tình cảm, Lăng Ba công chúa nếu là khốn khổ vì tình, ở phạm trần rất có thể gặp kiếp nạn, cứ như vậy nàng cũng sẽ không được thành tiên, cũng không được trở về Tây Hải.”

Nghe đến đó, sắc mặt Thanh Dao rất cục thay đổi, trực giác nói cho nàng biết lời của Phong Thần cũng không phải là nguy ngôn tung thính**. Nàng cũng chợt hiểu vì sao Thiên đế thích phạt thần tiên phạm tội hạ giới luân hồi. Phạm trần có thất tình lục dục, mà chữ tình hoàn toàn là đả thương người sâu nhất, mẫu thân nàng Bích Cẩn Tiên thù đã từng như thế.

**nói chuyện giật gân, bắn tiếng đe dọa.

“Tại sao ngài biết?” Thanh Dao mang theo một tia cảnh giác.

Trọng Minh đáp phi sở vấn**: “Đi hoặc không đi, toàn bộ đều là một câu nói của linh chủ, ta cũng là nhận ủy thác của người khác. Như thế nào?”

**hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Được, ta đi cùng ngài!”

“Thanh Dao người điên rồi sao, một khi người bước ra Thiên Hương lao, có hậu quả gì chính người rõ ràng!” Song Thành ngăn cản nàng.

Thanh Dao rũ mắt xuống, thấp giọng nói: “Song Thành người cũng biết nếu như không đi, ta nhất định sẽ hối hận.”

“Nhưng người.”

“Phong Thần, ngài dẫn ta đi nhìn Lăng Ba công chúa đi.” Thanh Dao không để ý tới Song Thành khuyên can, nàng xoay người nhìn Trọng Minh, dường như đã quyết định.

“Linh chủ thật muốn đi theo ta?” Khóe miệng Trọng Minh chứa nụ cười, “Cô không lo lắng Bích Cẩn Tiên thù sẽ trách tội sao?”

“Sợ, dĩ nhiên là sợ, đối với ngài vẫn là muốn đi, đa tạ ngài giúp ta.”

Nàng đã không thể chịu được bất kỳ người thân bên cạnh nàng cứ thế mà cách xa, nỗi đau xé tâm như vậy nàng không thể tiếp nhận lần thứ hai. Cho nên, nàng chỉ có thể một lần nữa làm trái lời mẫu thân. Chỉ mong, đây mới thật là lần cuối cùng.

10. Q.1 - Chương 10: Tọa Linh Đài Trong Thiên Hương Lao (4)

Tiếng gió thổi qua bên tai mang theo hơi thở phạm trần chưa bao giờ cảm thụ qua.

Ba ngàn năm nay, Thanh Dao nghe qua vô số chuyện yêu hận tình cừu nơi phạm trần, buồn vui ly hợp, đây là lần đầu tiên nàng đích thân đi tới phạm trần. Muốn vờ loại ồn ào phồn hoa quanh quẩn bên người nàng, có loại cảm giác nói không ra lời, nhưng nàng biết nàng cũng không ghét nơi này. Có lẽ bởi vì nơi này có hơi thở của Lăng Ba trong biển người mệnh mỏng, luôn vội vã mà đi thoáng qua.

Phật nói, kiếp trước trăm năm quay đầu nhìn lại mới có thể đổi được kiếp này một lần bên cạnh người. Nàng cùng Lăng Ba tương giao mấy ngàn năm, nào sợ Lăng Ba đã không còn là công chúa cao quý, nào sợ nàng bình thường không có gì lạ, bị mai một trong biển người, Thanh Dao tin tưởng mình vẫn có thể tìm được nàng.

Trọng Minh bề ngoài tuấn lãng đẹp trai, Thanh Dao tuyệt sắc vô song, bọn họ cùng đi ở trên đường không thể tránh né trở thành tiêu điểm nhìn chăm chú của mọi người. Các nam nhân cũng ngây dại, ánh mắt bọn họ mê ly nhìn Thanh Dao, nàng mỗi một bước đi đều giống như giẫm ở trên đầu quả tim bọn họ, gió thổi nâng tay áo nàng, tựa như lướt qua trên người bọn hắn, khuấy nhiễu trong lòng bọn họ nhộn nhạo một chút.

Các cô nương trẻ tuổi tương đối căng thẳng, các nàng che mặt càng không ngừng quan sát Trọng Minh, mặt mày mỉm cười, trên mặt là ứng hồng ngưng ngưng. Chỉ là Trọng Minh cùng Thanh Dao hoàn toàn không hay biết, bọn họ một đường đi tới từ lâu Dẫn Tiên Cư lớn nhất trấn trên.

Trọng Minh quay đầu hướng Thanh Dao nói: “Chính là chỗ này. Không lâu nữa Lăng Ba sẽ ở trên lầu cùng nam tử nàng yêu mến gặp mặt, có thể đến giúp nàng hay không đều do cô.”

“Lăng Ba nàng không thuộc về nơi này, chỉ cần có thể để cho nàng trở lại Tây Hải, cái gì ta cũng sẽ làm.” Ánh mắt Thanh Dao kiên định, nàng nhìn bằng hiệu Dẫn Tiên Cư một cái, “Đi lên lầu thôi.”

Đối diện Dẫn Tiên Cư là Hí lâu, Thanh Dao ngồi bên cửa sổ có thể tĩnh tường nghe được tiếng hát nữ linh** ưu nhã bay tới: “Trăng trong sáng này, người đẹp này. Quấn quýt chậm rãi nơi xa này. Phiền muộn lặng lẽ này.” Chữ chữ mượt mà, nhiều tiếng ẩn tình.

**đào kép

(“này” là trợ từ trong bài hát)

Chẳng qua là, gian phòng phạm trần bình thường ở Hí lâu lại cho Thanh Dao một loại cảm giác kỳ quái, trên lưng nàng lạnh lạnh, tựa hồ có một đôi mắt không hề rời đi đang nhìn nàng. Vì không muốn phiền toái không cần thiết, trước khi lên lầu nàng cùng Trọng Minh cũng thu lại tiên khí, biến hóa dung mạo. Ở trong mắt người phạm, bọn họ cùng người bình thường không có gì khác biệt. Vậy thì ai đang chú ý bọn họ?

Nàng theo bản năng quan sát nhiều lần, lại cảm thấy giống như không có nơi nào kỳ quái, không thể tưởng tượng nổi.

Trọng Minh bưng chén rượu lên uống một hớp: “Đối diện là Hí lâu, Dẫn Tiên Cư buôn bán cực tốt, ngồi ở chỗ này có thể nghe hí kịch miễn phí đây.”

“Những thứ này không liên quan gì tới ta.” Khuôn mặt Thanh Dao không chút thay đổi, nước trà đặt ở trước mặt nàng từ đầu đến giờ vẫn chưa từng chạm đến.

Trọng Minh cũng không trách nàng không inh mặt mũi, cười khan mấy tiếng, tiếp tục uống rượu. Hắn là người hào sảng, uống rượu cực kỳ mãnh liệt, lại có một phen khí khái không kềm chế được, không giống tiên nhân Thiên giới bình thường.

Nữ linh một khúc xong, lại bắt đầu hát một khúc khác. Thanh Dao vừa nghe vừa nhìn bầu trời chiều, mặt trời sắp xuống núi rồi, Lăng Ba lại chậm chạp không xuất hiện. Nàng không khỏi quay đầu hướng thang lầu liếc mắt nhìn, mơ hồ có chút nóng nảy.

“Các vị khách quan, cuối cùng ta kể ọi người một đoạn chuyện thần thoại xưa.” Trong đại sảnh vị nam tử trung niên vừa vỗ bàn vừa bắt đầu kể chuyện cổ tích.

Thanh Dao vẫn chú ý tiếng hát của nữ linh ở Hí lâu đối diện, nếu không phải thanh âm của nam tử kể chuyện cổ tích vỗ bàn bây giờ quá vang, nàng chỉ sợ sẽ không chú ý tới trong Túy Tiên Cư còn có người bày tràng kể chuyện cổ tích.

Thanh Dao đối với mấy việc phạm trần gì đó cũng không cảm thấy hứng thú, sau khi quay đầu lại nàng tiếp tục xem trời, nhìn mây, nhìn ánh tà dương trời chiều. Vậy mà theo nội dung của nam tử kể chuyện lại làm nàng không thể không chú ý.

“Nói từ khi Bàn Cổ** khai thiên lập địa tới nay, thiên địa chia làm Lục giới: Thiên, Nhân, Yêu, Ma, Tà, Atula. Mà trên Bồng Lai ở biển Đông, Phương Trượng, Doanh Châu ba tòa tiên sơn là không thuộc Lục giới, phạm là người đang tu đạo đều mơ ước đến nơi đó. Thế nhân đều biết tam tinh Phúc Lộc Thọ ở tại Bồng Lai tiên đảo, Bồng Lai còn có Tê Phương thánh cảnh. Trong Tê Phương thánh cảnh có tiên nữ đẹp nhất Lục giới.”

**nhân vật khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong huyền thoại Trung Quốc.

Nam tử kể chuyện vừa nhắc tới bốn chữ Tê Phương thánh cảnh, Thanh Dao cau mày, nàng đem lực chú ý từ nơi khác thu hồi, cẩn thận nghe.

“Chủ nhân Tê Phương thánh cảnh gọi là Bích Cẩn Tiên thù, xinh đẹp vô song, nghiêng nước nghiêng thành. Truyền thuyết ba nghìn ba trăm năm trước, Bích Cẩn Tiên thù yêu Dương Tuyền Đế quân ở Thiên giới, sau đó nhờ sự giúp đỡ của Dao Trì Tây Vương Mẫu, nàng cùng Dương Tuyền Đế quân rốt cục thành một đôi thần tiên quyến lữ. Vậy mà ba trăm năm sau, đoạn nhân duyên Lục giới hãm mộ bởi vì một vị tiên nữ khác

mà biến thành nghiệt duyên. Vị nữ tiên này chính là ở Thanh Yêu Sơn Bằng Thanh trong các hàng Sương tiên tử —— Thanh Nữ.”

Trong tửu lâu người người tập trung tinh thần nghe, trước đây người ta kể chuyện cổ tích không là giang hồ đại hiệp thì chính là tài tử giai nhân, hôm nay chợt đổi lại một thần thoại mới nghe đến lần đầu, tự nhiên rất nhanh liền hấp dẫn tầm mắt của mọi người, mong đợi tràn đầy cõi lòng, chờ người kể chuyện tiếp tục nói.

Chỉ có Thanh Dao sắc mặt tái nhợt, con ngươi của nàng không còn là một thanh tuyến trong lặng như gương, tựa hồ lập tức sẽ có sóng biển nổi lên. Trọng Minh mỉm cười nhìn nàng, tự rót tự uống rượu, đối với phản ứng của Thanh Dao hẳn một chút kinh ngạc cũng không có.

11. Q.1 - Chương 11: Tỏa Linh Đài Trong Thiên Hương Lao (5)

Chỉ có Thanh Dao sắc mặt tái nhợt, con ngươi của nàng không còn là một thanh tuyến trong lặng như gương, tựa hồ lập tức sẽ có sóng biển nổi lên. Trọng Minh mỉm cười nhìn nàng, tự rót tự uống rượu, đối với phản ứng của Thanh Dao hẳn một chút kinh ngạc cũng không có.

Người kể chuyện vỗ bàn, tiếp tục nói: “Tin tưởng các vị cũng biết Thường Nga ở Nguyệt cung cùng Ngô Cương chứ, vị Thanh Nữ Tiên thù chính là muội muội Ngô Cương, phương danh Ngô Khiết. Thanh Nữ Tiên thù là Bằng sương trong thiên hạ, là một điển hình Bằng mỹ nhân mà. Nam thần tiên ở Thiên giới ái mộ nàng rất nhiều, nhưng nàng cũng không để ý, hết lần này tới lần khác coi trọng Dương Tuyền Đế quân đã là trượng phu của Bích Cẩn Tiên thù.”

“Dương Tuyền Đế quân cùng Bích Cẩn lập gia đình vốn là được Tây Vương Mẫu cùng Nguyệt lão tác hợp, tình cảm không sâu. Sau khi gặp Thanh Nữ, Dương Tuyền Đế quân rốt cục phát giác, người mà hắn chân chính thích cũng không phải là Bích Cẩn, mà là Thanh Nữ. Nhưng Tây Vương Mẫu là muội muội Thiên đế, nàng làm chủ tác hợp nhân duyên há là nói tán liền tán. Hơn nữa, Bích Cẩn Tiên thù mặc dù ở ngoài Lục giới nhưng sự phụ của nàng lại là tỷ tỷ của Thiên Hậu, ngàn vạn năm Thiên Hậu vẫn rất chiều cổ Tê Phương thánh cảnh, Dương Tuyền Đế quân cũng không dễ dàng đắc tội.”

“Nhưng là, Thanh Nữ cùng Dương Tuyền Đế quân ở chung một chỗ không lâu liền mang thai. Chuyện này rốt cục làm Dương Tuyền Đế quân hạ quyết tâm, cùng Bích Cẩn Tiên thù cắt đứt quan hệ. Tây Vương Mẫu và Thiên Hậu sau khi biết thì giận dữ, nhưng Dương Tuyền Đế quân địa vị cao trên Thiên giới, lại được Thiên đế tin cậy, các nàng cũng không có biện pháp xoay chuyển.”

“Bích Cẩn Tiên thù biết trượng phu phản bội, cực kỳ bi thương, tình tình đại biến, thề sau lần đó không hề bước ra Tê Phương thánh cảnh nữa bước. Cũng vì vậy mà tình cảm giữa Bồng Lai tiên đảo và Thanh Yêu sơn sứt mẻ, thần tiên trên đảo thậm chí cực ít cùng Thiên giới lui tới.”

“Dương Tuyền Đế quân rốt cục cùng sống với Thanh Nữ, mỗi ngày đắm chìm trong hạnh phúc. Nhưng hắn không biết, chẳng những Thanh Nữ mang thai hài tử của nàng, Bích Cẩn Tiên thù cũng mang thai cốt nhục của hắn.”

Nói tới chỗ này, nam tử kể chuyện cố ý dừng lại, lập tức liền có người đặt câu hỏi: “Như vậy sau đó thế nào, Bích Cẩn Tiên thù có sinh hài tử không?”

“Cũng qua thời gian dài như vậy, hiện tại Dương Tuyền Đế quân biết chuyện này sao?”

Mọi người nghị luận âm ỉ, ngừng đầu chờ người kể chuyện công bố đáp án.

Thanh Dao huyết sắc tuôn cao, sắc mặt lúc trước tái nhợt biến thành trắng bệch. Nàng cắn môi, móng tay cắm vào da thịt, nhưng một chút cảm giác đau đớn nàng cũng không có. Chứng chặc như nàng, còn chưa từng thất thố qua, ngay cả Trọng Minh Tinh quân một mực quan sát nàng cũng hoàn toàn không hay.

“Bồng Lai Tê Phương thánh cảnh có Lãnh Nguyệt, Phù Vân, Phi Yên tam đại linh chủ.” Người kể chuyện dừng một chút, cố làm thần bí cười một tiếng, “Về phần hài tử của Bích Cẩn Tiên thù”

Tay phải Thanh Dao nhẹ nhàng phát một cái, người kể chuyện há mồm hát: “Thanh Thanh tử cầm, lòng ta lo lắng, ta không phóng túng, không con nói dối? Thanh Thanh tử bội, ta nghĩ lo lắng.”

Từng chữ từng câu cùng bài hát của nữ linh ở Hí lâu đối diện giống nhau như đúc.

Ca từ nhu mỹ như vậy từ trong miệng một người đàn ông hát ra ngoài, lập tức chọc ọi người cười ầm lên. Có khách đang uống trà không cần thận phun nước vào người bên cạnh, liên tiếp nói xin lỗi.

Người kể chuyện phát hiện mình khác thường, trong mắt tràn đầy sợ hãi, hấn vội vàng khoát tay, muốn mở miệng giải thích nhưng há mồm vẫn là khúc hát kia, so với lúc trước càng thêm nhu mỹ nghe mà cảm động, chọc cho hấn vừa sợ vừa vội. Tiếng cười vang liên tiếp, trải qua hồi lâu không ngừng.

Trọng Minh Tinh quân ý vị thâm trường liếc Thanh Dao một cái, trong mắt mỉm cười, làm như đã hiểu rõ. Hấn lại cười nói: “Không nghĩ tới Phù Vân linh chủ nhìn qua lạnh như băng, cư nhiên cũng ham chơi như vậy, sử dụng pháp thuật đem thanh âm nữ linh lầu đối diện mượn tới cho nam tử kể chuyện kia dùng, ha ha ha.”

“Ta cũng không muốn làm như vậy, là hấn mạo phạm cô cô ta trước.”

Thần tiên không được can thiệp chuyện nhân gian, đây là quy củ từ xưa tới nay. Thanh Dao hết sức kiềm chế, nhưng chuyện xảy ra như vậy, nàng vẫn không nhịn được nên ở nhân gian sử dụng pháp thuật, nào sợ sẽ để cho Bích Cẩn Tiên thù nhận thấy được nàng đã rời đi Thiên Hương lao. Mẫu tử liên tâm, chỉ cần nàng sử dụng linh lực, Bích Cẩn Tiên thù có thể sẽ biết.

Thanh Dao không biết vì sao nam tử kể chuyện kia đối với chuyện tình của Bích Cẩn Tiên thù cùng Dương Tuyền Đế quân biết rõ như thế, nếu không phải nàng mới vừa rời xuất thủ ngăn cản, sợ rằng câu nói tiếp theo của hấn chính là chuyện đích thực nàng muốn giấu giếm —— nữ nhi của Bích Cẩn Tiên thù cùng Dương Tuyền Đế quân chính là Phù Vân linh chủ của Tê Phương thánh cảnh. Nàng thống hận sự thật này.

Người kể chuyện y y nha nha như cũ hát không ngừng, Túy Tiên Cư lầu hai một mảnh cười vui, phi thường náo nhiệt. Cho đến khi một thanh âm hùng hậu xông đến ồn ào truyền tới tai Thanh Dao.

“Trọng Minh huynh thật hăng hái, ở chỗ này gặp huynh thật đúng là ngoài ý muốn.”

Thanh Dao ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc cùng hoa phục nam tử mới vừa lên lầu bốn mắt nhìn nhau, nàng ngẩn người. Hoa phục nam tử trước mắt anh tuấn cao ngất, khí vũ hiên ngang, cả người như bao phủ một tầng kim quang. Có điều làm Thanh Dao kinh ngạc dị thường không phải bởi vì nam tử này bộ dạng tuấn tú mà là bộ dạng hấn cư nhiên.

“Thần ca ca!” Thanh Dao bỗng nhiên đứng lên, thanh âm cũng không nhịn được run rẩy, nàng từng bước từng bước đi tới bên cạnh hoa phục nam tử, trong mắt đều là không thể tin, “Thật sự là huynh sao.
. Thần ca ca?”

12. Q.1 - Chương 12: Thảo Mộc Sinh Hương Yên Ẩn Ẩn (1)

Khi lên lầu vì không muốn có phiền toái, Trọng Minh cố ý bày ra kết giới chung quanh, người phạm không nhìn thấy bọn họ. Vị nam tử này hiển nhiên không phải là người phạm, Thanh Dao có thể cảm giác được trên người hấn ngoài tiên khí còn có linh lực cường đại, cảnh giới như vậy tuyệt không phải thần tiên bình thường có thể đạt tới. Hơn nữa cùng Ngao Thần như một khuôn đúc ra, nàng dường như nhận định nam tử trước mắt chính là người nàng luôn đợi.

“Ngao Thần, huynh rốt cục. . . .” Thanh Dao nghẹn ngào, “Huynh rốt cục.”

Nam tử mặc hoa phục cau mày: “Tiên tử nhận lầm người rồi, tại hạ cũng không phải là ‘Thần ca ca’ kia. Có điều tiên tử thoát nhìn rất quen mắt giống như là đã từng gặp ở đâu.”

Thanh Dao gần như lạnh tâm, tuy nhiên nàng vẫn ôm hi vọng trong lòng, “Thần ca ca, huynh thật sự quên hết tất cả rồi sao? Huynh là đại Thái tử Ngao Thần ở Tây Hải, ta là.”

Đang lúc Thanh Dao muốn nói ra thân phận của mình, Trọng Minh cắt đứt lời của nàng. Hấn đứng dậy, đối với hoa phục nam tử cười nói: “Cẩn Dật, ở chỗ này gặp ngài thật bất ngờ a, ta vẫn không biết thì ra ngài cũng thích đến phàm trần du ngoạn.”

Cẩn Dật hơi lộ ra nụ cười, ánh mắt lại dừng ở trên người Thanh Dao vẫn chưa rời đi. Không biết tại sao, hẳn đối với Thanh Dao có cảm giác đã từng quen biết, loại cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, giống như bọn họ kiếp trước đã biết nhau.

Mà Thanh Dao nghe Trọng Minh gọi hẳn như vậy, một tia hi vọng còn sót lại hoàn toàn tan thành mây khói. Nàng kinh ngạc nhìn chằm chằm Cẩn Dật đang nhìn nàng, như bị dính Định thân chú, không thể động đậy.

Phong Thần gọi hẳn là Cẩn Dật? Nói như vậy, hẳn chính là vị hôn phu của Sương Linh — Cẩn Dật Thiên tôn? Nhưng tại sao hẳn và Ngao Thần giống nhau như đúc?

Thanh Dao tự giễu. Ban đầu là nàng tự tay đem linh hồn Ngao Thần đi phong ấn, một ngàn năm chưa đến, Ngao Thần làm sao có thể hồi tỉnh đây. Ngược lại nàng quá đường đột, ba ngàn năm nay, nàng chưa từng thất lễ như vậy.

“Thì ra là Cẩn Dật Thiên tôn. Xin lỗi, ta nhận lầm người.” Thanh Dao gật đầu, lui về chỗ ngồi của mình.

“Không có gì đáng ngại, trước ta cũng nghe Độ Ách Tinh quân nói qua, ta cùng đại Thái tử Tây Hải có mấy phần giống nhau, chỉ tiếc. . . .” Cẩn Dật không biết nên hình dung chuyện Ngao Thần chết trận như thế nào, không thể làm gì khác hơn là không gọi ra, cười nói, “Tiên tử nhận nhầm ta thành Thái tử Ngao Thần cũng không kỳ quái.”

Suy nghĩ một chút, Cẩn Dật lại bổ sung: “Không biết tiên tử ở nơi nào, xưng hô như thế nào?”

Trọng Minh vội vàng nói tiếp: “Vị này là thủ hạ của Dao Cơ công chúa ở Vu Sơn, Thanh Dao tiên tử.”

Lời của hẳn nói rất trôi chảy, hoàn toàn không nhìn ra có điều giấu giếm. Thanh Dao âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi Trọng Minh Tinh quân mở miệng tâm nàng cũng căng thẳng. Xem ra Trọng Minh Tinh quân không có ý định đem thân phận thật của nàng nói ra, mà là theo lời Dao Cơ nói ở Tuý Ý cung trên núi Côn Lôn.

Cẩn Dật quan sát Thanh Dao một lần nữa: “Thì ra là tiên tử ở Vu Sơn, khó trách quanh thân quanh quần một cỗ khí mưa bụi.”

Thanh Dao cười yếu ớt, coi như là đáp lễ.

Trải qua lần âm ỉ vừa rồi, người kể chuyện mặt xám xịt rời đi, nhưng tiếng cười vang nhất thời còn chưa ngừng lại, mà đoạn hài kịch kia cũng không được làm sáng tỏ.

Trọng Minh cùng Cẩn Dật tùy ý tán gẫu, Thanh Dao nửa câu cũng chưa từng nghe, tầm mắt của nàng vẫn đặt ở cửa thang lầu, vừa ngóng nhìn thân ảnh Lăng Ba có thể xuất hiện, vừa suy đoán vì sao hình dáng Cẩn Dật Thiên tôn cùng Ngao Thần giống nhau như đúc.

Đối với Cẩn Dật Thiên tôn, Thanh Dao biết cũng không nhiều. Trừ việc hẳn là vị hôn phu của Sương Linh ra, trong Thiên Hương lao từ miệng Tuyệt Kiều nghe được một chút lời đồn đại linh tinh.

Nghe nói Thiên đế ngại Thừa Nguyên điện hạ lòng dạ đàn bà, vẫn muốn đem đế vị trực tiếp truyền cho Tôn tử. Vì không muốn chúng thần phản đối, mấy ngàn năm nay Thiên đế lão nhân gia vẫn để cho Cẩn Dật Thiên tôn đi tu luyện, chưa bao giờ ra mắt người khác. Đến bảy trăm năm trước, Cẩn Dật Thiên tôn tu luyện trở về, chủ động hướng Thiên đế xuất chinh Quỷ giới xin đi giết giặc. Hẳn và Minh Thiệu cùng nhau dẹp yên loạn lạc ở Quỷ giới sau đó thanh danh trên Thiên giới lên cao, tiếng tăm thậm chí không kém gì Chiến thần Minh Thiệu.

Tuyệt Kiều trong lúc rảnh rỗi thích nhất chuyện bát quái ở Lục giới, theo như lời nói của nàng phần lớn là nửa thật nửa giả, Thanh Dao coi như là chuyện phiếm, cũng không để ở trong lòng. Chẳng qua là bây giờ nghỉ lại, Ngao Thần bảy trăm năm trước mất mạng, Cẩn Dật Thiên tôn cũng là bảy trăm năm trước trở lại Thiên giới, chuyện này không khỏi quá mức kỳ quái. Nhưng nhìn bộ dạng Cẩn Dật, lại không giống có điều giấu giếm, hơn nữa nàng xác nhận qua, hồn phách Ngao Thần vẫn còn ở trong Phong Ngâm thảo, không có chuyện gì xảy ra.

Có lẽ thật sự chẳng qua là trùng hợp.

Một lúc lâu, Thanh Dao mới tỉnh tâm, mà trong lòng nàng cái loại cảm giác kỳ quái không biến mất. Nàng xoay người nhìn Hí lâu đối diện một chút, lại lần nữa đưa ánh mắt đặt hướng cửa thang lầu, suy nghĩ sâu xa.

“Tạm thời. Tiên tử không nên gấp gáp, nàng ấy có thể có gặp chuyện gì trên đường nên tới chậm.” Trọng Minh Tinh quân khuyên nhủ, “Hiện tại mặt trời còn chưa hoàn toàn ——” nói tới chỗ này hần chợt dừng lại, ánh mắt nhìn nơi nào đó ngoài cửa sổ, không nhúc nhích. Đó là.

13. Q.1 - Chương 13: Thảo Mộc Sinh Hương Yên Ẩn Ẩn (2)

“Tạm thời. Tiên tử không nên gấp gáp, nàng ấy có thể có gặp chuyện gì trên đường nên tới chậm.” Trọng Minh Tinh quân khuyên nhủ, “Hiện tại mặt trời còn chưa hoàn toàn ——” nói tới chỗ này hần chợt dừng lại, ánh mắt nhìn nơi nào đó ngoài cửa sổ, không nhúc nhích.

Thanh Dao phát hiện, cau mày theo ánh mắt Trọng Minh tinh quân nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy một nữ tử áo vàng xinh đẹp đứng trên đường phố, duyên dáng vô cùng, không ít nam tử qua đường cũng không nhìn được nhìn nàng mấy lần.

Thần tiên không giống người bình thường, chỉ cần nhìn một cái Thanh Dao có thể thấy được xung quanh người nữ tử áo vàng tràn ngập màn khói mù xám đen, đây cũng là ma chướng. Xem ra nữ tử áo vàng này không phải là người bình thường.

“Thì ra là nữ tử ở Ma giới.” Cẩn Dật cười cười, tựa hồ cũng không thêm để ý.

Cô gái cũng đã nhận ra sự hiện hữu của bọn hần, nàng ngẩng đầu lên, chống lại cặp mắt bén nhọn của Trọng Minh sau đó lập tức xoay người chạy trốn. Trọng Minh không nói hai lời từ cửa sổ bay ra ngoài, hai bóng dáng một vàng một đen trong nháy mắt ở trong gió biến mất vô ảnh vô tung.

Thanh Dao thở nhẹ một tiếng, đứng lên muốn đuổi theo, lại bị Cẩn Dật kéo lại tay áo.

“Tiên tử chậm đã!”

Thanh Dao liếc mắt nhìn tay Cẩn Dật đang cầm tay áo nàng, sắc mặt không vui.

Cẩn Dật lập tức phản ứng kịp, vội vàng buông tay, giải thích: “Phong Thần linh lực cường đại, đối phó với một ma nữ cũng là chuyện nhỏ nhặt. Chẳng qua là ta vừa thấy tiên tử nhãn mày, tựa hồ đang đợi người nào?”

Thanh Dao cười cười, lại không thừa nhận cũng không phủ nhận, chuyện này nàng không muốn cho người ngoài biết.

“Nếu tiên tử không tiện nói, coi như ta không nói gì đi.” Cẩn Dật ngượng ngùng nói, “Mặt trời chưa xuống núi, không bằng chúng ta ở chỗ này chờ Phong Thần trở lại.”

“Ừ.” Thanh Dao gật đầu một cái.

Thanh Dao nói cũng không nhiều lắm, Cẩn Dật hỏi một câu nàng liền trả lời một câu, mấy lời ít ỏi, ý bài xích rất rõ ràng. Nếu hần không phải là Ngao Thần, nàng cũng không muốn cùng hần có bất kỳ quan hệ gì. Cẩn Dật cũng không để ý, lời nói cứ chỉ khiêm tốn lễ độ.

Thời gian tán gẫu cũng qua đi. Mặt trời dần dần xuống núi, ánh chiều tà dần dần tan hết, dần dần bị tấm màn đen thay thế, mãi cho đến khi trong bầu trời đêm xuất hiện ngôi sao đầu tiên, Lăng Ba vẫn không xuất hiện, Trọng Minh cũng không trở lại.

Trong lòng Thanh Dao đầy lo âu, đồng thời có chút buồn bực. Lăng Ba không xuất hiện có thể bởi vì gặp chuyện gì làm chậm trễ, Phong Thần chỉ đuổi theo một ma nữ, vì sao lâu như vậy chưa thấy quay về? Trọng Minh phóng túng không chịu gò bó, Lục giới đều biết, hần không giống như là người luôn xen vào việc của người khác, nhưng hần vừa thấy được ma nữ kia không hề nghĩ ngợi liền đuổi theo.

Nghi vấn càng ngày càng nhiều, Thanh Dao chợt nhớ tới cảm giác đầu tiên khi nàng nhìn thấy ma nữ. Trực giác nói cho nàng biết, ma nữ đó không đơn giản.

“Sắc trời đã tối, không biết Thanh Dao tiên tử có ý định gì không?” Cẩn Dật nói cắt đứt ý nghĩ của Thanh Dao.

Thanh Dao nghĩ, nàng vì muốn gặp được Lăng Ba mà không tiếc ra khỏi Thiên Hương lao đi tới phạm trần, nếu cứ đi về như vậy thật không cam lòng. Nếu không trở về, nàng không quen thuộc phạm trần, không chỗ để đi. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể đi Vu Sơn tìm Dao Cơ hỗ trợ.

Nàng nhìn trời, đứng lên nói: “Cũng đã tối rồi, Thanh Dao trở về Vu Sơn trước, cáo từ.”

“Thanh Dao ——” Cẩn Dật bật thốt lên, gọi không phải là tôn xưng mà là tên của nàng, hần nhất thời lúng túng, không biết nên nói thế nào.

“Còn có việc sao?”

Cẩn Dật lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Lần này ta rời đi Thiên giới là muốn đi Lưu Ba Sơn, nàng nguyện ý đi cùng ta không?”

Thanh Dao lắc đầu một cái. Trong đầu nàng hiện lên ba chữ Lưu Ba Sơn, lại hỏi: “Lưu Ba Sơn là nơi thần thú Quỷ Ngưu cư ngụ, tùy tiện đi chỉ sợ sẽ có nguy hiểm, không biết Thiên tôn đi Lưu Ba Sơn vì chuyện gì?”

Mới vừa nói thì bị cự tuyệt, trong mắt Cẩn Dật ánh lên vẻ cô đơn, nghe rõ Thanh Dao hỏi hần, lại khôi phục thần thái: “Thực không dám giấu giếm, ta. Bằng hữu của ta từ khi ở trong bụng mẫu thân từng bị tà tâm của Quỷ Ngưu gây thương tích, hàng năm thân thể luôn yếu đuối. Thái Thượng Lão Quân nói cần lấy răng của Quỷ Ngưu làm thuốc dẫn luyện chế đan dược, lại vừa chữa trị.”

Mấy lời ngắn ngủn, Thanh Dao cũng hiểu được hết thảy, nàng biết bằng hữu trong lời Cẩn Dật thật ra chính là Sương Linh. Ba ngàn năm nay bí mật bị nàng chôn giấu ở chỗ sâu nhất trong lòng rục rịch vùng vẫy thoát ra, cuối cùng chiến thắng lý trí.

“Được, ta đi theo ngài.” Thanh Dao thần nhiên cười sáng trong như ánh trăng, trong phút chốc hết thảy mọi thứ chung quanh mất hết đi màu sắc.

Trong mắt Cẩn Dật có loại vui sướng không diễn tả được, hần không thể tin vào tai của mình: “Thật?”

Thanh Dao gật đầu một cái, nụ cười so sánh với lúc trước còn sâu hơn.

Mãi đến khi bọn họ rời đi, trong Hí lâu bốn ánh mắt bén nhọn vẫn nhìn về chỗ của bọn họ.

Ban đêm gió mát lạnh, mang theo ẩm ướt từ trên biển thổi tới. Thanh Dao ở Bồng Lai lớn lên, bốn phía đều là nước biển, loại mùi vị này nàng vẫn rất quen thuộc. Nàng hướng trước nhìn về nơi xa, mặc dù đêm mờ lung khiến nàng không thấy rõ đường phía trước, nàng vẫn biết, rất nhanh sẽ đến Đông Hải.

Đi vào biển ba nghìn dặm, là Bồng Lai tiên đảo.

Đi vào biển bảy nghìn dặm, là Lưu Ba Sơn.

Lúc đi ngang qua Bồng Lai tiên đảo, Thanh Dao không nhẫn nại liếc nhìn một cái. Bọn họ ngự phong mà đi, tốc độ cực nhanh, thời gian một cái nháy mắt Bồng Lai giống như nước biển chảy lui về phía sau, thoáng qua biển mất không thấy gì nữa. Tâm Thanh Dao run lên, có điều vội vã thoáng nhìn hải thiên ở giữa, nàng cảm thấy tối nay Bồng Lai tiên đảo là lạ, có loại cảm giác không nói ra được. Nàng ở Bồng Lai đợi ngàn vạn năm cả ngày lẫn đêm, không có một người nào, không có đêm nào quý dị như bây giờ. Đây không phải là nơi quen thuộc của nàng.

Thanh Dao nghĩ không biết Bích Cẩn Tiên thù có biết nàng đã rời đi Thiên Hương lao hay không, nếu biết, cô cô nhất định rất thất vọng đau khổ đi.

“Tâm có chút bất an ư?” Cẩn Dật quay đầu lại nhìn nàng. Mới vừa rời đi qua Bồng Lai hần liền phát giác Thanh Dao có cái gì không đúng, giống như có tâm sự gì.

“Không có gì.” Thanh Dao nhân nhặt mở miệng, thanh âm nhẹ đến tận cùng, thoáng một cái liền biến mất ở trong gió.

Khi bọn họ đến Lưu Ba Sơn cũng đã là canh ba.

14. Q.1 - Chương 14: Thảo Mộc Sinh Hương Yên Ẩn Ẩn (3)

Ánh trăng nhẹ nhàng phản chiếu trên biển, sóng biển vỗ dạt dào tạo nên những con sóng trùng điệp, cũng không giống như ánh trăng mà Thanh Dao vẫn thường nhìn thấy ở đầm Ngọc Bích. Đầm Ngọc Bích phẳng lặng như gương, Đông Hải cuộn cuộn mãnh liệt, giống như nữ tử uyển chuyển, giống như nam tử phóng khoáng, tựa như Thanh Dao và Cẩn Dật giờ phút này, bạch y hoa phục hòa tan vào bóng đêm, bóng hình và ánh trăng trùng trùng điệp điệp trong sóng nước.

Thanh Dao nhìn trời qua những đám mây, giọng nói như nguyệt hoa: “Ban đêm không thấy rõ cảnh vật, vì sao Thiên Tôn lại chọn lúc này?”

“Quỳ Ngưu không thích ánh mặt trời, hàng năm thường ẩn thân dưới đáy biển, hiếm khi lộ diện, chờ đến đêm mới có thể dụ nó ra.”

“Ngài định lặn xuống?”

Cẩn Dật lắc đầu một cái: “Không cần, nghe đồn Quỳ Ngưu âm luật cực tốt, muốn dụ nó ra ngoài không nhất định phải xuống biển.”

Hắn nở nụ cười với Thanh Dao, tay phải mở ra, trong nháy mắt lòng bàn tay có một cây sáo.

Thanh Dao hiểu ý tứ Cẩn Dật, cũng cười một tiếng. Không chờ Cẩn Dật hiểu, nàng đưa tay ra nhẹ nhàng phất một cái, trước mắt đột nhiên hiện ra bàn đá và hai ghế đá. Nàng lại vung lên, một cổ cầm lẳng lẳng đặt trên bàn, dây đàn ở dưới ánh trăng phản xạ ra ánh sáng nhàn nhạt mà tinh tế.

“Không bằng chúng ta hợp tấu một khúc đi, xem thử Quỳ Ngưu có bị dụ ra ngoài nhanh hơn hay không.”

Dứt lời, Thanh Dao ngồi xuống, mười ngón tay linh xảo lướt trên dây đàn, thanh âm giống như nước chảy từ khe núi cao nhỏ xuống lại giống như trăng sáng nhẹ nhàng nhô lên trên mặt biển, tươi đẹp vô cùng.

Cẩn Dật tuyệt đối không thể ngờ rằng cầm nghệ của Thanh Dao cũng như dung mạo của nàng đủ để khiến người ta kinh động. Chờ hắn ý thức được thì Thanh Dao đã phủ khúc Bích Lạc yên dẫn. Thật sự bị thất kinh, khúc nhạc Bích Lạc yên dẫn vạn biến, trên Thiên cung cũng chỉ có Thiên hậu mới có thể nắm trong tay. Mà cầm nghệ của Thanh Dao không thua kém Thiên hậu chút nào, so sánh lại càng thấy có ba phần kỳ ảo, bảy phần tịch mịch.

“Nàng đang tấu Bích Lạc yên dẫn?” Cẩn Dật nhăn mày, cặp mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm Thanh Dao.

Thanh Dao không trả lời giống như đã sớm đắm chìm trong đó.

Cẩn Dật ngây dại trong chốc lát, sau đó đặt ống tiêu bên môi, khúc nhạc du dương chậm rãi phát ra hòa với tiếng cầm của Thanh Dao lại càng như bổ sung cho nhau, phối hợp đến thiên y vô phùng**.

**không chê vào đâu được.

Bích Lạc yên dẫn vốn là cầm khúc, có thể sử dụng tiêu thổi đến cảnh giới như thế trình độ cũng không phải là tầm thường. Thanh Dao nghĩ thầm, thì ra Cẩn Dật cũng là người tri âm. Như vậy, rất tốt...

Một khúc chưa hoàn thành, bỗng nhiên mặt biển nổi lên sóng lớn, khuấy đảo ánh trăng trên mặt nước. Một đầu trâu màu xanh đen không có sừng nhô lên phá tan mặt nước, tiếng vầy vùng vang dội, nhất thời sóng biển dâng lên, bọt sóng văng khắp nơi. Đợi đến khi thân thể hoàn toàn hiện ra trên mặt nước, Thanh Dao mới phát hiện nó cư nhiên chỉ có một chân.

Bỗng nhiên gió lớn nổi lên bốn phía, nước biển như bị nhấc lên, sóng biển kinh thiên. Mưa to cùng với gió lớn chợt nổi lên. Mới vừa rồi trăng sáng còn treo cao trên bầu trời bao la trong nháy mắt bị mây đen che đầy, hoàn toàn là bóng tối.

Cẩn Dật lại cực kỳ hưng phấn. Hình dạng như trâu, thân màu xanh mà không có sừng, chỉ có một chân, lúc xuất hiện nổi lên mưa bão. Tất cả giống như điển tịch ghi lại, dị thú vừa nhô lên quả nhiên là Quỳ Ngưu.

Hắn nhảy một cái bay lên không trung, ngón cái và ngón trỏ bóp một cái, hỏa quang màu u lam từ đầu ngón tay xuất hiện, từ từ bùng lên như nhật nguyệt treo ở đỉnh núi, thoáng chốc cả Lưu Ba Sơn sáng như ban ngày.

Quỳ Ngưu đã hoàn toàn lộ diện trên mặt biển, một chân của nó đạp trên nước, không bị chìm xuống, một đôi mắt dài nhỏ nhìn chăm chăm Cẩn Dật và Thanh Dao, hung quang bắn tán loạn. Bỗng nhiên nó há mồm gầm thét một tiếng, thanh âm như kinh lôi. Thanh Dao cảm thấy mặt đất dưới chân cũng chấn động.

Thừa dịp Quỳ Ngưu há mồm gầm thét, Cẩn Dật đột nhiên xông về phía trước, chẳng biết lúc nào trong tay hắn xuất hiện một thanh kiếm. Một kiếm đánh xuống, lập tức sẽ đánh trúng đỉnh đầu Quỳ Ngưu nhưng đầu nó chuyển một cái, há mồm phun ra một cột nước khổng lồ, nhằm thẳng về phía Cẩn Dật. Cẩn Dật không thể làm gì khác hơn là tạm thời thu kiếm, một chương đánh tan cột nước.

Quỳ Ngưu mặc dù chỉ có một chân, cử động lại cực kỳ linh hoạt. Thanh Dao thậm chí không thấy rõ nó di chuyển thế nào, đến khi bọt sóng tan ra, nó đã vọt tới bên cạnh Cẩn Dật. Thanh Dao muốn đi lên hỗ trợ, Thiên Tiêu Lăng mới từ trong tay áo bay ra thì nàng lại nhớ tới trên đường Cẩn Dật từng nói rằng chỉ cần đứng một bên nên lập tức thu hồi pháp thuật.

Cẩn Dật dù sao cũng là Tôn Tử của Thiên đế, linh lực tự nhiên so với thần tiên bình thường cao hơn rất nhiều. Hắn không tránh ra, ngược lại tiến tới gần Quỳ Ngưu hơn, kiếm quang lóe lên liền chém lên lưng Quỳ Ngưu, lộ ra huyết nhục bên trong. Quỳ Ngưu bị đau điên cuồng gào thét, Cẩn Dật chờ đợi chính là lúc này, kiếm trong tay hắn chợt dài một thước, một kiếm đâm về phía miệng của Quỳ Ngưu, sau đó hướng nạy ra, một vật màu trắng bay ra, rơi vào trong tay của hắn.

Răng của Quỳ Ngưu đã nằm trong tay, Cẩn Dật không muốn đánh tiếp, thu hồi kiếm xoay người rời đi. Ai ngờ Quỳ Ngưu không chịu bỏ qua dễ dàng như vậy, nó trúng một kiếm, lại vừa bị mất một cái răng, đau đớn khó nhịn, nhất thời nổi điên lên, gầm thét đánh về phía Cẩn Dật.

“Cẩn thận ——” Thanh Dao kêu lên.

Cẩn Dật đã phát hiện, hắn đột nhiên xoay người, tay phải tụ hợp linh lực, bạch quang mạnh mẽ từ lòng bàn tay phát ra.

“Không được thả thương nó ——” Thanh Dao lớn tiếng ngăn cản.

Cẩn Dật không ngờ tới vội vàng thu chiêu, nhưng đã không kịp, bạch quang cầu thoát khỏi lòng bàn tay của hắn đánh ngay đỉnh đầu của Quỳ Ngưu. Thanh Dao liền linh vọt tới trước người Quỳ Ngưu, nhanh chóng bày kết giới ngăn cản quang cầu. Nhưng linh lực Cẩn Dật quá lợi hại, bạch quang xông đến phá kết giới, đánh trúng ngực Thanh Dao.

15. Q.1 - Chương 15: Thảo Mộc Sinh Hương Yên Ẩn Ẩn (4)

“Không được thả thương nó ——” Thanh Dao lớn tiếng ngăn cản.

Cẩn Dật không ngờ tới vội vàng thu chiêu nhưng đã không kịp, bạch quang cầu thoát khỏi lòng bàn tay của hắn đánh ngay đỉnh đầu của Quỳ Ngưu. Thanh Dao liền linh vọt tới trước người Quỳ Ngưu, nhanh chóng bày kết giới ngăn cản quang cầu. Nhưng linh lực Cẩn Dật quá lợi hại, bạch quang xông đến phá kết giới, đánh trúng ngực Thanh Dao.

Thanh Dao phun ra một ngụm máu tươi, nàng như đóa hoa màu trắng tàn lụi bị gió thổi rời cành rơi xuống. Cẩn Dật hô to một tiếng “Thanh Dao” liền bay tới, trước khi Thanh Dao rơi xuống biển đã đỡ được nàng, hắn bay trở về mặt đất.

“Thanh Dao, Thanh Dao.” Cẩn Dật một lần lại một lần kêu tên của nàng, lòng như lửa đốt, loại cảm giác này hắn chưa bao giờ có.

Thanh Dao từ từ mở mắt, trong mắt có chứa thần sắc thống khổ. Một chương vừa rồi của Cẩn Dật tụ hợp linh lực rất lớn, nếu không phải bị kết giới ngăn cản, sợ rằng nàng chưa thể tỉnh lại.

“Tại sao, tại sao ngốc như vậy!”

“Nó cũng rất đáng thương. . . .” Thanh Dao vừa mở miệng khoe miệng liền tràn ra máu tươi, “Ngài đã đả thương nó, không nên lấy tính mạng của nó.”

Quỳ Ngưu tựa hồ cũng hiểu lời của Thanh Dao, nó giống như ngựa hoang bị thuần phục, ngoan ngoãn kêu mấy tiếng, sau đó lên về đáy biển.

Mây đen trên trời cũng lập tức tản đi, ánh trăng lại lần nữa vẩy trên mặt biển, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Cẩn Dật xấu hổ: “Nàng nói đúng. Vạn vật đều có linh tính, uống công ta sống năm nghìn năm, đạo lý đơn giản như vậy nhưng không có nàng thì mãi không thể ngộ ra, hiện tại thật xấu hổ.”

“Ngài có thể nhớ kỹ là tốt rồi.” Thanh Dao cười.

Cẩn Dật cảm thấy đây là nụ cười đẹp nhất mà hắn đã thấy. Trong những năm tháng sau này, hắn cũng không thể quên được nụ cười này cùng với câu nói nhợt nhạt lại có lực lớn như vậy: ngài có thể nhớ kỹ là tốt rồi.

“Cái gì cũng đừng nói, để ta chữa thương cho nàng.”

Cẩn Dật đỡ Thanh Dao dậy, tay trái đỡ vai của nàng, tay phải áp trên lưng nàng. Một cổ khí ấm áp từ lòng bàn tay hắn chảy ra, hợp vào trong cơ thể nàng. Thanh Dao biết Cẩn Dật đang đem linh lực của mình truyền cho nàng, nàng vốn không muốn nợ quá nhiều ân huệ của hắn, đặc biệt là hắn và Sương Linh lại có mối quan hệ như vậy. Chỉ là hiện tại nàng bị thương, sợ rằng một chút hỗn loạn sẽ làm khí huyết dâng trào.

Một lúc sau, Cẩn Dật dừng lại, hỏi nàng: “Khá hơn chút nào không?”

“Cám ơn ngài, ta tốt hơn nhiều.”

Cẩn Dật yên lòng cười cười, ánh mắt chợt rơi trên người Thanh Dao, nhất thời có chút lúng túng. Lúc trước bởi vì trong lòng nóng vội không chú ý tới, bị dính nước mưa nên cả người Thanh Dao ướt nhẹp, áo mỏng dính sát ở trên người làm lộ ra đường cong cơ thể, ở dưới ánh trăng hết sức động lòng người.

Thần tiên và người phàm không giống nhau, bọn họ chỉ cần bày ra kết giới đơn giản, mưa tuyết lớn hơn nữa cũng không cách nào chạm vào người bọn họ. Thanh Dao lúc trên bờ đứng quan sát cũng đã bày ra kết giới, có điều khi nàng trúng một chiêu của Cẩn Dật, kết giới cũng theo đó mà bị phá vỡ.

Gương mặt Thanh Dao đỏ lên, vùng vẫy muốn thoát khỏi ngực Cẩn Dật lại bị hắn chế trụ. Hắn niệm bí quyết, trong nháy mắt liền hong khô y phục trên người Thanh Dao. Nàng không biết ý hắn ra sao, ánh mắt mịt mờ nhìn hắn.

Hắn bỗng nhiên bế Thanh Dao lên: “Ta đưa nàng trở về Vu Sơn.”

“Không. . . .” Lời nói vừa ra miệng, trong lòng Thanh Dao ý nghĩ kia càng ngày càng mãnh liệt, nàng cắn cắn đôi môi, gật đầu một cái, “Cám ơn ngài.”

Con đường yên hà âm u, Vu Sơn đầy mây khói. Từ xa Thanh Dao đã trông thấy sương mù tràn ngập chung quanh Vu Sơn, không gió mà bay, mờ mịt lưu chuyển. Truyền thuyết ở phàm trần đã kể nữ thần Dao Cơ ở Vu Sơn sáng cười mây, chiều đạp mưa, mặc dù chỉ là truyền thuyết, nhưng xuyên thấu qua sương mù Thanh Dao giống như nhìn thấy Dao Cơ, nàng mặc y phục lộng lẫy được dệt từ vân vũ ở Vu Sơn, ở trong sương mù mà khiêu vũ, xinh đẹp lạ thường.

“Người phương nào tự tiện xông vào cấm địa Vu Sơn?” Có thanh âm nữ tử phá không truyền đến, không phải là Dao Cơ.

Chỉ chốc lát sau, hai vị tiên thị áo tím ngự phong mà đến, là thiếp thân thị tỳ của Dao Cơ theo thứ tự là Yên Lạc và Vũ Chức. Các nàng thường đi theo bên cạnh Dao Cơ ra vào Tê Phương thánh cảnh, Thanh Dao đối với các nàng đều không xa lạ.

Vũ Chức kinh hãi nhìn Cẩn Dật một cái, hốt hoảng nói: “Cẩn Dật Thiên tôn?”

Hai người vội vàng hành lễ: “Không biết Cẩn Dật Thiên tôn đến đây, có nhiều mạo phạm, mong rằng Thiên tôn thứ tội.”

Cẩn Dật gật đầu cười: “Không sao, là ta mạo muội .”

Lúc này Yên Lạc và Vũ Chức cũng thấy rõ ràng người Cẩn Dật Thiên tôn ôm trong ngực chính là Thanh Dao, kinh hãi: “Phù Vân.”

“Yên Lạc, Vũ Chức, Dao Cơ không có ở đây sao?” Thanh Dao cắt đứt lời các nàng.

“Dạ, công chúa nàng.” Yên Lạc nhìn Cẩn Dật một chút, nói tiếp, “Công chúa có chuyện đi ra ngoài, lệnh cho chúng ta canh giữ ở Vu Sơn, không được để cho ngoại nhân tùy ý xông vào.”

Cẩn Dật biết ý tứ trong lời nói của Yên Lạc, nếu nói ngoại nhân, dĩ nhiên là bao gồm cả hắn. Thiên giới không người nào không biết quan hệ thân mật giữa Dao Cơ và Bích Cẩn Tiên thù, thậm chí không tiếc đắc tội Thiên đế, ở hôn yến của Thanh Nữ và Dương Tuyền Đế quân đã phất tay áo rời đi. Mà giữa hắn và Sương Linh có một tầng quan hệ như vậy, không được Vu Sơn hoan nghênh cũng là hợp tình hợp lý.

“Nếu Dao Cơ công chúa không có ở đây, ta không quấy rầy.” Cẩn Dật để Thanh Dao xuống, đỡ nàng đứng thẳng, “Ta có việc phải về Thiên cung trước, Thanh Dao tiên tử bởi vì ta mà bị thương, hai vị chiếu cố nàng thật tốt, ngày khác ta sẽ tới thăm.”

Đứt lời, Cẩn Dật lại cúi đầu nhìn về phía Thanh Dao: “Ta muốn nói gì, nàng nên biết. Thanh Dao, ta.”

Thanh Dao đem tay rút trở lại, lễ phép mang theo xa cách: “Đa tạ ngài đưa ta trở lại, trời sắp sáng, Thiên tôn vẫn là sớm trở về đi.”

“Nàng.” Cẩn Dật trong lòng chợt lạnh, hắn kinh ngạc nhìn Thanh Dao, chợt bị thương cười, “Ta hiểu, nàng tốt nhất nên nghỉ ngơi, ta sẽ trở lại thăm nàng.”

Hắn quay người lại mang theo cô đơn vô tận, mây mù bắt đầu chuyển động, chỉ chốc lát sau liền đem hắn bao phủ ở trong đó.

Thanh Dao cũng không nhận được vị tanh ở cổ họng, phun ra một ngụm máu lớn.

“Phù Vân linh chủ!” Yên Lạc và Vũ Chức song song diu nàng, “Tại sao người lại bị thương, không sao chứ?”

“Ta không sao. Đỡ ta đến Triều Vân điện đi.”

“Dạ, linh chủ cẩn thận.”

Vũ Chức trong lòng tò mò, hỏi: “Linh chủ, tại sao ngài lại ở chung một chỗ với Cẩn Dật Thiên tôn? Công chúa nói người bị Bích Cẩn Tiên thù nhốt vào Thiên Hương lao.”

“Dao Cơ đi đâu?” Thanh Dao cắt đứt lời Vũ Chức, đổi đề tài, “Ta biết vừa rồi bởi vì Cẩn Dật Thiên tôn nên hai người không tiện nói, bây giờ có thể nói cho ta biết.”

“Vâng, công chúa hình như là đi Bồng Lai tiên đảo, về phần xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không biết.”

Dao Cơ đến Bồng Lai? Chẳng lẽ Tê Phương thánh cảnh thật sự đã xảy ra chuyện?

Thanh Dao chợt nhớ tới lúc nàng bay qua Bồng Lai, trong lòng luôn cảm thấy là lạ giống như có chuyện gì đang phát sinh. Nhưng lần này là nàng tự mình rời đi Thiên Hương lao, nếu như trở về, Bích Cẩn Tiên thù nhất định sẽ trách tội, muốn đi ra sẽ rất khó khăn. Có Dao Cơ bên cạnh Bích Cẩn Tiên thù, tin tưởng có phong ba lớn hơn nữa cũng có thể trở lại bình thường.

Nghĩ như vậy, Thanh Dao kiên định hơn rất nhiều. Nàng âm thầm quyết định, chờ xử lý tốt chuyện của Lăng Ba, nhất định sẽ nhận lỗi với Bích Cẩn Tiên thù. Nàng nhiều lần tùy hứng như vậy cũng nên kiểm chế lại rồi.

16. Q.1 - Chương 16: Thảo Mộc Sinh Hương Yên Ẩn Ẩn (5)

Đêm rất yên tĩnh, một mình Thanh Dao đi trong núi rừng, mùi hoa cỏ thơm ngát tràn đầy xung quanh, hương thơm nồng nàn. Thời điểm bị Cẩn Dật Thiên tôn đả thương nàng đã hao tổn trăm năm linh lực

nhưng vừa rồi đã tỉnh dưỡng ở Triều Vân Điện nên hiện tại nàng cũng không có gì đáng ngại.

Đêm nay trăng rất tròn, bầu trời không có một vì sao, ánh trăng màu bạc trắng chiếu rọi trong núi, rất an tĩnh, thậm chí tiếng gió thổi qua ngọn cây cũng có thể nghe được rõ ràng. Gió mang đến mùi thơm quen thuộc, Thanh Dao biết đó là hoa Bạch Chỉ, là loại hoa mà Dao Cơ thích nhất.

Bảy trăm năm trước, Bích Cẩn Tiên thù và Dao Cơ tìm được hồn phách Thanh Dao ở bờ sông Vong Xuyên, lúc ấy nàng bị mùi hôi thối của Vong Xuyên bức bách đến nghẹt thở, chính Dao Cơ đã đưa hoa Bạch Chỉ đến chóp mũi nàng, giúp nàng xua tan mùi vị này. Sau đó lại ở dưới chân núi Côn Lôn, Dao Cơ cũng dùng phương pháp này xua tan đi đoạn hồi tưởng tồi tệ kia.

Thanh Dao cúi người xuống, hái một đóa hoa Bạch Chỉ nhẹ nhàng đặt ở chóp mũi người, hương thơm tươi mát vô cùng.

Nàng cười cười, cởi y phục dính đầy vết máu ra. Ánh trăng chiếu trên thân thể uyển chuyển của nàng, duyên dáng xinh đẹp làm người tan nát cõi lòng. Nàng giang hai cánh tay, nhắm mắt lại, trong miệng lầm bầm khẩu quyết. Những bông hoa Bạch Chỉ liền bay múa quanh nàng, chỉ chốc lát sau hóa thành một bộ y phục màu trắng. Tay phải của nàng nhẹ nhàng phát về phía bụi cây, chỉ thấy phát ra một điểm sáng. . . . thân dây leo rơi trên váy nàng biến thành hoa văn trông rất sống động.

Quanh thân đều là hương thơm của cây cỏ, tâm tình Thanh Dao nhất thời trở nên cực kỳ tốt, bất tri bất giác liền nhảy múa giông như tinh linh trong núi rừng.

Lúc này trong bụi cỏ ở phía xa kia phát tiếng sột soạt, Thanh Dao ngừng lại, quay đầu nhìn về hướng đó chỉ thấy một con hổ trắng đang chạy về phía nàng.

“Bạch Ngọc, ha ha.” Thanh Dao nhận ra đó là Bạch Ngọc mà Dao Cơ hay cười. Nàng vui vẻ gọi tên nó, “Bạch Ngọc, Bạch Ngọc.”

Bạch Ngọc rất có linh tính, nó chạy như bay đến trước mặt Thanh Dao, cọ cọ mấy cái trên người nàng giống như đang làm nũng. Thanh Dao ngồi hẫ xuống sờ da lông mềm mượt của nó, vừa sờ vừa nói nhỏ: “Bạch Ngọc, hơn bảy trăm năm không nhìn thấy người, người lớn hơn rất nhiều. Có phải nhớ ta rồi? Ta cũng rất nhớ người. Người muốn làm gì? Ai nha, người dẫn ta đi đâu vậy?”

Thanh Dao bị Bạch Ngọc kéo lên trên lưng, nàng còn chưa phục hồi tinh thần, Bạch Ngọc đã mang nàng chạy như bay xuyên qua rừng núi. Gió vù vù thổi bên tai, trong đó xen lẫn mùi mây mưa ẩm ướt quen thuộc ở Vu Sơn còn có hương thơm của cỏ cây. Bạch Ngọc dường như rất vui vẻ, vẫn chạy như bay, cuối cùng ở trước một sơn cốc bên cạnh đầm nước thì dừng lại.

“Bạch Ngọc, người dẫn ta tới nơi này làm gì? A, ta biết rồi, người muốn dẫn ta đi tắm đúng không. Được, ta nghe theo lời người, ha ha.” Thanh Dao cười sờ sờ đầu Bạch Ngọc.

“Nó không phải là bảo nàng đi tắm, nó mang nàng tới đây để gặp ta.” Thanh âm quen thuộc ở sau lưng vang lên.

Nụ cười trên mặt Thanh Dao cứng đờ.

Thanh âm này.

Nàng xoay người trong nháy mắt, Thanh Dao khôi phục khuôn mặt lạnh như băng trước sau như một, địch ý trong mắt hết sức rõ ràng. Minh Thiệu đứng đối diện nàng, đập ánh trăng đầy mặt đất, phong thần tuấn lãng, cao nhã thoát trần.

Thanh Dao không khỏi hoảng hốt một chút nhưng cũng chỉ trong thoáng chốc. Nàng lạnh lùng nói: “Xem ra Minh Thiệu Tướng quân rất thích tự tiện xông vào nơi ở của người khác, đầu tiên là Tê Phương thánh cảnh, bây giờ lại là Vu Sơn. Đến tột cùng ngài muốn như thế nào?”

“Thanh Dao, không, có lẽ ta phải gọi nàng là Phù Vân linh chủ.” Ánh mắt Minh Thiệu sắc bén, chăm chú nhìn vào mắt Thanh Dao, cười mà như không cười.

“Làm sao ngài biết?” Trong đầu Thanh Dao thoáng qua một ý nghĩ, bưng tỉnh hiểu ra, “Là Phong Thần, là ngài ấy nói cho ngài biết?”

“Chuyện ta biết không chỉ có như vậy, ta còn biết nàng là nữ nhi của Bích Cẩn Tiên thù, cũng là nàng nữ nhi của Dương Tuyền Đế quân, đúng không, Thanh nhi?”

Như có một tia sét đánh vào đỉnh đầu Thanh Dao, nàng lui về phía sau một bước, gần như lão đảo ngã xuống. Minh Thiệu tiến lên đỡ nàng, bị nàng hất ra. Dù sao nàng cũng được Dao Cơ nhắc nhở, cho dù là dưới tình huống như vậy, tự nhiên cũng bình tĩnh rất nhanh.

Nàng ngẩng đầu lên, thờ ơ nói: “Như vậy ta cũng không nên gọi người là Minh Thiệu Tướng quân, mà là Chiến thần Tuyền Ly, có đúng hay không?”

Minh Thiệu không nghĩ tới Thanh Dao sẽ nói câu này, kinh ngạc lại không nhịn được cười khở. Hẳn dĩ nhiên biết ý tứ Thanh Dao, nàng đang uy hiếp hắn. Nếu như hắn tiết lộ chuyện nàng là nữ nhi của Dương Tuyền Đế quân, nàng cũng sẽ ọi người biết hắn là kiếp sau của Chiến thần Tuyền Ly.

Khi đó, theo trọng tội của hắn, vốn nên bị ngũ lôi oanh đỉnh, hồi phi yên diệt** nhưng Thiên đế nổi lên tư tâm, không nỡ để cho hắn cứ như vậy mà biến mất, cho nên ra lệnh cho Thiên quan len lén dẫn hồn phách của hắn đi chuyển thể đầu thai. Đi qua mười đời luân hồi sau đó rốt cục cũng được như ngày hôm nay.

**tan thành tro bụi

Những chuyện này, sau đó hắn mới được nghe đến. Thiên đế từng dặn dò hắn tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nếu bị bại lộ đừng nói là hắn, ngay cả Thiên đế cũng không thể tránh được tội danh đắc tội Thiên Quy. Vì vậy ngàn vạn năm qua, người biết bí mật này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hắn lấy làm lạ vì sao Thanh Dao lại phát hiện ra.

Mặc dù trong lòng nghĩ ngợi nhưng Minh Thiệu chỉ nhường mày, cười khê: “Nàng nhảy bén hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ta. Tuy nhiên nàng cảm thấy lời nói này sẽ có người tin sao? Coi như là bọn họ tin thì xử lý như thế nào?”

“Bọn họ có tin hay không, cùng ta không liên quan.” Thanh Dao cười xem thường, xem ra, không có ai sẽ nhàm chán đến nỗi đi khiêu khích Chiến thần, càng không có ai dám đi bôi nhọ Thiên đế.

Sau khi chuyển thể, tướng mạo Minh Thiệu dường như không thay đổi. Mặc dù ngày trước Tuyền Ly chưa từng hé lộ gương mặt thật nhưng chỉ dựa vào nửa chiếc mặt nạ màu đen làm sao có thể che kín điều bí mật này. Thần tiên trên Thiên giới phần lớn là trải qua kiếp nạn tu luyện mà thành, đều không phải là kẻ ngốc có tiếng không có miếng, khẳng định trong bọn họ cũng có người hoài nghi mối liên quan giữa Minh Thiệu và Tuyền Ly nhưng không có ai dám vạch trần.

“Về phần ta là nữ nhi của ai cũng không liên quan đến ngài. Tướng quân có thời gian vẫn là quan tâm đại sự trên Thiên giới của ngài đi.”

“Chúng ta có thể không nên luôn luôn đối chọi gay gắt như vậy được không?” Minh Thiệu thở dài, “Nàng cũng đoán được, nếu quả thật ta muốn nói rõ thân phận của nàng cho Dương Tuyền Đế quân biết, cũng sẽ không có ý tới tìm nàng.”

“Ta mặc dù ngủ bảy trăm năm nhưng vẫn chưa ngu dại đến nỗi như vậy. Hết thấy mọi chuyện chỉ là một cái bẫy mà thôi. Ngài cho phép Phong Thần mang ta ra khỏi Thiên Hương lao, còn có kể chuyện cổ tích đặc sắc ở Dẫn Tiên cư, những thứ này cũng đều là do ngài sắp đặt!” Thanh Dao có chút kích động, nhưng nàng là người tỉnh táo, cho dù tức giận cũng chỉ là làm cho thanh âm cao lên mấy phần thôi, chỉ có trong mắt mới lộ rõ vẻ tức giận.

Thời điểm Minh Thiệu nói ra thân phận của nàng, Thanh Dao đã nghĩ thông suốt. Khó trách Phong Thần lại có lòng tốt đi quan tâm chuyện Lăng Ba như vậy, khó trách người kể chuyện ở Dẫn Tiên cư lại biết rõ ràng chuyện ở Thiên giới như vậy. Thân phận của nàng ngay cả ở Tê Phương Thánh cảnh đều là một bí mật, có lẽ Minh Thiệu cũng chỉ là suy đoán, hẳn an bài cái bẫy kia thật ra chính là muốn nhìn phản ứng của nàng. Hiện tại hắn đã có được kết quả mong muốn, nhưng dù thế nào đi nữa nàng cũng không sợ hãi, chỉ cần vừa nhắc tới đoạn chuyện xưa của mẫu thân, nàng không thể không hận.

Minh Thiệu thấy Thanh Dao bị hắn làm cho tức giận, rốt cục không bỏ đá xuống giếng nữa, hắn đến gần nàng, muốn kéo tay nàng. Vậy mà không đợi hắn đụng phải, tay phải Thanh Dao nâng lên, động tác nhanh

đến nỗi không thể tưởng tượng nổi, trong nháy mắt Thiên Tiêu Lăng tuyết trắng đã quần lấy cổ hắn. Thanh Dao dùng lực lại quần chặt thêm vài phần.

“Nàng không phải đối thủ của ta, Thanh nhi.” Minh Thiệu dường như vẫn không nhúc nhích, hần bình tĩnh nhìn thẳng Thanh Dao

“Ta không muốn gặp lại ngài, tại sao ngài luôn xuất hiện trước mặt ta! Dao Cơ nói đúng, ngài chỉ mang lại đau khổ cho người khác. Vị Hi chính là bị ngài hại chết, nàng ở Vong Xuyên đời đời kiếp kiếp chịu khổ, mà ngài vẫn cao cao tại thượng như vậy, ngài cứ sống thanh thản thoải mái như vậy? Ha ha, thì ra là đây chính là thượng thần trên Thiên giới.”

“Thanh Dao!”

Minh Thiệu đột nhiên đề cao thanh âm làm Thanh Dao sợ hết hồn. Nàng cũng không thấy rõ hần làm như thế nào, lập tức tránh được sự trói buộc của Thiên Tiêu Lăng mà đến gần nàng, chớp nôi của hai người gần như chạm nhau. Nàng theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng hai tay hần dùng sức nắm chặt vai nàng, không để cho nàng nhúc nhích.

“Người ——”

“Ta không biết nàng ấy! Tuyên Ly là Tuyên Ly, ta là ta!”

“Người buông ra.”

“Xuyt, có người tới!” Lời vừa ra khỏi miệng, Minh Thiệu kéo Thanh Dao nhảy xuống đầm nước.

Ầo một tiếng, nước lạnh như băng khiến cho Thanh Dao tỉnh táo không ít, nàng trợn mắt nhìn Minh Thiệu một cái, muốn nói chuyện rồi lại không dám mở miệng. Thủy tính của nàng không phải là rất tốt.

Một lát sau, mặt nước tĩnh lặng, ngay cả rung động cũng không có giống như chưa từng có người tới đây.

Thanh Dao tưởng rằng Minh Thiệu đùa bỡn nàng, đang muốn tránh ra thì Minh Thiệu liếc mắt ra hiệu cho nàng, ý bảo nàng không cần nói.

Quả nhiên, chỉ thấy trong không trung thoáng qua một thân ảnh màu xanh, Dao Cơ đứng trước đầm, gió thổi nâng vạt áo của nàng phản chiếu trong nước, có một loại xinh đẹp không nói nên lời. Thanh Dao nghĩ, năm tháng quả nhiên không có lưu lại bất cứ dấu vết gì trên người Dao Cơ.

“Đi ra đi, ta biết ngươi đã đến rồi.” Dao Cơ nhàn nhạt nói.

Thanh Dao căng thẳng. Chẳng lẽ Dao Cơ biết bọn họ ở dưới mặt nước? Rõ ràng Minh Thiệu đã bày kết giới, pháp lực của hần tuyệt đối không kém hơn Dao Cơ, tại sao Dao Cơ có thể đoán được?

Nàng quay đầu lại nhìn Minh Thiệu, ánh mắt Minh Thiệu so với bầu trời đêm bao la ở Vu Sơn còn thâm thúy xa xăm hơn, một nơi không thấy đáy. Hần cũng đang nhìn nàng, vẻ mặt phức tạp. Đầm nước rất yên tĩnh, dường như trên bầu trời dưới mặt đất chỉ còn lại hai người bọn họ, đưa mắt nhìn lẫn nhau. Thanh Dao bất giác có một tia hoảng hốt, cảnh tượng như vậy rất quen thuộc, dường như rất rất lâu trước kia hần cũng từng chăm chú nhìn nàng giống như bây giờ, ánh mắt sâu thẳm như đêm tối.

Nhưng rất nhanh, sự yên lặng bị phá vỡ. Một người mà bọn họ không nghĩ tới cũng đã xuất hiện bên đầm nước, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Dao Cơ, là nàng cố ý dẫn ta tới.” Tuy là đưa ra câu hỏi, ngữ khí của hần cũng là khẳng định.

Thanh Dao lại căng thẳng. Nàng không thể tin nhìn nam nhân mặc hoa phục kim quan bên cạnh Dao Cơ, tưởng rằng một chút sơ ý cũng có thể phá hủy toàn bộ. Nàng thật không đoán được, Thừa Nguyên điện hạ đến Vu Sơn làm gì.

Hành động kế tiếp của Thừa Nguyên điện hạ làm cho Thanh Dao càng ngoài ý muốn, trong khoảnh khắc đó tâm dường như nhảy ra ngoài. Bởi vì nàng nhìn thấy Thừa Nguyên điện hạ đưa tay phải nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Dao Cơ giống như trong tay hần là một trân bảo hiếm có, ánh mắt hần nhìn Dao Cơ cùng với bộ dạng Minh Thiệu vừa nhìn nàng giống nhau như đúc.

Ánh mắt như thế, Thanh Dao nhớ tới mình đã từng gặp ở đâu đó, nàng nhanh chóng hồi tưởng, lơ lửng ở trước mắt chính là dung nhan tuyệt thế của Vị Hi. Đúng rồi, ánh mắt Vị Hi nhìn Tuyên Ly chính là như vậy.

Một cỗ lạnh lẽo từ đỉnh đầu Thanh Dao trút vào truyền thẳng đến lòng bàn chân. Cỗ lạnh lẽo này không phải đến từ đầm nước, mà là từ trong lòng nàng. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, thì ra là Minh Thiệu đối với nàng. Nàng bất tri bất giác quay đầu lại, Minh Thiệu cũng đúng lúc nhìn nàng, ánh mắt chạm nhau, nàng vội vàng đẩy hẳn ra, mặt nước tạo nên một vòng rung động.

“Là ai?” Dao Cơ đẩy tay Thừa Nguyên điện hạ, cảnh giác nhìn đầm nước.

Minh Thiệu giật giật ngón tay, một đuôi cá chép nhảy ra khỏi mặt nước, tạo nên âm thanh ào ào.

“Chỉ là một con cá thôi. Dao Cơ, nàng không muốn cho ta chạm vào nàng sao?” Thừa Nguyên điện hạ cười khở, “Nếu như không phải là vì dụ ta rời khỏi Tê Phương thánh cảnh, chỉ sợ chắc hẳn nàng sẽ không nguyện ý một mình đi gặp ta. Ta biết rất rõ nàng muốn dẫn ta đến đây, không để cho ta nhúng tay vào chuyện giữa Bích Cẩn và Thanh Nữ, ta vẫn là đi theo nàng đến đây, Dao Cơ.”

“Ta có ý thì sao? Nếu điện hạ biết, vậy thì mời ngài trở về Thiên Khuyết cung đi, Vu Sơn đơn sơ mà thân phận điện hạ lại tôn quý, thứ lỗi cho Dao Cơ không thể chiêu đãi.”

Tê Phương Thánh cảnh? Thanh Dao cau mày, Dao Cơ và Thừa Nguyên điện hạ đều là từ Tê Phương Thánh cảnh trở lại, hơn nữa Thanh Nữ cũng ở đó. Xem ra Tê Phương Thánh cảnh thật sự đã xảy ra chuyện!

17. Q.1 - Chương 17: Thảo Mộc Sinh Hương Yên Ẩn Ẩn (6)

Tâm tư Thanh Dao như kéo căng trên dây đàn, nàng không dám chen vào giữa Dao Cơ và Thừa Nguyên điện hạ nhưng hai người cũng không nói tiếp câu chuyện vừa rồi. Thanh Dao càng thêm gấp gáp, chỉ cần bị kích thích lần nữa, nàng sợ tự mình sẽ liều lĩnh nhảy ra đầm nước, ngự phong bay trở về Tê Phương thánh cảnh xem thử đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Thật may là bên người nàng còn có Minh Thiệu dường như đã sớm ngờ tới hành động của nàng, Minh Thiệu vẫn nắm cổ tay của nàng không để cho nàng hành động thiếu suy nghĩ.

Đối mặt với Dao Cơ lạnh nhạt, Thừa Nguyên điện hạ trầm mặc một hồi lâu, hẳn thở dài một cái rồi cười mây bay đi.

Dao Cơ đi lên trước một bước, giống như là lẩm nhẩm: “Thanh nhi, đi ra đi, dưới nước quá lạnh, cẩn thận kéo bị cảm.”

Thanh Dao ngạc nhiên, nàng và Minh Thiệu liếc mắt nhìn nhau, Minh Thiệu gật đầu một cái, hai người từ trong đầm nước bay vọt ra, vững vàng đứng bên bờ.

“Dao Cơ.”

Dao Cơ cười khê: “Nước trong đầm này là do nước mưa ở Vu Sơn đọng lại mà thành, trong đầm không có tôm cá.” Nàng muốn nói Minh Thiệu quá nhạy bén sẽ tự hại chính mình.

“Thừa Nguyên điện hạ mới vừa nói. Cô cô xảy ra chuyện gì?” Thanh Dao lo lắng hỏi, “Thanh Nữ đến Bồng Lai làm gì, là vì Phong Ngâm thảo?”

Dao Cơ lạnh lùng liếc Minh Thiệu một cái, rồi dừng lại trên gương mặt Thanh Dao: “Ta tưởng rằng người đã sớm đem Tê Phương thánh cảnh ném ra sau đầu rồi. Người đoán không sai, Thanh Nữ vì cứu nữ nhi bảo bối của nàng đã tự mình đến Tê Phương thánh cảnh, mà người lại ở chỗ này cùng cứu nhân dân đây đưa không rõ! Thanh nhi, người quên những gì ta đã nói ở chân núi Côn Lôn ư?”

“Dao Cơ công chúa, đây là chuyện giữa ta và Thanh nhi, ta hi vọng người không nên nhúng tay vào.” Trong mắt Minh Thiệu thoáng qua hàn quang, lạnh lùng uy nghiêm.

“Thanh nhi? A, người cũng có tư cách gọi nàng như vậy?” Sắc mặt Dao Cơ trầm xuống, gọi, “Thanh nhi, tới đây, đi theo ta!”

Thanh Dao mới vừa cất bước, cánh tay phải đột nhiên bị người níu lại.

Minh Thiệu nhìn Dao Cơ, lời nói lại là nói với Thanh Dao: “Mệnh nàng là của chính nàng, không cần phải chịu sự khống chế của người khác.”

Thanh Dao hơi giận, đang muốn tránh thoát Minh Thiệu, chỉ thấy trong tay hần chợt có thêm tờ giấy màu vàng, hần giờ lên, tờ giấy mở ra, lộ ra chữ phía trên.

“Nàng nói không sai, ở Hí lâu đối diện Dẫn Tiên cư chính là ta, nhưng lúc nàng và Cẩn Dật Thiên tôn đi Lưu Ba Sơn ta đã quay trở về Thiên cung, làm như vậy là để giúp nàng cầm vật này.” Minh Thiệu chính trực hào hùng, tỏ rõ uy nghi của một Chiến thần Thiên giới nên có.

“Đây là.”

“Là tư mệnh tinh quân của Lăng Ba công chúa. Bảy đời luân hồi, nàng đã nhiễm hồng trần, cũng chỉ có nàng có thể giúp công chúa. Ta tới Vu Sơn tìm nàng, không phải là muốn vạch trần thân phận của nàng. Ta chỉ muốn hỏi nàng một câu, có muốn xuống phàm trần với ta hay không.”

Nghe xong những lời này, ngay cả Dao Cơ cũng có một tia xúc động. Nhưng nàng vẫn nghiêm khắc nhìn Thanh Dao, nói: “Thanh nhi, cùng ta trở về. Chuyện Lăng Ba, số mệnh đã định không phải là do người quyết định.”

Thanh Dao ngoảnh mặt làm ngơ, nàng run rẩy cầm tờ giấy vàng trong tay Minh Thiệu, tâm lại lạnh xuống một phần, đợi đến khi đọc đến dòng chữ cuối cùng, nàng chết lặng, giống như tượng băng.

“Thanh nhi.”

Thanh Dao dần hồi thần, nàng quay đầu nhìn Dao Cơ, trong lời nói mang theo một tia khẩn cầu: “Lần này trốn ra khỏi Thiên Hương lao, vốn là vì Lăng Ba. Về tình cảm, Lăng Ba là bằng hữu của ta, về đạo lý, Ngao Thần liệu mình cứu ta. Vô luận là như thế nào, ta cũng không thể nhìn Lăng Ba cứ như vậy mà đi vào kiếp nạn. Chỉ cần có thể giúp Lăng Ba sớm trở lại Tây Hải, bắt ta làm cái gì, ta cũng nguyện ý, cho dù là lấy tính mạng của ta. Chẳng qua là cô cô. Người để cho ta đi cùng Minh Thiệu đi. Chỉ cần làm xong chuyện này, ta nguyện ý ở Tê Phương thánh cảnh, vĩnh viễn không bước ra nữa bước!”

“Ai. Hơn một vạn năm, nên đoạn tuyệt nhưng chẳng lẽ lại không thể?” Dao Cơ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, tự lẩm bẩm. Nàng chuyển sang Minh Thiệu, giọng nói thờ ơ rất nhiều: “Minh Thiệu Tướng quân, ngài đi theo ta, ta có việc muốn nói riêng với ngài.”

Minh Thiệu chần chừ một chút, gật đầu một cái.

Bóng đêm sương mù, có đom đóm lóe ra ánh sáng yếu ớt, bay múa trong bụi cây, những đốm nhỏ xinh đẹp không gì sánh được. Ánh trăng tròn màu bạc dịu dàng chiếu trên mặt đất. Thanh Dao dưới ánh trăng, y phục mờ mờ ảo ảo, như sơn tinh thuần túy nhất Vu Sơn.

Nếu có người này, sơn chi a.

Một lúc sau, Dao Cơ và Minh Thiệu một trước một sau từ trong núi rừng đi ra. Từ vẻ mặt của hai người, Thanh Dao không nhìn ra được càng không đoán được rốt cuộc Dao Cơ và Minh Thiệu đã nói những gì.

“Thanh nhi.” Sắc mặt Minh Thiệu không bình thường, “Xin lỗi, ta không thể cùng nàng đi phàm trần, chính nàng phải bảo trọng.”

Thanh Dao chưa nghĩ ra nên nói cái gì, Minh Thiệu cũng không đợi nàng mở miệng nói chuyện, hần không hề nhìn nàng một cái, quả quyết rời đi, cùng với lúc trước tưởng như hai người khác nhau. Trong lòng Thanh Dao thậm chí có một chút mất mát nho nhỏ, nhưng nàng rất nhanh đem loại cảm giác không nên có đuổi ra ngoài. Nàng chỉ là tò mò, Dao Cơ đã nói chuyện gì với Minh Thiệu. Tại sao Minh Thiệu lại thay đổi lớn như vậy.

Lời của Dao Cơ gọi thần trí Thanh Dao trở lại, nàng nói: “Người đã quyết tâm phải làm chuyện này, ta cũng không ngăn cản người. Chuyện ở Tê Phương thánh cảnh có đã có ta lo liệu, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Tuy nhiên trước khi xuống phàm trần người phải đến Quân Sơn, mượn Nữ Anh một vật.”

“Người nói là”

“Đúng vậy, là Sáo Bảo Ly.”

Sáo Bảo Ly là vật gì, Thanh Dao rất rõ ràng, nàng hiểu ý tứ Dao Cơ. Minh Thiệu nói không sai, Lăng Ba đã trải qua bảy đời luân hồi, lòng của nàng đã thật sự trở thành nhân tâm. Có lẽ chỉ có làm như vậy, mới có thể đến giúp nàng ấy.

“Dao Cơ. Cám ơn người.”

Thanh Dao cười một tiếng, vừa mới quay người lại bị Dao Cơ gọi lại.

“Thanh nhi, tự giải quyết cho tốt đi.”

Nói xong câu này, Dao Cơ liền rời đi, nơi nàng đi chính là phương hướng Bồng Lai tiên đảo.

Vu Sơn trăm ngàn năm khó có được huyền ảo nhỏ nhỏ lại dễ dàng kết thúc như vậy. Qua một lúc lâu, Thanh Dao thậm chí còn tưởng rằng đây chỉ là một giấc mộng, nàng giống như vẫn ngủ say trong tâm liên. Nàng cũng hi vọng, nếu đây mới thật sự là một giấc mộng, thật là tốt biết bao.

Bầu trời phía đông đã lấp lánh ánh mặt trời, trong sơn cốc mây mù tụ lại. Một mưa triều vân, một đêm này trôi qua chậm chạp như thế, trời rất cực sáng.

Đường từ Vu Sơn đến Quân Sơn không hề dài, Thanh Dao đi dọc theo bờ biển, không biết là bởi vì trước khi hừng sáng thì khí trời ẩm ướt hay là nước biển vỗ vào khe sâu làm văng lên bọt nước tán lạc trong không khí. Trên người nàng lạnh lạnh, trong lòng cũng lạnh lạnh không khỏi có chút nóng nảy bất an.

Khi sóng biển to lớn cùng dòng sông dịu dàng giao nhau, Thanh Dao biết sắp đến Quân Sơn. Trong không trung dường như truyền ra tiếng sáo u oán, có lẽ là khúc tương tư của một nữ tử cô quạnh vì trượng phu qua đời mà lệ rơi trúc dóm được gửi gắm trong trời chiều, như oán như mộ, như khóc như tố.

Đang lúc Thanh Dao bị hấp dẫn bởi tiếng sáo, cảm giác bất an không thể hiểu nổi biến thành hiện thực. Trong núi rừng cách đó không xa bỗng dưng có một đạo ngân quang đung đưa, trực giác nói cho nàng biết đó là ánh sáng phản chiếu của thanh kiếm. Ép lại lòng hiếu kỳ, trong nháy mắt quay đầu lại, cảm giác đau buốt lạnh như băng từ bên phải ngực truyền vào thân thể, như một sợi tơ xỏ xuyên qua da thịt, tất cả ý thức của nàng trong khoảnh khắc đó như bị rút đi.

Tiếng gió hòa lẫn tiếng sáo ở bên tai, ý thức cuối cùng của Thanh Dao là cảm giác thân thể mình đang rơi xuống, tiếng nước chảy ở bờ sông cách nàng càng ngày càng gần, rồi lại giống như là càng ngày càng xa. Vậy mà chờ đợi nàng không phải là nước sông lạnh như băng, dường như có người đỡ lấy nàng.

18. Q.1 - Chương 18: Thu Âm Bất Tán Sương Phi Vãn (1)

Khi Thanh Dao tỉnh lại, nàng nằm trong gian phòng nhỏ cổ xưa tảo nhả, ngoài cửa sổ là một mảnh rừng trúc hấp dẫn tầm mắt của nàng, trong một khắc này nàng đã quên mất đau nhói ở ngực.

Chịu ảnh hưởng từ Bích Cẩn Tiên thù, từ nhỏ đối với cây cối xanh quanh năm này Thanh Dao luôn có cảm tình đặc biệt, nhưng cành lá trúc xanh biếc đung đưa trước mắt cùng với loại trúc đây nàng thấy không hề giống nhau. Trên nền xanh biếc có điểm vài chấm đen như vết tích của giọt lệ nhuộm vào.

Đây chính là tương phi trúc trong truyền thuyết, hai phi tử của vua Thuấn, Nga Hoàng và Nữ Anh lệ rơi tương phi trúc.

“Người đã tỉnh?” Giọng nữ ôn nhu gọi Thanh Dao về.

Ngoài cửa là một nữ tử mặc y phục vàng nhạt uyển chuyển đi tới, tay áo nhẹ lay động, từng bước sinh hương. Bộ dạng nàng nhu thuận, cười yếu ớt, giữa lông mày như có một mảnh sương mù mờ mờ, nói không ra tâm sự. Nàng không phải là một trong những nữ tử đẹp nhất Thanh Dao từng thấy, nhưng là một người mềm

mại nhất, ngay cả Sương Linh yếu liễu đào tơ cũng không sánh nổi. Ôn nhu của nàng là từ trong xương lộ ra, là nước làm từ xương thịt.

(Câu trên mình edit “thô” theo đúng nguyên văn: , .Bạn nào có cách diễn giải hay hơn thì comment ỉnh nhé :X)

Thanh Dao biết, nàng chính là Tương phu nhân Nữ Anh. Nàng và Bích Cẩn giống nhau, mặc dù dung nhan xinh đẹp nhưng vẫn nhiễm vết tích năm tháng. Chỉ có điểm khác biệt chính là, trong mắt Bích Cẩn lộ ra tang thương, mà mi gian nàng lại đầy sầu bi.

Đế tử hàng hề bắc chữ. Con mắt miếu miếu hề buồn dư. Lượn lơ hề thu phong. Động Đình ba hề mộc điệp hạ. Đây là bài thơ của một vị thi nhân phàm trần ca tụng Tương phu nhân. Nhưng Thanh Dao không rõ, đến tột cùng là phiền muộn của Nữ Anh ảnh hưởng đến nàng, hay là phiền muộn ngủ say trong lòng nàng bị Nữ Anh làm cho thức tỉnh.

([2]Xem chú thích về bài thơ ở cuối chương)

“Người chính là Thanh Dao?” Nữ Anh hỏi.

Thanh Dao khó khăn ngồi dậy, gật đầu: “Vâng, đa tạ Đế tử ra tay cứu giúp, Thanh Dao vô cùng cảm kích.”

“Cũng không phải là ta cứu ngươi.”

“Thanh Dao tiên tử, cuối cùng cô đã tỉnh.” Một giọng nam cao ngất vang lên, nhiễu loạn sự tĩnh lặng.

“Phong Thần?” Thanh Dao kinh ngạc, “Làm sao ngài lại ở chỗ này?”

Phong Thần, như tên của hắn, giống như một trận gió đường như rất nhanh đi vào phòng nhỏ, trên mặt hắn tràn đầy áy náy: “Tăng sáng hôm đó ta và công chúa Ma giới La Ca giao thủ trên núi, đúng lúc tiên tử đi qua đã vô ý trúng xuyên tâm thấu cốt châm của La Ca công chúa.”

“La Ca công chúa? Là hoàng y nữ tử ở Dẫn Tiên cư?”

“Đúng, nàng là muội muội của Ma Quân Phá Thiên.”

Thanh Dao chợt hiểu. Khó trách hôm đó nàng đã cảm thấy hoàng y nữ tử có chút kỳ lạ, không nghĩ tới lại là muội muội của Ma Quân. Phong Thần hẳn là nhận ra La Ca mới có thể đuổi theo. Mới vừa rồi Nữ Anh còn nói, “Cũng không phải là ta cứu ngươi” , nói như vậy, người cứu nàng là Phong Thần?

“Xuyên tâm thấu cốt châm của La Ca quả nhiên danh bất hư truyền, ” Thanh Dao vén chăn đứng lên, “Cảm ơn.”

“Thật ra thì, không phải là ta.”

“Phong Thần, ngươi không phải đuổi theo La Ca công chúa sao, đã xảy ra chuyện gì?”

Trọng Minh xoay người, đối với Nữ Anh nói: “Quấy nhiễu Đế tử. Ta đuổi đến Thiên Ma Uyên, tận mắt nhìn thấy nàng ta trở về Ma giới. Lần này nàng ta đột nhiên xuất hiện ở phàm trần, đúng là khó hiểu.” Hành động này của hắn ngược lại làm Thanh Dao bất ngờ, từ trước đến giờ hắn cuồng ngạo ngang ngạnh lại đối với Nữ Anh khiêm tốn lễ độ, bộ dạng giống như thần tiên đích thực.

“Chuyện này có chút kỳ lạ, ta đi hỏi Minh Thiệu một chút, phiền toái Đế tử chiếu cố Thanh Dao, cáo từ.”

“Phong Thần xin cứ tự nhiên.”

Ngực Thanh Dao đã không còn đau đớn nữa. Đến nay nàng vẫn nhớ rõ, trong khoảnh khắc trúng một chiêu kia nàng căn bản không kịp hiểu cái gì gây ra thương tích, thậm chí chưa kịp tự chữa thương đã hôn mê. Xuyên tâm thấu cốt châm, cũng chỉ có người có địa vị ở Ma giới mới có thể sử dụng, đúng là rất lợi hại.

“Đế tử, người.” Thanh Dao phát hiện Nữ Anh đang cẩn thận đánh giá nàng, không khỏi đỏ mặt, “Sao lại nhìn ta như vậy?”

“Người và mẫu thân ngươi không giống nhau.”

“Người biết?” Đôi vai Thanh Dao run rẩy. Nàng là nữ nhi của Bích Cẩn Tiên thù và Dương Tuyền Đế quân, chuyện này vẫn là một bí mật.

Nữ Anh cười, nàng gật đầu một cái: “Ta và Dao Cơ không có chuyện gì giấu nhau, nàng ấy luôn nhắc tới người, nói người và Bích Cẩn rất giống nhau. Nhưng ta đã gặp Bích Cẩn, ta cảm thấy được hai người không giống nhau, người có thể hạnh phúc hơn so với nàng.”

“Cám ơn.” Thanh Dao rũ mắt nhìn xuống.

Chưa từng có người nói với nàng những lời như vậy. Hạnh phúc là vật gì, cho tới bây giờ nàng chưa hề biết. Nàng chỉ biết rằng cả đời này nàng tuyệt đối sẽ không chạm đến một chữ tình. Cứ như vậy, có lẽ nàng thật sự có thể hạnh phúc hơn mẫu thân.

Dao Cơ nói, Nữ Anh lệ rơi tương phi trúc, Bích Cẩn thần đả thương Bồng Lai đảo. Giống như mình và mẫu thân, Nữ Anh khốn đốn cũng vì một chữ tình, cả đời buồn bực sầu não. Cho nên tiếng sáo nhẹ nhàng bi thương kia mới có thể lưu luyến trong Quân Sơn ngày qua ngày, như khóc như tố.

Thanh Dao lại liếc nhìn Nữ Anh.

Tựa hồ đã sớm đoán được Thanh Dao nhìn mình như vậy, Nữ Anh đứng lúc cũng nhìn về phía nàng, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Nữ Anh lại cười.

“Ta biết người đang nghĩ gì. Thật ra thì người sai lầm rồi, Thanh nhi, ta và mẫu thân người không giống nhau.”

“Tại sao?”

“Người còn nhỏ, một khi người yêu, người cũng sẽ hiểu. Ta cùng Thuấn, cho dù không thể gặp mặt, nhưng chỉ cần trong lòng chúng ta luôn nghĩ tới nhau, chúng ta vẫn vĩnh viễn ở chung một chỗ.” Nữ Anh kéo tay Thanh Dao, thân thiết như tỷ muội đã lâu chưa gặp mặt, “Thanh nhi muội muội, chẳng biết tại sao, ta gặp được muội cảm thấy rất quen thuộc, giống như kiếp trước đã quen biết. Muội đã tới Quân Sơn, không bằng theo ta mấy ngày đi. Nơi này vắng vẻ, từ trước đến giờ chưa có người nào đến thăm, ta cũng đã tịch mịch mấy ngàn năm.”

Thanh Dao có chút khó xử: “Lần này ta”

“Ừ?”

“Thật ra thì, lần này ta tới đây là muốn mượn Sáo Bảo Ly của người.” Thanh Dao nói, “Là vì chuyện của Lăng Ba công chúa ở Tây Hải.”

“Là Dao Cơ bảo muội tới?”

“Dạ.”

Nữ Anh hào phóng vượt khỏi dự liệu của Thanh Dao, từ trong tay áo nàng lấy ra một cây sáo màu lục có chạm trổ hoa văn hình rồng không sừng, “Đây chính là Sáo Bảo Ly, nó đi theo ta đã nhiều năm, ta chưa bao giờ cho người ngoài mượn. Nhưng Dao Cơ đã bảo muội tới đây, mà ta và Thanh nhi nhất kiến như cố**, há lại không được. Chuyện của Lăng Ba công chúa ta cũng đã nghe qua, muội phải lưu ý.”

**mới quen đã thân, gặp lần đầu đã quen thân.

“Đề tử.”

“Đề tử nghe không tự nhiên, tốt nhất là muội gọi ta là Nữ Anh giống Dao Cơ, hoặc là gọi ta một tiếng tỷ tỷ cũng được.”

Thanh Dao lộ ra nụ cười hiếm thấy, “Dạ. Từ phàm trần trở lại, Thanh nhi nhất định tự mình tới cảm ơn tỷ tỷ.”

Ngắn ngủn trong vòng ba ngày, đây là lần thứ hai Thanh Dao xuống phàm trần.

Hồng trần hỗn loạn, phàm trần lớn như thế, mỗi hơi thở ở tận cùng góc ngách đường như đều giống nhau. Nơi này và Tiên giới khác nhau hoàn toàn, không phải là yên tĩnh vắng lặng mà là mùi vị khói lửa nhiều hơn.

Thanh Dao theo trí nhớ tìm được Dẫn Tiên Cư, vẫn ngồi ở chỗ cũ. Đối với phàm trần xa lạ, nàng chỉ có thể đến Dẫn Tiên Cư tìm một chút cảm giác quen thuộc.

Nơi này vẫn náo nhiệt như trước đây, dòng người hối hả, ồn ào huyền ảo. Đối diện là Hí lâu đã không phải là nữ linh ca xướng hôm đó nhưng thanh âm cũng vẫn êm ái động lòng người.

Phong Thần nói, Lăng Ba sẽ ở nơi này đợi người nàng yêu.

Tình là gì, Thanh Dao không hiểu, nhưng nếu Bích Cẩn và Nữ Anh khốn đốn vì chữ tình, thân là người phàm như Lăng Ba, làm sao có thể thoát được. Nàng tin tưởng, Lăng Ba nhất định sẽ xuất hiện ở nơi này. Mà nàng cũng sẽ ở nơi này chờ đợi, đợi đến khi Lăng Ba xuất hiện mới thôi. Cách này rất ngốc, nhưng là trừ ngu ngốc chờ đợi như vậy, nàng không biết mình có thể làm những gì, nàng căn bản không biết Lăng Ba ở đâu.

Nếu Minh Thiệu có thể đi cùng thì thật tốt.

Khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, Thanh Dao sợ hết hồn, làm đổ chén trà trong tay.

“Cô nương, không sao chứ, tôi tới lau tôi tới lau.” Tiểu nhị vội vàng chạy đến, muốn giúp Thanh Dao lau nước đọng trên người, tay lại dừng ở không trung.

Thanh Dao một thân trắng tinh, thiên nhân chi tử**. Nhìn lại khăn lau trong tay mình, tiểu nhị lúng túng cười một tiếng, ngược lại đi lau giọt nước trên bàn, ánh mắt của hắn vẫn si ngốc nhìn Thanh Dao.

**có tư thế, dung mạo của thần tiên.

Thanh Dao cũng không tức giận, ánh mắt như vậy vốn là bất kính đối với thiên nhân, nhưng bởi vì hắn có thành thật, có ý tốt, nàng cũng không để bụng, ngược lại cảm thấy những thần tiên trên Thiên giới ra vẻ đạo mạo thì thấy hắn thân thiết giản dị hơn nhiều.

“Nhìn cái gì vậy! Còn không mau dâng trà!” Một người bộ dáng lão bản đi tới, cho tiểu nhị một cái cốc đầu, lại không ngừng xin lỗi Thanh Dao, “Cô nương chớ để ý, tiểu tử này là cốc ghê lần đầu thấy thiên nga, văng đầu rồi, cô nương chớ trách, chớ trách.”

Thanh Dao cười đáp lại một tiếng, lão bản thấy cũng phải ngại ngại. Đối diện cửa sổ ở Hí lâu thoáng qua một ánh mắt, lạnh lẽo rét buốt dừng lại ở nụ cười trên gương mặt Thanh Dao.

“Tránh ra, mau tránh ra.”

“A.”

Lầu dưới bỗng nhiên huyền ảo, tiếng người nổi lên bốn phía, thất kinh. Thời điểm Thanh Dao xuống dưới nhìn, một bóng đen đang từ nơi xa nhanh chóng chạy như bay đến, làm đám người trên đường hoảng sợ. Lập tức hoa y công tử cố gắng dừng ngựa, nhưng từ đầu đến cuối không thể dừng lại, ngược lại con ngựa càng chạy càng nhanh, mắt thấy sẽ đụng phải hai nữ tử đứng trước quầy bán đồ trang sức.

Ánh mắt Thanh Dao hướng về một trong hai nữ tử, nhướn mày, vừa mừng vừa sợ vừa lo.

“Lăng Ba?”

“Thất tỷ tỷ ——” Tiếng kêu sợ hãi của nữ tử từ trong đám người vang lên.

Thanh Dao đang muốn ra tay cứu giúp, thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, nam tử cưỡi ngựa cuối cùng ghì chặt dây cương. Hắc mã hí một tiếng, vó ngựa nâng lên thật cao, dường như dừng giữa không trung. Nữ tử mặc y phục màu hồng cánh sen kinh sợ quá độ, chân mềm nhũn, ngay sau đó cùng nha hoàn ngã một bên.

“Vũ tiểu thư ——”

Hoa y nam tử lập tức lật người xuống ngựa, ôm lấy giai nhân quay một vòng trong không trung, vũng vàng tiếp đất. Trong đám người có tiếng vỗ tay vang lên, một lúc lâu sau không ngừng. Nữ tử được gọi là « Vũ tiểu thư » sắc mặt ửng hồng, xấu hổ tránh hoa y nam tử, bộ dạng nhu thuận.

Thanh Dao không có tâm tình thưởng thức cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, nàng quỳnh lên, không kịp nghĩ đến hiện giờ mình đang ở phạm trần, trực tiếp từ trên lầu bay xuống, bạch y phiêu phiêu, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà tiếp đất, hai chân lại không dính một tia bụi bặm.

Mọi người còn chưa hồi thần từ cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, ngay sau đó lại nhìn thấy bạch y nữ tử dung mạo như tiên nữ hạ phàm bay từ trên không trung xuống, cả kinh nửa ngày chưa khép miệng lại. Trong phút chốc hoa y nam tử vừa mới ôm giai nhân trong ngực cũng không khỏi ngây dại, nhìn Thanh Dao thật lâu chưa từng rời mắt.

Thanh Dao hoàn toàn không biết, nàng cứ từ từ, từng bước từng bước đi về phía hoa y nam tử và Vũ tiểu thư. Buồn vui lẫn lộn, trên gương mặt là tâm tình phức tạp không thể diễn tả.

Nữ tử xinh đẹp như vậy, mọi người đương nhiên cho rằng nàng đi về phía vị hoa y nam tử kia, bởi vì nàng so với Vũ tiểu thư xứng với thiếu niên tuấn kiệt phi phàm hơn. Nhưng nàng lại vòng qua hắn, đi về phía Vũ tiểu thư, lại trong kinh ngạc của mọi người vòng qua Vũ tiểu thư, đỡ nha hoàn ngã trên đất.

(=,= đọc đến đây bạn cười khẩy =)) thật là khó đỡ)

Ban này, khi tất cả mọi người chú ý tư thái phiêu dật của hoa y nam tử cứu Vũ tiểu thư từ vó ngựa thì chỉ có Thanh Dao và hai nữ tử khác nhìn thấy tiểu nha hoàn bên cạnh Vũ tiểu thư té ngã trên đất, chặt vật không thể tả, nhưng không ai đưa tay đỡ nàng. Đầu của nàng đúng lúc đó đập trên sạp hàng, máu lập tức chảy xuống.

“Lăng Ba. Lăng Ba.” Thanh Dao không che dấu được hưng phấn trong mắt, nàng nhìn tiểu nha hoàn, lẩm bẩm nói, “Lăng Ba.”

Gương mặt nhăn nhó của tiểu nha hoàn bởi vì đau đớn mà lập tức giãn ra, không thể tin trọn to hai mắt: “Cô là? Thanh.”

“Không sao chứ, tỷ không sao chứ.” Hai bóng người một xanh một hồng từ trong đám người đi ra, xúc động đi đến bên cạnh Thanh Dao và tiểu nha hoàn. Hồng y nữ tử nhìn qua thực vội, cũng không ngại vết máu, từ trong tay áo lấy ra khăn tay giúp tiểu nha hoàn lau vết thương trên trán, “Có đau không, tỷ chịu khổ rồi, thất.”

“Bát muội!” Thanh y nữ tử quát.

Thanh Dao nhận ra hai nữ tử này chính là Tam công chúa và Bát công chúa của Tây Hải, cũng chính là tỷ muội của Lăng Ba. Không nghĩ tới, các nàng cũng vì chuyện này mà đến nhân gian.

“Bát công. Bát cô nương, người đừng như vậy.” Thanh Dao chỉ sợ Bát công chúa nói lời không đúng, khuyên nhủ nàng.

Bát công chúa và Tam công chúa lúc này mới nhận ra Thanh Dao, ngoài kinh ngạc ra còn có chút vui mừng. Bát công chúa nhất thời kích động, nắm chặt tay Thanh Dao giống như là nắm được cây cỏ cứu mạng. Thanh Dao biết nàng muốn nói cái gì, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

“Vũ tiểu thư?” Thanh Dao ngẩng đầu lên, “Vị cô nương này bị thương, người mang nàng đi gặp đại phu đi.”

Vũ tiểu thư bị Thanh Dao chỉ đích danh, cũng không biết mình bị cái gì khổng chế, vội vàng gật đầu.

Thanh Dao và Tam công chúa cùng nhau đỡ tiểu nha hoàn lên, lệ quang trong mắt tiểu nha hoàn chớp động, nắm chặt tay các nàng thật lâu không muốn buông ra. Các nàng cũng biết, Lăng Ba nhận ra các nàng. Mặc dù đã là người phạm, nhưng tiên căn của nàng chưa bị cắt đứt, trước khi chết đương nhiên có thể khôi phục vài đoạn trí nhớ kiếp trước.

Nhìn thấy Lăng Ba bị giao cho người khác, Bát công chúa đau lòng, vội la lên: “Không muốn, thất.”

“Bát cô nương, chúng ta trở về rồi hãy nói.” Thanh Dao kéo nàng.

Đang lúc mọi người không thể tưởng tượng nổi chuyện gì đang xảy ra và Lăng Ba lưu luyến không muốn xa rời, Thanh Dao cùng Tam công chúa lôi kéo Bát công chúa rời đi nơi này. Đi được vài bước, Thanh Dao quay đầu lại nhìn ánh mắt Lăng Ba, gật đầu một cái. Lăng Ba hiểu ý nàng, cũng hướng nàng gật đầu một cái, khó khăn cười.

Trừ bốn người các nàng, không có ai biết ba nữ tử ở nhân gian được coi là tuyệt sắc tại sao lại quan tâm một tiểu nha hoàn dung mạo xấu xí như thế, càng không có người biết, chỉ một lần đụng chạm vậy mà lại thay đổi vận mệnh của tiểu nha hoàn.

19. Q.1 - Chương 19: Thu Âm Bất Tán Sương Phi Vãn (2)

Bờ sông Thành Kỳ, tiếng sáo nghẹn ngào, dư âm lượn lờ, nghe không ra là vui hay là buồn. Khúc cuối cùng còn chưa hết, nhưng hết lần này tới lần khác có quá nhiều than vãn.

Thanh Dao để sáo Bảo Ly xuống, nàng mở lòng bàn tay phải đưa về phía Bát công chúa và Tam công chúa.

“Đây là?” Bát công chúa nhú mày.

Một quả cầu nhỏ ánh sáng trắng lẳng lẳng nằm ở giữa tay Thanh Dao, phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Thanh Dao đưa mắt nhìn lòng bàn tay của mình, “Đây là nguyên thần của Lăng Ba, ta đem hồn phách nàng mang đến.”

“Cái gì?”

“Cái gì!”

Bát công chúa cùng Tam công chúa đồng thời kêu lên.

“Đây là Sáo Bảo Ly của Nữ Anh, chỉ cần chủ nhân đồng ý, nó có thể đem linh hồn của nàng mang đi. Lăng Ba quá đau khổ, ta không đành lòng để cho nàng tiếp tục chịu đau khổ nơi phạm trần, ta muốn nàng trở lại.” Thanh âm Thanh Dao rất nhẹ nhàng nhưng lại lộ ra ý vô cùng kiên định.

Khi đỡ Lăng Ba trong một khắc kia, nàng dùng Bí âm hỏi ý kiến Lăng Ba, Lăng Ba đã gật đầu. Đúng vậy, Lăng Ba nguyện ý cùng nàng trở về.

Tam công chúa lộ ra lo lắng: “Lịch kiếp của Lăng Ba là Thiên đế ra lệnh cho Tư mệnh Tinh quân định, vạn nhất Thiên đế biết muội tự ý hành động, đem hồn phách Lăng Ba mang đi đầu thai, chẳng phải là liên lụy đến muội sao. Thanh nhi, chúng ta cũng mới nghe mẫu hậu nói về chuyện muội tỉnh lại, làm như vậy muội phải trả cái giá quá lớn.”

“Mạng của ta, vốn là Thần ca ca cho.” Thanh Dao cười khổ, từ trong tay áo nàng lấy ra tờ giấy Minh Thiệu cho nàng, “Nhìn xem hai người chỉ biết kiếp này Lăng Ba sẽ lâm vào tình kiếp, nhưng không biết lỡ như nàng thật sự rơi vào, sợ rằng mãi mãi không cách nào trở lại Tây Hải nữa.”

Thấy chữ trên giấy, Tam công chúa lẫn Bát công chúa không khỏi lui về sau một bước, sửng sốt thật lâu không lên tiếng. Các nàng nghe lén Tây Hải Long thần và Long mẫu nói chuyện mới biết chuyện của Lăng Ba, chưa từng nghĩ đến, sự thật phức tạp hơn tưởng tượng của các nàng nhiều.

Kiếp này, Lăng Ba là thiếp thân nha hoàn của tiểu thư Nhâm Vũ Ca, nàng và Nhâm Vũ Ca đều yêu Tiêu Dực, con trai độc nhất của Tướng quân, cũng chính là hoa y nam tử cười ngửa kia. Vậy mà Tiêu Dực chỉ chung tình với Nhâm Vũ Ca, mỗi lần Lăng Ba chỉ có thể đi theo sau lưng tiểu thư, xa xa nhìn Tiêu Dực, xa xa gửi tương tư.

Nếu chỉ là như vậy cũng không cần phải nói.

Nhưng theo ghi lại của Tư mệnh Tinh quân, vận mệnh của Tư Dực có một kiếp nạn, sẽ bị hồ yêu quần thân. Hồ yêu vốn là mơ ước tình nguyên của Tiêu Dực, cũng vô ý phát hiện tiểu nha hoàn bên cạnh Tiêu Dực là Tây Hải Long Nữ chuyển thế. Hồ yêu đối với Long Châu của Lăng Ba nổi lên tham niệm, vì vậy dùng tính mạng của Tiêu Dực để trao đổi với Lăng Ba, ép nàng giao ra tính mạng của mình.

Lăng Ba là tiên nhân trên Thiên giới, mặc dù đã chuyển thể đầu thai, hồ yêu cũng không thể làm gì được vì có Long Châu bảo hộ nàng. Nhưng nàng lại có tình cảm sâu nặng đối với Tiêu Dực, chỉ sợ nàng lựa chọn dùng tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng của hắn. Một khi Long Châu bị hồ yêu đoạt đi, Lăng Ba cũng chỉ có thể làm một cô hồn dã quỷ, không cách nào trở lại Tây Hải.

“Thất tỷ tỷ nàng trải qua bảy lần luân hồi, đã có phạm tâm. Nàng yêu Tiêu Dực như vậy, nhất định sẽ cam tâm tình nguyện mà đem tính mạng của mình giao cho hồ yêu” Bát công chúa tự lẩm bẩm.

Tam công chúa gật đầu: “Cho nên, Thanh nhi, muội nói trước tiên phải lấy đi hồn phách của Thất muội để cho nàng chết tâm. Chỉ cần như vậy, hết thảy mọi chuyện sau này sẽ không xảy ra.”

“Đúng. Lăng Ba là tiên nhân, sổ ghi chép sinh tử ở Địa phủ không có tên nàng, hồn phách của nàng quỷ sai cũng không quản được.” Khóe miệng Thanh Dao bất giác cong lên, “Bảy trăm năm trước ta đã đợi chờ ở Địa phủ, cũng coi như quen biết Mạnh Bà. Chỉ cần nàng nguyện ý giúp chúng ta, thần không biết quỷ không hay chúng ta có thể giúp Lăng Ba tránh thoát một kiếp này, Thiên đế sẽ không biết.”

Nghe xong lời nói của Thanh Dao, hai vị Long Nữ cũng nhẹ nhõm rất nhiều, chân mày cũng đều giãn ra. Bát công chúa còn nhỏ tuổi, vừa nghe chuyện có thể giải quyết thuận lợi, cao hứng kéo tay Thanh Dao nói: “Thanh tỷ tỷ thật lợi hại, khó trách đại ca muội thích tỷ như vậy. Chỉ tiếc đại ca. Ai, nếu đại ca giống như khi còn bé, chết mà sống lại thật là tốt biết bao.”

“Khi còn bé, chết mà sống lại?” Thanh Dao cảm giác không đúng, hỏi tới, “Là chuyện gì xảy ra, tại sao ta không nghe huynh ấy nhắc tới?”

“Muội cũng trong lúc vô tình nghe được lão tộc trưởng của Tây Hải Giao nhân và lão tộc trưởng Cua nói mới biết. Bọn họ nói đại ca mới ra sinh không lâu không biết vì sao lại chết non, nhưng là Long Châu vẫn còn rất tốt, qua vài ngày không ngờ lại sống đến giờ. Kỳ quái hơn chính là, bọn họ nói bảy trăm năm trước trong lễ chúc mừng ra mắt Cẩn Dật Thiên tôn, phát hiện Thiên tôn và đại ca rất giống nhau, muội nghĩ có phải là.”

“Bát muội không cho nói bậy!” Tam công chúa quát nàng, “Nói xằng bậy về Thiên tôn là bất kính. Bảy trăm năm trước đại ca đã không còn nữa, hơn nữa có người giống nhau chẳng có gì lạ, lời như thế về sau ngàn vạn lần không thể tùy tiện nói, biết không. Thanh nhi, Bát muội nàng không hiểu chuyện, muội đừng để trong lòng, ta biết muội vẫn tưởng nhớ đại ca, ân tình của muội đối với huynh ấy, chúng ta làm muội muội trong lòng rất cảm kích.”

Vừa nói đến đây Tam công chúa lại rơi lệ. Thanh Dao thầm thở dài, nàng rất muốn nói cho hai người biết, Ngao Thần chưa chết, ba trăm năm sau huynh ấy sẽ trở lại, nhưng nàng không thể nói.

“Hai vị công chúa, hai người tự ý rời đi Tây Hải, vẫn nên sớm trở về đi. Ta sẽ đưa Lăng Ba đi Địa phủ, hai người yên tâm.” Thanh Dao cẩn thận cất nguyên thần của Lăng Ba vào trong túi giấu giống như là trân bảo, e sợ khiến nó bị tổn thương.

Tam công chúa và Bát công chúa thấy sắc trời không còn sớm, cáo biệt Thanh Dao, ngự phong rời đi.

Một mình Thanh Dao đứng ở bờ sông, gió thổi rối loạn vài sợi tóc trên trán nàng. Nàng không đưa tay gạt ra, mà là nhẹ nhàng ngồi xuống, từ trên đất nhấc lên một hòn đá nhỏ ném vào trong nước.

Tôm——

Bọt nước văng lên, từng vòng nước tản ra.

Thanh Dao lại nhấc một hòn khác lên, lập lại động tác vừa rồi. Nàng ngắm nhìn gợn sóng lăn tăn trên mặt sông, thanh âm nói chuyện cũng êm ái như gợn sóng: “Minh Thiệu, ta biết ngài ở đây.”

Nàng xoay người, trừ nàng ra không có một bóng người nào ở bờ sông, quả nhiên xuất hiện một thân ảnh khác.

Minh Thiệu nhìn nàng, không nói một lời, hắn không ngờ tới nàng lại biết hắn ở chỗ này.

“Người vẫn đi theo ta, hẳn là ngài.” Thanh Dao đi lên trước một bước, thản nhiên nhìn thẳng hắn.

Minh Thiệu không thừa nhận cũng không phủ nhận, mà hỏi nàng một câu không tài nào hiểu nổi: “Nàng cứ nói đi?”

“Ta biết là ngài, từ Vu Sơn đến Quân Sơn, rồi đến nơi này, ngài căn bản chưa từng rời đi, ngài vẫn đi theo ta.”

Minh Thiệu cùng nàng liếc mắt nhìn nhau, trầm mặc.

“Khi ta bị xuyên tâm thấu cốt châm của La Ca gây thương tích, cứu ta cũng là ngài sao?” Lời nói của Thanh Dao đột nhiên mềm mại.

Nàng còn nhớ rõ, câu nói của Phong Thần Trọng Minh bị Nữ Anh ngắt lời, hắn muốn nói, thật ra thì không phải là ta cứu cô. Mặc dù mất ý thức, Thanh Dao vẫn có thể nhớ tới thời điểm nàng rơi xuống đã có người đỡ nàng, nàng ngửi thấy mùi hương trên người hắn, có một chút quen thuộc.

Nghĩ tới đây, gương mặt Thanh Dao đỏ lên.

“Thật xin lỗi, ta nuốt lời.” Minh Thiệu đột nhiên tiến lên trước, bắt được tay Thanh Dao.

Thanh Dao cả kinh, vội vàng muốn rút ra, nhưng khí lực Minh Thiệu rất lớn, hắn dứt khoát dùng sức lôi kéo. Thanh Dao bất ngờ ngã vào trong ngực hắn, nhất thời vừa xấu hổ vừa tức giận, sắc mặt nóng lên.

“Đến tột cùng ngài muốn thế nào!”

“Nàng cứ nói đi?” Minh Thiệu cười giống như thợ săn đạt được thắng lợi, hắn chuyên chú nhìn con mồi của mình, hai tay gắt gao đem nàng giam cầm.

Thanh Dao nóng nảy, nàng kêu to: “Ta biết, là ngài giết Chúc Âm, là ngài phong ấn hồn phách của ta!”

“Nàng nói cái gì?” Minh Thiệu đột nhiên dừng lại.

“Hừ, ta nói cái gì chẳng lẽ Minh Thiệu Tướng quân không hiểu sao? Tại sao trong Lục giới, hết lần này tới lần khác chỉ có ta có thể rút kiếm của ngài, ta mới không tin số mệnh gì đó. Đó là bởi vì bên trong Trấn Thiên Kiếm phong ấn hồn phách của ta, là một hồn một phách của ta đã bị mất bảy trăm năm trước!”

Minh Thiệu liếc Thanh Dao một cái: “A?”

“Ngài cần gì giả bộ ngu ngốc. Bảy trăm năm trước, ta và Ngao Thần vì đoạt lại nguồn suối của Tây Hải bị Chúc Âm nuốt chửng, vô ý đuổi Chúc Âm vào vách núi quỷ thần. Ngao Thần hồn phi phách tán, ta cũng mất một hồn một phách. Cô cô ta tìm khắp Lục giới cũng không thể giúp ta tìm trở về, nếu như ta không đoán sai, hắn là lúc ấy bị Chúc Âm nuốt. Hết lần này tới lần khác trùng hợp như thế, không lâu sau ngài cùng Cẩn Dật Thiên tôn đánh dẹp Quỷ giới, rồi sau đó cũng không có tin tức về Chúc Âm. Thứ lỗi cho suy đoán của ta, là ngài giết Chúc Âm?”

“Sau đó thì sao?”

“Mọi người đều biết, Trấn Thiên Kiếm phệ hồn. Kiếm đâm vào trong cơ thể Chúc Âm, hồn phách kia của ta tự nhiên cũng bị phong ấn vào Trấn Thiên Kiếm của ngài. Cho nên, nó mới không bài xích ta, mới có thể cho phép ta đựng nó.”

“Ha ha ha.” Minh Thiệu cười to, không nhận được kéo Thanh Dao lại gần mình hơn dường như cùng chớp mũi hân hạnh nhau. Trong mắt hắn mang theo vài phần hài hước, “Thanh nhi a Thanh nhi, nàng so với trong tưởng tượng của ta thông minh hơn nhiều, chỉ tiếc, nàng nghĩ quá nhiều. Ta nói cho nàng biết, thực ra bảy trăm năm trước ta chưa từng gặp Chúc Âm, càng đừng nói là giết nó. Năm đó Cẩn Dật Thiên tôn cùng đi Quỷ giới với ta, không tin, nàng có thể tìm ngài ấy chứng thực. Không phải nàng và ngài ấy rất thân sao, ừm?”

Một tiếng này””” này mập mờ vô cùng, lại dường như thay mặt, ám hiệu quan hệ không rõ ràng giữa Thanh Dao và Cẩn Dật. Khuôn mặt Minh Thiệu dường như sắp tiến gần gương mặt Thanh Dao, nhưng trong lòng nàng lại không ngừng nghĩ những chuyện khác, có chăng qua là chuyện buồn bã ngoài ý muốn.

Tại sao có thể như vậy! Trong đầu Thanh Dao là một mảnh hỗn loạn, kể từ mộng cảnh kỳ quái và chuyện phát sinh trên núi Côn Lôn, nàng luôn luôn sắp xếp lại những sự kiện hỗn độn đó. Thật vất vả mới làm rõ nhưng toàn bộ suy đoán của nàng lại bị Minh Thiệu lật đổ.

“Thanh nhi, Cẩn Dật Thiên tôn đi Vu Sơn tìm nàng rồi, nàng biết không?” Minh Thiệu buông Thanh Dao ra, lời của hắn không thể nghe ra được ý gì.

Thanh Dao gật đầu một cái. Ngược lại nàng không cảm thấy bất ngờ, đây hết thảy chính là ở trong kế hoạch của nàng.

“Hai vị thật hăng hái, xem ra phạm trần rất thích hợp nói chuyện yêu đương đây. Không bằng ta tới thành toàn các người, tới địa ngục đi làm một đôi quỷ uyên ương đi!” Thanh âm hùng hậu đột nhiên xé rách hoàng hôn yên tĩnh.

Thanh Dao quay đầu lại, nam tử mặc áo khoác màu đen chẳng biết lúc nào đứng cách bọn họ khoảng một trượng, nụ cười ma quái. Tóc hắn đen nhánh, thái dương lại có hai mảnh hoa râm, một đôi mắt tà mị câu hồn không thể nói rõ, so với hồng thủy mãnh thú** càng làm người ta kiêng kỵ.

**nước lũ và thú dữ, ví với tai họa ghê gớm.

Rõ ràng là khuôn mặt tuần mỹ, bởi vì ánh mắt kinh người của hắn làm cho người ta cảm thấy lo lắng không biết từ đâu tới.

Thanh Dao lui về phía sau một bước.

Phản ứng đầu tiên, hắn là người của Ma tộc.

Phản ứng thứ hai, dường như nàng đã gặp hắn ở đâu đó, ánh mắt đó rất quen thuộc.

“Ma Quân Phá Thiên!” Lời của Minh Thiệu xác nhận suy đoán trong lòng Thanh Dao.

Thanh Dao ngẩng đầu lên, không xác định hỏi: “Hôm đó có một người khác ở Hí lâu đối diện Dẫn Tiên Cư chính là người?”

Phá Thiên cười ha ha: “Tiểu cô nương thật thông minh, ta hao tổn tâm cơ dẫn người tới, hôm nay cũng đến lúc lấy tính mạng của ngươi rồi!”

“Vậy phải thông qua ta mới được!” Minh Thiệu thay đổi một bộ dạng trêu chọc ngang ngạnh lúc trước đối với Thanh Dao, giờ đây ánh mắt hắn nghiêm túc lạnh như băng, chắn trước người Thanh Dao.

Phá Thiên cũng không dư thời gian nói nhảm, trên tay trống rỗng đã có thêm một thanh kiếm, hắn tà mị cười một tiếng, chớp mắt một cái liền vọt đến bên cạnh Thanh Dao, nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng nổi. Thiên Tiêu Lăng cảm ứng được chủ nhân gặp nguy hiểm, vùng vẫy từ trong tay áo Thanh Dao bay ra ngoài, lượn quanh thân nàng. Thanh Dao còn chưa ra chiêu, Minh Thiệu đã sớm rút Trần Thiên Kiếm ngăn chặn Phá Thiên, hai thân ảnh một đen một trắng triển đấu ở chung một chỗ.

“Ca, muội tới giúp huynh!” Hoàng y nữ tử không biết từ nơi nào nhảy ra, huy kiếm từ phía sau đâm Minh Thiệu.

“Cẩn thận!”

Thanh Dao phi thân tiến lên, Thiên Tiêu Lăng quán lấy kiếm của hoàng y nữ tử. Hoàng y nữ tử xoay người, trợn mắt nhìn, trong mắt dường như mang theo khinh thường. Thanh Dao lập tức nhận ra nàng chính là nữ tử ở dưới lầu Dẫn Tiên Cư ngày ấy, muội muội của Ma Quân Phá Thiên, La Ca công chúa.

20. Q.1 - Chương 20: Thu Âm Bất Tán Sương Phi Vãn (3)

“La Ca, giúp ta giết cô ta!”

“Được.” La Ca cực kỳ hưng phấn, chiêu kiếm bén nhọn, nhiều chiêu tàn nhẫn muốn đẩy Thanh Dao vào chỗ chết.

Linh lực Thanh Dao cũng không yếu, tương đương với La Ca, hai người dây dưa thật lâu vẫn chưa phân thắng bại. Mà Minh Thiệu dường như dần dần không địch lại Phá Thiên, dưới sự ép sát hần liên tiếp lui về phía sau mấy bước. Trong lòng Thanh Dao gấp gáp, vốn là lần này Minh Thiệu có chút khác thường, nàng tự hợp linh lực đánh vắng La Ca, tiến lên giúp Minh Thiệu chặn lại một đòn tấn công của Phá Thiên.

“Ha ha ha, Minh Thiệu Tướng quân, người có thương tích trong người, bây giờ căn bản không phải đối thủ của ta!” Phá Thiên cười, một chưởng đánh vào vai phải Thanh Dao.

“Thanh nhi!” Minh Thiệu vội vàng đem Thanh Dao hộ ở phía sau, Trấn Thiên Kiếm để ngang trước ngực, mặt không chút thay đổi.

Thanh Dao thấy kỳ quái, Minh Thiệu nhìn qua rất tốt, tại sao Phá Thiên nói hần có thương tích? Khó trách hần đánh không lại Phá Thiên.

“Đây là chuyện giữa ta với người, tại sao phải kéo nàng vào?” Minh Thiệu lạnh lùng hỏi.

“Đó là trước kia, hiện tại đã không phải là chuyện giữa ta với người.” Phá Thiên chỉ chỉ Thanh Dao, khoe miệng cong lên, “Nàng ta phải chết! Chẳng lẽ Tướng quân không muốn nàng ta chết sao? Đã nhiều năm như vậy, một chút áy náy người cũng không có? Ha ha, thật ra thì trong lòng người cũng nghĩ giống ta a.”

“Đừng đánh đồng ta với người, ta không quan tâm.”

“Người đang nói láo! Nếu như người đối với nàng ấy còn có một chút áy náy thì giao Phù Vân linh chủ cho ta, Phù Vân chết, nàng ấy mới có thể sống lại, đây là biện pháp duy nhất.”

Minh Thiệu theo bản năng nắm chặt tay Thanh Dao, hần khinh thường cười cười: “Chuyện của người ta không xen vào, người muốn cho người nào sống lại ta cũng không xen vào. Nhưng nàng là nữ nhân của ta, muốn động đến nàng, người còn chưa đủ tư cách.”

“Hừ, bây giờ ngay cả bản thân người cũng khó bảo toàn, còn có năng lực bảo hộ nàng chu toàn sao?”

“Phải không? Vậy Ma Quân thử xem ta có bản lĩnh này hay không.”

Thanh Dao vẫn vì câu “Nữ nhân của ta” mà mặt đỏ tới mang tai, nàng tận lực điều chỉnh tốt tâm tình, ngẩng đầu nhìn Phá Thiên. Ngoài dự liệu của nàng, Phá Thiên cũng không lập tức động thủ, hần cẩn thận nhìn chằm chằm nàng, trong đôi mắt giống như là có ngọn lửa đang thiêu đốt, “Kiếp này người vẫn xinh đẹp như vậy, để cho người chết thật đúng là đáng tiếc, đừng trách ta.”

Thanh Dao căn bản không biết rõ chuyện gì đang xảy ra, Phá Thiên và Minh Thiệu lại hiểu cực kỳ rõ ràng, duy chỉ có nàng đứng ngoài không hiểu chân tướng sự tình. Nàng thản nhiên hỏi: “Tại sao muốn giết ta?”

“Người không cần biết.”

Lập tức có người giành câu hỏi: “Vậy ta thì sao, ta có nên biết không?”

Thanh Dao quay đầu lại: “Cẩn Dật Thiên tôn? Phong Thần?”

“Đại ca, bọn họ.” La Ca chạy đến bên cạnh Phá Thiên, lặng lẽ kéo vạt áo của hần.

Cẩn Dật hoa phục kim quan, khí độ phi phàm, gió thổi làm áo bào tung bay, rất có khí chất vương giả. Hai tay Trọng Minh khoanh trước ngực, khoe miệng vẫn treo nụ cười không kèm chế được, một bộ dạng xem kịch vui.

Trọng Minh hướng về phía La Ca chớp mắt, cười trêu nói: “La Ca công chúa, hai ngày không thấy, nhớ ta không?”

“Người ——” La Ca cảm tức nhìn Trọng Minh một cái, quay đầu lại nhìn về phía Phá Thiên, “Ca, làm sao bây giờ?”

Phá Thiên không thay đổi nụ cười tà mị, đi về phía trước một bước, trong mắt của hần chỉ có Thanh Dao: “Tính mạng xinh đẹp như vậy, hôm nay không thể lấy đi thật là đáng tiếc. Nhưng mạng của người trước sau gì cũng là của ta, từ từ đi.”

Bóng đen thoảng một cái, mang theo La Ca cùng nhau biến mất trước mắt mọi người.

Thanh Dao thở phào nhẹ nhõm, không phải nàng không thừa nhận, nàng sợ Phá Thiên, vô cùng sợ. Đối mặt với ánh mắt đó, nàng có cảm giác muốn chạy càng xa càng tốt. Nhưng ánh mắt như thế, cũng khiến nàng quen thuộc, nàng không nhớ rõ đã từng thấy ở đâu.

“Thanh Dao, ta đến Vu Sơn tìm nàng, các nàng nói nàng không có ở đây.” Cẩn Dật không che dấu được hưng phấn.

Thanh Dao cười giống như bạch liên nở rộ dưới ánh mặt trời, xinh đẹp mỹ lệ, “Ta biết.”

“Ma Quân tại sao muốn giết nàng, nàng không sao chứ?”

“Không sao, ngài đã tới, ta rất vui.”

“Thanh Dao.”

Minh Thiệu một phen kéo Thanh Dao, hấn đứng trước mặt nàng: “Thiên tôn, chuyện của Thanh nhi cũng không nhọc ngài quan tâm, tự ta sẽ bảo hộ nàng chu toàn. Hiện tại Thiên tôn nên lo lắng cho thân thể của Sương Linh tiên tử đi, nàng ta mới là phi tử tương lai của ngài.”

Bị Minh Thiệu đâm chọt đến điểm nhạy cảm, Cẩn Dật nhất thời cứng họng, hấn cố giả bộ trấn định, ôn hoà nói: “Đa tạ Tướng quân quan tâm, chuyện Sương Linh tự ta sẽ xử lý tốt. Về phần ta cùng Thanh Dao như thế nào, cũng không nhọc tâm Tướng quân quan tâm —— Thanh Dao, nàng tới đây.”

Thanh Dao đang muốn đi về phía trước, lại bị Minh Thiệu ngăn lại: “Không cho đi!”

“Xin ngài tránh ra, đây là chuyện của ta.” Thanh Dao hơi giận.

“Tướng quân, cho tới bây giờ ta cũng không biết, thì ra là ngài thích làm người khác khó chịu.”

Cẩn Dật đi lên trước muốn kéo Thanh Dao đến bên cạnh mình, kết quả không đợi hấn chạm đến Thanh Dao, Minh Thiệu bất ngờ phun ra một ngụm máu tươi, hấn dùng lực đem kiếm chống trên đất, gắt gao cắn môi.

“Tuyên Ly!” Thanh Dao kêu to, thân thể theo bản năng khom xuống đỡ hấn. Vậy mà đợi nàng ý thức được thời điểm mình mở miệng gọi “Tuyên Ly” mà không phải Minh Thiệu, nàng bị phản ứng của mình dọa sợ.

Tại sao có thể như vậy!

“Nàng gọi Tướng quân là gì? Thanh Dao nàng nói gì?” Cẩn Dật hoài nghi mình nghe lầm.

Trong mắt Thanh Dao lóe lên một tia bối rối. Nàng đột nhiên nhớ tới, trong huyễn cảnh ở Thiên Hương lao, nàng từng thấy Tuyên Ly cũng giống như Minh Thiệu bây giờ, người bị thương nặng, sử dụng kiếm miễn cưỡng chống thân thể.

Thì ra là, mình lại vô thức coi hấn là Tuyên Ly.

“Không có gì, Thiên tôn ngài nghe lầm.” Thanh Dao nhàn nhạt trả lời, cùng với lúc trước tưởng như hai người. Vào giờ phút này, nàng thật sự không có cách nào miễn cưỡng mình. Nàng cũng không biết tại sao, nhìn thấy Minh Thiệu bị thương, nàng có thể lo lắng như vậy.

“Tại sao thương thế của ngài nặng như vậy? Ma Quân rõ ràng không thương tổn đến ngài.”

“Không có gì đáng ngại.” Minh Thiệu khoát khoát tay, hấn chợt cười, “Thế nào, Thanh nhi không phải là nàng vẫn coi ta như kẻ địch sao, nếu muốn giết ta, bây giờ là cơ hội rất tốt.”

Thanh Dao đối với hấn rất bất đắc dĩ. Minh Thiệu mà nàng nghe nói đến không giống nhau, tại sao Tướng quân lòng lấy nổi danh mặt lạnh trên Thiên giới, ở trước mặt nàng lại có mấy phần tương tự giống Trọng Minh, không nghiêm túc, ngỗ ngược như vậy.

“Thanh Dao cô đừng vội, hấn không chết được.” Trọng Minh bên cạnh luôn là bộ dạng xem kịch vui mở miệng, “Tướng quân và Thiên tôn có mối liên hệ lẫn nhau, bị thương cũng là chuyện thường.”

“Cái gì?”

“Phong Thần nói không sai, ta cùng Minh Thiệu Tướng quân đều là thần tướng Thiên giới, có mối liên hệ lẫn nhau cũng là dễ hiểu, Thanh Dao không cần khẩn trương.” Cẩn Dật thản nhiên thừa nhận.

Lúc này Thanh Dao mới phát hiện, sắc mặt Cẩn Dật không phải là rất tốt, nhìn dáng dấp hần cũng bị thương. Trong lòng nàng rõ ràng, Minh Thiệu và Cẩn Dật dĩ nhiên không chỉ có “liên hệ” mà thôi, nếu không phải là trước trận “liên hệ” kia, Phá Thiên chưa chắc có thể chiếm thế thượng phong.

Bởi vì một câu nói của Trọng Minh, không khí nhất thời rơi vào lúng túng. Thanh Dao chỉ là đang đỡ Minh Thiệu, nhưng không biết mình có thể làm gì, nên làm gì. Nàng nhìn về phía Cẩn Dật, sắc mặt Cẩn Dật cũng rất mất tự nhiên, mang theo vài phần buồn bã, mấy phần bất đắc dĩ. Điều này không khỏi làm nàng cảm thấy áy náy, nàng bắt đầu có chút hối hận với quyết định của mình. Nhưng nghĩ đến ba ngàn năm nay Bích Cẩn luôn phải chịu cô độc và tịch mịch, tâm tư trả thù ích kỷ nhỏ mọn lại bắt đầu dâng lên, dần dần mọc rễ nảy mầm.

Cẩn Dật chẳng qua chỉ nhìn Thanh Dao, không nói gì. Ánh mắt của hần luôn lưu chuyển giữa Thanh Dao và Minh Thiệu, bỗng dưng mọi thứ cũng đã sáng tỏ. Tâm của hần trầm xuống, nhớ tới mọi chuyện giữa hần và Sương Linh, nhiều bất đắc dĩ chỉ hóa thành một tiếng thở dài như vậy. Có lẽ, giữa hần và Thanh Dao thế nào cũng không có kết cục gì.

Cẩn Dật xoay người, từ trong âm thanh của hần, Thanh Dao nghe không ra vui buồn, nhưng bóng lưng của hần nhìn qua thật là tịch liêu.

“Thân thể Sương Linh không tốt, ta về trước nhìn nàng ấy một chút. Thanh Dao, thương thể Minh Thiệu Tướng quân không có gì đáng ngại, tốt nhất nàng nên chiếu cố Tướng quân đi. Ta hi vọng. Ta hi vọng lần sau còn có thể gặp lại nàng.”

“Ta cũng đi về trước, tìm Long Vương thương lượng chuyện hô gió hoá mưa một chút.” Trọng Minh mập mờ nháy mắt với Thanh Dao mấy cái, “Thanh Dao, Minh Thiệu, hai người có lời gì từ từ nói, không vội, không vội.”

“Ta.”

Thanh Dao đỏ mặt như ở thời khắc nàng rút Trấn Thiên Kiếm trước mặt mọi người, tất cả mọi người chuyển đương nhiên bởi vì nàng và Minh Thiệu có quan hệ gì đó, mà chỉ có chính nàng biết, đây là một hiểu lầm, có lẽ vẫn là hồn phách đã mất bảy trăm năm trước của nàng có liên quan.

“Buông ra đi, ta không sao.” Minh Thiệu giơ tay lên. Hần không muốn thể hiện sự yếu đuối trước mặt Thanh Dao, hơn nữa cũng có thể hần vì nàng mới xảy ra mâu thuẫn với Cẩn Dật, điểm này, Thanh Dao chắc cũng biết rõ.

Trong mắt Thanh Dao, hành động của Minh Thiệu giống như là ám chỉ hần bức mình với nàng. Buồn bã không biết từ đâu tới, nàng lui về phía sau một bước, nhưng cũng không nói chuyện.

Minh Thiệu phát hiện Thanh Dao khác thường, cố gắng nói sang chuyện khác: “Trước đến Địa phủ mang hồn phách của Lăng Ba đi, nếu chậm trễ sẽ bị phát hiện.”

“Ừ”

“Thanh nhi.”

“Ừ?”

“Không có gì.” Minh Thiệu thâm cười khổ, “Đi thôi.”

21. Q.2 - Chương 1: Năm Đó Như Giác Mộng Tam Sinh (1)

Trong Địa phủ âm u tràn ngập tiếng thở dài buồn bã của những vong linh, gió lạnh vù vù thổi làm người ta rợn cả tóc gáy.

Vô số ác linh chen lẫn nhau từ trong vách tường nhô đầu ra, mở ánh mắt đỏ như máu nhìn chung quanh. Những ác linh sắp sửa bị đánh xuống mười tám tầng Địa Ngục đã không có cơ hội sống lại, bọn họ mang

theo ánh mắt vừa hâm mộ vừa thù hận nhìn những linh hồn sắp đi đường hầm luân hồi đầu thai, tiếng cười kinh khủng vang vọng bên trong Địa phủ, hòa cùng tiếng gió đan xen nhau, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Sứ giả chiêu hồn xách theo đèn lồng màu đỏ đi trước chỉ dẫn cho những linh hồn sau lưng, qua cầu Nại Hà trước mặt chính là đường hầm luân hồi rồi, vô luận khi còn sống là người tốt hay là người xấu, người nghèo hay là người giàu, sau khi sống lại bọn họ sẽ quên hết mọi thứ, thống khổ lẫn sung sướng đều chấm dứt tại đây.

Minh Thiệu đứng trên cầu thứ mười bốn tại âm ti, ánh mắt như lá vàng cuối mùa thu tùy ý bay xuống, lẳng lặng, không mang theo bất kỳ tình cảm gì, lại không che dấu được mỗi một trong đó. Thanh Dao đứng bên cạnh hắn, nàng có thể hiểu rõ mọi chuyện trong lòng hắn, giống như nàng đã từng cùng hắn trải qua.

“Nhớ tới chuyện trước kia? Ngài đã từng đi qua cầu Nại Hà mười lần, lưu luyến phạm thế. Nhưng Vị Hi nàng ấy không nguyện rơi vào phạm trần, vì bảo vệ hồi ức về ngài, nàng ấy tình nguyện nhảy xuống Vong Xuyên.”

“Đủ rồi Thanh Dao!” Ánh mắt Minh Thiệu như lưỡi đao sắc nhọn quét tới, mỗi lần nhắc tới Vị Hi, phản ứng của hắn đều là cực kỳ vô tình, “Ta nói rồi, không nên nói chuyện cũ trước mặt ta, hắn là hắn, ta là ta!”

“Nhưng đó là sự thật!”

Minh Thiệu ngẩng đầu, bắt đầu dĩ muốn lắc đầu. Hắn xoa xoa huyệt thái dương, “Sứ giả chiêu hồn đi rồi, nàng đưa Lăng Ba rời đi, sau đó nên sớm trở về Tê Phương thánh cảnh đi.”

“Không phải là ngài muốn giúp Dương Tuyền Đế quân giành Phong Ngâm thảo ư, Tê Phương thánh cảnh gặp chuyện không may, chẳng phải là đúng ý ngài?” Thanh Dao lên tiếng châm chọc. Trước kia nàng trong trẻo lạnh lùng ít nói, nói năng thận trọng. Từ lúc nào nàng bắt đầu cũng sẽ chế giễu người, sẽ tức giận, dần dần có thất tình lục dục rồi?

Khóe miệng Thanh Dao cong lên, lộ ra một nụ cười tự giễu. Nàng không đợi Minh Thiệu nói gì, mũi chân điểm lên, từ trên cầu Âm ti bay thẳng đến bên Vong Xuyên.

Bờ bên kia, hoa bỉ ngạn đỏ tươi nở rộ, xinh đẹp mà yêu dị. Trong bụi hoa kia tảng đá màu xanh trước sau như một lẳng lặng đứng nghiêm, nhìn những linh hồn đi đầu thai, trên đó khắc ba chữ đỏ: Đá Tam Sinh.

Bên cầu Nại Hà, hắc sa nữ tử đang nhìn Thanh Dao cười khê. Búi tóc đen để xỏa trên vai, dài đến mắt cá chân, cùng sa y màu đen khó phân biệt được. Bởi vì mặc y phục màu đen, da của nàng có vẻ càng thêm trắng nõn. Ngũ quan xinh xắn hoàn mỹ dường như không thể bắt bẻ, nhất là đôi mắt kia, lộ ra một loại thần bí, an tĩnh mà nữ tiên trên Thiên giới không thể sở hữu.

“Mạnh Bà, chúng ta lại gặp mặt.”

“Bảy trăm năm rồi, ta biết muội sẽ trở lại.” Mạnh Bà sóng mắt lưu chuyển, ánh mắt hướng phía Minh Thiệu, “Có điều ta không nghĩ tới Tướng quân cũng tới.”

Thanh Dao cũng không muốn đem đề tài chuyển đến Minh Thiệu, nàng mở tay phải ra, Lăng Ba bay bổng như khói rơi trên mặt đất. Lúc này dung nhan Lăng Ba đã không hề tầm thường giống như phạm trần, ở Lục giới nữ tử Long tộc đều xinh đẹp, chẳng qua là phạm trần che đầy hết rục rở vốn có của nàng.

” Thất công chúa của Tây Hải?”

“Đúng vậy, ta hi vọng tỷ có thể giúp chúng ta.” Thanh Dao gật đầu một cái.

Mạnh Bà chỉ cười cười, không đáp ứng cũng không cự tuyệt. Nàng quay đầu lại nhìn Minh Thiệu một cái, rất bình tĩnh bưng lên một chén sứ men xanh nho nhỏ, “Thất công chúa, xin mời.”

“Lăng Ba, thời gian cấp bách, không bao lâu nữa sứ giả chiêu hồn sẽ trở lại, hắn nhìn thấy nàng sẽ không tốt.” Thanh Dao thúc giục.

Lăng Ba cắn môi, từ đầu tới cuối chưa từng nói qua một chữ. Nàng nhận lấy canh mạnh bà đang muốn uống, đôi môi vừa chạm vào chén kia, Thanh Dao đột nhiên phát ra thanh âm ngăn trở nàng.

“Chờ một chút!” Thanh Dao hỏi nàng, “Lăng Ba, Ngao Thần. Ngao Thần huynh ấy khi còn bé có phải.”

Lăng Ba ngẩng đầu chờ Thanh Dao tiếp tục nói. Kết quả Thanh Dao vẫn chỉ lắc đầu, “Không có gì, nàng mau đi đi. Chỉ là ba trăm năm, đối với chúng ta mà nói, ba trăm năm đâu tính là gì. Nàng phải tự chiếu cố mình thật tốt, ta sẽ ở Tê Phương thánh cảnh chờ nàng cùng Thần ca ca trở về.”

“Cám ơn nàng, Thanh nhi.”

Lăng Ba uống xong canh mạnh bà, sau đó cũng không đi lên cầu Nại Hà. Lúc nàng xoay người, trong nháy mắt Thanh Dao rõ ràng nhìn thấy trong mắt nàng đầy ưu thương. Làm nữ tử phạm trần, nàng hẳn là thật sự yêu nam tử Tiêu Dực. Nếu không phải là mình cưỡng ép mang linh hồn của nàng đi, có lẽ hết thấy mọi chuyện trong dự liệu đều sẽ phát sinh.

Chờ thân ảnh Lăng Ba hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, Thanh Dao mới thôi suy nghĩ, nàng vẫn không phát hiện, Minh Thiệu đã đứng ở bên cạnh nàng. Hơi thở thổi rửa ở Vong Xuyên xông lên làm cả người nàng khó chịu, giống như bảy trăm năm trước. Khi đó nàng thiếu một hồn một phách, không thể đầu thai, mỗi ngày chỉ có thể ở bờ sông Vong Xuyên buồn bã lưu luyến.

Thanh Dao che ngực, bởi vì đau khổ mà chân mày nhăn lại.

Minh Thiệu đem tay đưa về phía nàng, ở trên vai nàng lại dừng lại, trước sau không dám chạm nàng. Lời của Dao Cơ thỉnh thoảng lại vang dội trong đầu hắn, nhắc nhở hắn, hắn không thể lại gần nàng. Mà hắn vẫn là không bỏ được. Có lẽ, nếu nói nhân quả báo ứng đại khái chính là như vậy.

Hắn mở lòng bàn tay ra, đột nhiên một cành sơn trà màu trắng tản mát ra mùi thơm, ở nơi âm u Địa phủ giống như bông hoa tuyết thể bên ngoài. Hắn đem hoa đưa cho Thanh Dao, Thanh Dao sưng mắt một lát, trong đầu hiện ra hình ảnh nàng thấy trong huyền cảnh. Nàng cũng không biết có một loại tình cảm gì đó trong lòng mình, tựa như vạn năm trước Tuyên Ly đối đãi với Vị Hi như vậy, nàng nhận lấy hoa, không chút nghĩ ngợi liền ném vào sông Vong Xuyên.

Không có rung động. Sơn trà trắng vừa rơi đến mặt nước lập tức liền trầm xuống, trong nháy mắt bị lũ ác linh trọn đời không thể đầu thai ở trong Vong Xuyên cắn nuốt. Cảnh tượng xảy ra nhanh đến nỗi không thể tin được.

Đột nhiên, bọt nước ào ào văng khắp nơi, lũ ác linh trong nước giống như là phát hiện chuyện ngoài ý muốn, vùng vẫy trào ra, thanh âm kêu khóc không ngừng, nức nở nghẹn ngào rên rỉ.

“Bạch Diệp, là Bạch Diệp.”

“Bạch Diệp.”

“Bạch Diệp.”

Thanh Dao không khỏi lui về phía sau một bước. Bảy trăm năm trước nàng cũng ở nơi đây đợi qua nhưng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy. Những ác linh kia rõ ràng đau khổ so với chết đi còn phải thống khổ ngàn vạn lần, làm sao còn có thể điên cuồng vùng vẫy ra bên ngoài như vậy? Hơn nữa, bọn họ. Bọn họ hình như đang kêu gọi nàng, từng tiếng bên tai nàng không chịu tản đi.

“Nàng không sao chứ?” Minh Thiệu đỡ lấy Thanh Dao như muốn ngã nhào.

Thanh Dao giận dữ dường như né hắn, chiếc khăn trong tay áo theo gió bay ra, cánh hoa lê trắng nôn lười biếng xoay mấy vòng trên không trung, bay vào trong sông Vong Xuyên. Thoáng chốc, khói trắng bốc lên, vô số ác linh trong nháy mắt phi yên diệt (tan thành tro bụi), những ác linh khác cũng mau chóng chạy tứ tán bốn phía, trong nước nổi lên vòng xoáy khổng lồ.

“Đây là?”

Minh Thiệu gương mặt nhìn Thanh Dao, Thanh Dao không để ý tới hắn, nói khẽ với Mạnh Bà câu xin lỗi.

Chữ trên mặt cánh hoa là dùng nước Vô Ưu Tuyền viết lên, khi nước Ký Xuyên dung nhập vào trong Vong Xuyên, tất nhiên sẽ có hậu quả như thế.

Mạnh Bà vẫn rất bình tĩnh nhìn bọn họ, nụ cười kia tựa như thần bí mà âm đậm, từ đầu đến cuối chưa từng phai đi. Nàng đi về phía trước mấy bước, nhàn nhạt nói: “Hơn một vạn năm trôi qua, bọn họ còn nhớ rõ muội.”

“Ta?” Thanh Dao giật mình.

“Muội đi theo ta.” Mạnh Bà trả lời một nẻo, nàng dắt tay Thanh Dao đi tới bờ bên kia. Mới đi mấy bước, nàng quay đầu lại, “Minh Thiệu Tướng quân, hoặc là, ta nên gọi ngài là Tuyên Ly Tướng quân, ha ha, nếu như ngài muốn biết mọi chuyện, cũng có thể tới xem một chút.”

Minh Thiệu lạnh lùng, hắc mớ hồ đoán được chuyện sắp sửa phát sinh. Có nhìn hay không thì như thế nào, đó là chuyện thực hắc vốn đã biết. Đêm hôm đó Dao Cơ đã nói cho hắc sự thật này, hắc mới lựa chọn rời đi.

Nhưng hắc rốt cuộc vẫn là nuốt lời. Sau khi trở lại Thiên cung, hắc lo lắng cho Thanh Dao, dường như lập tức trở lại Vu Sơn. Lúc ấy Thanh Dao đã rời đi, mà hắc vừa lúc chạm phải Cẩn Dật có cùng mục đích, một hồi nói “liên hệ” chính là như vậy mà tới.

Mắt thấy Mạnh Bà đã dẫn Thanh Dao tới trước đá Tam Sinh, đáy lòng Minh Thiệu như gió nhẹ lướt qua mặt nước, nhẹ nhàng có một tia sợ hãi.

Mạnh Bà cười nói: “Thế nào, dường như Tướng quân đã biết hết thấy?”

“Ta không biết người nghĩ gì, nhưng những chuyện này cũng không liên quan tới ta.”

“Phải không?” Mạnh Bà nhếch miệng lên, nói với Thanh Dao, “Bảy trăm năm trước cũng là ở chỗ này, muội hỏi ta, đá Tam Sinh có phải thật sự có thể soi sáng ba đời người hay không, khi đó ta không đồng ý uội chạm nó. Hiện tại.”

Nói tới chỗ này, Mạnh Bà dừng lại. Nàng kéo tay Thanh Dao đặt trên đá Tam Sinh, Thanh Dao giống như bị một tia sét đánh trúng, cả người chột run rẩy. Nàng không tự chủ được duỗi ngón tay ra, dọc theo đường nét ba chữ “Đá Tam Sinh” vuốt ve từ trên xuống dưới, mặt đá thô ráp cùng đầu ngón tay nàng chạm nhau, những chuyện nàng nhớ, quên, tất cả trí nhớ như suối nước tinh tế chảy xuôi, chảy vào thân thể của nàng.

Thanh Dao khiếp sợ, quay đầu lại nhìn Minh Thiệu, lại thấy rõ ràng toàn thân hắc là y phục màu trắng, đột nhiên biến thành đen nhánh, ngũ quan rõ ràng từng nét, đột nhiên có một nửa mặt nạ bằng đồng xanh che mặt.

“Tuyên Ly.” Hai chữ nhẹ nhàng từ trong miệng Thanh Dao thốt ra, cũng không phải là thanh âm của nàng.

Cả người Minh Thiệu lạnh như băng.

Tất cả chuyện cũ như một bức họa từ từ mở ra, mỗi một nét cũng không bỏ sót chút nào hiện ra trước mắt bọn họ.

22. Q.2 - Chương 2: Năm Đó Như Giấc Mộng Tam Sinh (2)

Truyền thuyết, uống nước Vong Xuyên có thể quên hết mọi thứ.

Nhìn dưới cầu Nại Hà, nước Vong Xuyên vẫn đục vô cùng, Vị Hi cười. Mấy vạn năm, nàng chưa từng rời Nam Minh nửa bước. Tại nơi được gọi là chân trời, nàng vẫn bảo vệ Vô Ưu Tuyên tinh khiết nhất thế gian giống như tính mạng của mình.

Ở trong mắt các thần tiên, nàng thiêng liêng thuần khiết giống như Vô Ưu Tuyên, không thể chịu được bất kỳ tỳ vết nào. Nhưng giờ phút này, nàng đứng ở bờ sông Vong Xuyên bắn thiu hơi thổi nhất.

Lẽ nào đúng là thiên ý như thế ư, khiến cho nàng do dự giữa hai bên?

Âm phong Minh giới thổi tới làm bạch y nàng bay loạn, tư thế thiên nhân làm tất cả linh hồn Địa phủ cũng không nhịn được mà liếc mắt. Vong Xuyên sóng lớn nhấp nhô, vô số ánh mắt giăng co từ trong nước, gắt gao nhìn chăm chú vào nàng, giống như là đang kêu gọi nàng gia nhập vào đó.

Nàng thở dài một cái, yếu ớt, nhẹ đến nỗi dường như không nghe được.

“Hi Di tiên tử, người nên lên đường.” Hai thiên tướng phụ trách áp tải nàng thúc giục.

Vị Hi quay đầu cười yếu ớt: “Có thể để cho Vị Hi trước. . . . trước khi xóa đi trí nhớ được gặp hẳn một lần, tâm nguyện Vị Hi đã hoàn thành, cảm ơn hai vị.”

“Tiên tử không cần phải khách khí. Lấy tư chất thông minh của tiên tử, cho dù là bị giáng chức làm người phàm, cũng nhất định có thể trở lại thiên giới lần nữa, chúng ta cũng hi vọng tiên tử có thể sớm ngày trở lại.”

“Thật sự?” Ánh mắt Vị Hi biến ảo khôn lường, bên trong mang theo nhớ nhung sâu đậm.

Có thể trở lại Thiên giới lần nữa hay không, đối với nàng mà nói căn bản không quan trọng nữa, nàng chỉ không muốn quên hẳn, Tuyên Ly, Tuyên Ly. . . . Nam tử này rõ ràng tổn thương nàng sâu vô cùng, lại khiến nàng không thể không yêu. Riêng lần trừng phạt của Thiên đế đối với nàng, nàng không thể chấp nhận: tẩy đi tất cả trí nhớ về Thiên giới, giáng xuống phàm trần.

Nếu ngay cả trí nhớ nàng trân quý nhất cũng không lấy được, còn sống cũng đâu còn ý nghĩa gì!

Vị Hi ngưng mắt nhìn hoa bỉ ngạn đỏ rực đang nở bên bờ, trong bụi hoa kia đá Tam Sinh màu xanh lẫm lẫm đứng nghiêm, nhìn hết thấy các linh hồn qua lại. Ánh mắt của nàng dừng trên đá Tam Sinh một lúc, lại quay đầu về phía Vong Xuyên.

Dường như không được báo trước, thân ảnh màu trắng nhỏ bé như Hồ Điệp giương cánh bay lên, nàng không chút do dự, quyết tuyệt nhảy vào Vong Xuyên, trong nháy mắt liền bị nước sông nuốt trọn.

Lũ ác linh bị giam cầm ngàn vạn năm thật lâu không ngửi được hơi thở tươi mới như vậy, hơn nữa còn là tiên khí mà Minh giới không có, bọn chúng tựa như ác quỷ đói vô mồi mà lên, điên cuồng xé rách thân thể Vị Hi. Vị Hi cảm giác mình bị xé thành ngàn vạn mảnh vụn, mũi dùi đâm xuyên tâm thấu xương, đau đớn xâm nhập mỗi một tác da thịt nàng, nàng gần như ngất đi.

“Tiên tử!”

“Hi Di tiên tử!”

Thanh âm lo lắng của Thiên tướng môn một lần lại một lần vang vọng bên tai Vị Hi, nàng không trả lời, vẫn duy trì mỉm cười ung dung bình tĩnh. Nàng không hối hận với quyết định của mình, coi như đời đời kiếp kiếp ở chỗ này bị đau khổ, cũng tốt hơn để cho nàng vĩnh viễn quên hẳn. So với nỗi thống khổ phải quên hẳn, kết quả như thế đâu thể tính là gì.

Thanh âm thỏa mãn của lũ ác linh tham lam, thanh âm nước sông gột rửa bụi bặm, thanh âm thiên tướng môn gọi tên nàng, tất cả đan xen nhau, hỗn độn, đã không còn phân rõ nữa, mùi hôi thối rửa trôi nuốt trọn nàng, vĩnh viễn rơi vào bóng tối. . . .

Mở mắt, bên cạnh là cánh hoa bỉ ngạn đỏ tươi như máu. Tiếng gầm gừ của lũ ác linh đã không còn, nhưng là loại bóng tối sợ hãi vẫn ở bên người nàng không thể xua tan. Vừa nghĩ tới mùi hôi thối rửa trôi trong Vong Xuyên, nàng lại buồn nôn. Bởi vì một động tác này của nàng, chạm tới mỗi một tác da thịt, đau đớn từ trong xương tràn ra ngoài.

“Vị Hi, muội tội gì phải làm khó mình như vậy!” Thanh âm yếu ớt từ bên cạnh nàng bay tới, kèm theo một tiếng thở dài.

Vị Hi quay đầu, một nữ tử khoác áo đen đang đứng cách nàng không tới một trượng, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, ánh mắt cũng là thê lương. Tóc đen dài tới mắt cá chân của nàng ta bị gió thổi bay, lướt nhẹ trên những cánh hoa bỉ ngạn, có vẻ lỏng lẻo mà quý dị.

“Tỷ tỷ?” Thanh âm Vị Hi khàn khàn, “Vi Sương tỷ tỷ. . . .”

Mạnh Bà ngồi xổm người xuống, yêu thương vuốt ve mái tóc dài của Vị Hi, “Tỷ muội hai người chúng ta, đã vạn năm không gặp. Chưa từng nghĩ đến gặp mặt lần này lại là dưới tình huống như thế.”

Vị Hi không biết nên nói thế nào. Vi Sương nhất định rất thất vọng về nàng.

Nàng và Vi Sương là tỷ muội ruột, vạn năm trước Thiên đế lệnh cho hai nàng trông chừng Vô Ưu Tuyền cùng sông Vong Xuyên, Vi Sương thân là tỷ tỷ cam nguyện lựa chọn Minh giới âm u vì muốn đem cơ hội ở lại Thiên giới nhường cho nàng. Cho nên, nàng thành Hi Di tiên tử thuần khiết nhất Thiên giới, Vi Sương chỉ có thể là Mạnh Bà vĩnh viễn canh giữ bên cầu Nại Hà, sẽ không còn nhìn thấy ánh mặt trời.

Vi Sương hy sinh lớn như vậy, đổi lấy cũng là kết quả như thế. Đổi lại là ai cũng sẽ đau lòng.

Trong lòng Vị Hi rõ ràng, thời điểm thiên tướng đưa nàng chuyển thế, Vi Sương không ra gặp nàng, là sợ nàng khó chịu.

“Tỷ tỷ, là tỷ đã cứu muội?” Vị Hi rũ mắt nhìn xuống, “Tại sao phải cứu muội?”

“Tại sao cứu muội? Hừ, nếu như muội không phải là muội muội ta, ta mới lười quản muội! Muội chỉ vì một nam nhân lại đi tìm cái chết? Sớm biết như vậy ngay từ đầu ta đã không để muội ở trên Thiên giới!”

“Nhưng muội yêu hắn!”

“Cũng bởi vì như vậy?”

“Vâng, cũng bởi vì như vậy.”

Vi Sương lắc đầu một cái, nhàn nhạt, bất đắc dĩ nói ra một sự thật: “Hắn không chết, cho nên muội cũng không cần vì hắn mà bận tâm. Ngược lại là muội, nhảy vào Vong Xuyên như vậy, cùng người chết không có gì khác biệt.”

Vị Hi không chú ý ý tứ nửa câu sau của Vi Sương, vừa nghe nói Tuyên Ly không chết, ánh mắt của nàng như ánh nến trong đêm tối chợt bừng sáng, bên trong như có ngọn lửa đang nhảy múa, “Hắn không chết? Tuyên Ly không chết sao? Điều này sao có thể, muội tận mắt nhìn thấy hắn.”

“Muội tận mắt nhìn thấy hắn bị năm đạo Thiên Lô bổ trúng, hồn phi yên diệt, phải không? Muội còn ép ra một hồn một phách của mình, cho hắn thủ Trấn Thiên Kiếm, phải không?”

“Muội. Thì ra tỷ cũng biết.” Vị Hi cúi đầu.

Hai thiên tướng áp tải nàng coi như thông tình đạt lý, cho phép nàng đi Thiên Ma Uyên gặp Tuyên Ly trước khi tới Địa phủ. Tuyên Ly đối với nàng vẫn lạnh nhạt trước sau như một, thậm chí đôi mắt hắn không liếc nàng dù chỉ một cái. Nhìn thấy Tuyên Ly bị trói ở trên Thiên trụ, lòng của nàng dường như đau đến vạn đạo, hận không thể thay hắn chịu đựng hết thảy.

Mà Tuyên Ly cũng chỉ lạnh lùng liếc nàng một cái, nói câu “Ta không muốn nhìn thấy cô, cô đi đi”, khi đó lần đầu tiên nàng chần chừ, mình sống lâu như vậy là vì cái gì. Nàng vô cùng đổ lỗi với thanh kiếm bị Tuyên Ly cấm ở Thiên Ma Uyên, trong lòng hắn, nàng còn không bằng một thanh kiếm. Trước khi chết hắn hi vọng Trấn Thiên Kiếm phụng bồi mình, nhưng căn bản vẫn không muốn nhìn thấy nàng.

Khi đó, nàng hạ quyết tâm. Nếu Tuyên Ly yêu quý kiếm của hắn như vậy, sau cái chết của Tuyên Ly nàng sẽ không cho phép bất kỳ người nào khác giữ Trấn Thiên Kiếm làm của riêng, nàng muốn đời đời kiếp kiếp thay hắn coi chừng Trấn Thiên Kiếm.

Thừa dịp thiên tướng không chú ý, nàng chịu đựng nỗi đau đớn xé tâm từ trong cơ thể xé ra một hồn một phách, đặt vào trong Trấn Thiên Kiếm. Khuôn mặt của nàng bởi vì đau khổ trở nên tái nhợt giống như y phục trên người, nhưng nàng vẫn rất vui vẻ, rất cục nàng có thể vì hắn làm một chuyện cuối cùng này.

Không nghĩ tới, hết thảy vẫn không thể gạt được Vi Sương, tỷ tỷ thân cận nhất của nàng.

Vi Sương khinh miệt cười cười: “Tuyên Ly là ai? Hắn là Chiến thần đủ để chấn nhiếp Lục giới! Thiên đế muốn ngồi vững ở cái ghế chúa tể của Lục giới, hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha cho Tuyên Ly! Hừ, nếu nói hồn phi yên diệt thì cũng chỉ là một cái cớ thôi, Tuyên Ly vẫn sống rất tốt, ở trong trận rối loạn này người vô tội duy nhất chết oan chỉ có muội! Buồn cười muội còn ngu ngốc nhảy xuống Vong Xuyên.”

“Như vậy Tuyên Ly hắn.”

“Muội rời Thiên Ma Uyên không lâu, Thiên đế liền phái người mang nguyên thần của hắn đi. Ngàn năm một lần luân hồi, hiện tại sợ là hắn đã ra đời ở nơi nào đó dưới phạm trần.”

“Hắn không chết, hắn không chết. . . .” Vị Hi lẩm bẩm, bất tri bất giác nước mắt đã tràn ra hốc mắt. Nàng từ từ đi tới bên cạnh đá Tam Sinh, “Hắn không chết là tốt rồi, chờ một ngày kia hắn sống lại, trở lại Thiên giới, Trần Thiên Kiếm nhất định sẽ lại thấy ánh mặt trời. Tỷ tỷ, tỷ biết không, muội rất vui vẻ, muội thay hắn bảo vệ Trần Thiên Kiếm.”

“Vậy muội thì sao?”

“Muội?” Vị Hi cúi đầu, giống như không phải là đang nói chính nàng, “Đúng vậy, muội làm sao lại quên mất, hiện tại muội đã là cô hồn dã quỷ.”

Vi Sương sững sờ chốc lát, thì ra là Vị Hi đã chú ý tới, làm khó nàng còn có thể lạnh nhạt như thế. Ngay từ lúc nhảy vào Vong Xuyên, thân thể Vị Hi cũng đã bị ác linh gặm nuốt sạch sẽ, vĩnh viễn ở lại thế gian vắng đẽc ấy. Mà Vị Hi hiện tại thiếu mất một hồn một phách, ngay cả một quỷ hồn cũng không phải, càng đừng nói đến chuyện đầu thai chuyển thế.

Vi Sương là người trông chừng Vong Xuyên, trong năm tháng vạn năm nàng đã chết lặng, mùi hôi thối của Vong Xuyên đối với nàng mà nói căn bản không tính là cái gì, những thứ kia ác linh đối với nàng cũng kiêng kỵ ba phần. Nhìn trong Lục giới, cũng chỉ có nàng có thể đem Vị Hi từ trong Vong Xuyên ra.

Vị Hi nói: “Như vậy không phải là rất tốt sao, muội không phải xóa đi trí nhớ, không phải bị giáng xuống phạm trần, không phải quên hắn. . . . Tỷ tỷ, để uội giúp tỷ đi, ngàn năm vạn năm về sau, tỷ muội chúng ta có thể ở chung một chỗ, không phải là rất tốt sao.”

“Tại sao ta lại có một muội muội như ngươi!” Vi Sương thở dài, “Đừng tưởng rằng ta không biết tâm tư của muội, muội vẫn không bỏ được Tuyên Ly, muốn ở chỗ này chờ hắn luân hồi chuyển thế, đúng không? Đừng nói hắn đã quên muội, coi như hắn còn nhớ rõ muội, muội cho rằng hắn sẽ cảm kích muội sao? Hắn chỉ biết muội thật ngu ngốc !”

Nghe được câu này, ánh mắt Vị Hi chợt trở nên thâm lương vô cùng, “Bây giờ muội là cô hồn dã quỷ, linh hồn của muội cũng bị tàn phá không chịu nổi, âm phong Minh giới sẽ dần dần mài đi linh khí của muội, muội cũng không biết mình có thể chờ hắn hay không. Tỷ tỷ, tỷ giúp muội một lần đi.”

“Ta sẽ không giúp muội!”

“Tỷ tỷ. . . .”

“Chớ nói nhiều, sứ giả chiêu hồn sắp dẫn một nhóm vong linh tới đầu thai, trước hết muội cứ tránh mặt đi, ta đi.”

“Tỷ tỷ!”

Vi Sương không quay đầu thẳng bước mà đi, nàng thật vất vả mới hạ quyết tâm. Tuyên Ly đã khiến cho Vị Hi tổn thương quá nhiều, Vị Hi là muội muội duy nhất của nàng, nàng không muốn ngay cả quỷ Vị Hi cũng không làm được.

Nhưng Vi Sương làm sao cũng không nghĩ đến, chung quy nàng vẫn không thể nào tàn nhẫn như vậy được.

23. Q.2 - Chương 3: Năm Đó Như Giác Mộng Tam Sinh (3)

Thanh Dao lảo đảo một cái, dựa vào đá Tam Sinh ngồi trên mặt đất.

Âm phong Minh giới lạnh lẽo, làm cả người dựng tóc gáy. Hoa bỉ ngạn nở đỏ tươi đầy mặt đất, chúng đẽg đua theo gió, yêu dị đẹp đẽ như tô điểm nơi âm u này. Tất cả mọi thứ, Thanh Dao hoàn toàn không hay, lòng của nàng vì nhớ lại mà đã lấp đầy, cũng không thể chứa bất kỳ người nào khác.

Một vạn năm nghìn năm, trời cũng hoang vu mà cũng già rồi, ranh giới hải thiên cũng đã bị sóng biển vỗ đến phai mờ. Ký ức tháng năm mộng lung, nhưng vì cái gì còn muốn để cho nàng nhìn thấy tất cả?

Hôm nay nàng đã không còn dung nhan trước đây, trên người của nàng không hề có một vết tích trước đây. Nhưng khi một cảnh tượng sống động đập vào mắt, nàng có loại cảm giác đặc biệt quen thuộc, nàng không nghi ngờ chút nào, quả thật nàng đã trải qua chuyện đó.

Nước mắt bắt đầu chảy xuống không hề dừng lại, vô luận như thế nào cũng không thể ngừng lại, nàng cũng không rõ ràng rốt cuộc là mình đang khóc hay là Vị Hi đang khóc.

“Thanh nhi. . . .” Minh Thiệu ngồi xổm người xuống, hẩn tự tay lau nước mắt giúp nàng, tay lại dừng lại giữa không trung, “Vị Hi?”

Tách ——

Một giọt nước mắt rơi trên cánh hoa bỉ ngạn, lại chảy xuống, không rơi vào trong đất bùn.

Thanh Dao ngẩng đầu lên, sóng mắt lưu chuyển: “Tuyên Ly, Tuyên Ly. . . .”

Thân thể Minh Thiệu cứng đờ, hẩn mang theo một tia không chắc chắn: “Cô là Vị Hi?”

“Ta rốt cục cũng đợi được chàng, Tuyên Ly.”

Tay và sắc mặt Thanh Dao tái nhợt giống nhau, nàng như nhặt được báu vật quý nhất, chạm vào gương mặt Minh Thiệu, nhẹ nhàng vuốt ve, cuối cùng che kín nửa mặt hẩn. Nàng cười, nhiệt tình trong mắt như có lửa: “Chàng vẫn không thay đổi dù chỉ một chút, thật tốt, đây là lần thứ hai ta nhìn thấy diện mạo thật của chàng sau chiếc mặt nạ.”

“Vị Hi.” Minh Thiệu không biết nên nói gì, hẩn chỉ một lần lại một lần gọi tên nàng, từ từ ôm nàng vào lòng. Thật lâu sau, hẩn mở miệng: “Lần này, ta sẽ không buông nàng ra nữa. . . . Thanh nhi!”

Sắc mặt Thanh Dao liền thay đổi, vùng vẫy từ trong ngực hẩn, lạnh lùng nói: “Chàng gọi ta là gì?”

“Thanh nhi. Nàng không phải là Vị Hi, nàng là Thanh nhi!” Minh Thiệu vô cùng chắc chắn.

Thanh Dao nhìn thẳng vào mắt hẩn, nháy mắt cũng không nháy, ánh mắt giống như hàn băng. Từ từ, băng tuyết mãi mãi không đổi bắt đầu hòa tan, từng giọt nước chảy xuống, phản chiếu bóng dáng của một người.

Thanh Dao xoay người dạo bước tới bờ sông, nàng cười mang theo ba phần thê lương, ba phần bất đắc dĩ: “Đúng vậy, ta là Thanh nhi, là Vị Hi, cũng là bạch điệp. Nhờ ngài ban tặng, tam sinh tam thế đối với ta mà nói, đã không chỉ là khắc cốt ghi tâm.”

Vi Sương rất bình tĩnh nhìn hết mọi chuyện, thâm thở dài. Nàng cũng không biết, việc mình làm đến tốt cùng là đúng hay sai. Nhưng trước sau gì bọn họ cũng không trở về được, có lẽ ở một khắc kia khi nàng quyết định giúp đỡ Vị Hi, kết cục đã được định trước.

Hồn phách Vị Hi không đầy đủ, nàng căn bản không chịu nổi âm phong Minh giới ăn mòn lâu dài, theo thời gian trôi qua, linh khí của nàng sẽ từ từ bị mất dần hầu như không còn, cho đến khi hồn phi yên diệt. Nhưng nàng vẫn lựa chọn ở bờ sông Vong Xuyên chờ Tuyên Ly trở về. Mỗi ngày nàng canh giữ bên bụi hoa bỉ ngạn, thân thể càng ngày càng trong suốt, ai cũng nhìn không ra nàng vốn là tiên tử cao cao tại thượng trên chín tầng mây.

Cuối cùng, Vi Sương động lòng trắc ẩn. Nàng vì tình riêng mà làm chuyện sai trái, lấy cánh hoa lê ở Nam Minh hóa thành bạch điệp, cho Vị Hi một thân thể có thể sống nhờ. Vị Hi cứ như vậy lấy thân phận người đã chết đợi một vạn hai ngàn năm sau tại Địa phủ. Mỗi ngày nàng lưu luyến bên đá Tam Sinh, nhìn hoa bỉ ngạn, hoa lá xuân thu luân chuyển, nhìn hàng nghìn linh hồn đầu thai chuyển thế, nhìn Tuyên Ly đã bị xóa hết trí nhớ, mỗi đời ở phạm trần cùng những nữ tử khác yêu nhau, gần nhau, chia ly. . . .

Kiếp thứ nhất, hẩn là thư sinh nghèo nàn cùng một vị tiểu thư nhà giàu yêu nhau. Vài năm sau hẩn công thành danh toại trở về, lại phát hiện tiểu thư kia bởi vì không chịu gả cho người khác, vào ngày thành thân nhảy hồ tự tử. Hẩn sầu não bi ai, cuối cùng lựa chọn nhảy xuống cùng hồ kết thúc tính mạng của mình.

Kiếp thứ hai, hẩn là con của phú thương, thời điểm ra ngoài đáp thanh cùng một nữ tử vừa thấy đã yêu, nhưng quỷ thân xui khiến nữ tử kia gả cho ca ca của hẩn. Tiếp đó nữ tử ở trong Tú lâu đang bốc cháy, hẩn không hề kiêng kỵ nhảy vào trong cứu nàng, hai người cùng táng thân biển lửa.

Kiếp thứ ba.

Kiếp thứ tư.

Mỗi một kiếp hần đều có tình yêu khắc cốt ghi tâm, mà nàng chỉ là một người đứng xem. Mỗi một lần nhìn thấy hần và nữ tử phạm trần lưu luyến chia tay ở bên cầu Nại Hà, lòng của nàng đau đớn như mũi dùi đâm vào trái tim. Mặc dù nàng đã không còn trái tim.

Hần ngàn năm luân hồi, mỗi một lần luân hồi sẽ phải chờ bên bờ Vong Xuyên chín trăm năm. Nàng lặng lẽ phụng bồi hần. Nhiều lần hần nhìn chăm chăm nàng suy nghĩ xuất thần, tim của nàng gần như muốn nhảy ra, mặc dù nàng biết hần không thể nào nhận ra mình. Nhưng ánh mắt của hần nóng bỏng như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể thiêu đốt thân thể suy nhược của nàng thành tro tàn.

Từ trong bụi hoa bỉ ngạn đỏ rực, nàng là sắc sáng duy nhất. Bạch điệp nhẹ nhàng, bay múa lưu luyến. Hần đặt cho nàng một cái tên—— Bạch Điệp Vong Xuyên.

Thanh Dao đứng bên bờ sông lâu thật lâu, bây giờ nàng vẫn chưa có dũng khí đón nhận sự thật này. Bất kể như thế nào nàng cũng không nghĩ ra mình lại là Hi Di tiên tử trong miệng Dao Cơ bị Tuyên Ly làm hại mà rơi vào Vong Xuyên. Mà hồn nàng, không ngờ lại nằm bên trong Trần Thiên Kiếm, khó trách nàng có thể dễ dàng cầm kiếm như vậy.

“Thanh nhi, chúng ta cần phải trở về.” Minh Thiệu thúc giục nàng.

“Ừ, là nên đi, nhưng không phải chúng ta, mà là ngài.” Thanh Dao xoay người, “Ngài đã nói, ngài không phải là Tuyên Ly. Mà ta cũng vậy, không phải là Vị Hi, hiện tại ta và ngài không có bất cứ quan hệ gì. Bắt đầu từ bây giờ, ngài hồi Thiên cung tiếp tục làm Tướng quân của ngài, ta trở về Bồng Lai tiếp tục làm linh chủ. Nếu như có một ngày ngài vẫn có chủ ý muốn lấy Phong Ngâm thảo, vậy chúng ta chính là địch nhân. Tướng quân, xin mời.”

“Nếu như nhất định phải nói như vậy, được rồi. Chính nàng bảo trọng, Phá Thiên không dễ dàng bỏ qua”

“Đó là chuyện của bản thân ta!”

“Nàng nên biết điều mà ta không muốn nhìn thấy nhất là gì. Nàng muốn trả thù cha nàng, nhưng Sương Linh là vô tội, nàng ấy là muội muội ruột của nàng.”

“Ông ấy không phải là cha ta, ông ấy không phải không phải!” Thanh Dao mất đi lý trí, “Ngài còn không có tư cách quản chuyện của ta! Ta thích Cẩn Dật Thiên tôn, ta muốn ở bên cạnh ngài ấy, không thể được sao! Sương Linh đâu có quan hệ gì với ta, năm đó cô cô sinh ta thiếu chút nữa chết trong Thiên Hương lao, nào có ai quan tâm cô cô? Ta chính là vì tư lợi thì sao, ngài dám nói ngài cũng chưa từng ích kỷ? Ngài đi đi, ngài đã hại chết ta một lần rồi, còn muốn hại ta lần nữa sao!”

Lúc này Thanh Dao cùng với nàng lạnh nhạt cao ngạo trong mộng hoàn toàn tưởng như hai người khác nhau. Minh Thiệu không dám kích động nàng, nàng nói rất đúng, nếu năm đó không phải vì hần, nàng cũng không bị chết thảm như vậy. Khi Dao Cơ nói hết cho hần biết sự thật Thanh Dao chính là Vị Hi, hần đã quyết định quyết tâm rời xa nàng. Hôm nay, hần cũng nên buông tay.

Nói xong hết thấy, Thanh Dao đứng ở bên Vong Xuyên mà khóc, từ lúc mới bắt đầu còn thấp giọng nức nở càng về sau lại càng gào khóc, giống như là muốn đem tất cả buồn khổ duy nhất từ ngàn vạn năm đều trút hết ra ngoài. Nhưng Minh Thiệu không dám tiến lên khuyên nàng, hiện tại nàng giống như con nhím, không cần thận sẽ bị nàng đâm. Hần nhìn bóng lưng của nàng, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, sau đó rời khỏi Địa phủ.

Trước khi xoay người rời đi hần đưa mắt nhìn Vi Sương, ý bảo nàng giúp hần chiếu cố Thanh Dao. Nhưng đây cũng là làm điều thừa, người ta vốn chính là tỷ muội.

“Được rồi đừng khóc, hần đã đi rồi.”

Thanh Dao lau khô nước mắt, ánh mắt sững sờ.

Vi Sương không nhịn cười được: “Ta còn tưởng rằng muội thay đổi tính tình rồi, không nghĩ tới thực chất vẫn giống như trước kia, giống như đứa nhỏ chưa trưởng thành.”

Thanh Dao bị nàng nói có chút ngượng ngùng, “Vi Sương tỷ tỷ, muội cũng cần phải trở về, lần này là muội lên ra ngoài. Còn có. Cám ơn tỷ.”

“Nha đầu ngọc, muội nha, quả nhiên bản chất vẫn không thay đổi.” Vi Sương cười cười, “Ta đi đến đường hầm luân hồi bên kia xem thử Lăng Ba công chúa đã đầu thai hay chưa. Muội về sớm một chút đi, Bích Cẩn sẽ lo lắng.”

“Dạ.”

Đúng như lời Vi Sương, lũ ác linh trong sông Vong Xuyên dường như còn nhớ rõ Thanh Dao. Lúc nàng đi trên cầu Nại Hà, bọn chúng một lần lại một lần kêu “Bạch điệp”, âm điệu âm trầm kinh khủng cho dù ai nghe thấy cũng sẽ rợn cả tóc gáy. Nàng muốn tăng nhanh bước, đôi chân lại không nghe lời, giống như là bị thứ gì đó kéo lại. Nhưng khi nàng cúi đầu nhìn, cái gì cũng không thấy.

“Là ai?”

Bóng đen thoảng trước mặt Thanh Dao thật nhanh, nàng còn chưa kịp thấy rõ ràng là vật gì, bỗng nhiên một trận hôn mê, thiên địa bắt đầu xoay tròn.

24. Q.2 - Chương 4: Năm Tháng Đẹp Khi Nào Lặp Lại (1)

Lần thứ hai tỉnh lại, Thanh Dao ở trong một sơn động.

Bốn phía thạch Bích thô ráp, có chút giống với Thiên Hương lao, nhưng lại không phải là Thiên Hương lao. Ánh mặt trời từ cửa động chiếu vào, chiếu trên gương mặt Thanh Dao. Nàng từ Địa phủ u ám dần dần tỉnh lại ở nơi này, đột nhiên ánh mặt trời cực kỳ chói mắt.

Nàng vội vàng đưa tay lên che trước mắt. Vừa cử động như vậy, ngực của nàng giống như có hàng vạn dây mây điên cuồng ngo ngoáy ra ngoài, trong nháy mắt đau đớn lan tràn tới toàn thân. Một ngụm máu tươi phun ra, trong cổ họng đều là mùi tanh của máu. Đầu óc nàng hỗn loạn, trong hoảng hốt dường như có một bóng đen xông vào tầm mắt của nàng.

“Ai?”

Từ từ thích ứng với ánh sáng, Thanh Dao phát hiện quả nhiên có một hắc y nhân đứng ở cửa động đưa lưng về phía nàng. Hắc rất cao, nhưng tấm lưng kia lại lộ ra một chút tịch mịch vô tận, giống như sinh sống ngàn vạn năm cô tịch trong bóng tối.

“Người đã tỉnh?” Hắc y nhân xoay người.

Thấy rõ ràng gương mặt đó, Thanh Dao thật sự kinh hãi. Bởi vì thân thể suy yếu, thanh âm của nàng nhẹ nhàng bay bổng: “Là người?”

Ma Quân Phá Thiên? Tại sao lại là hắn? Nói như vậy, là hắn mang nàng tới nơi này, cũng là người đã thương nàng!

“Là ta. Thế nào, người rất kinh ngạc?”

“Người muốn làm gì? Nơi này là chỗ nào?”

“Người bị thương, tốt nhất không nên lộn xộn, tốt hơn là nói ít mấy câu đi, nếu không lại không cẩn thận mất tính mạng cũng đừng trách ta.”

“Là người đã thương ta?”

“Chuyện này còn chưa đủ rõ ràng?” Khóe miệng Phá Thiên cong lên, tà mị dị thường, “Không nghĩ tới người thiếu mất một hồn. Hồn phách không được đầy đủ, giết người nàng cũng không thể sống lại. Coi như vận khí người rất tốt, ta sẽ để cho người sống lâu mấy ngày nữa, chờ người tìm được hồn phách đã mất, giết người cũng không muộn.”

Lời nói ý tứ quá rõ ràng. Thanh Dao đoán được, thì ra người Phá Thiên muốn cứu sống là Vị Hi, lại là Vị Hi! Hắn đã sớm biết mình là kiếp sau của Vị Hi, hắn muốn giết nàng, chính là vì cướp đi hồn phách của nàng, để cho Vị Hi sống lại!

Thanh Dao cảm thấy buồn cười: “Thiếu mất một hồn, ta vẫn sống tốt như thường, tại sao ta phải đi tìm.”

“Thương thể của ngươi không phải nhẹ, trong vòng một năm nếu như không tìm được phần hồn bị mất, cũng chỉ có một con đường chết.” Phá Thiên lạnh như băng, “Ngươi rất giống nàng, muốn giết ngươi ta thật sự có chút không nỡ, nhưng cuối cùng ngươi vẫn không phải là nàng.”

Thanh Dao im lặng.

Sau một lúc lâu, Phá Thiên xoay người sang chỗ khác, thấp giọng nói: “Phù Vân linh chủ, trở về Bồng Lai đường thương cho tốt đi, sau này còn gặp lại.”

“Đợi chút——”

“Còn có việc?”

Thanh Dao khó mở miệng, “. Đây là nơi nào? Ta không biết đường trở về.”

“Thiên Ma Uyên.”

“Thiên Ma Uyên?”

“Đúng, trên vách đá chính là Thiên giới.”

“Nhưng.” Bây giờ Thanh Dao không muốn nói những lời này, lại không thể làm gì, “Ta bị thương rất nặng, không sử dụng được linh lực. Ta. Ta hiện tại không thể bay được.”

Phá Thiên cười khê: “Đây cũng không phải là chuyện của ta, tạm biệt.”

“Chờ một chút. Là người đã thương ta, cũng là người mang ta tới nơi này. Ngươi lại bỏ mặc ta ở đây?”

“Ngươi đã từng nhìn thấy người nào trộm đồ còn trả đồ về chỗ cũ?” Phá Thiên khinh thường trả lời.

“Nhưng cũng không có ai trộm đồ sau đó lại vút ở giữa đường.”

Đây quả thật là lời nói của người không giống với Thanh Dao trong treo lạnh lùng, bản thân nàng cũng từng sốt, kể từ khi ở trên đá Tam Sinh chứng kiến chuyện kiếp trước, nàng càng ngày càng không giống mình, nghiêm nhiên chính là một Vị Hi khác.

Vi Sương từng nói, trong nội tâm nàng vẫn là bộ dạng trước kia.

Phá Thiên cười mà như không cười, giọng nói càng giống như là không thể làm gì: “Đó là bởi vì, ăn trộm phát hiện đồ hẩn trộm được không phải là đồ hẩn muốn.”

Nói xong câu đó, Phá Thiên sải bước nhảy ra khỏi sơn động. Thanh Dao kêu hẩn mấy tiếng, hẩn ngoảnh mặt làm ngơ, tầm lưng kia vẫn vô cùng tang thương, vô cùng tịch mịch, có thể thấy rõ có chút hoảng hốt. Thậm chí nàng hoài nghi, người trước mắt này đến tột cùng có phải là Ma Quân oai phong ở Lục giới không.

Đau đớn ở khắp nơi, Thanh Dao hơi cử động một chút, xương cốt giống như là muốn bị đẩy ra, đau đớn như hàng vạn con kiến gặm nhấm da thịt, hàng vạn côn trùng cắn nuốt xương thịt. Thanh Dao không biết, nếu tiếp tục như vậy mình còn có thể chống đỡ được bao lâu. Nơi này thuộc về Ma giới, nếu có yêu ma xuất hiện, nàng thật sự không có năng lực chống cự.

Sáo Bảo Ly trong tay áo lạnh như băng, dính sát ở trên da thịt của nàng. Thanh Dao lộ ra nụ cười, thật may là, nàng còn chưa ra hết linh lực.

Dao Cơ để cho nàng đi Quân Sơn mượn Sáo Bảo Ly, trừ việc dẫn hồn ra, cũng là sợ nàng gặp phải chuyện ngoài ý muốn ở phạm trần. Trong Sáo Bảo Ly có phong ấn thần thú Ly Long**, trước khi rời Quân Sơn Nữ Anh từng nói khẩu quyết giải ấn với nàng. Chẳng may gặp phải chuyện nguy hiểm, chỉ cần giải phong ấn, Ly Long hộ chủ, đủ để bảo vệ một cái mạng của nàng.

**Ly Long : con rồng không sừng trong truyền thuyết để trang trí các công trình trong kiến trúc hoặc công nghệ phẩm.

Thanh Dao không chắc mình có thể điều khiển được Ly Long, nếu nàng dùng phép khích tướng Phá Thiên còn không chịu đưa nàng trở về Bồng Lai, nàng chỉ có thể thử một lần, vẫn hơn là việc ngồi chỗ này chờ chết. Ngao Thần chưa tỉnh lại, cho nên bất kể như thế nào nàng cũng không thể chết ở đây. Nàng không

chỉ phải đi về, mà còn phải đến chỗ Minh Thiệu tìm hồn phách vốn là của mình. Nàng không phải là Vị Hi, hẳn cũng không phải là Tuyên Ly, tại sao nàng phải dùng linh hồn của mình coi giữ kiếm của hắn!

Nghĩ đến Minh Thiệu, tâm Thanh Dao không khỏi nặng trĩu, thật vất vả nàng mới miễn cưỡng xóa bỏ mọi chuyện về Minh Thiệu trong đầu. Nàng buộc mình tĩnh tâm lại, bắt đầu đọc chú giải ẩn.

Từ từ, Sáo Bảo Ly phát ra lục quang, Ly Long được điều khắc ở trên cây sáo vùng vẫy bay xuống, trong nháy mắt trở nên to lớn mấy chục lần. Đường như bị phong ấn quá lâu, có được tự do nó giống như là người nhịn đói khát trong sa mạc chợt phát hiện ra ốc đảo, hưng phấn xoay quanh Thanh Dao, vừa bay vừa phát ra ngâm xướng vui vẻ.

25. Q.2 - Chương 5: Năm Tháng Tươi Đẹp Khi Nào Lặp Lại (2)

Nghĩ đến Minh Thiệu, tâm Thanh Dao không khỏi nặng trĩu, thật vất vả nàng mới miễn cưỡng xóa bỏ mọi chuyện về Minh Thiệu trong đầu. Nàng buộc mình tĩnh tâm lại, bắt đầu đọc chú giải ẩn.

Từ từ, Sáo Bảo Ly phát ra lục quang, Ly Long được điều khắc ở trên cây sáo vùng vẫy bay xuống, trong nháy mắt trở nên to lớn mấy chục lần. Đường như bị phong ấn quá lâu, có được tự do nó giống như là người nhịn đói khát trong sa mạc chợt phát hiện ra ốc đảo, hưng phấn xoay quanh Thanh Dao, vừa bay vừa phát ra ngâm xướng vui vẻ.

Thanh Dao cũng được nó cảm hóa, nỗi buồn trong lòng bị quét sạch. Thấy Ly Long như vậy, dường như nó không khó chế ngự như trong tưởng tượng, xem ra nó cũng không ghét mình, ngược lại rất thân thiết, giống như khi nàng cưỡi ngựa Bạch Ngọc. Lần đầu tiên Bạch Ngọc nhìn thấy nàng, nó chạy về phía nàng vừa cọ vừa kêu.

“Bích Nhi, người tên là Bích Nhi phải không?” Thanh Dao từ từ vươn tay, muốn sờ sờ nó.

Nữ Anh nói, Ly Long tên là Bích Nhi, đó là trượng phu của nàng- Vua Thuần đặt tên cho nó. Sau khi Thuần rời đi, nàng chưa từng thả Bích Nhi ra, nhìn thấy nó sẽ gọi lên tưởng niệm vô hạn về Thuần, nếu so với nhớ lại mà không thể gặp mặt, không bằng tình nguyện không nhớ lại.

Bích Nhi nghe thấy Thanh Dao gọi nó, khéo léo cọ xát trên người Thanh Dao mấy cái, coi như là đáp lại.

“Ha ha, Bích Nhi, Bích Nhi ngoan, người có thể đưa ta đi lên không?”

Bích Nhi vui vẻ kêu mấy tiếng, nó cúi người xuống, ý bảo Thanh Dao ngồi lên. Tay phải Thanh Dao chống giường đá, di chuyển một chút xiu. Mới đi được mấy bước tưởng chừng như nàng đã đi ngàn vạn năm dài như vậy. Cuối cùng khi nàng tựa trên người Bích Nhi, tâm bố chặt lập tức buông lỏng, nàng rất muốn vĩnh viễn dựa vào như vậy không bao giờ cử động nữa.

Trong vực sâu vạn trượng, mây mù thâm trầm, liếc một cái không nhìn thấy ranh giới bờ bên kia. Thanh Dao cúi đầu dựa vào Bích Nhi, nhắm hai mắt lại. Gió bên tai thổi vù vù, mang theo hàn khí lạnh lẽo. Nàng nhìn không thấy, nhưng nàng biết Bích Nhi mang theo nàng bay đi rất xa. Truyền thuyết quả nhiên là thật, Thiên Ma Uyên liên tiếp Thiên giới cùng Ma giới, đâu chỉ vạn trận chiến.

Không biết qua bao lâu, tiếng gió không còn nữa, hàn khí quanh quần ở quanh thân cũng đã biến mất. Thanh Dao mở mắt, hiện ra ở trước mặt nàng chính là một tảng đá khổng lồ, bên trên đề ba chữ to “Thiên Ma Uyên”.

“Thì ra là đã đi lên, cảm ơn người.” Thanh Dao đi xuống người Bích Nhi, mang theo vài phần không nở, nàng sờ sờ vẩy xanh của Bích Nhi, “Bích Nhi, nơi này dù sao cũng là Thiên giới, nếu người cứ cùng ta đi về thật quá huênh hoang rồi, bị những người khác nhìn thấy thật không tốt, không nên để xảy ra chuyện gì. Ngoan, trở về trên sáo đi, chờ khi nào đến Quân Sơn, ta nhất định bảo Nữ Anh tỷ tỷ thả người ra ngoài hóng mát nhiều hơn.”

Bích Nhi cọ xát Thanh Dao mấy cái dường như không yên tâm.

Thanh Dao cười cười: “Ta không sao, nghỉ ngơi một chút là có thể khôi phục linh lực.”

Bích Nhi lúc này mới quơ quơ đầu, đồng ý.

Thanh Dao lại phong ấn nó, sau đó ở phía sau tảng đá từ từ điều tức. Rồi khỏi Ma giới nàng tạm thời an toàn, bên Thiên Ma Uyên sẽ có ít người xuất hiện, hơn nữa nàng cũng không cần lo lắng sẽ có yêu ma men theo tiên khí tìm đến. Chỉ cần nghỉ ngơi mấy canh giờ, nàng có thể khôi phục ba thành linh lực, đủ để bay trở về Tê Phương thánh cảnh.

Nhưng thường thường mọi chuyện cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng. Mới qua chưa tới một canh giờ, Thanh Dao chợt nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn, là đi về phía Thiên Ma Uyên. Nàng vội vàng lui về phía sau, dùng linh lực mới vừa khôi phục tạo ra một kết giới bảo vệ mình.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Thanh Dao đã nghe thấy đó là một nữ nhân, nhưng nàng không nghĩ tới chính là, nữ nhân xông vào tầm mắt nàng lại là Sương Linh vốn nên ở Thanh Yêu sơn tu dưỡng.

“Tại sao, tại sao.” Sương Linh bịch một tiếng quỳ gối bên Thiên Ma Uyên, nước mắt rơi như mưa, “Tại sao lại đối xử với ta như vậy!”

Từ góc nhìn của Thanh Dao, vừa lúc có thể nhìn thấy mặt bên của Sương Linh. Nàng vừa lằm bằm lâu bầu vừa rơi lệ, cả người run rẩy trong gió, bộ dáng mảnh mai ngay cả Thanh Dao nhìn cũng không nhịn được mà đau lòng.

“Ngài cho rằng ngài là Thiên tôn thì rất tốt sao, ngài cho rằng ngài là Thiên tôn thì không phải là ngài ta sẽ không xuất giá sao! Ta Sương Linh đường đường là nữ nhi của Dương Tuyền Đế quân, đệ nhất mỹ nữ trên Thiên giới, há có thể để ngài vũ nhục như vậy! Người muốn kết hôn với ta có thể xếp hàng dài từ phía trên Thiên giới tới phạm trần, ta còn không nghĩ gả cho ngài! Về sau ta không bao giờ muốn gặp lại ngài nữa, không bao giờ.”

Sương Linh than thở khóc lóc, Thanh Dao cũng đại khái hiểu được chuyện. Ở phạm trần nàng ngẫm đồng ý tình cảm của Cẩn Dật đối với nàng, Cẩn Dật nhất định là nói gì đó với Sương Linh. Sương Linh là nữ tử như vậy, từ nhỏ được bảo hộ đến giọt nước cũng không thể lọt vào, so với công chúa đế vương cũng không kém là bao, nàng ta sao có thể bị Cẩn Dật vũ nhục như thế.

Một loại khoái cảm sau khi trả thù từ trong lòng Thanh Dao lan tràn ra, nhưng theo đó cũng là áy náy cùng không đành lòng. Một bên là mẫu thân Bích Cẩn ở trong thống khổ ba ngàn năm, một bên là Sương Linh nữ nhi của cửu nhân nhưng lại là vô tội bị dính líu, mà nàng bị kẹp ở giữa, vô luận lựa chọn bên nào cũng sẽ là đau khổ.

Thanh Dao mẫu thuẫn đấu tranh thật lâu, đợi nàng đem lực chú ý đến trên người Sương Linh, lại phát hiện Sương Linh đã té xỉu.

“Sương Linh!” Nàng không khỏi la lên.

Sương Linh vốn là rất suy yếu, cùng Cẩn Dật cãi nhau sau đó nàng quá mức kích động, lại bị nhiễm gió lạnh Thiên Ma Uyên, cũng khó trách sẽ không chịu nổi mà ngất đi. Thanh Dao nhìn đau vùng vẫy, nàng đi tới dò xét dò hơi thở Sương Linh thật may không phải là quá yếu.

Một ý nghĩ tà ác đột nhiên nảy ra: nếu như Sương Linh chết, người kia nhất định sẽ đau đến không muốn sống.

Thân thể Thanh Dao run lên, nàng bị ý nghĩ của mình dọa sợ. Nàng cười lạnh, từ lúc nào thì mình cũng trở nên tà ác như vậy. Chẳng lẽ bởi vì trong thân thể nàng từ đầu tới cuối đều mang dòng máu của người kia, cho nên ngay cả lãnh huyết vô tình của người đó cũng đều thừa kế?

Nàng giống như bị tà niệm này khống chế, nghĩ đến đáng vẻ thống khổ của người kia, nàng không tự chủ được vươn tay, từ từ đặt lên cổ Sương Linh.

Mới chạm được vào da thịt ấm áp của Sương Linh, nàng vội vàng rút về, tay dừng lại giữa không trung.

Tại sao nàng có thể như vậy? Nàng có thể không thừa nhận Sương Linh là muội muội của nàng, nhưng tại sao nàng có thể tàn nhẫn như vậy! Nếu quả thật làm như vậy, nàng và người kia có gì khác nhau!

“Thật xin lỗi, chuyện này không thể trách ta, nên trách phụ thân của người.” Thanh Dao nhàn nhạt phun ra một câu nói. Nàng đã quyết định, nàng không những không thể tổn thương Sương Linh, nàng còn phải cứu nàng ta trở về.

“Sương Linh —— Thanh nhi?” Đột nhiên xuất hiện thanh âm lạnh như băng lại có ba phần lo lắng, làm rối loạn hết thấy.

Thanh Dao quay đầu lại, chống lại ánh mắt so với hàn băng còn lạnh hơn. Hắn nhất định nghe được lời nói ban nãy, mà tay của nàng, giờ phút này đang đặt ở trên cổ Sương Linh.

Nàng lạnh lùng cười một tiếng. Nàng biết hắn hiểu lắm, trong lòng hắn đang suy nghĩ gì nàng biết tất cả.

26. Q.2 - Chương 6: Năm Tháng Tươi Đẹp Khi Nào Lặp Lại (3)

Minh Thiệu chạy lên trước một phen đoạt lấy Sương Linh từ trong ngực Thanh Dao, xác định Sương Linh không sao, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, trong mắt bịt kín bí ai thất vọng cực độ.

“Thanh nhi.” Minh Thiệu quay đầu lại nhìn Thanh Dao, thanh âm trầm thấp khàn khàn, “Nàng ấy là muội muội ruột của nàng!”

“Ta đã sớm nói, nàng ta không phải là muội muội ta, ta và nàng ta không có bất cứ quan hệ gì.” Thanh Dao cong khóe miệng, trong vui vẻ bao hàm khinh thường, hơn nữa còn có đau lòng. Nếu hắn đã nhận định nàng là tàn nhẫn vô tình, nàng cũng không cần thiết phải giải thích. Nàng và hắn, vốn là không nên có bất kỳ quan hệ gì.

“Đây không phải là chủ ý của nàng, ta biết là không phải!”

“Xin lỗi, để cho ngài thất vọng Tướng quân, đây chính là chủ ý của ta! Ngài cũng đừng gọi ta như vậy, tiên nhân trên Thiên giới đều biết ta tên là Phù Vân linh chủ, nếu là ngài ngại sự xưng hô này quá dài, có thể giống như Ma Quân gọi ta một tiếng Phù Vân, như vậy ta nghe thấy tự nhiên hơn, trong lòng ngài cũng sẽ.” Lời còn chưa dứt, trong cổ dâng lên một mùi tanh, Thanh Dao còn không kịp che lại, máu tươi liền từ trong miệng xông ra, nhuộm đỏ quần áo của nàng.

“Thanh nhi ——”

“Thanh Dao ——”

Hai thanh âm đồng thời vang lên.

Cẩn Dật Thiên tôn không biết từ nơi nào lao ra, trước khi Thanh Dao ngã xuống đất đã ôm lấy, “Thanh Dao nàng làm sao vậy, đừng dọa ta, nàng làm sao vậy.” Trong mắt của hắn tràn đầy đau lòng, giờ phút này trừ Thanh Dao, trong lòng hắn cũng không thể chứa người khác, nàng chính là tất cả của hắn.

“Cẩn.” Thanh Dao há mồm, lại không phát ra thanh âm nào.

“Đừng nói chuyện, ta cũng biết.”

“Nàng bị thương?” Nói chuyện là Minh Thiệu, mang theo vụn phần kinh ngạc.

Cẩn Dật quay đầu lại hung hăng trừng hắn một cái: “Tướng quân, đây là nhờ ngài ban tặng, nếu ngài không kích nàng, làm sao nàng lại biến thành như vậy!”

Minh Thiệu khôi phục lạnh nhạt thường ngày: “Thiên tôn, đừng quên Sương Linh mới là vị hôn thê của ngài. Về phần ta cùng Thanh nhi như thế nào, đó là chuyện của chúng ta.”

“Ta chỉ quan tâm người ta thích.” Cẩn Dật ôm lấy Thanh Dao, hắn cúi đầu, “Thanh Dao nàng sẽ không có chuyện gì, ta biết nàng không muốn gặp lại hắn, ta sẽ dẫn nàng đi.”

Thời điểm đi qua bên người Minh Thiệu, ánh mắt Thanh Dao đối diện với ánh mắt hắn, nàng vội vàng rời đi, trong nháy mắt tâm trở nên lạnh như băng.

Minh Thiệu trở mắt nhìn Cẩn Dật ôm nàng đi nhưng không làm gì. Dương Tuyền Đế quân có ân đối với hắn, dù thế nào hắn cũng không thể nào bỏ lại Sương Linh đang hôn mê bất tỉnh. Hắn ôm lấy nữ tử mềm mại suy yếu, đi về hướng ngược lại.

Nàng không muốn đi về phía trước một bước, hắn không muốn lui về phía sau một bước, rõ ràng gần trong gang tấc, mà lại xa tận chân trời.

Cửu Trọng Thiên cung. Phượng Hoàng màu vàng vỗ cánh ở trong tầng mây tùy ý xuyên qua, không chút nào che giấu cao quý cùng xinh đẹp của các nàng. Tiếng nhạc như tiếng trời, từ Ngọc Khuyết Thiên cung bay ra. Các nàng cùng âm nhạc nhẹ nhàng nhảy múa, tư thái hoàn mỹ, lông đuôi ở trong gió êm ái lay động.

Trích Tinh ngẩng đầu nhìn một Phượng Hoàng đang nhảy múa theo âm nhạc, nghĩ thầm, không hổ là nữ tử trong lòng Thiên tôn, không chỉ có tướng mạo tuyệt sắc vô song, ngay cả cầm kỳ cũng vượt xa những tiên tử khác trên Thiên giới. Nàng ở Ngọc Khuyết Thiên cung làm nhiệm vụ nhiều năm như vậy, trừ Vân Tiên tử Tư chuông nhạc khúc ra, còn chưa bao giờ có người có thể dẫn dắt Phượng Hoàng bay lên trời. Vậy mà kể từ khi Thanh Dao đi tới nơi này, chỉ cần nàng khẽ vỗ cầm, cả đoàn Phượng Hoàng liền quanh quẩn ở phía trên Ngọc Khuyết Thiên cung, cho đến khúc cuối cùng đã tản ra, các nàng vẫn lưu luyến không đi.

Khi âm điệu cuối cùng từ dây cầm phát ra, vĩ âm rung động đi xa, Trích Tinh mới tỉnh cơn mơ. Nàng từ từ đi tới bên cạnh Thanh Dao đang ngồi trên bàn đá bên hồ gầy đàn, cầm trên tay bình hoa sứ màu xanh khéo léo đưa tới, “Tiên tử, trước khi Thiên tôn xuất môn đã dặn, muốn nàng uống cam lộ Nam Minh này.”

“Cám ơn, để ở chỗ này đi.”

Kể từ ba ngày trước Cẩn Dật Thiên tôn ôm Thanh Dao vào Ngọc Khuyết Thiên cung, Thiên cung có thể nói là nổ tung nổi. Tin tức một khi truyền ra, dường như tất cả thần tiên cũng biết Thiên tôn trở lại dẫn theo một tiên tử so với Sương Linh còn xinh đẹp hơn, tất cả đều là muôn vàn yêu thương. Cẩn Dật cũng không ngại chút gì, vẫn làm theo ý mình. Hắn sợ Thanh Dao bị ngoại giới phiền nhiễu, không thể an tâm dưỡng bệnh, hạ lệnh không được hấn cho phép bất luận kẻ nào cũng không được bước vào Ngọc Khuyết Thiên cung nửa bước.

Ba ngày này, Thanh Dao sống thật thanh tĩnh. Những nhóm thần tiên kia không thấy được bộ dạng Thanh Dao thế nào, mỗi người âm thầm suy đoán, nữ tử có thể được Thiên tôn ưu ái, tất nhiên là bất phàm.

Thanh Dao bị Ma Quân đả thương tâm phế, không phải là một loại tiên đan có thể chữa trị. Cẩn Dật cũng không biết từ nơi nào thu thập một đồng dược liệu hiếm quý, giao châu ở Đông Hải, Long tổ ở Tây Sơn, Bằng vũ ở Bắc Hoang, Cam lộ ở Nam Minh Lúc Thanh Dao hôn mê, hắn còn chuyển ba trăm năm linh lực của mình cho nàng. Hết lòng chiếu cố như vậy, Thanh Dao muốn chậm bình phục cũng khó khăn.

(Giao châu : ngọc, long tổ : sâm rồng, bằng vũ : lông vũ đại bàng, cam lộ : sương ngọt)

Một cây hoa đào bị gió thổi bay xuống, rơi trên đầu Thanh Dao, trên vai, trên váy áo. Hình ảnh xinh đẹp như vậy ngay cả Trích Tinh cũng không nhịn được nhìn ngáy người. Nàng bắt tri bất giác mở miệng: “Tiên tử nàng thật là đẹp, khó trách Thiên tôn thích nàng như vậy.”

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng lập tức hối hận. Từ trước đến giờ nàng luôn an phận thủ lễ, chuyện chủ tử không dám chen vào nửa câu, e sợ nói lời không nên nói.

Thanh Dao cũng không nghĩ đến Trích Tinh nói thẳng như vậy. Nàng ngịch cánh hoa rơi giữa tóc đen, nói câu cảm ơn.

Trích Tinh biết nàng lơ đãng, lại không nhịn được nói: “Trích Tinh nói những lời này đều là thật. Trích Tinh ở Ngọc Khuyết Thiên cung phục vụ Thiên tôn lâu như vậy, chưa từng thấy ngài ấy đối xử tốt với nữ tử nào, ngay cả đối với Sương Linh tiên tử cũng không có. Nếu không phải Thiên tôn và Sương Linh tiên tử là chỉ phúc vi hôn, nhất định ngài ấy sẽ cưới tiên tử làm chính phi.”

Suy nghĩ một chút, nàng lại bổ sung: “Trích Tinh đi quá giới hạn rồi, nhưng có câu Trích Tinh không thể không nói. Thiên tôn ngài ấy là thật lòng đợi tiên tử, ngài ấy từng hạ lệnh muốn chúng tôi đối xử với tiên tử như phi tử của Thiên tôn. Tiên tử, nàng làm sao vậy?”

“Không có gì.” Thanh Dao lắc đầu một cái, thu hồi ánh mắt mờ mịt.

Cùng Trích Tinh ở nơi này ba ngày, Thanh Dao đại khái đã hiểu rõ tính tình của nàng ấy. Tiểu tiên nga này rất thiện lương, nhanh nhẹn nhanh miệng, không giấu được lời nói. Nàng ấy hi vọng mình và Cẩn Dật có thể có một kết quả tốt. Nhưng là kết quả như thế, thật sự là mình muốn sao? Đến tột cùng nàng muốn cái gì, ngay cả chính nàng cũng không rõ ràng.

Lúc này tiếng cãi vã đột nhiên từ bên ngoài truyền đến, hấp dẫn suy nghĩ của Thanh Dao và Trích Tinh.

Trước tiên là nói về thanh âm nữ tử uyển chuyển giống như Hoàng Oanh: “Chim Kim Tuệ của ta bay vào Ngọc Khuyết Tiên cung, ta chỉ muốn mang nó trở về.”

“Kỳ Mộng Ngọc nữ tha lỗi, trước khi Thiên tôn xuất môn đã dặn, không được ngài ấy cho phép bất luận kẻ nào cũng không thể bước vào Ngọc Khuyết Tiên cung, vẫn là mời Ngọc nữ trở về đi.”

“Thiên tôn nói bất luận kẻ nào là chỉ những ngoại nhân kia, Ngọc nữ nhà ta sao có thể tính là người ngoài! Nàng là sườn phi tương lai của Thiên tôn, cũng là chủ tử của các người, các người từng người một mở mắt nhìn cho kỹ!”

27. Q.2 - Chương 7: Năm Tháng Tươi Đẹp Khi Nào Lặp Lại (4)

Lúc này tiếng cãi vã đột nhiên từ bên ngoài truyền đến, hấp dẫn suy nghĩ của Thanh Dao và Trích Tinh.

Trước tiên là nói về thanh âm nữ tử uyển chuyển giống như Hoàng Oanh: “Chim Kim Tuệ của ta bay vào Ngọc Khuyết Tiên cung, ta chỉ muốn mang nó trở về.”

“Kỳ Mộng Ngọc nữ tha lỗi, trước khi Thiên tôn xuất môn đã dặn, không được ngài ấy cho phép bất luận kẻ nào cũng không thể bước vào Ngọc Khuyết Tiên cung, vẫn là mời Ngọc nữ trở về đi.”

“Thiên tôn nói bất luận kẻ nào là chỉ những ngoại nhân kia, Ngọc nữ nhà ta sao có thể tính là người ngoài! Nàng là sườn phi tương lai của Thiên tôn, cũng là chủ tử của các người, các người từng người một mở mắt nhìn cho kỹ!”

“Thái Nhi không được vô lễ!” Kỳ Mộng Ngọc nữ liên tiếp nói xin lỗi, “Là Kỳ Mộng đường đột, Thái Nhi không biết giữ miệng, các vị tiên tử chớ trách. Nếu Thiên tôn đã dặn trước, ta cũng không thể phá quy củ, cáo từ.”

“Cung tiễn Ngọc nữ.”

“ ”

Trích Tinh đỏ mặt, vội vàng giải thích với Thanh Dao: “Kỳ Mộng Ngọc nữ là một trong mười hai tiểu chủ trong cung của Thượng Nguyên phu nhân, rất được Thiên đế bệ hạ quan tâm, bệ hạ chỉ để cho Thiên tôn và Sương Linh tiên tử thành hôn, một năm sau liền cưới nàng làm sườn phi. Nhưng những chuyện này đều là ý của Thiên đế, Thiên tôn ngài ấy.”

Thanh Dao cười nhẹ với nàng ta, ôn hòa nói: “Ta biết. Trích Tinh người lui ra trước đi, Cam lộ ta sẽ lập tức uống.”

“Dạ, Trích Tinh cáo lui.”

Cuối cùng lại yên tĩnh, Thanh Dao đứng lên, đối mặt với mặt hồ bị gió thổi gợn sóng. Mà lòng của nàng cũng giống như vậy, không bao giờ khôi phục bình tĩnh thường ngày. Nàng rất nhớ cuộc sống không buồn không lo ở Tê Phương thánh cảnh, nếu như có thể, nàng nguyện ý dốc hết tất cả để trao đổi. Nhưng nàng biết đó là chuyện không thể, trận chiến Thiên Ma kia đã thay đổi hết thảy, thực sự không thể trở về được.

Bảy trăm năm trước, Ma Quân vì nhục nhã trước đây mà tuyên chiến với Thiên giới, đốt cháy Chung Sơn ở phía bắc Tây Hải là biên cảnh hai giới Thiên Ma. Thần thú Chúc Âm phong ẩn ở Chung Sơn bị kích thích, nổi điên lên, ở trên biển nổi lên cuồng phong sóng lớn hơn nữa nuốt chửng suối nguồn mà Thủy Tộc ở Tây Hải dựa vào để sinh tồn.

Tướng quân tộc Cua của Tây Hải dũng mãnh thiện chiến vì đoạt lại suối nguồn, bỏ mạng trong miệng Chúc Âm. Long thần không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là nhờ Thiên đế giúp đỡ. Nhưng khi đó Thiên đế một lòng muốn tạo lại uy tín trong Lục giới, hấn phá thiên binh theo Minh Thiệu giao chiến với Ma giới, căn bản không rảnh bận tâm chuyện Tây Hải.

Thất công chúa Lăng Ba trẻ người non dạ, cổ động Thanh Dao theo nàng đi Chung Sơn thu hồi suối nguồn. Các nàng cùng nhau đuổi theo Chúc Âm đến dốc núi Quỷ thần, nếu không phải Ngao Thần kịp thời chạy tới, sợ rằng các nàng đã sớm mất mạng trong miệng Chúc Âm.

Cuối cùng Ngao Thần vì cứu tính mạng Thanh Dao mà hình thần tiêu diệt, mãi mãi trở thành đau đớn trong lòng Thanh Dao. Cuối cùng, tất cả mọi chuyện đều là trận chiến kia.

Ngao Thần.

Nghĩ đến Ngao Thần, Thanh Dao lại đau lòng. Mà trong trí nhớ gương mặt Ngao Thần và Cẩn Dật giống hệt nhau, giống như khắc cùng một khuôn, có lẽ đây cũng là một nguyên nhân khiến nàng không chán ghét mọi yêu mến của Cẩn Dật đối với nàng.

Bảy trăm năm trước trong thế giới của Thanh Dao không có Minh Thiệu, càng không có Cẩn Dật. Tất cả mọi người tưởng rằng sau khi nàng lớn lên nhất định sẽ gả cho Ngao Thần, trừ phi cả đời này nàng không xuất giá, ngay cả chính nàng cũng tưởng rằng như vậy. Mặc dù lúc đó nàng hiểu cảm giác của mình đối với Ngao Thần không phải là yêu, chỉ là một loại không muốn xa rời.

Vận mệnh đang đùa nàng sao, Ngao Thần ra đi, Cẩn Dật xuất hiện, hai nam tử giống nhau như vậy.

“Thanh Dao tiên tử?” Sau lưng có người gọi tên Thanh Dao.

Thanh Dao xoay người, bỗng dừng đối mặt với Thừa Nguyên điện hạ hiền hòa nhưng không mất uy nghiêm, nàng kinh ngạc. Chẳng biết tại sao gần đây luôn là thật bất ngờ gặp mặt hắn, lúc ở Vu Sơn cũng là như vậy.

“Dao Cơ có khỏe không?” Thừa Nguyên điện hạ mở miệng lại hỏi một câu nói như vậy.

Đối với thân phận hắn mà nói, đây quả thật là có chút lỗ mãng. Nhưng Thanh Dao vẫn gật đầu, trả lời: “Nàng rất tốt.”

“Đúng vậy, làm sao nàng có thể không tốt.” Thừa Nguyên điện hạ tự nói đùa, lại ngẩng đầu nói ngay vào điểm chính, “Tiên tử cực kì thông minh, mục đích hôm nay ta tới nơi này nói vậy cô sẽ không đoán không được chứ.”

“Điện hạ có lời gì cứ nói đừng ngại.”

Thừa Nguyên điện hạ cười cười, không biết vào đề thể nào lại vòng vo: “Cô cũng nghe nói qua chuyện giữa ta và Dao Cơ đi. Những lời đồn đại kia đều là thật, Dao Cơ chính là nữ nhân mà cả đời ta yêu nhất, mà ta vĩnh viễn không với tới nàng. Nàng là nữ nhi Viêm Đế thích nhất, công chúa tôn quý nhất trong thiên địa, nhưng cũng là thần tiên phản nghịch nhất.”

“Nàng không thích tham gia náo nhiệt, cho nên thịnh yến lớn nhỏ trên Thiên giới chỉ cần nàng không muốn nàng cũng không tham gia, cũng không quan tâm đến mặt mũi người ta. Sau khi Viêm Đế mất, Thiên đế bề hạ từng mấy lần chiêu nàng trở lại, nhưng nàng không để ý tới. Nàng là tinh linh tự do giữa núi rừng, làm sao lại để mình bị lễ tiết nhiều hạn chế trên Thiên giới trói buộc.”

“Dao Cơ đã từng nói, nàng yêu ta, nhưng cũng không có nghĩa rằng nàng có thể vì ta buông tha cho tự do. Để cho nàng ở Thái Hòa Tiên cung của ta làm một Thiên phi nghiêm chỉnh, không bằng nàng tình nguyện ở trong núi làm bạn với mây với hạc.”

“Thanh Dao tiên tử, từ lần đầu tiên gặp cô ta đã biết, cô và Dao Cơ rất giống nhau. Lại không bàn về việc cô thật sự không thích Cẩn Dật, đối với cô mà nói, không có một loại tình yêu nào vượt qua lòng tin của cô. Ta nói nhiều như vậy, cô có thể hiểu ý của ta chứ?”

Thanh Dao cũng cười, không nghĩ tới, Thừa Nguyên điện hạ vốn không quen biết lại hiểu nàng như vậy. Nhưng nàng vẫn hỏi ngược lại: “Nếu như ta nói, ta có thể vì ngài ấy mà buông tha cho tất cả?”

“Ha ha, ta tự nhiên sẽ không hoài nghi quyết tâm của tiên tử, chỉ có điều.” Thừa Nguyên điện hạ đi về phía trước, tiếp tục nói, “Cẩn Dật và Sương Linh đã có hôn ước, cho dù Cẩn Dật thích cô thế nào, cũng

không thể thay đổi chuyện Sương Linh là chính phi của hắn. Ta nói rồi, cô và Dao Cơ giống nhau, hai người sẽ không nguyện ý cùng những nữ nhân khác chia sẻ người mình yêu, trừ phi cô không thật sự yêu hắn.”

Nghe lời này, tâm tư Thanh Dao vốn còn chút thấp thỏm đã hoàn toàn bình tĩnh. Nàng mỉm cười với Thừa Nguyên điện hạ: “Ngài nói đúng điện hạ, chỉ là có chút chuyện không phải như ngài tưởng tượng. Những ngày qua đã làm phiền, Thanh Dao cũng nên cáo từ, làm phiền điện hạ đến lúc đó thông báo một tiếng cho Thiên tôn.”

Xoay người, cất bước. Vừa đi nàng vừa tự nói với mình, Ngao Thần là Ngao Thần, Cẩn Dật là Cẩn Dật, người nàng thích là Ngao Thần mà không phải là Cẩn Dật, nàng lựa chọn ở lại bên cạnh Cẩn Dật chỉ là muốn trả thù người kia, về phần Minh Thiệu. Nàng tận lực đuổi cái tên đột nhiên xuất hiện trong đầu, tự giễu. Về phần Minh Thiệu, hắn cũng chỉ là một người đi đường trong cuộc đời nàng, gặp thoáng qua sau đó bọn họ nên đi đường của riêng mình.

28. Q.2 - Chương 8: Năm Tháng Tươi Đẹp Khi Nào Lặp Lại (5)

Trước khi rời khỏi Ngọc Khuyết Tiên cung, Thừa Nguyên điện hạ nói cho Thanh Dao, ra cửa Nam Thiên đi về phía tây có thể đến Vu Sơn. Hắn vẫn lầm tưởng Thanh Dao đi tìm Dao Cơ. Mà lúc này Thanh Dao chỉ muốn lập tức trở về Tê Phương thánh cảnh, mặc dù nàng biết có Dao Cơ giúp một tay Tê Phương thánh cảnh không xảy ra đại sự gì, hơn nữa Thiên Hậu đứng về phía các nàng, nhóm người kia cũng không dám làm gì. Cũng không biết tại sao trong lòng nàng vẫn còn có chút lo sợ bất an.

Tu vi của Thanh Dao dựa theo cấp bậc Thiên giới cũng coi là một thượng tiên, nàng dùng bí quyết ẩn thân từ Ngọc Khuyết Tiên cung ra ngoài, đi về Nam Thiên, trên đường gặp không ít Thần Quân Tiên tử, nhưng không có một người nào có thể thấy nàng. Điều này thật hợp tâm ý của nàng, nàng cũng không muốn lúc gần đến nơi còn xảy ra chuyện gì nữa.

Lúc đi ngang qua Nhược Thủy, Thanh Dao cảm giác được một cỗ linh lực cường đại càng ngày càng đến gần mình, hiển nhiên tu vi của đối phương trên nàng. Nàng sợ thuật ẩn thân bị phát hiện, vội vàng tạo một kết giới. Vừa hoàn thành, đã thấy Minh Thiệu vội vã đi về phía trước. Tâm Thanh Dao đột nhiên nảy lên, hiện tại người nàng không muốn gặp nhất chính là Minh Thiệu.

“Đứng lại!”

Một tiếng này vừa vắn làm tâm Thanh Dao trở vào, nàng ngẩng đầu, quả nhiên là Cẩn Dật.

Nàng lui xuống, muốn nghe bọn họ nói những gì.

Minh Thiệu lạnh lùng mở miệng: “Ta tới là muốn mang Thanh nhi trở về.”

“Thanh Dao không muốn gặp ngài.”

“Đây là chuyện giữa ta và nàng.”

“Nếu ngài thật có lòng, Thanh Dao trọng thương lâu như vậy, vì sao hôm nay mới nghĩ đến tới thăm nàng?” Khóe miệng Cẩn Dật treo một nụ cười châm chọc.

Minh Thiệu lơ đãng, trả lời lại một cách mỉa mai: “Vậy phải hỏi ngài mới đúng, Sương Linh của ngài bị thương thành như vậy, nàng sắp chết cũng không có người chăm nom, ta tự hỏi vẫn không thể vô tình vô nghĩa được giống như ngài.”

“Tướng quân đa tâm đi, Thanh Yêu Sơn nhiều người như vậy, không có người Sương Linh liền không sống được? Vậy thì người ngài luôn quan tâm lo lắng không phải là Thanh Dao mà là Sương Linh?”

“Chuyện này ta không cần thiết phải khai báo với ngài.” Minh Thiệu khinh thường, “Thanh Nữ mất tích, Dương Tuyền đi tìm nàng. Hiện tại bên cạnh Sương Linh không có người thân cận nào chăm sóc, nếu ngài còn chút tình nghĩa nên đến thăm nàng ấy một chút. Ta cũng chỉ muốn nói thế, cáo từ.”

Thanh Nữ mất tích?

Thanh Dao buồn bực, lần trước nghe được lời của Thừa Nguyên điện hạ nói với Dao Cơ, dường như Thanh Nữ đi qua Tê Phương thánh cảnh tìm Bích Cẩn đòi Phong Ngâm thảo, mà hiện tại nàng ta lại mất tích. . . . Một loại dự cảm vô cùng xấu xuất hiện trong đầu, như khói mù bao phủ. Ý niệm đáng sợ lập tức từ trong khói mù thoát ra, làm nàng kích động phát run.

Đội nàng hồi thần, Minh Thiệu và Cẩn Dật đã biến mất không thấy tung tích. Nhưng nàng không rảnh bận tâm tới bọn họ, đối với nàng mà nói việc quan trọng nhất là nhanh trở về Tê Phương thánh cảnh. Chỉ mong là nàng suy nghĩ nhiều, nàng không mong muốn chuyện đó, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nước biển vỗ đá ngầm, Bồng Lai tiên đảo được bao phủ ở trong mây mù, tiên khí bồng bềnh, yên tĩnh an bình, mấy con hạc trắng ở trên cao bay lượn, thỉnh thoảng phát tiếng kêu vui vẻ. Tất cả mọi chuyện cùng với cảnh thường ngày Thanh Dao thấy cũng không có khác biệt gì.

“Nhị linh chủ rốt cuộc ngài cũng trở lại!”

Thanh Dao vừa bước lên bờ chỉ nghe thấy có người nói chuyện với nàng. Nàng nhìn quanh mọi nơi, lại không thấy một bóng người, chỉ có một con bướm bảy sắc xiêu vẹo phi từ trong bụi hoa ra, ánh sáng bảy màu lóe lên, trong nháy mắt nó hóa thành hình người.

Thải Diệp Tiên tử vô cùng lo lắng, kéo tay Thanh Dao đi phía trước, “Linh chủ ngài mau đi xem một chút, đã xảy ra chuyện!”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Thải Diệp Tiên tử muốn trả lời, cước bộ bốn phía vang lên. Chỉ thấy Đào hoa Tiên tử, Thúy Trúc Tiên tử, cây tùng tinh, cá chép tinh. . . . Từng người xuất hiện, tất cả đều đi đến một hướng. Thanh Dao thật buồn bực, loại tình cảnh này chỉ khi người kia tới mới xuất hiện, chẳng lẽ. . . .

Không kịp nghĩ nhiều, Thanh Dao vẫn nên bay lên đuổi theo những tinh linh kia. Thải Diệp Tiên tử đuổi theo phía sau nàng kêu: “Linh chủ, thần thượng ngài ấy ở Di Nhiên đình, ở Di Nhiên đình. . . .”

Thật ra thì không cần nàng nói Thanh Dao cũng biết Bích Cẩn Tiên thù ở Di Nhiên đình. Ngày trước những lúc này, Bích Cẩn sẽ ngồi ở Di Nhiên đình mấy canh giờ, ba ngàn năm nay vẫn kiên trì giữ thói quen này.

Nhưng khi chạy tới Di Nhiên đình, điều đầu tiên Thanh Dao nhìn thấy không phải là Bích Cẩn Tiên thù. Nam nhân áo xanh như trúc ôn nhuận khiêm tốn đứng đối diện Di Nhiên đình, từ góc độ Thanh Dao nhìn sang, vừa đúng lúc có thể thấy mặt bên của hắn. Về mặt hắn bình thản, phát hiện Thanh Dao đang nhìn hắn, ánh mắt của hắn từ trên người Thanh Dao quét qua, dừng lại một chút lại vội vã rời đi.

Vậy mà chỉ bị hắn liếc nhìn trong chớp nhoáng này, muôn vàn tư vị trong lòng Thanh Dao quấy nhiễu chung một chỗ, không nói được rốt cuộc là lo âu, là sợ hãi, là căm hận, là kinh ngạc, hay là những tư vị khác. . . . Thật may hắn không chú ý nàng, thật may hắn không biết nàng. Thanh Dao âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời hung hăng nhìn chằm chằm nam nhân áo xanh, cặp mắt không hề trong suốt nữa, mà là bao hàm hận ý dày đặc.

Có loại ánh mắt này không chỉ là Thanh Dao, một đám tiên tử tinh linh quanh mình chạy tới xem náo nhiệt dường như từng người cũng phần hận nhìn chằm chằm người kia. Hắn lại hồn nhiên không phát hiện ra giống như sớm thành thói quen. Trấn định giống như vậy còn có Bích Cẩn Tiên thù và Tư U trong Di Nhiên đình.

Bích Cẩn đang tự nhiên thấm mực múa bút, xinh đẹp nhưng không mất đại khí, chữ này tiếp chữ kia từ đầu ngọn bút của nàng chảy ra, từ từ sinh hương. Bài thơ kia Thanh Dao biết, là câu thơ phạm nhân ca tụng Tương phu nhân: Đế tử hàng hề bắc chữ. Con mắt miêu miêu hề buồn dự. Lượn lờ hề thu phong. Động Đình ba hề mộc điệp hạ. . . . Thiếp thân thị tỳ Tư U của Bích Cẩn cũng trong treo lạnh lùng như ngạo sương hàn mai. Tư U yên lặng mài mực, ánh mắt xẹt qua Thanh Dao đang đi về phía nàng, khẽ gặt đầu.

(Xem chú thích bài thơ trên ở Chương 5.1 – Quyển 1)

“Tư U người trước đi xuống.” Thanh Dao lên tiếng, lại nhận lấy nghiến mực lạnh trong tay Tư U, “Để ta.”

“Vâng”

Bích Cẩn ngẩng đầu nhìn Thanh Dao một cái, thần sắc bình tĩnh, tựa hồ một chút cũng không kinh ngạc vì sao Thanh Dao đã trốn thoát khỏi Thiên Hương lao.

Nam nhân áo xanh thấy Bích Cẩn vẫn vui đầu viết chữ, cuối cùng có phản ứng, cất cao giọng nói: “Bích Cẩn, ta cũng không muốn nhiều lời, nếu như Thanh Nữ thật sự ở chỗ này, hi vọng nàng có thể giao nàng ấy cho ta. Nếu như nàng ấy có gì mạo phạm nàng, niệm tình nàng ấy sót ruột vì cứu nữ nhi, thỉnh tha lỗi.”

29. Q.2 - Chương 9: Năm Tháng Tươi Đẹp Khi Nào Lặp Lại (6)

Bích Cẩn ngẩng đầu nhìn Thanh Dao một cái, thần sắc bình tĩnh, tựa hồ một chút cũng không kinh ngạc vì sao Thanh Dao đã trốn thoát khỏi Thiên Hương lao.

Nam nhân áo xanh thấy Bích Cẩn vẫn vui đầu viết chữ, cuối cùng có phản ứng, cất cao giọng nói: “Bích Cẩn, ta cũng không muốn nhiều lời, nếu như Thanh Nữ thật sự ở chỗ này, hi vọng nàng có thể giao nàng ấy cho ta. Nếu như nàng ấy có gì mạo phạm nàng, niệm tình nàng ấy sót ruột vì cứu nữ nhi, thỉnh tha lỗi.”

Nói rất rõ ràng, hiển nhiên là đòi người. Nhưng Bích Cẩn Tiên thù ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục viết chữ của nàng. Chủ nhân Tê Phương thánh cảnh không mở miệng nên những tiên tử tinh linh khác ngay cả đại khí cũng không dám thở ra.

Duy chỉ có Thái Điện Tiên tử thiếu kiên nhẫn, lầm bầm một câu: “Nếu như thần tiên trên Thiên giới đều giống như Đế quân, không tìm được thê tử sẽ tới Tê Phương thánh cảnh đòi người, vậy chúng ta thật không sống nổi!”

Dương Tuyền Đế quân không để ý đến Thái Điện Tiên tử, tiếp tục nói với Bích Cẩn Tiên thù: “Ta biết Tê Phương thánh cảnh không hoan nghênh ta, ta cũng không muốn ở lâu. Mấy ngày trước Thanh Nữ đứng là tới Tê Phương thánh cảnh cầu nàng lấy Phong Ngâm thảo, sau đó liền mất tích. Nếu như nàng ấy không ở đây, làm phiền báo cho ta biết nàng ấy rời đi lúc nào.”

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Bích Cẩn viết xong chữ cuối cùng, thu bút, nói với Thanh Dao: “Cất đi, đây là Nữ Anh bảo Dao Cơ nhờ ta giúp, ngày khác con đưa đến cho nàng.”

“Bảy trăm năm không thấy, chữ viết của cô cô thật mạnh mẽ.” Thanh Dao nhận lấy, bộ dạng phục tùng cười yếu ớt.

Dương Tuyền Đế quân thấy các nàng vừa nói vừa cười, duy chỉ có lời của hắn làm thành gió bên tai, hơi có chút tức giận: “Bích Cẩn nàng đây là ý gì, năm đó người có lỗi với nàng là ta, trong lòng nàng nếu có hận cũng chính là ta, tại sao phải làm khó Thanh Nữ? Nàng ấy cùng nàng không thù không oán!”

Cho dù Bích Cẩn có nhẫn nại hơn nữa nhưng rốt cục vẫn không nhịn được lên tiếng, từng chữ như băng đánh tới Dương Tuyền Đế quân: “Không sai, Thanh Nữ ở trong tay ta, thì sao? Có bản lĩnh ngài mang nàng ta rời đi, hoan nghênh bất cứ lúc nào!”

“Nàng.”

“A, đúng rồi.” Bích Cẩn cười một tiếng, tuyệt sắc khuynh thành, “Không chỉ có mệnh Thanh Nữ ở trên tay ta, nữ nhi bảo bối của ngài cũng thế. Phong Ngâm thảo duy nhất ở Tê Phương thánh cảnh đã nở hoa, Đế quân muốn thì đem đi, chỉ cần ngài có bản lĩnh này.”

Nhìn Bích Cẩn Tiên thù duyên dáng đi ra Di Nhiên đình, tất cả tiên tử tinh linh xem náo nhiệt cũng tròn mắt. Thái Điện Tiên tử thấp giọng hỏi cá chép tinh bên cạnh nàng: “Không phải là Thần thượng bị người nọ kích động đến ngây ngốc chứ, ngài ngài ngài ấy. không thể ngờ ngài ấy cũng biết cười?”

Dương Tuyền Đế quân bị Bích Cẩn Tiên thù chọc tức, đang muốn theo sau, Thanh Dao thoáng một cái ngăn ở trước người hắn, lạnh như băng nói: “Mời trở về đi, nơi này không hoan nghênh ngoại nhân.”

Dương Tuyền Đế quân quét nàng một cái, nhàn nhạt mở miệng: “Tiên tử, ta không muốn dả thương cô, cô tránh ra.”

“Tê Phương thánh cảnh không thuộc về Thiên giới, Thiên đế còn nể mặt cô cô ta mấy phần, Đế quân không phải là muốn xông vào chứ?”

“Tiên tử nói đùa. Coi như ta muốn xông vào, cô cũng là không ngăn được ta.”

“Có bản lĩnh này hay không, không thử một chút làm sao biết?” Thanh Dao mặt lạnh như băng, tay phải lặng lẽ đưa vào ống tay áo nắm Sáo Bảo Ly.

Nàng biết, bằng tu vi của nàng đương nhiên không phải là đối thủ của Dương Tuyền Đế quân, nhưng cộng thêm Ly Long thì chưa chắc vậy. Đây là chuyện nàng không nguyện ý nhìn thấy nhất, nhưng cũng là chuyện nàng muốn làm nhất. Từ lúc mấy ngàn năm nàng thay Bích Cẩn Tiên thù đường như mới xuất ra khẩu khí này.

Không khí lập tức trở nên cực kỳ khản trương, cả sắc trời cũng tối xuống. Không biết mây đen từ nơi nào bay tới, che mặt trời, tầng mây ma sát, tiếng sấm rầm rầm vang dội.

“Tiên tử mời ra chiêu.” Dương Tuyền Đế quân thần sắc lạnh nhạt.

Tiếng sấm càng ngày càng vang, cả tòa Bồng Lai tiên đảo cũng bao phủ ở trong khói mù. Mấy tinh linh nhất gan kêu “Trời sắp mưa về nhà thu quần áo”, bỏ trốn mất dạng, chỉ sợ tai họa ập lên mình.

Thanh Dao tâm hăng hái, vì trả thù ngay cả linh hồn mình nàng cũng có thể bán, không phải là chờ thời khắc này sao. Nàng lấy Thiên Tiêu Lăng ra, “Đắc tội.”

“Chậm đã!”

Tất cả người xem náo nhiệt cũng quay đầu lại nhìn.

Hoàng y tiên tử thừa dịp mây mù mà đến, nhanh nhẹn hạ xuống, xinh đẹp cười nói: “Trùng hợp như thế Đế quân cũng ở nơi đây, Nữ Anh có lẽ.”

“Nghe nói Đế tử luôn ít giao du với bên ngoài, tại sao hôm nay có hăng hái tới nơi này?” Dương Tuyền Đế quân không nóng không lạnh, dường như vì Nữ Anh cắt đứt tranh đấu giữa hắn và Thanh Dao nên rất bất mãn.

“Ta tới lấy thơ Tiên thù viết cho ta. Không biết Tê Phương thánh cảnh có chỗ nào đắc tội Đế quân, chọc cho Đế quân như vậy? Đế quân có thể nể mặt ta, tạm thời không nên so đo hay không?”

“Xin lỗi. Các nàng giam giữ thê tử ta, hôm nay ta nhất định mang nàng ấy đi.”

“Thê tử?” Nữ Anh giả bộ nghi ngờ, thanh âm mềm mại cực kỳ dễ nghe, “Theo ta được biết, Đế quân và Bích Cẩn Tiên thù ngay từ ba trăm năm trước đã không còn quan hệ gì, gọi nàng là thê tử không ổn đâu. Hơn nữa, Tê Phương thánh cảnh vốn là nhà Bích Cẩn, nàng ấy ở chỗ này là chuyện đương nhiên, tại sao có thể nói là bị giam giữ?”

“Để tử!” Dương Tuyền Đế quân tức giận. Hắn đương nhiên sẽ không ngu đến mức tin tưởng Nữ Anh thật sự không biết thê tử theo lời của hắn là ai, “Xem ra hôm nay Đế tử đến đây là chuẩn bị cùng ta đối địch?”

“Không dám không dám. Thanh nhi là ta muội muội ta mới vừa nhận thức, ta đây làm tỷ tỷ chỉ không muốn nàng bị người bắt nạt thôi —— Thanh nhi, Sáo Bảo Ly của ta đâu rồi, nếu như Đế quân muốn chỉ giáo, không có bảo bối này sao được.”

Dương Tuyền Đế quân vừa nghe ba chữ Sáo Bảo Ly, sắc mặt biến hóa. Hắn nhìn ra được tu vi Thanh Dao không thấp, hơn nữa Nữ Anh cùng Sáo Bảo Ly, chỉ sợ hắn không có lợi gì. Hơn nữa nơi này không thuộc về Thiên giới, hắn cũng không có chứng cứ chứng minh Thanh Nữ bị Bích Cẩn giam giữ, ngộ nhờ đến tại Thiên đế hắn là không có chuyện gì tốt.

“Nếu Đế tử đã mở miệng, hôm nay tạm thời bỏ qua. Nhưng thê tử Thanh Nữ của ta mất tích, Tê Phương thánh cảnh thoát không khỏi liên quan, ta sẽ không từ bỏ ý đồ —— vị tiên tử này, xin chuyển lời cho Bích Cẩn, nếu như trong vòng ba ngày Thanh Nữ còn chưa trở lại Thanh Yêu Sơn, Dương Tuyền có thể sẽ trở lại quấy rầy. Cáo từ.”

Thải Điệp Tiên tử rất không vui, lằm bằm lầu bầu: “Thanh Nữ thì Thanh Nữ, lại còn ‘thê tử Thanh Nữ của ta’, giống như chỉ sợ người khác không biết quan hệ của các người.”

Thanh Dao liếc nàng một cái, nàng lập tức cầm miệng, biến thành Hồ Điệp bay đi. Những tiên tử tinh linh khác cũng lần lượt rời đi. Đồng thời tản đi còn có mây đen đầy trời. Ánh mặt trời rơi trên người họ, chiếu thẳng xuống, trên mặt biển lóe ra ánh sáng lấp lờ.

Nữ Anh lắc đầu một cái, thở dài: “Thanh nhi muội quá kích động rồi. Nếu ta chạy tới trễ, có phải muội thật sự sẽ cùng ch. cùng Dương Tuyền Đế quân đánh nhau?”

“Hắn là vậy.”

“Muội đứa nhỏ này, ta thật không biết nên nói gì với muội.”

“Thật ra thì.” Thanh Dao dừng lại, ánh mắt mơ hồ, dừng lại ở sau lưng Nữ Anh, “Là ngài?”

30. Q.2 - Chương 10: Chưa Từng Cầm Tay Ngắm Khói Mây (1)

Theo ánh mắt Thanh Dao, Nữ Anh xoay người thấy ngay Cẩn Dật đứng ở sau lưng nàng không xa. Một thân hoa phục, kim quan dưới ánh mặt trời lấp lánh rực rỡ, chỉ có trong mắt kia là cô đơn khó có thể che giấu. Thoạt nhìn, hắn mới tới một lúc.

“Ngài cũng biết rồi?” Đối với sự xuất hiện của Cẩn Dật nàng quả thật cảm thấy hết sức ngoài ý muốn.

Cẩn Dật nhất thời không biết nên mở miệng thế nào, là giải thích tại sao hắn xuất hiện ở chỗ này? Hay là trước tiên giải thích hắn nghe được cái gì?

Ngược lại Nữ Anh lên tiếng trước: “Thanh nhi, ta có hẹn thưởng trà với Dao Cơ. Ta đi trước, ngày khác có cơ hội chúng ta hàn huyên sau.”

“Tỷ tỷ, muội.”

“Hai người cứ nói chuyện, bài thơ này ta lấy đi, thay ta cảm ơn Bích Cẩn.”

Thanh Dao biết Nữ Anh cố ý tránh mặt, nhưng chính là “cố ý” này làm nàng càng thêm lúng túng. Cẩn Dật tới Tê Phương thánh cảnh tìm nàng, nhất định là biết chuyện gì đó.

“Ngài.”

Cẩn Dật thấy rõ nàng không được tự nhiên, trả lời: “Là chim Hoàng Diên của Nam Minh dẫn ta tới nơi này.”

Chim Hoàng Diên là một loại linh diệu hàng năm sống ở Nam Minh, Thanh Dao uống cam lộ Nam Minh, cho nên chim Hoàng Diên có thể nhận được hơi thở trên người nàng.

“Nàng đi không lời từ biệt, ta tưởng rằng nàng trở về Vu Sơn. Thì ra nàng là tiên tử ở Tê Phương thánh cảnh.”

“Đúng vậy.” Thanh Dao thích thú rất nhiều, giọng nói lạnh nhạt, “Ta tên là Thanh Dao, cũng gọi là Phù Vân, bọn họ gọi ta là Phù Vân linh chủ.”

“Phù Vân linh chủ? Phù Vân linh chủ bảy trăm năm trước đuổi Chúc Âm vào vách núi Quỷ thần?” Cẩn Dật giật mình, lông mày đen nhăn chặt thành một đường.

Thanh Dao bỗng nhiên rất tò mò, nếu như Cẩn Dật biết nàng là nữ nhi của người kia, hắn sẽ phản ứng ra sao đây?

“Rất kinh ngạc ? Chúng ta vốn là không nên có quan hệ gì.”

“Những thứ này đều không quan trọng. Chỉ cần nàng vẫn là Thanh Dao, thế là đủ rồi.” Lời của Cẩn Dật rất bình thản.

Nếu như nói không cảm động, đó là Thanh Dao lừa mình dối người. Nàng càng ngày càng cảm giác mình rất ích kỷ, ích kỷ đến nỗi chính nàng cũng không thể tha thứ mình. Nàng cũng từng dao động, nhưng mỗi lần

vừa nghĩ tới người kia tàn nhẫn thế nào và nỗi thống khổ của Bích Cẩn, cái loại cảm giác trong lòng càng thêm mãnh liệt. Khi rời khỏi Thiên giới nàng tưởng rằng sẽ buông tha hết thấy, lúc ấy nàng nghĩ tới Sương Linh, nghĩ tới Ngao Thần, còn nghĩ đến. Minh Thiệu.

“Thanh Dao.”

Thanh Dao ngẩng đầu.

“Đi theo ta đi. Thiên đế muốn gặp nàng.”

“Thiên đế?” Làm sao Thiên đế lại đột nhiên muốn gặp nàng? Chẳng lẽ là những lời đồn đại kia?

“Ta nói với ông ấy, ta muốn giữ nàng bên người, lão nhân gia ông ấy muốn gặp nàng một lần.”

Thanh Dao quả quyết cự tuyệt: “Không, ta không đi.”

“Tại sao không đi!” Bích Cẩn Tiên thù đột nhiên xuất hiện, lạnh như băng cắt đứt đối thoại của bọn họ, “Tiên tử Tê Phương thánh cảnh có người đáng hổ thẹn như vậy sao!”

“Cô cô.”

“Tiên thù hữu lễ, là Cẩn Dật đường đột.” Cẩn Dật thi lễ một cái.

Không hổ là sinh ở nhà đế vương, cho dù khi cúi đầu, loại quý khí cùng quyết đoán trời sinh vẫn không có gì có thể che giấu.

Bích Cẩn Tiên thù đi về phía trước mấy bước, vẫn là bộ dạng xa cách, “Thiên tôn muốn kết hôn với Thanh nhi, ta không có ý kiến. Nhưng tiên tử Tê Phương thánh cảnh của ta tuyệt đối không thể chịu thiệt, nếu không thể trở thành ‘duy nhất’, cho dù cả quãng đời còn lại, cũng sẽ không làm ‘một trong số’ của bất luận kẻ nào.”

Lời nói này vừa ra khỏi miệng, quả nhiên vẻ mặt của Cẩn Dật lộ vẻ khó xử.

Bích Cẩn Tiên thù giấu cột: “Nếu như Thiên tôn không thể bảo đảm làm được điểm này, vậy thì mời trở về đi, thứ lỗi không tiễn xa được —— Thanh nhi, con đi theo ta.”

“Đợi chút!” Cẩn Dật gọi các nàng lại, “Tiên thù có thể cho ta một chút thời gian hay không, trước hết để cho Thanh nhi đi theo ta. Về phần điều kiện của Tiên thù, chờ gặp được Thiên đế, ta tự mình sẽ nói rõ với ông ấy.”

“Không, ta không đi.” Thanh Dao giành trả lời trước Bích Cẩn Tiên thù.

Lần đầu tiên nàng không để ý đến hình tượng mà chạy đi. Vọt vào rừng trúc, vẫn chạy về phía trước, tay áo mang theo lá trúc bị gió thổi, phát ra tiếng vang hơi nhỏ. Cuối cùng nàng dừng lại ở đầm Ngọc Bích, che ngực thở.

Bóng nàng in trong nước hồ, sắc mặt nàng tái nhợt, mi gian ngưng tụ một mảnh sương mù không tan. Gương mặt của Bích Cẩn Tiên thù cũng phiền muộn như vậy xuất hiện ở bên cạnh nàng, nàng nghe được một tiếng thở dài yếu ớt, giống như từ bầu trời xa xôi bay tới.

Thanh Dao nói: “Cô cô, cầu xin người thả Song Thành và Tuyết Kiều ra đi, về sau con tuyệt đối sẽ không bước ra khỏi Bồng Lai nữa bước.”

“Các nàng đang chép phạt kinh văn ở Lâm Nguyệt Hiên.”

“Cô cô?”

“Hôm đó Thanh Nữ tới náo loạn, sau đó Dao Cơ làm chủ thả các nàng.”

Nói là Dao Cơ làm chủ, nhưng Thanh Dao biết, nếu không được Bích Cẩn cho phép các nàng sẽ không ra được. Thanh Nữ và Dương Tuyền Đế quân náo một trận như vậy, tính tình Bích Cẩn biến chuyển không ít. Trước kia có lúc nào thì Thanh Dao nhìn thấy nàng tức giận như hôm nay chứ! Khi đối mặt với Dương Tuyền Đế quân, Bích Cẩn tựa như mặt biển bình tĩnh trước bão táp, cho dù ai cũng không nhìn thấy sóng biển mãnh liệt giấu ở chỗ sâu nhất.

Nhớ tới lời nói vừa rồi Bích Cẩn nói với Dương Tuyền Đế quân, Thanh Dao không nhận được hỏi nàng: “Cô cô, Thanh Nữ thật ra không ở nơi này, có phải hay không?”

“A? Chẳng lẽ con không cảm thấy ta cũng nên trả thù Thanh Nữ sao?”

“Không phải là có nên hay không, mà là cô cô người căn bản khinh thường làm như vậy!”

Bích Cẩn cười, ác ý trong mắt được nhu hòa thay thế. Nàng kéo tay Thanh Dao, như lúc mẫu tử phạm trần tán gẫu thổ lộ tình cảm: “Không hổ là nữ nhi của ta, con vẫn là hiểu ta. . . . Thanh nhi, ta làm sao không biết, thật ra con không thích Cẩn Dật Thiên tôn. Con đến gần hắn, cũng không phải là bởi vì bộ dạng hắn giống Ngao Thần, con là muốn thay ta trả thù người kia.”

“Con. . . .”

“Nghe lời ta, chớ làm như vậy. Hắn đã phá hủy ta, không thể đem con làm hồng. Chuyện Thanh Nữ mất tích có điểm kỳ lạ, không phải là hắn sẽ từ bỏ ý đồ. Hắn ở địa vị cao quý trên Thiên giới, ngộ nhờ động thủ thật, ta cũng không nắm chắc có thể bảo hộ các con chu toàn. Thanh nhi, con cầm nó đi.” Bích Cẩn đưa một bạch châu óng ánh cho Thanh Dao, “Ngộ nhờ ta xảy ra điều gì ngoài ý muốn, con mang theo ‘Nhật Nguyệt Tinh’ rời đi, đi càng xa càng tốt.”

“Mẫu thân!”

Một tiếng mẫu thân bất thành linh làm Bích Cẩn sửng sốt. Sắc mặt Thanh Dao thật khó coi, ngoài ý muốn xen lẫn một tia không thoải mái. Nàng đem ‘Nhật Nguyệt Tinh’ đẩy trở lại trên tay Bích Cẩn: “Con sẽ không đi! Chết cũng không đi! Ngao Thần ở chỗ này, Song Thành Tuyết Kiều ở chỗ này, người ở chỗ này. . . . Đây là nhà của con, người muốn con đi nơi nào?”

Nói xong nàng tức giận xoay người đi.

Bích Cẩn nhìn phương hướng Thanh Dao biến mất đến xuất thần. Tính tình này của Thanh Dao, quả nhiên cực kỳ giống mình lúc còn trẻ. . . .

Ở trong những năm tháng ngàn năm chậm rãi thay đổi, say năm tháng ồn ào phồn hoa từ từ phai đi. Cũng không biết phai đi chính là thời gian, hay là dung nhan lúc ban đầu.

Thanh Dao tựa trên lan can, lặng lẽ nhìn hoa rơi phía ngoài. Hoa ở thế gian dù có thơm hơn nữa, ở trong mắt nàng vĩnh viễn kém xa với hoa bỉ ngạn ở Minh giới. Mạnh mẽ nở rộ xinh đẹp như vậy, đấu tranh tràn đầy sức sống như vậy, chỉ cần nhìn một lần, sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên.

Thải Diệp Tiên tử nhẹ nhàng bay vào, gọi nàng: “Linh chủ linh chủ, bên ngoài có một nam tử tìm ngài.”

“Thì nói ta không có ở đây.”

“Hắn nói hắn biết ngài nhất định ‘không có ở đây’, cho nên để ta đưa cái này giao cho ngài.”

Thanh Dao lúc này mới quay đầu lại. Trong tay Thải Diệp đang cầm một hộp gỗ cao nửa người, màu đỏ sậm, phía trên có khắc hoa văn đơn giản, một cái hộp không thể bình thường hơn.

“Cũng không biết là vật gì tốt, hắn nói trừ linh chủ ngài ra, ai cũng không thể mở ra nhìn, thần thần bí bí.”

Thanh Dao nhận lấy hộp gỗ, mở nắp ra. Trần Thiên Kiếm lặng lẽ nằm ở bên trong, như con nít ngủ say, không có một tia tà ác, cho dù là ai cũng không nghĩ nó thật ra là thần binh đệ nhất Thiên giới. Nhưng dù nó có năng lực như vậy, lần đầu tiên Thanh Dao nhìn thấy nó, lòng của nàng lại bị biến động theo.

“Hắn. . . . Hắn đâu?” Lời vừa ra khỏi miệng, hình ảnh Minh Thiệu không kiềm chế được nụ cười cùng Tuyên Ly lạnh như băng hé mở mặt nạ lần lượt thay đổi ở trước mặt Thanh Dao.

“Hắn giao cái hộp cho ta liền đi, hỏi cái gì hắn đều không trả lời. Hắn nói linh chủ thấy gì đó trong hộp sẽ hiểu hết thấy. Linh chủ, hắn rốt cuộc là người nào? Đáng đáp thật là đẹp mắt, chính là sắc mặt không tốt lắm. Một đồng hoa si tiên tử tinh linh háo sắc vừa thấy được hắn, cũng nhanh chảy nước miếng đấy. Aiz, tại sao Bồng Lai chúng ta chưa từng có thần tiên đẹp mắt như vậy chứ, cho dù là yêu ma cũng được a. . . .” Thải Diệp Tiên tử mở máy hát ra, nói liên miên lải nhải cũng chưa hết.

“Linh chủ làm sao ngài không nói lời nào? Thanh kiếm này là hắc đưa cho ngài, thật là đẹp mắt.” Đang nói chuyện, Thái Diệp Tiên tử đưa tay muốn sờ kiếm trong hộp.

Thanh Dao lạnh lùng lên tiếng: “Đừng động!”

Ngón tay chỉ cách thân kiếm một chút bỗng dừng lại. Thái Diệp Tiên tử bị phản ứng của Thanh Dao dọa sợ, cứng đờ tại chỗ, động cũng không dám động.

“Không sao, người đi xuống đi.”

“Vâng”

Chợt nghĩ đến cái gì, Thanh Dao lại gọi nàng ta: “Thái Diệp, hôm nay xảy ra chuyện gì, tại sao bên ngoài náo nhiệt như thế?”

Người kia đã nói, ba ngày sau nếu như Thanh Nữ chưa trở về Thanh Yêu Sơn, hắc sẽ trở lại. Hiện tại đã qua thời hạn ba ngày, mà hắc vẫn không xuất hiện.

Thanh Dao mới từ Phi Thiên Phong trở lại, dọc theo đường đi nhìn thấy những tiên tử tinh linh kia đi từng đám một, hăng hái sôi nổi thảo luận cái gì, chỉ là khi nhìn thấy nàng liền lập tức tránh né, lầm bầm thì thầm.

Thái Diệp Tiên tử thành thật trả lời: “A, các nàng đang thảo luận gần đây Thiên giới phát sinh đại sự. Nhưng Thần thượng dặn những chuyện này không thể nói cho linh chủ biết, ta. . . . Có thể không nói được không?”

“Không thể.” Thanh Dao không cho nàng ta cơ hội thương lượng, “Nếu người không nói thật, ta sẽ nói cho cô cô biết người tự mình nói chuyện với nam tử Thiên giới.”

“A? Ta nào có?”

“Tại sao không có? Người mà người vừa mới nhìn thấy.”

Thái Diệp Tiên tử có nỗi khổ nói không lên lời, nàng không chỉ có tự mình nói chuyện cùng thần tiên đáng dập tuấn tú, còn tự mình giúp người ta đưa đồ, quả nhiên là nhan sắc hại người a. Nàng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là nói thẳng ra.

“Người kia. . . . Hôm nay không có tới cửa gây phiền toái, thật ra thì có hai nguyên nhân. Cũng không biết thế nào, Thiên đế vội vã bảo Cẩn Dật Thiên tôn cùng Sương Linh tiên tử thành hôn, nghe nói hôn kỳ quyết định ở bảy ngày sau đó, hiện tại cả Thiên giới đều đang bận rộn chuẩn bị hôn sự của Thiên tôn, cho dù khiêu khích hắc cũng không có thời gian nha.”

Không ngờ nhanh như vậy! Thanh Dao cười lạnh. Thiên đế nhất định là sợ vô danh tiểu tốt như nàng nửa đường nhảy ra phá hư lương duyên kim ngọc của Tôn Tử hắc, cho nên vội vã muốn đem chuyện hôn sự của Tôn Tử cùng cháu dâu tiến hành trước.

Nhưng mọi chuyện đều không liên quan đến nàng. Nếu Bích Cẩn để cho nàng vứt bỏ hết, nàng cũng không muốn tiếp tục nữa. Dù thế nào vẫn là người kia có lỗi với Bích Cẩn, Sương Linh là vô tội. Vô luận như thế nào nàng không thể xóa đi chuyện thực Sương Linh là muội muội ruột của nàng.

Thật ra thì nàng cũng không phải là đặc biệt ghét Sương Linh, nàng nghĩ tới chuyện muốn hận Sương Linh, nhưng đúng là vẫn không hận nổi. Có lẽ Tuyệt Kiều nói đúng, từ tận đáy lòng nàng cũng vẫn coi Sương Linh là muội muội.

“Còn có một nguyên nhân?”

“Ha ha, nguyên nhân này mới gọi là hắc hê lòng người, hắc bị đánh!”

Thanh Dao đứng không vững, thiếu chút nữa thì ngã. Nàng vẫn không thể thích ứng với cách nói chuyện không bình thường của Thái Diệp Tiên tử, bảy trăm năm trước nàng đã bị chấn động nhiều lần.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện này ta cũng không rõ, nghe nói Minh Thiệu Tướng quân mặt lạnh tiếng tăm lừng lẫy trên Thiên giới cùng hần đánh một trận, hai người đều bị trọng thương. Cười chết mất, không ngờ bọn họ đấu tranh nội bộ. Không phải nói Minh Thiệu Tướng quân chịu ân huệ của hần sao, giống như chung một phe sao? Như vậy cũng có thể đánh nhau? Thiên giới cũng thật là kỳ quái. Mặc kệ mặc kệ, tóm lại ngư ông đắc lợi chính là chúng ta, ha ha. Hả, linh chủ ngài làm sao vậy?”

Về mặt Thanh Dao rất khó coi, tái nhợt đến dọa người.

“Ta không sao, người trước đi xuống đi. Đừng quên nói cho các nàng biết không nên nói linh tinh, cô cô sẽ mất hứng.”

31. Q.2 - Chương 11: Chưa Từng Cầm Tay Ngắm Khói Mây (2)

Thanh Dao làm thế nào cũng không hiểu được chuyện gì đang diễn ra, tại sao Minh Thiệu và người kia đánh nhau? Là bởi vì như vậy nên người kia mới không tới Tê Phương thánh cảnh?

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, trên thân kiếm phản xạ ánh sáng chói lóa làm Thanh Dao đau mắt, ê ẩm, cay cay. Nàng rút Trấn Thiên Kiếm từ trong vỏ, suy nghĩ kỹ, bộ dạng Minh Thiệu ở trong cảnh vật không ngừng đánh thẳng vào thị giác của nàng. Trong hoảng hốt tay nàng run lên, mũi kiếm sắc bén rạch một vết thương ở ngón giữa, đau đớn lập tức tràn ra.

Máu chảy ra rất nhanh, rơi vào trên thân kiếm, đổ đến chói mắt. Phản ứng đầu tiên của Thanh Dao chính là vội vàng lấy khăn lụa từ trong tay áo để lau, làm được một nửa, tay cầm khăn lụa chợt dừng ở không trung bất động. Bởi vì từ trong kiếm nàng thấy được một cái bóng, một bóng dáng nữ nhân.

Nữ tử bạch y quay đầu mỉm cười, dung mạo thiên nhân, khuynh thành tuyệt sắc, ngay cả mặt trời trên cao treo ngoài cửa sổ so với nàng ấy cũng mất đi ánh sáng trong nháy mắt.

Đối với nàng, Thanh Dao một chút cũng không xa lạ gì, “Vị Hi? Cô là Vị Hi?”

Bên trong ánh sáng phản chiếu của kiếm, Vị Hi cười tựa như bạch liên nở rộ.

Thanh Dao lặp lại một lần: “Cô là Vị Hi sao?”

“Ta chính là cô nha.” Vị Hi mỉm cười mở miệng, mái tóc đen bay lên, xinh đẹp đến kinh ngạc.

Thanh Dao hoài nghi đây là ảo giác của mình, nàng dùng sức trừng mắt nhìn, sau đó nàng nhanh chóng cảm thấy hối hận khi làm như vậy. Khi mở mắt lần nữa, bên người nàng không còn là Tê Phương thánh cảnh quen thuộc, mà là Địa phủ âm u làm trái tim nàng băng giá ngàn vạn năm.

Trước đá Tam Sinh, bụi hoa bỉ ngạn, bạch điệp nhẹ nhàng, hồi ức Vong Xuyên.

Nam tử áo đen cùng nữ tử áo tím cầm tay đứng ở bên cầu Nại Hà, trong ánh mắt bi thương có niềm tin kiên định không thể xóa nhòa.

“Nàng đã nghĩ kỹ?” Nam tử áo đen hỏi.

Nữ tử áo tím chậm rãi mở miệng: “Cho dù mãi mãi không thể làm người, ta cũng không oán không hối.” (không oán trách, không hối hận)

Tâm Thanh Dao lạnh như băng. Nàng hiểu đây đã là chuyện xưa mấy ngàn năm trước, tựa như ban đầu ở trong ảo cảnh nàng thấy mọi chuyện bên Hi Di trì. Nàng chỉ là một người khách qua đường, mặc dù biết tất cả chuyện sắp phát sinh, cũng không có năng lực sửa đổi.

Tuyên Ly một thân áo đen đang cùng nữ tử nhân gian mà hần yêu cầm tay ước hẹn. Thanh Dao không biết đây là kiếp thứ mấy của hần, điều nàng quan tâm nhất cũng không phải là chuyện này. Giờ phút này, lòng của nàng đã sớm bị bạch hồ điệp bay múa trong bụi hoa bỉ ngạn lấp đầy.

Đó là Vị Hi năm đó. Cách mỗi ngàn năm, nàng ấy trở mắt nhìn Tuyên Ly cùng những nữ tử khác yêu nhau chia xa, lòng của nàng ấy đau đến thế nào?

Lúc này Tuyên Ly cùng nữ tử áo tím từng bước một đi về phía Vong Xuyên, mười ngón tay đan xen, chặt chẽ. Thanh Dao chợt hiểu bọn họ muốn làm gì, trí nhớ trời buộc ngàn năm trước phá tan, từng miếng ghép vụn lóc lên.

Bọn họ muốn nhảy xuống Vong Xuyên!

“Đợi chút !” Có người lên tiếng ngăn cản.

Thanh Dao quay đầu lại, chỉ thấy bạch điệp hóa thành một nữ tử mờ nhạt, không thấy rõ mặt mũi, giống như là ảnh ngược ở trên mặt hồ gợn sóng. Nàng ấy từ trong bụi hoa đi ra, theo bước chân của nàng, thân hình của nàng cũng dần dần rõ ràng.

“Cô là.” Tuyên Ly đưa mắt nhìn nữ tử áo trắng trước mặt.

Trên gương mặt Vị Hi không buồn không vui, nàng nhàn nhạt nói: “Ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng là, người không thể làm như vậy.”

“Đây là chuyện của chúng ta, không liên quan gì đến người.” Cô gái áo tím không vui.

“A, ta biết các người muốn làm cái gì. Một vạn năm trước ta cũng đã từng như vậy, tình nguyện ở trong Vong Xuyên đời đời kiếp kiếp chịu đủ khổ nạn cũng không buông tha cho phần trí nhớ kia, đáng tiếc.”

Ánh mắt Tuyên Ly dừng lại ở trên người Vị Hi, cũng không rời khỏi. Hắn lẩm bẩm nói: “Đáng tiếc cái gì?”

“Không có gì, bởi vì ta chưa từng hối hận.” Vị Hi cười nhạt.

Mặc dù đã bị tẩy đi tất cả trí nhớ, nụ cười này đối với Tuyên Ly mà nói vẫn là quen thuộc như vậy, mỗi một đời hắn đều ở trong mộng từng thấy qua nghìn lần vạn lần.

Hắn hỏi nàng: “Chúng ta quen biết sao?”

Tâm Vị Hi run lên, nàng lắc đầu: “Không biết.”

Thanh Dao nhìn thấy tất cả, trong lòng nàng hiểu, nếu như không phải là vì ngăn cản Tuyên Ly làm chuyện điên rồ, Vị Hi vĩnh viễn sẽ không ra gặp hắn. Tổn thương nhiều hơn nữa, nàng có thể một người lặng lẽ chấp nhận đau đớn, tự mình liếm vết thương. Nàng cùng với bộ dạng hoạt bát linh động trước đây hoàn toàn khác biệt. Năm tháng vạn năm, thay đổi đâu chỉ dừng lại ở dung nhan, lòng của nàng sợ rằng đã sớm khô rồi.

Chuyện kể tiếp, Thanh Dao đã thấy ở trước đá Tam Sinh. Thiên đế phái sứ giả mang Tuyên Ly đi, nói đúng hơn, phải là Minh Thiệu. Hắn bị tẩy đi trí nhớ phạm trần, trở về Thiên giới, từ đó lại viết tiếp một đoạn truyền kỳ. Về phần Vị Hi, nàng vẫn là bạch hồ điệp bên Vong Xuyên, cho đến hai ngàn năm sau Dao Cơ đem nàng mang đến Bồng Lai đầu thai, thành mình hôm nay.

Ngay từ lúc ở núi Côn Lôn, Thanh Dao cũng biết Dao Cơ là người biết rõ mọi chuyện. Đối với những gút mắc yêu hận từ kiếp trước, Bích Cẩn Tiên thù hoàn toàn không biết, cho nên Bích Cẩn cũng không nghĩ đến, con gái của mình khi sinh hạ đã thiếu một hồn một phách.

“Vị Hi?” Thanh Dao theo bản năng gọi một tiếng.

Lúc này nàng đã rời khỏi Địa phủ, trước mắt là nơi quen thuộc, mặt trời chiếu rọi rực rỡ, trúc xanh thành rừng, nhưng căn bản không có bóng dáng Vị Hi. Trần Thiên Kiếm lặng lẽ nằm ở trên tay nàng, phản xạ ánh mặt trời chói mắt. Mọi chuyện vừa rồi giống như là một giấc mộng.

Tâm Thanh Dao bắt đầu co rút từng trận đau đớn. Những hình ảnh này trên đá Tam Sinh đều chưa từng xuất hiện, Vị Hi để cho nàng nhìn những cảnh này, chẳng lẽ chính là muốn cho nàng biết lòng mình sao? Làm sao nàng lại không biết cảm giác của mình đối với Minh Thiệu, chẳng qua là nàng không muốn thừa nhận thôi. Mặc dù kia chỉ là ảo cảnh nhưng khi nhìn đến ánh mắt hắn dành cho nữ tử áo tím, lòng của nàng lại đau.

Trần Thiên Kiếm lạnh như băng chạm đến da thịt Thanh Dao, thậm chí nàng có thể cảm nhận được hơi thở Minh Thiệu lưu lại từ trong đó. Ngày đó hắn cũng nhìn thấy hết thấy ở đá Tam Sinh, hắn đem nó để

lại cho nàng, là muốn cho nàng tìm linh hồn thuộc về mình? Nàng từ từ cúi người xuống, đem mặt dựa vào trên thân kiếm, nhớ lại từng chút từng chút liên quan đến hấn.

“Con đang làm cái gì?”

Đột nhiên xuất hiện thanh âm làm Thanh Dao sợ hết hồn, tay vừa trượt, Trấn Thiên Kiếm leng keng rơi xuống đất.

“Cô cô, sao người lại tới đây?” Thấy người tới là Bích Cẩn Tiên thù, Thanh Dao bắt đầu khẩn trương. Nàng dịch sang bên cạnh một bước, thần không biết quỷ không hay đem Trấn Thiên Kiếm đá sau lưng.

Mọi chuyện dĩ nhiên không thể gạt được ánh mắt của Bích Cẩn Tiên thù, nàng liếc kiếm trên đất một cái, khom lưng cầm lên.

“Cô cô không được!” Thanh Dao lớn tiếng kêu lên, vượt lên trước nhặt Trấn Thiên Kiếm, che ở trong ngực.

Bích Cẩn không hiểu: “Sao vậy? Không phải là cho tới nay con không cần kiếm sao?”

“Việc này.” Thanh Dao thấy không nói dối được nữa, không thể làm gì khác hơn là thẳng thắn, “Đây là Trấn Thiên Kiếm.”

Thanh âm của nàng rất nhỏ, yếu ớt, nghiêm nhiên chính là một đứa nhỏ phạm sai lầm.

Bích Cẩn Tiên thù cẩn thận nhìn chằm chằm Trấn Thiên Kiếm, nhìn từ trên xuống dưới. Thần binh lợi khí trong truyền thuyết đệ nhất Thiên giới giờ phút này đang yên lặng nằm ở trong ngực nữ nhi, cùng với bày trí bình thường không có gì khác biệt. Gần đây lời đồn đại rất nhiều, chuyện Thanh Dao có thể rút Trấn Thiên Kiếm ra nàng đã sớm nghe nói, nhưng tận mắt nhìn thấy, nàng không khỏi kinh ngạc.

“Thanh nhi, con yêu hấn?” Nàng hỏi một vấn đề rất đột ngột.

Không ngờ, Thanh Dao suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn khó khăn gạt đầu một cái.

“Hấn chịu đem bảo kiếm giống như tính mạng giao cho con, cũng coi như là một lòng say mê con. Không giống ta.” Nhớ tới chuyện giữa mình và Dương Tuyền Đế quân, Bích Cẩn tự giấu cười cười.

“Không phải như thế, cô cô. Không phải là hấn đưa cho con, mà là.”

“Mà là cái gì?”

“Chuyện này nói rất dài dòng. Nhưng thật ra bởi vì hồn phách của con bị nhốt bên trong Trấn Thiên Kiếm, hấn mới đem kiếm cho con.”

Bích Cẩn Tiên thù liền biến sắc, nhìn chằm chằm Thanh Dao hồi lâu.

Thanh Dao thấp thỏm bất an, Bích Cẩn luôn luôn phản đối nàng qua lại với người trên Thiên giới. Theo lời của Thái Diệp Tiên mà nói, mới vừa rồi là thần kinh thác loạn nên nàng mới thừa nhận với Bích Cẩn là mình thích hấn, lần này Bích Cẩn không phạt nàng diện bích** chung thân mới là lạ.

** Diện:mặt, trước mặt, mặt ngoài.

Bích: vách tường bằng đá.

Diện bích là mặt nhìn vào vách đá để tu luyện

Thường nói Cửu niên diện bích: chín năm ngồi quay mặt vào vách đá để thiền định.

Ai ngờ Bích Cẩn Tiên thù thay đổi thái độ thường ngày vừa nhắc tới tiên nhân trên Thiên giới bộ mặt liền uy nghiêm, lời của nàng làm Thanh Dao thật giật mình, “Đi tìm hấn đi. Nếu là bội kiếm của hấn, hấn nhất định có thể đem hồn phách trả lại cho con. Con nha, không chỉ là mất hồn phách, sợ rằng còn mất tâm của mình.”

“Cô cô.” Mặt Thanh Dao đỏ lên.

Nàng lúc này mới ý thức được mình đang làm nũng Bích Cẩn, ba ngàn năm nay, đây là lần đầu tiên. Ngay cả bảy trăm năm trước khi nàng “chết” mẫu tử các nàng cũng chưa từng thân thiết như hiện tại. Bầu không khí này quá an bình, cũng quá kỳ quái, kỳ quái đến nỗi khiến lòng của nàng lo sợ bất an.

32. Q.2 - Chương 12: Chưa Từng Cầm Tay Ngắm Khói Mây (3)

Bên ngoài Ngự Thiên cung, Thanh Dao bị một thiên binh giữ cửa ngăn lại.

Một người trong đó mặt không thay đổi nói: “Tiên tử, Tướng quân của chúng ta không tiếp khách.”

“Không tiếp khách?” Thanh Dao nghĩ thầm, chẳng lẽ Thái Địch nói thật, hẳn vì ngăn cản người kia đến Tê Phương thánh cảnh nên bị trọng thương?

“Tại sao không tiếp khách, Tướng quân các người bị thương?”

“Nói bậy!” Một thiên binh khác lấp bắp cắt đứt lời nàng, “Thật lớn. Lớn mặt, Tướng quân của chúng ta, Tướng quân người rất khỏe! Người nào. Nói ngài ấy bị thương? Các người những tiểu tiên tử này thật đúng là rảnh rỗi đến mức meo ròi, mỗi ngày cũng chỉ biết nói bậy. Tướng quân của chúng ta rất tốt, rất tốt!” Sau đó lại bắt đầu nói trôi chảy nhưng vẻ mặt hẳn lại làm cho Thanh Dao bật cười.

Thiên binh nói chuyện lúc trước ghé vào bên tai hắn thấp giọng nói: “Tướng quân không bị thương? Ngài ấy rõ ràng.”

Thiên binh nói lấp trùng hẳn một cái, hắn lập tức ngậm miệng.

Thanh Dao nín cười, nàng cũng không muốn lãng phí thời gian ở chỗ này, vì vậy giờ Trấn Thiên Kiếm lên, hỏi: “Vậy bây giờ thì sao, hiện tại Tướng quân các người còn muốn gặp khách không?”

“Trấn Thiên Kiếm!” Thiên binh nói lấp lập tức không lấp bắp nữa rồi, nhìn chăm chăm Thanh Dao, chột vồ đầu, “Gặp, dĩ nhiên gặp. Tiên tử mời, ngài mời, ngài mau.”

Thanh Dao không khách khí chút nào đi vào đại môn Ngự Thiên cung.

Sau lưng truyền đến lời nói của thiên binh.

“Làm sao người để nàng tiến vào? Tướng quân đã nói, cho dù Thiên đế tới cũng không gặp a.”

“Thiên đế? Thiên đế là cái gì, người biết nàng là người nào không?”

“Chẳng lẽ là Thiên hậu?”

“Hậu cái đầu người! Người không nhìn thấy nàng cầm Trấn Thiên Kiếm của Tướng quân ta ư, Trấn Thiên Kiếm kia há là người bình thường có thể cầm được. Nàng là Tướng quân. Hắc hắc.”

“A —— thì ra là lời đồn đại gần đây đều là thật a, nàng chính là.”

Trong Ngự Thiên cung lớn như thế không có một bóng người, hoàn toàn yên tĩnh. Thanh Dao đi lòng vòng chung quanh, nhưng ngay cả bóng dáng Minh Thiệu cũng không thấy. Mặc dù nàng thích thanh tĩnh, nhưng Tê Phương thánh cảnh cũng là nơi tiên tử tinh linh tụ tập, không giống Ngự Thiên cung này.

Không thấy được Minh Thiệu, Thanh Dao lớn tiếng nói câu: “Ta biết ngài ở đây, nếu không ra ta đi.”

Quả nhiên, trong một gian phòng đối diện truyền đến thanh âm lười biếng của Minh Thiệu: “Vào đi.”

Thanh Dao đẩy cửa đi vào, Minh Thiệu đang nửa nằm trên giường, khóe môi nhếch lên nụ cười như có như không. Hắn liếc Thanh Dao một cái, “Thì ra là Thanh nhi nha.”

“Giả bộ cái gì, thật ra thì ngài đã sớm đoán được ta sẽ tới.”

“Đúng vậy, chỉ là ta không nghĩ đến nàng tới nhanh như vậy.” Minh Thiệu đứng lên, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu lên nửa gương mặt của hắn, anh tuần tuần lãng.

Nửa gương mặt không khỏi có cảm giác quen thuộc, khi nàng còn là Vị Hi vẫn thường nhìn thấy, khi đó hắn thường che nửa bên mặt.

Thấy hắn đi về phía mình, nàng lui về phía sau một bước, nghi ngờ hỏi: “Ngài không bị thương?”

“Ai nói ta bị thương?” Minh Thiệu lại đi về phía trước một bước, “Sao vậy, nàng lo lắng cho ta?”

Thanh Dao lui về phía sau một bước, quay mặt qua chỗ khác, mang theo một vẻ bối rối: “Bây bạ, ta không có.”

Câu “Bây bạ” này đem Minh Thiệu trấn trụ, hần cười ha ha: “Thanh nhi nha Thanh nhi, điểm này không giống nàng? Sẽ không phải là nàng bị yêu tinh gì đó nhập vào thân chứ?”

“Ngài mới bị yêu tinh nhập vào thân!” Thanh Dao đáp trả hần một câu.

Đúng là, kể từ khi nhìn thấy chuyện cũ ở đá Tam Sinh, nàng dường như có thể nhớ tới chút trí nhớ kiếp trước, thậm chí tính tình cũng không trong trẻo lạnh lùng cao ngạo giống như trước đây. Nhưng, những thứ này đều không phải là chuyện nàng có thể khống chế.

Sau khi khôi phục tỉnh táo, Thanh Dao đương nhiên sẽ không quên chuyện Minh Thiệu từng hoài nghi nàng tổn thương Sương Linh ở trên Thiên Ma Uyên, trong lòng nàng từ đầu đến cuối luôn có tảng trở ngại. Minh Thiệu không nói lời nào, nàng cũng không biết mình nên nói cái gì. Bọn họ cứ đứng như vậy, người nhìn ta ta nhìn người, nửa ngày không có người nào mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

Minh Thiệu khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, thấp giọng hỏi nàng: “Thanh nhi, nàng đến tìm ta là vì chuyện của cha nàng?”

“Ông ta không phải là cha ta!”

“Được rồi. Nàng đến tìm ta là vì chuyện của Dương Tuyền Đế quân?”

Thanh Dao lắc đầu một cái, đem Trấn Thiên Kiếm đưa cho Minh Thiệu: “Ngài biết, hồn phách của ta bị nhốt ở bên trong. Ngài có thể có cách gì?”

Minh Thiệu mỉm cười. Hần rút kiếm ra, hai bên thân kiếm sáng loáng, chia ra chiếu lên bóng dáng hần và Thanh Dao. Hần nhìn kiếm một lát, nhếch mày: “Cách thì có, chỉ là cần chút thời gian. Không bằng nàng lưu lại theo ta mấy ngày được không?”

Thanh Dao nghe vậy sắc mặt tối sầm lại, xoay người rời đi.

“Thanh nhi ——” Minh Thiệu từ phía sau kéo cánh tay phải của nàng, “Đừng đi được không?”

Ngữ khí của hần lập tức mềm xuống, tâm Thanh Dao cũng lập tức mềm nhũn ra.

Hần đã không phải là Tuyên Ly, nàng cũng không phải là Vị Hi. Nhưng nàng không muốn lừa gạt mình, nàng vẫn là không nhận được mà động tâm với hần.

“Ta thử giúp nàng đem hồn phách từ trong kiếm bức đi ra.”

Dứt lời, lòng bàn tay Minh Thiệu tụ một đạo bạch quang, từ từ rót vào trong Trấn Thiên Kiếm. Có lẽ ban đầu ý nguyện của Vị Hi quá mức cố chấp, cổ lực lượng kia rất nhanh đã bị đánh trở lại, như nước sông đập vào đê tất cả đều quay trở về trong cơ thể Minh Thiệu. Minh Thiệu không ngờ tới sẽ như vậy, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi.

“Minh Thiệu ——” Thanh Dao bị dọa sợ, “Ngài. Ngài gạt ta?”

“Xin lỗi, khiến nàng chê cười, ta không thể làm được.”

“Không phải ta nói chuyện này! Vừa rồi ngài còn nói không bị thương, là gạt ta !”

Đường đường là Chiến thần trên Thiên giới, sao có thể đến kiếm của mình cũng không khống chế được. Nếu như không phải là trước đó bị thương, mặc dù không thể bức hồn phách từ trong kiếm ra, cũng tuyệt đối sẽ không bị cản trở.

Minh Thiệu gượng cười: “Ai nói ta không bị thương?”

Thanh Dao bị hỏi khó. Đúng, Minh Thiệu không thừa nhận hần bị thương, nhưng phủ nhận vô dụng, là mấy thiên binh giữ cửa luôn miệng nói “Tướng quân của chúng ta rất tốt”. Nàng thấy Minh Thiệu vẫn là bộ mặt không đứng đắn như bình thường khi gặp nàng, cũng tưởng rằng hần không bị thương.

“Ngài không sao chứ?”

Minh Thiệu nhẹ nhàng đẩy Thanh Dao ra: “Không cần đỡ ta, ta không sao. Nếu như ngay cả bị thương như vậy cũng không chịu nổi, ta cũng không đáng giá để nàng thích.”

“Ai nói ta thích ngài?”

“Ừ. Ai cũng chưa từng nói, nhưng ta biết.” Hắn nắm tay Thanh Dao, ánh mắt vô cùng thâm tình, như ánh sao lấp lánh trong bầu trời đêm, chỉ cần một chút là có thể đem nàng hòa tan, “Thanh nhi nàng thích ta, bất luận kiếp trước hay là kiếp này, ta biết.”

33. Q.2 - Chương 13: Chưa Từng Cầm Tay Ngắm Khói Mây (4)

Minh Thiệu nhẹ nhàng đẩy Thanh Dao ra: “Không cần đỡ ta, ta không sao. Nếu như ngay cả bị thương như vậy cũng không chịu nổi, ta không đáng giá để nàng thích.”

“Ai nói ta thích ngài?”

“Ừ. Ai cũng chưa từng nói, nhưng ta biết.” Hắn nắm tay Thanh Dao, ánh mắt vô cùng thâm tình, như ánh sao lấp lánh trong bầu trời đêm, chỉ cần một chút là có thể đem nàng hòa tan, “Thanh nhi nàng thích ta, bất luận kiếp trước hay là kiếp này, ta biết.”

Đáy lòng Thanh Dao là một mảnh mềm mại, ngay cả khí lực tránh thoát hắn cũng không có. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, trong lúc đó giống như là có một cơn sóng biển vô hình, càng không ngừng sôi trào. Trong con người đen như bầu trời đêm của hắn có phản chiếu bóng dáng nàng, chỉ có vào giờ phút này, bọn họ mới là duy nhất trong mắt nhau. Kiếp trước cũng tốt, kiếp này cũng được, bất luận luân hồi mấy đời, bất luận nhớ lại cái gì, quên mất cái gì, có một số chuyện vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.

Không khí như vậy mập mờ vô cùng, đủ để đem hàn băng cứng rắn nhất trong ngày mùa đông hòa tan. Chỉ tiếc không kéo dài bao lâu, mọi chuyện đều bị cắt đứt.

“Tướng quân, Tướng quân.” Thiên binh nói lắp bắp gấp đẩy cửa ra, xông vào, “Đã xảy ra chuyện!”

“A. Cái đó. Ty chúc. Ty chúc thật sự chưa nhìn thấy. Không nhìn thấy.” Vừa đúng lúc bắt gặp một màn mập mờ này, hắn lập tức cúi đầu, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Minh Thiệu bắt đầu dĩ thủ tay, hỏi hắn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thiên binh nói lắp xèo xèo ô ô, ánh mắt vẫn nhìn trên người Thanh Dao, muốn mở miệng lại có chút khó xử. Thanh Dao vừa định tránh đi, một câu nói của Minh Thiệu làm nàng thật sự bị dọa sợ.

Minh Thiệu liếc nàng một cái, thản nhiên nói với thiên binh: “Không có gì đáng ngại, người nói đi, đây là Tướng quân phu nhân.”

Về mặt Thiên binh so với Thanh Dao cũng không tốt hơn bao nhiêu, thật lâu vẫn chưa phun ra một chữ. Chờ Minh Thiệu thúc giục hắn, hắn mới hé ra gương mặt khổ qua, “Tướng. Tướng quân, ty chúc quên những gì cần nói rồi.”

Thanh Dao thiếu chút nữa cười đau cả bụng, nghĩ thầm vị thiên binh này cũng thật là hài hước. Nhưng rất nhanh nàng không dám cười ra ngoài. Bởi vì ngoài cửa truyền đến một hồi thanh âm đánh nhau, còn có giọng nói nàng thấy quen thuộc.

“Người thật to gan, lại dám đến Thiên giới giường oai!”

“Ồ, Sương Linh tiên tử cũng quản nhiều việc a, lão nhân gia ngài còn chưa cùng Thiên tôn thành thân nha, còn chưa phải là chủ nhân của nơi này nha, ngài gấp cái gì.”

“Người. Người nói ai là lão nhân gia!”

“Lão nhân gia là nói người đó. Người lớn hơn ta chừng trăm tuổi nha, nếu ở phạm trần ta cũng có thể gọi người là bà nội.”

“Xú nha đầu, ta phải giết ngươi!”

“Bà nội bớt giận, cứ từ từ đánh, ngài cũng đừng mệt muốn chết.”

“Ngươi.”

Sau đó thanh âm binh khí lần lượt vang lên, chỉ chớp lát sau bùm một tiếng nổ, cửa sổ đánh gãy. Chỉ thấy một nữ tử áo lam cùng một nữ tử áo vàng song song nâng kiếm cầm tức nhìn đối phương, nếu không phải Minh Thiệu quát, sợ rằng các nàng nhất thời còn không dừng được.

“Hai người làm cái gì vậy? Sương Linh thân muội vừa mới khá hơn một chút, tại sao không ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

Sương Linh vừa thấy Minh Thiệu, lập tức chạy vào nhà vô cùng ủy khuất kêu khổ với hắn: “Minh Thiệu ca ca, huynh phải giúp ta dạy dỗ nàng ta cho thật tốt. Ta tới Ngự Thiên cung tìm huynh, ai ngờ đụng phải nàng ta ở cửa, ta.” Nói được một nửa, ánh mắt của nàng bay tới trên người Thanh Dao, lông mày lại nhíu, “Hả, tại sao là cô? Làm sao cô lại ở chỗ này?”

“Tướng quân. Ty chúc. Ty chúc nhớ ra rồi, chuyện ty chúc muốn bẩm báo là. Sương Linh tiên tử cùng Phi Yên linh chủ đánh nhau.” Thiên binh nói lấp vổ đầu, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

Nữ tử tiến vào cùng Sương Linh, chính là người từng đối đầu với nàng ta tại núi Côn Lôn, Tuyết Kiều.

Tuyết Kiều cười khanh khách, nói với thiên binh: “Đúng là chậm chạp, người ta cũng nhìn thấy, việc này còn cần ngươi nói sao!”

Thiên binh gãi gãi đầu, ảo não đi ra ngoài.

Sương Linh nhìn về phía Thanh Dao trong mắt tràn đầy dịch ý: “Minh Thiệu ca ca, làm sao huynh cùng nàng ở chung một chỗ, chẳng lẽ. Chẳng lẽ những lời đồn đãi kia đều là thật, huynh thật thích nàng?”

Minh Thiệu thần nhiên trả lời: “Những chuyện kia không phải lời đồn, là sự thật.”

“Hai người.” Lần này đến phiên Tuyết Kiều trợn mắt lú lờ.

Duy chỉ có Thanh Dao không nói một từ. Bích Cẩn để nàng buông tha cho cừu hận, đúng là nàng vẫn lựa chọn buông tha. Chỉ cần Dương Tuyền Đế quân không hề tới Tê Phương thánh cảnh tiếp tục quấy rầy các nàng, ân oán ba ngàn năm, sẽ để cho nó theo gió phai đi. Chờ Cẩn Dật và Sương Linh thành hôn, có lẽ mọi chuyện sẽ tốt hơn. Trong lòng nàng có chút ngọt ngào.

Nàng hỏi Tuyết Kiều: “Ngươi tới đây tìm ta?”

Tuyết Kiều gật đầu một cái, nàng hung hăng trợn mắt nhìn Sương Linh, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ngươi đi một lúc thì người kia đã tới, sau đó.”

“Sau đó cái gì?” Tâm Thanh Dao thót lên tới cổ họng, “Phong Ngâm thảo? Thần ca ca huynh ấy.” Lời còn chưa dứt nàng lập nhắc váy chạy như điên ra ngoài, không chút nào để ý tới Tuyết Kiều và Minh Thiệu ở phía sau gọi tên nàng.

Tuyết Kiều vội vàng đi theo: “Thanh nhi ngươi chờ ta một chút, Ngao Thần không sao, gặp chuyện không may chính là cô cô. Cô cô không thấy người đâu.”

Minh Thiệu không lập tức đuổi theo, ở trong lòng hắn lặng lẽ lặp lại cái tên này — Ngao Thần. Một loại cảm giác kỳ quái không nói ra được xông lên đầu. Hắn biết đại thái tử Ngao Thần ở Tây Hải đối với Thanh Dao mà nói rất quan trọng, thậm chí so với mình còn quan trọng hơn. Nhưng hắn lại đoán không ra, Ngao Thần đối với Thanh Dao đến tột cùng là có ý nghĩ như thế nào, chỉ là ân nhân, hay là một tầng quan hệ sâu hơn.

“Minh Thiệu ca ca, huynh làm sao vậy?”

“Không có gì, Sương Linh thân thể muội còn chưa hoàn toàn khỏe mạnh, về Thanh Yêu Sơn trước đi.”

“Nhưng là ta có việc tìm huynh, Thiên đế ngài ấy.”

“Có chuyện gì chờ ta trở lại rồi hãy nói.” Minh Thiệu cắt đứt lời nàng. Nhưng là hắn mới vừa bước ra cửa phòng, lại thấy thần quan bên cạnh Thiên đế đáp mây bay đến.

“Tướng quân xin dừng bước, ” Thần quan đáp xuống bên cạnh hắn, nghiêm túc nói, “Thiên đế có chỉ, lệnh Tướng quân lập tức chỉ huy đến Ma giới, lùng bắt Phong Thần Trọng Minh Tinh quân.”

34. Q.2 - Chương 14: Chưa Từng Cầm Tay Ngắm Khói Mây (5)

Mi gian Minh Thiệu như trên mặt nước tĩnh lặng chợt tạo nên gợn sóng, nhưng hắn vẫn lạnh nhạt nói ra nghi ngờ trong lòng: “Chuyện gì xảy ra?”

“Phong Thần phạm phải điều cấm trong Thiên quy, tự mình cùng công chúa La Ca Ma giới se duyên.”

“Chuyện này xảy ra lúc nào?”

“Ở trước đây không lâu. Aiz, xem ra Phong Thần lần này khó chạy thoát kiếp số.”

Minh Thiệu không nói gì. Quan hệ giữa hắn và Phong Thần rất tốt, Phong Thần làm ra chuyện như vậy hắn tuyệt đối không cảm thấy kỳ quái. Việc quan trọng trước mắt là muốn nghĩ ra được cách vẹn toàn đôi bên. Hắn đang suy nghĩ, lời nói sau của Thần quan mới làm hắn thực sự giật mình.

“Chuyện Phong Thần không tính là cấp bách, cho nên Thiên đế phái ra mười vạn thiên binh theo Tướng quân đánh dẹp Ma giới, thật ra thì có nguyên do khác. Không biết Tướng quân còn nhớ bảy trăm năm trước, Phù Vân linh chủ ở Tê Phương thánh cảnh của Bồng Lai cùng đại thái tử ở Tây Hải đuổi thần thú Chúc Âm vào vực Quỷ thần hay không. Bảy trăm năm tới Chúc Âm vẫn mai danh ẩn tích, ai ngờ lúc Hữu Thánh Chân Quân đi Ma giới dò thăm tin tức Phong Thần, phát hiện Chúc Âm bị Ma Quân thu phục.”

“Hữu Thánh Chân Quân bị Chúc Âm đả thương, thiếu chút nữa mất mạng. Ma Quân cực kỳ phách lối, nói là giữ lại tính mạng của hắn gửi cho Thiên đế một lời nhắn, hôm nay hắn có thể thu dùng thần thú Thiên giới, ngày mai có thể đem trọn Thiên giới bỏ vào trong túi. Thiên đế sau khi nghe được rất tức giận, lệnh cho Tướng quân lần này ắt phải hoàn toàn san bằng Ma giới.”

Minh Thiệu lạnh nhạt phun ra một câu nói: “Chúc Âm sao? Bản thân ta lại muốn nó.”

Hắn và Thanh Dao mới vừa hóa giải hiềm khích, nếu có thể bắt Chúc Âm đả thương nàng năm đó, đối với nàng mà nói nhất định là một phần lễ vật tốt nhất. Nghĩ tới đây, trong mắt hắn thoáng qua một nụ cười.

“Phiền toái Tiên quân trở về bẩm báo cho Thiên đế, hiện tại Minh Thiệu có chuyện quan trọng chưa xử lý, sau đó sẽ lập tức lĩnh chỉ dẫn binh.”

“Tướng quân chậm đã.” Thần quan gọi hắn lại, nghiêm túc nói, “Chuyện này vô cùng cấp bách, Thiên đế mời Tướng quân lập tức tới Hoa Thiên điện diện kiến, không được chậm trễ. Tướng quân có chuyện gì gấp, tại hạ có thể làm thay.”

Không ngờ gấp gáp như vậy, xem ra lần này Thiên đế ắt hẳn muốn cùng Phá Thiên tính nợ. Trong lòng Minh Thiệu còn nhớ đến Thanh Dao, vốn định trước đi đến Tê Phương thánh cảnh xem thử, nhưng có Dao Cơ cùng Thiên hậu che chở, nàng cũng không thể xảy ra chuyện gì. Chờ hắn thu thập Chúc Âm rồi đi gặp nàng, còn có thể cho nàng một niềm vui bất ngờ.

“Không cần, nếu đã là chuyện vô cùng cấp bách, ta đây phải đến ngay Hoa Thiên điện.”

“Tướng quân mời.”

Minh Thiệu gật đầu, xoay người cùng Thần quan bay thẳng đến Hoa Thiên điện. Chẳng qua là hắn không nghĩ đến, bỏ lỡ mất lần này, thiếu chút nữa là mãi mãi để vuột mất.

Thanh Dao thuận gió bay ra khỏi Nam Thiên môn mây mù lượn quanh, nỗi nhớ nhà tựa như tên, hận không thể lập tức đứng ngay ở Tê Phương thánh cảnh. Tuyệt Kiều nói không phải là Ngao Thần xảy ra chuyện, mà là Bích Cẩn, đây quả thật là ở ngoài dự liệu của nàng. Bích Cẩn lúc ấy trăm phương ngàn kế khuyên

nàng rời đi, thậm chí không tiếc đáp ứng để cho nàng qua lại với Minh Thiệu, có phải dường như đoán được mình sẽ xảy ra chuyện hay không?

Đang lúc Thanh Dao tâm phiền ý loạn, một trận cuồng phong thổi qua, trước mắt nàng mờ nhạt, bị buộc ngừng lại.

“Tiên tử, chúng ta lại gặp mặt.” Thanh âm ôn nhuận như nước chảy vào đầm, cảm giác dễ nghe khó có thể diễn tả.

Dương Tuyền Đế quân bị mười thần tiên vây quanh, dưới sự bình tĩnh là có thâm ý khác.

Sắc mặt Thanh Dao như vùng đất hàn băng, đi thẳng vào vấn đề: “Đến tột cùng là ngài muốn như thế nào? Muốn cùng ta làm giao dịch, dùng cô cô ta trao đổi Thanh Nữ sao? Để cho ngài thất vọng, Thanh Nữ căn bản không ở Tê Phương thánh cảnh, tốt nhất là ngài thả cô cô ta, nếu không ta sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Lời này của Tiên tử là có ý gì?” Dương Tuyền Đế quân không hiểu ra sao, “Ta không biết Bích Cẩn nàng đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện này cùng ta không liên quan. Hôm nay ta đặc biệt đến đây tìm Tiên tử, hi vọng cô bỏ qua cho nữ nhi của ta.”

Thanh Dao cười lạnh: “Nữ nhi bảo bối của ngài hiện tại đang ở Ngự Thiên cung, vui vẻ, rất tốt.”

“Không phải là ta có ý này, ta tới tìm cô, là muốn cô không nên dây dưa với Cẩn Dật nữa. Chỉ sợ cô còn chưa biết, Cẩn Dật vì cô đã huyền não cùng Thiên đế trở mặt, Thiên đế bắt đắc dĩ mới sớm tiến hành hôn sự của hắn và Sương nhi. Năm đó thật sự là ta có lỗi với Bích Cẩn, nhưng Sương nhi là vô tội, nàng đối với Cẩn Dật là tình cảm sâu đậm, tuyệt đối không chịu được nỗi thống khổ bị vứt bỏ. Tiên tử nếu còn có một tia trắc ẩn, xin bỏ qua cho nữ nhi.”

Nghe hắn nói như vậy, không biết cảm giác mãn nguyện trong lòng Thanh Dao từ đâu tới. Nàng lên tiếng châm chọc: “Hừ, nữ nhi bảo bối của ngài không chịu được nỗi thống khổ bị vứt bỏ, cô cô ta là có thể chịu đựng nổi? Năm đó ngài làm ra chuyện như vậy, nên nghĩ đến báo ứng sẽ rơi vào người nữ nhi của mình.”

“Nói như vậy, Tiên tử cố ý làm như thế?”

“Đúng thì sao, không phải là thì thế nào? Ta làm cái gì còn không phiền tới ngài để ý?”

“Kính xin Tiên tử giọng cao đánh khẽ, chỉ cần cô đáp ứng, ta nguyện ý ở trước mặt Bích Cẩn lấy cái chết tạ tội.”

“Tốt, chỉ cần ngài thả cô cô ta trước, về phần ngài có chết hay không, chúng ta đều không quản.”

Bầu không khí căng thẳng, Dương Tuyền Đế quân có chút bất đắc dĩ. Một đám thần tiên phía sau hắn đã không nín được tức giận, “Đế quân, không cần nhiều lời với nàng, nếu nàng dám khi dễ Thiên tôn phi tử, chúng ta sẽ đập bằng Tê Phương thánh cảnh.”

“Các người dám!” Tóc đen Thanh Dao tung bay, cơn thịnh nộ bao phủ quanh thân.

Dương Tuyền Đế quân nhàn nhạt mở miệng: “Nếu tiên tử cố ý như thế, Dương Tuyền không thể làm gì khác hơn là đắc tội.”

Mấy đạo quang ảnh trắng bạc xanh đen thoáng qua, thanh âm binh khí lần lượt thay đổi vang lên, mây mù bắt đầu xuất hiện, hỗn độn mịt mờ. Đợi đến mây khói tản ra, ồn ào ban đầu sớm bị yên lặng thay thế, không nhìn ra bất kỳ dấu vết đánh nhau nào.

Tuyết Kiều một đường đuổi theo, nhưng ngay cả bóng dáng Thanh Dao cũng không nhìn thấy, trong lòng buồn bực. Nàng tu hành mặc dù kém hơn Thanh Dao, nhưng không đến nỗi sẽ rút ở phía sau xa như vậy, nàng có loại dự cảm xấu. Cho đến khi nàng chạy về Tê Phương thánh cảnh, loại dự cảm sợ hãi này biến thành thực tế, thật sâu bao vây nàng.

“Cái gì, Thanh nhi còn chưa trở lại? Có phải cả tâm tư người đều đặt vào Phong Ngâm thảo nên mới sơ sót hay không, Thanh nhi rõ ràng rời khỏi Thiên giới trước ta.” Nghe Song Thành nói Thanh Dao còn chưa trở lại, giọng Tuyết Kiều càng ngày càng gấp.

Song Thành lắc đầu một cái: “Thanh nhi một lòng tưởng nhớ cô cô cùng Ngao Thần thái tử, nàng nếu trở lại, nhất định sẽ đến Phi Thiên Phong.”

“Nói như vậy không chỉ có cô cô mất tích, ngay cả Thanh nhi cũng không thấy. Không được, ta phải đi tìm Minh Thiệu Tướng quân, để cho hắn giúp một tay.”

“Trở lại!” Song Thành kéo nàng, ” Chuyện cô cô và Thanh nhi mất tích vẫn không thể để lộ, nếu để cho người kia biết, chúng ta sẽ không bảo vệ được Phong Ngâm thảo. Như vậy đi, bây giờ người lặng lẽ đi Thiên cung một chuyến, tìm Thiên hậu ra mặt. Ta để Tư U đi Vu Sơn mời Dao Cơ đến, nàng sẽ có biện pháp.”

“Ừ, cũng là người nghĩ chu đáo, ta đây phải đi. Song Thành người cần phải coi chừng Phong Ngâm thảo, nếu Ngao Thần thái tử xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ không còn mặt mũi nào gặp Thanh nhi.”

“Biết, người mau đi đi.”

Trong Hoa Thiên điện, phi lương đài các, cao lớn lộng lẫy, không khỏi lộ ra hơi thở uy nghiêm thuộc về nhà đế vương. Minh Thiệu không thích loại không khí quá mức trang nghiêm này, cho nên nhận ý chỉ của Thiên đế xong hắn liền vội vã rời đi. Ở cửa cung điện hắn đụng phải Dương Tuyền Đế quân, cùng với Dực Thánh Chân quân chờ một đám thần tiên.

“Tướng quân vội vã là muốn đi đâu?”

Minh Thiệu gật đầu: “Thừa lệnh ý chỉ Thiên đế, chỉ huy tiến Ma giới.”

“Tướng quân thân là Chiến thần, quả thật cực khổ.” Dực Thánh Chân quân mở miệng cười, “Nếu không phải sắp tới hôn lễ Thiên tôn, Tướng quân cùng Thiên tôn liên thủ, đừng nói là một Ma Quân, cho dù hơn một cũng không sợ.”

Dương Tuyền Đế quân vỗ vỗ bả vai Minh Thiệu, nói: “Bảo trọng, hi vọng ngài sớm ngày khai hoàn, có thể kịp hôn lễ của Sương nhi cùng Cẩn Dật Thiên tôn.”

“Đa tạ Đế quân, nếu như không có chuyện gì, Minh Thiệu cáo từ trước.”

Nhìn bộ dạng Dương Tuyền Đế quân dường như một chút cũng không thèm để ý đến ngày hôm qua bọn họ đã từng giao thủ, Minh Thiệu lúc này mới bớt phiền muộn.

Hôm qua vì ngăn cản Dương Tuyền Đế quân đến Tê Phương thánh cảnh, bọn họ lập được đánh cuộc, ở bên ngoài Nam Thiên môn đánh một cuộc. Dương Tuyền Đế quân thua trên tay hắn, vì vậy đáp ứng hắn trừ phi tìm được chứng cứ chứng minh Thanh Nữ đúng là ở trong tay Bích Cẩn, nếu không tuyệt đối không đến Tê Phương thánh cảnh sinh sự. Hắn và Dương Tuyền Đế quân cũng vừa là thầy vừa là bạn, Dương Tuyền Đế quân là người như thế nào hắn biết rõ, nếu đáp ứng tuyệt đối đối sẽ không nuốt lời.

Tuyệt Kiều trước khi rời đi từng nói không thấy Bích Cẩn Tiên thù, xem ra chuyện này có điều kỳ lạ. Đầu tiên là Thanh Nữ, sau là Bích Cẩn, các nàng đều không phải là tiểu tiên vô danh, theo lý thuyết không thể nào dễ dàng bị chế phục, hắn không có lý do không nghi ngờ, chuyện này cùng Ma Quân có liên quan.

Mới đi mấy bước, Minh Thiệu chợt quay đầu lại, nhìn bóng lưng nhóm người Dương Tuyền Đế quân đi xa hắn có một trận hoảng hốt không rõ từ đâu tới. Chẳng biết tại sao hắn cảm giác được Thanh Dao ở gần đây, mới vừa rồi cùng Dương Tuyền Đế quân gặp thoáng qua thì loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt. Có lẽ đây chỉ là cảm giác của hắn thôi, Dương Tuyền Đế quân dù sao cũng là cha ruột của Thanh Dao, có loại cảm giác này cũng không kỳ quái.

Minh Thiệu cảm Trần Thiên Kiếm, suy nghĩ vạn điều.

Đợi đến khi Minh Thiệu đi xa, Dương Tuyền Đế quân từ trong tay áo lấy ra một chiếc gương hai mặt kính lớn bằng bàn tay, thở dài nói: “Tiên tử đừng lãng phí khí lực, ở trong kính Cẩn Khôn cùng vạn vật ngăn cách, Minh Thiệu Tướng quân không cảm giác được sự tồn tại của cô. Dù cô có vùng vẫy nữa cũng chỉ uống công, hao tổn linh lực của mình mà thôi.”

35. Q.2 - Chương 15: Còn Đợi Trời Xanh Gửi Tương Tư (1)

Trong kính Càn Khôn là bóng tối bao trùm, Thanh Dao bị trói buộc ở trên đài cao chính giữa, không thể động đậy. Vậy mà u tối hơn chính là sự tuyệt vọng của nàng. Nàng không nghĩ rằng kết quả sẽ là như thế, rõ ràng nàng nghe lời khuyên của Bích Cẩn quyết định buông tha cho việc báo thù, tại sao hắn vẫn không chịu buông tha các nàng.

Nơi này không có mặt trời mặt trăng, không có ngày đêm, chỉ có bóng tối vô tận. Thanh Dao không biết nàng ở chỗ này đợi bao lâu, từ lúc vừa bị Càn Khôn hút vào ban đầu còn liều mạng vùng vẫy càng về sau tâm lạnh như tro tàn, so với việc nàng ngủ say bảy trăm năm còn dài hơn, giống như bên ngoài là một ngày, trong kính đã ngàn năm. Hiện tại một chút khí lực nàng cũng không có, suy yếu giống như trẻ con mới sinh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ánh mặt trời đột nhiên chiếu vào, hai mắt của nàng đau nhói. Nàng quay mặt qua chỗ khác, nhất thời vẫn không thể thích ứng ánh sáng bình thường lúc này. Chờ cảnh tượng trước mắt dần dần rõ ràng, Thanh Dao mới phát hiện mình ở trong một cái sân hoa và cây cảnh sum suê, có vài điểm giống như hậu viện Vi Lan Các của Bích Cẩn.

“Tiên tử, đắc tội.” Thanh âm bình thản như nước của Dương Tuyền Đế quân ngay bên cạnh Thanh Dao.

Thanh Dao lười ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Tốt nhất ngài nên giết ta.”

“Ta sẽ không giết cô, chờ Cẩn Dật cùng Sương nhi thành thân, sau đó ta liền thả cô ra ngoài.”

“Cô cô ta đâu, ngài nhốt cô cô ở đâu?”

“Ta không biết cô đang nói gì, chuyện Bích Cẩn mất tích cùng ta không liên quan.”

“Cùng ngài không liên quan? Hừ, ngài đi qua Tê Phương thánh cảnh, ngài vừa rời đi thì cô cô mất tích, ngài dám nói chuyện này cùng ngài không liên quan?”

“Bất kể cô tin hay không, hôm nay đúng là ta đi qua Tê Phương thánh cảnh, nhưng mục đích của ta là tìm cô, không phải là Bích Cẩn.”

Cả người Thanh Dao vô lực, nàng không muốn nói thêm gì nữa, “Thả ta, hoặc là giết ta.”

“Nơi này là nơi ở trước đây của ta, trước tiên cô cứ ở chỗ này nghỉ ngơi mấy ngày, ta sẽ đúng hẹn thả cô ra ngoài.”

Trước khi rời đi Dương Tuyền Đế quân phát tay, ánh xanh bốn phía lóe lên, ngưng kết ra một tầng kết giới vô hình.

Mấy lần Thanh Dao cố gắng chạy trốn đều bị kết giới này cản lại, mà nàng cũng bởi vì hao tổn quá lớn, ngay cả khí lực đứng yên cũng không có. Tựa vào trên đất lạnh như băng, nàng nhắm mắt lại, lòng như dao cắt.

Nghe được Dương Tuyền Đế quân nói nơi này đã từng là chỗ ở của hắn, Thanh Dao dường như có thể khẳng định, Bích Cẩn quả nhiên còn yêu hắn, bằng không cô cô sẽ không bố trí Vi Lan Các giống như nơi này. Có lẽ ở chỗ này, bọn họ đã từng có một đoạn hồi ức ngọt ngào. Cũng chỉ là hồi ức.

Ánh mặt trời rơi trên hoa cỏ trong sân, chiếu loang lổ trên đất. Bởi vì gió lên, tơ liễu như hoa tuyết bay lên đầy trời, như suy nghĩ nhấp nhô lên xuống. Thời gian như nước chảy nhỏ giọt, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Thanh Dao nghiêng người tựa trên cây khô, ánh mắt hơi nhắm. Dao Cơ từng nói, đối với thần tiên mà nói thời gian thật không coi vào đâu, một trăm năm, một ngàn năm, cũng chỉ là trong chớp mắt. Nàng lặng lẽ chờ, lúc nào thì đoạn thời gian trôi nhanh trong chớp mắt thuộc về nàng.

Một cái bóng dần dần bị kéo dài, chặn lại ánh sáng rơi trên người Thanh Dao, mang theo mùi thơm nhàn nhạt. Thanh Dao tưởng rằng mình đang nằm mơ, nàng mở mắt, phụ nhân hoa phục kim châm đang cùng nàng mặt đối mặt, ánh mắt phức tạp, lại mang theo ưu sầu vô hạn. Phụ nhân thở dài một tiếng, “Đứa nhỏ, con chịu khổ.”

“Người là Thiên hậu?” Thanh Dao hỏi nàng.

Phụ nhân mặc hoa phục gật đầu một cái.

Dường như ở trong một khắc đó Thanh Dao tràn đầy sức sống, nàng quỳ xuống: “Thiên hậu, giúp con ra ngoài, cầu xin người, con muốn đi tìm cô cô, cô cô không thấy”

“Ta cũng biết.” Thiên hậu sờ sờ đầu nàng, thấp giọng nói, “Tuyệt Kiều cũng nói với ta, ta sẽ giúp con tìm được Bích Cẩn, nhưng hiện tại ta không thể thả con ra ngoài.”

Thanh Dao ngẩn ra, hi vọng bùng cháy lúc trước lại lần nữa tan thành mây khói.

“Cẩn Dật đứa nhỏ này tính khí bướng bỉnh, vì con mà nó và Thiên đế cãi nhau nhiều lần, kiên quyết không chịu cưới Sương nhi. Ta cùng Thiên đế mặc dù là phu thê, nhưng hấn mới là chúa tể chân chính của Lục giới, hấn quyết định chuyện gì ai cũng không thể thay đổi, ngay cả ta cũng không được. Hấn muốn Cẩn Dật cưới Sương nhi, chính phi của Cẩn Dật cũng chỉ có thể là Sương nhi, con hiểu không, đứa nhỏ.”

“Ta cũng muốn giúp con, nhưng ta không thể để cho bất kỳ điều gì phát sinh. Con yên tâm đi, Bích Cẩn là đệ tử mà tỷ tỷ ta thương yêu nhất, ta sẽ không để cho nàng lại gặp khổ nạn lần nữa.”

Thanh Dao trầm mặc, giờ phút này lòng của nàng giống như sóng nước đầm Ngọc Bích ban đêm, không có một chút nhiệt độ, cho đến khi thân hoa phục kia biến mất khỏi tầm mắt của nàng, nàng vẫn như pho tượng ngồi liệt trên mặt đất.

Tơ liễu bay xuống mái tóc nàng, cùng với mái tóc đen tương xứng, đen trắng rõ ràng.

Thanh Dao cứ ngồi lẳng lẳng ngẩn người như vậy, cho đến khi nam nhân áo đen không biết từ chỗ nào xuất hiện. Nàng mới ngẩng đầu nhìn hấn một cái, lạnh lùng cười một tiếng, một chút kinh ngạc cũng không có, giống như nàng đã sớm đoán được hấn sẽ đến.

“Hiện tại cô đã thấy rõ? Ngay cả Thiên hậu từ bi đến Như Lai phật tổ Tây Thiên cũng kính nể ba phần cũng không chịu giúp cô, cô còn có thể trông cậy vào ai? Minh Thiệu sao?”

“Đây không phải là chuyện mà một Ma Quân như người phải quan tâm. Nếu như người tới giết ta, vậy thì ra tay đi.”

Phá Thiên cười ha ha: “Nếu thật sự ta muốn giết cô, cô cho rằng cô có thể sống đến bây giờ? Ta là tới giúp cô.”

“Giúp ta? A, ta không nghe lắm chứ, có phải người đập đầu vào đâu rồi?”

Đối với chê cười của Thanh Dao, Ma Quân không thêm quan tâm chút nào, tay hấn nhẹ nhàng vung lên, trong khoảng không xuất hiện một vòng sáng, giống như gương phản chiếu mọi chuyện bên ngoài.

“Mẫu thân của cô bị giam ở nơi âm u nhất, còn bọn họ đang hưởng thụ hạnh phúc không nên có, chẳng lẽ cô không hận sao?” Giọng tà mị thấu xương ba phần, dần dần gợi lên hận ý chôn giấu ở đáy lòng Thanh Dao.

Ở bên trong vòng sáng, Sương Linh mặc hỉ phục đỏ thắm, cười nói tự nhiên, đôi mắt đẹp ẩn tình, lộ ra hạnh phúc cùng ngọt ngào không gì sánh kịp. Thanh Nữ dựa trong ngực Dương Tuyền Đế quân, cùng trượng phu liếc mắt nhìn nhau, đồng thời quay đầu lại, mỉm cười nhìn nữ nhi sắp xuất giá. Hạnh phúc lớn nhất thế gian hẳn là như vậy.

Cảnh vật đung đưa, mọi chuyện vừa rồi đều biến mất, giờ phút này xuất hiện ở trước mặt Thanh Dao chính là một sơn động âm u, khắp người đầy máu nằm ở bên trong chính là mẫu thân Bích Cẩn Tiên thù nàng luôn luôn nghĩ đến.

Hai khung cảnh qua lại xen kẽ nhau, đung đưa, chợt hiện trước mắt. Bất tri bất giác móng tay thật dài đã cắm sâu vào bàn tay đầy huyết nhục, nhưng Thanh Dao hoàn toàn không biết, trong mắt của nàng có ngọn lửa như có như không đang bùng bùng, một dấu vết màu đỏ như hoa mai ở mi tâm của nàng càng ngày càng rõ ràng.

“Nhìn thấy không, Dương Tuyền Đế quân nói Thanh Nữ mất tích, đều là giả, hấn chỉ là muốn tìm cơ để giành Phong Ngâm thảo của cô thôi. Cả nhà bọn họ ba người hạnh phúc cỡ nào, cô cùng mẫu thân của cô chỉ có thể rơi vào bóng tối cùng thống khổ. Trừ ta ra không có người nào có thể giúp cô, bọn họ đều chờ

đội xem chuyện cười. Cô muốn báo thù, cô muốn giết Dương Tuyền Đế quân, giết Thanh Nữ, giết Sương Linh.”

“Báo thù? Ta muốn báo thù, ta muốn giết bọn họ?” Ánh mắt Thanh Dao dần dần mơ hồ.

“Đúng vậy, bọn họ đáng chết, giết bọn họ.”

Từng chữ từng câu chậm rãi từ trong miệng Phá Thiên phun ra, hần cười đem một thanh kiếm đưa cho Thanh Dao: “Vị Hi, còn nhớ rõ thanh kiếm này không? Đây là Lưu Vũ Kiếm của nàng, nàng đã từng dùng nó chĩa vào người ta. Hiện tại, mang theo nó tới tìm kẻ thù của nàng đi, giết bọn họ!”

Dấu đỏ ở mi tâm Thanh Dao càng ngày càng sâu, nàng như tượng gỗ nhận lấy kiếm Phá Thiên đưa tới, hận ý hoàn toàn bao trùm tâm trí nàng. Phá Thiên vung tay lên, kết giới rách như trang giấy, trong nháy mắt giống như chung quanh bay theo gió mở ra. Thanh Dao cầm Lưu Vũ Kiếm ngửa phong bay lên, đảo mắt liền biến mất ở phía chân trời.

“Vị Hi, nàng là Vị Hi của ta, nàng sẽ không làm ta thất vọng, đúng không?” Phá Thiên hài lòng cười, chậm rãi thưởng thức ván cờ hần tử mĩ sắp đặt, chờ đợi trò vui bắt đầu.

36. Q.2 - Chương 16: Còn Đội Trời Xanh Gửi Tương Tư (2)

Trong Ngọc Khuyết Tiên cung một mảnh xanh vàng rực rỡ, tiếng nói vui vẻ nhẹ nhàng, ngay cả trong không khí cũng đầy tràn vui mừng. Vách tường cùng cột nhà được điểm các loại châu báu, cực kỳ chói mắt, ánh sáng lung linh. Các cung nữ dùng vân hà cùng cầu vồng dệt thành sa y hoa mỹ, qua lại không ngớt ở đình đài lầu các.

Các thần tiên tới trước tham gia hôn lễ của Thiên tôn ăn uống linh đình, trò chuyện với nhau thật vui. Ở trong mắt bọn họ, Cẩn Dật Thiên tôn cùng Sương Linh tiên tử Thiên giới đệ nhất mỹ nữ là một đôi uyên ương trong Lục giới, giống như từ khi sinh ra bọn họ đã dành cho nhau. Về phần lời đồn đại giữa Thiên tôn cùng một vị tiên tử không biết tên cũng chỉ có thể là chuyện phiếm nhảm chán của các thần tiên trong lúc rảnh rỗi, đương nhiên chỉ là chuyện cười thôi.

Thiên đế và Thiên hậu ngồi ở vị trí cao nhất ở Ngọc Khuyết Tiên cung, nội tâm vui sướng cùng thỏa mãn hoàn toàn lộ ra ở trên mặt. Bên trái bọn họ là Thừa Nguyên điện hạ cùng mẫu phi Vũ Thần của Cẩn Dật, phía bên phải là phu thê Dương Tuyền Đế quân cùng Thanh Nữ. Làm thông gia với Thiên đế, thân phận Dương Tuyền Đế quân cùng Thanh Nữ tự nhiên cũng hết sức tôn quý, ngay cả Tây Vương Mẫu, Thái Thượng Lão Quân cùng với Thượng Nguyên phu nhân bối phận rất cao trên Thiên giới cũng chỉ là ngồi song song đối diện bọn họ.

Trong bầu không khí hòa thuận vui vẻ như vậy, không có ai phát hiện trong nụ cười của Thiên hậu cất giấu một tia lo lắng không dễ dàng phát giác.

Giờ lành vừa đến, Tiên quan chủ trì hôn lễ cao giọng tuyên bố: “Cẩn Dật Thiên tôn đến ——”

Ngọc Khuyết Tiên cung lúc đầu cực kỳ náo nhiệt lập tức yên lặng. Chỉ thấy một chiếc long xa hoa lệ trên đỉnh có chín con rồng vàng từ đám mây chạy như bay tới, đáp xuống cửa cung điện. Hai vị cung nữ mặc y phục rực rỡ nhẹ nhàng hành lễ, nhắc rèm gấm lên, lại thanh thúy nói: “Cung nghênh Thiên tôn điện hạ.”

“Cung nghênh Thiên tôn điện hạ!” Trong đại điện vọng lại thanh âm của Thần Quân và các tiên nữ.

Cẩn Dật Thiên tôn như tượng gỗ từ long xa đi ra ngoài, sắc mặt bất đắc dĩ, không có chút vẻ mặt vui mừng nào, vẻ mặt này cùng với hoa phục dùng vân hà rực rỡ nhất dệt thành gấm vóc một chút cũng không tương xứng. Khi Tiên quan lần thứ ba cao giọng tuyên bố “Cẩn Dật Thiên tôn đến” sau đó hần mới bất đắc dĩ bước vào đại môn của cung điện. Ngay sau đó trên đại điện là những lời chúc liên tiếp dành cho Thiên tôn, náo nhiệt vô cùng.

Mới một lát sau, không biết vị tiên tử nào nói “Xe phượng của Thiên phi đến”. Nhất thời, ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về đại môn.

Hai con Phượng Hoàng cao giọng kêu to, bay ở phía trước, sau đó theo sát là bảy con Phượng Hoàng tô điểm cho xe. Bốn phía là tường vân bao quanh, hơn mười thị tỷ bay ở phía sau phượng giá, ngọc bội leng keng, mùi thơm vương vất, đẹp đẽ giống như tranh vẽ. Thấy nhóm chúng tiên như si như say.

Thiên đế hài lòng vuốt vuốt râu, nghiêng đầu nói với Cẩn Dật: “Dật nhi, còn không mau đi đón Sương nhi vào điện.”

“Thiên đế.”

“Còn không mau đi!”

Lời này vừa nói ra, Cẩn Dật giống như bị cái gì khống chế, trên mặt là tia không cam lòng, nhưng lại không thể không theo lời của Thiên đế từng bước một đi tới cửa điện. Các tiên nữ không hẹn mà cùng khom lưng hành lễ, cùng nói “Chúc mừng Thiên tôn”.

Trong xe phượng Sương Linh thẹn thùng vô cùng, vừa mong đợi vừa có chút khẩn trương chờ Cẩn Dật vén rèm lên. Nhưng qua một hồi lâu, Cẩn Dật vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, giữa hai hàng lông mày ngưng tụ buồn bã thật sâu. Trên đại điện, chúng tiên người nhìn ta ta nhìn người, đối với do dự của Cẩn Dật lại không thể hiểu ra sao.

“Ha ha ha, tôn nhi của ta cười nữ tử đẹp nhất Thiên giới, nhất định là quá mức cao hứng.” Thiên đế cố gắng xoa dịu bầu không khí, “Dật nhi, mau đỡ Sương nhi ra ngoài a.”

Thiên đế vừa mới dứt lời, Cẩn Dật liền không tự chủ được bước một bước về phía trước, vén màn che. Cách khăn voan tơ tằm màu đỏ, Sương Linh sóng mắt lưu chuyển, nhìn về phía Cẩn Dật trong mắt tràn đầy thẹn thùng.

“Chúc mừng Thiên tôn, chúc mừng Thiên tôn.”

Trong tiếng hoan hô của chúng tiên, Cẩn Dật kéo tay Sương Linh từ cửa điện đi thẳng vào. Hai người mặc hỉ phục dùng gấm vóc giống nhau dệt thành, phía trên thêu tường long cùng thụy phượng, vô luận là nhìn từ góc độ nào hai người vẫn xứng đôi như vậy.

(tường và thụy đều mang nghĩa tốt lành, may mắn)

Tiên nhạc vang lên, tiên nữ bắt đầu ở trên đại điện khiêu vũ trên không trung, vừa nhảy vừa tung hoa tươi rực rỡ ra bốn phía. Cánh hoa rơi vào trên đầu, trên người Cẩn Dật và Sương Linh, lưu lại hương thơm tràn đầy.

Ca múa xong, Tiên quan chính thức tuyên bố hôn lễ bắt đầu.

Cẩn Dật chết lặng cùng Sương Linh lễ bái Thiên đế Thiên hậu, sau đó xoay người làm lễ với chúng tiên. Đợi đến khi phu thê giao bái, thân thể hần bỗng nhiên lại cứng đờ, đứng thẳng không động đậy nữa.

Trong phút chốc, tất cả thần tiên trên đại điện đều nín thở không nói, có mấy người đang uống rượu cũng ngưng động tác trên tay, bọn họ theo ánh mắt Cẩn Dật đồng loạt nhìn về cửa điện.

Thanh Dao một bộ bạch y, như bạch liên trên mặt nước, trong yên lặng lộ ra mỹ lệ cho dù là ai cũng không thể bỏ qua, gió thổi nhẹ nhàng, làm mái tóc nàng tung bay, ẩn ký màu đỏ trên mi tâm bộc phát rõ ràng.

Hai mắt Cẩn Dật tỏa sáng, vừa vui vừa sợ, si ngốc nói: “Thanh Dao, nàng đã đến rồi, thật sự nàng đã tới.”

Thanh Dao không để ý tới hần, một đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm chỗ ngồi của Dương Tuyền Đế quân, con người dần dần chuyển thành màu đỏ.

Thái Thượng Lão Quân kiến thức rộng rãi lập tức bật thốt lên: “Không tốt, nàng trúng ma chướng!”

Lời của Thái Thượng Lão Quân còn chưa nói hết, chỉ thấy một đạo ngân quang thoáng qua, bảo kiếm trên tay Thanh Dao thoát khỏi bao kiếm bay ra. Mũi chân nàng điểm một cái, bay lên trước cầm kiếm phóng tới chỗ Dương Tuyền Đế quân, “Dương Tuyền, chịu chết đi!”

“Bảo vệ bệ hạ ——”

Trên đại điện rối loạn, thiên binh thiên mã hộ vệ hai bên rút kiếm muốn ngăn cản Thanh Dao, nhưng sự xuất hiện của Thanh Dao là ngoài ý muốn, đường kiếm của nàng rất nhanh, linh lực giống như bỗng nhiên nâng cao gấp mấy lần, các thiên binh căn bản không cách nào đến gần nàng, mới đến gần liền bị kiếm đánh văng ra thật xa.

Cửu Diệu Tinh quân vội vàng lấy pháp khí, bày trận vây Thanh Dao ở giữa.

Những thứ pháp khí kia phản xạ ra ánh sáng làm người đau mắt, nhưng Thanh Dao không bị ảnh hưởng, nhanh nhẹn múa kiếm triển đấu cùng Cửu Diệu Tinh quân, một lúc sau đã phá được trận. Giờ phút này người nàng đều là ma tính, đã không phải là tiên tử nhu nhược trước kia, mấy thần tiên trên đại điện căn bản không phải là đối thủ của nàng.

Thiên đế giận dữ: “Yêu nghiệt phương nào lớn mật như thế, lại dám phá hư hôn lễ của Thiên tôn. Chúng tiên nghe lệnh, giết chết bất luận tội!”

(giết không cần hỏi)

“Thiên đế không được, không được đả thương nàng!” Cẩn Dật gấp đến độ kêu to. Bởi vì hắn không muốn thành hôn cùng Sương Linh mà bị Thiên đế khống chế, trong lòng gấp gáp nhưng vô lực, chỉ có thể trở mặt nhìn Thanh Dao cố hết sức lấy ít địch nhiều.

“Thanh Dao nàng đi mau, đi mau —— Thiên đế ngài đừng đả thương nàng, ta đáp ứng ngài, ta cưới Sương Linh, ta sẽ đối tốt với nàng.”

“Cẩn Dật chàng.” Đôi mắt Sương Linh đầm lệ, kích động này làm máu tươi tràn ra khóe miệng, “Khụ. Chàng. Chàng quan tâm nàng ta như vậy?”

“Sương nhi!”

Dương Tuyền Đế quân cùng Thanh Nữ đồng thời tiến lên đỡ Sương Linh. Nhưng từ đầu đến cuối đôi mắt đầm nước của Sương Linh bất giác dừng lại ở trên người Cẩn Dật, mà tâm tư Cẩn Dật lại tưởng nhớ đến Thanh Dao.

Thiên đế từ vương tọa đứng lên, giận đến râu ria đều run rẩy: “Tứ đại Thiên vương, mau bắt nàng lại!”

Thiên hậu cắt đứt lời hắn: “Khoan đã, nàng ấy làm như vậy chẳng qua là bị ma chướng khống chế, cũng không phải là chủ ý. Bệ hạ nếu bắt nàng, ngàn vạn lần không thể đả thương đến tính mạng của nàng.”

“Nhiều loạn hôn lễ của Thiên tôn, luận tội đem chém!”

Đối với mình bị định tội danh gì Thanh Dao không quan tâm chút nào, những hình ảnh trong huyễn kính một lần lại một lần thoáng qua thật nhanh ở trong đầu nàng, kích phát ma chướng đang ngủ. Lưu Vũ Kiếm linh hoạt chớp động, ngăn cản công kích của Tứ đại thiên vương.

“Lưu Vũ Kiếm?” Quảng Mục Thiên vương nhận ra kiếm trên tay Thanh Dao, kinh hãi, “Không ngờ là Lưu Vũ Kiếm của Hi Di tiên tử! Chẳng lẽ là Hi Di tiên tử tới báo thù?”

Quảng Mục Thiên vương sinh lòng sợ hãi, năm đó đúng là Tứ đại Thiên vương bọn họ đem chuyện bắt lợi Hi Di tiên tử trông chừng Vô Ưu Tuyền báo lên cho Thiên đế, nếu như nói là Hi Di tiên tử mượn thân thể Thanh Dao tới báo thù cũng không phải là không thể được.

Vừa phân tâm như vậy, Lưu Vũ Kiếm tiến đến thật nhanh, xẹt qua cánh tay phải Quảng Mục Thiên vương. Đa Văn Thiên vương nhân cơ hội tiến lên, một chưởng đánh vào sau lưng Thanh Dao. Thân thể Thanh Dao lảo đảo, một ngụm máu tươi phun ra, tay áo trắng noãn lập tức bị nhuộm thành màu đỏ thẫm.

“Thanh Dao ——”

Cẩn Dật lớn tiếng kêu tên Thanh Dao, trong lòng sóng biển cuộn cuộn, vậy mà lại phá được niệm chú của Thiên đế. Hắn không kịp lau máu tươi tràn ra khóe miệng, xông lên trước một phen bảo hộ Thanh Dao trong ngực.

“Thanh Dao nàng không sao chứ, Thanh Dao.”

Bị đánh một chưởng, Thanh Dao lập tức thanh tỉnh không ít, đầu đỏ ở mi tâm cũng dần dần nhạt đi. Nàng kinh ngạc nhìn cả người nàng được Cẩn Dật ôm trong ngực, lại nhìn bốn phía, cuối cùng đưa mắt dừng trên người Dương Tuyền Đế quân cùng Thanh Nữ. Ma chưởng đã trừ, nhưng lửa giận trong lòng Thanh Dao lại bị đốt lần nữa, nàng chợt đẩy Cẩn Dật ra, liều lĩnh huy kiếm đâm về phía Dương Tuyền Đế quân.

“Cha ——” Sương Linh gấp đến độ kêu thành tiếng.

Tứ đại Thiên vương lại lần nữa vây lại, nhưng Thanh Dao mất đi ma tính căn bản không phải đối thủ của bọn họ, mắt thấy pháp khí của Quảng Mục Thiên vương sắp đánh vào người nàng, Cẩn Dật lắc mình nhào tới, sau lưng bị một kích mạnh.

“Cẩn Dật!”

Sương Linh vội vã đỡ hấn, lại bị Thanh Nữ kéo lại, “Sương nhi không được đi qua.”

“Mẫu thân người buông con ra, Cẩn Dật bị thương.”

“Yêu nữ, người hại Sương nhi ta đến mức này, ta sẽ không bỏ qua cho người!” Thanh Nữ mới vừa bước ra một bước, bị Dương Tuyền Đế quân kéo ống tay áo. Dương Tuyền Đế quân hướng nàng lắc đầu một cái, ý bảo nàng chờ xung động.

Thanh Nữ tức giận nhưng nàng cũng chỉ hung tợn nhìn chằm chằm Thanh Dao, hình tượng hiền thực ngày thường không còn tồn tại.

Đối với mọi chuyện xung quanh Thanh Dao ngoảnh mặt làm ngơ, nàng chỉ ngơ ngác nhìn Cẩn Dật, hỏi hấn: “Tại sao phải làm như vậy, ta không muốn nợ ngài cái gì.”

“Nàng không nợ ta, Thanh Dao, đây là ta tự nguyện.”

Thanh Dao đau lòng, im lặng.

Các thần tiên nhìn lẫn nhau, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thanh Dao là người trong lòng Thiên tôn, mà Thiên tôn lại là Thiên đế tương lai, kẻ ngu mới có thể đắc tội hấn. Thời điểm Tứ đại Thiên vương Thích Tài bao vây tấn công Thanh Dao, Thiên hậu cùng Thượng Nguyên phu nhân cũng âm thầm xuất thủ tương trợ nàng, mọi chuyện không tránh khỏi ánh mắt chúng tiên, chỉ là không có ai dám đứng ra nói rõ.

Thiên đế thấy cháu dâu bị lạnh nhạt khóc đến lê hoa đái vũ**, lại thấy Tôn Tử vì một nữ tử thân phận không rõ mà làm thành như vậy, cũng không kèm chế được. Hấn vỗ bàn, phân phó nói: “Tứ đại Thiên vương, Cửu Diệu Tinh quân, còn không mau bắt nàng lại!”

**lê hoa đái vũ : giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương Quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

“Tuân lệnh”

Trong hỗn loạn một đạo thân ảnh màu xanh nhanh chóng thoáng qua, mưa bụi sương mù, Dao Cơ nhẹ cười một tiếng, lơ lửng trong tay áo phát ra cuốn lấy eo của Thanh Dao, nói tiếng “Thanh nhi đi theo ta” , đảo mắt liền biến mất ở trước mặt chúng tiên.

“Dao Cơ?” Thiên đế một hồi lâu mới phản ứng được, lớn tiếng nói, “Còn không mau đuổi theo!”

“Dạ!”

Mất thấy Tứ đại Thiên vương cùng Cửu Diệu Tinh quân đi theo, Cẩn Dật không quan tâm đến thương thế của mình cùng hiện trường hỗn loạn, theo sát phía sau, bất kể Thiên đế nổi trận lôi đình như thế nào hấn cũng không để ý tới.

Sương Linh rơi lệ lớn tiếng kêu: “Cẩn Dật, nếu chàng đi, chúng ta liền ân đoạn nghĩa tuyệt từ đây!”

Cẩn Dật thoáng chần chờ một chút, lăm bầm nói tiếng xin lỗi liền ngự phong đi, từ đầu đến cuối hấn cũng không quay đầu lại.

“Cẩn Dật, chàng được lắm,.” Sương Linh thở hắt hấn, lại ho ra một ngụm máu tươi.

“Sương nhi, Sương nhi!”

Nhóm người Thanh Nữ, Dương Tuyền Đế quân, Thường Nga tiến đến, rồi rít gọi tên Sương Linh, nhưng nàng vẫn hôn mê, khóe mắt còn lưu lại nước mắt.

37. Q.2 - Chương 17: Còn Đợi Trời Xanh Gửi Tương Tư (3)

Khóe miệng Dao Cơ cong lên, nụ cười sáng rõ: “Bớt sàm ngôn, bày binh khí đi.”

“Dừng tay!” Cẩn Dật kịp thời chạy tới, quay đầu lại phân phó, “Để các nàng đi.”

“Xin thứ cho chúng ta không thể phục mệnh, Thiên tôn không nên nhúng tay vào chuyện này.”

“Nếu như ta nhúng tay?”

“Vậy thì đắc tội.”

Từng chữ từng câu nói có khí phách, trong chớp mắt, từng tiếng binh khí va chạm nhau thay thế lời nói.

Thanh Dao chưa hoàn toàn khôi phục như cũ, thân thể rất yếu ớt. Dao Cơ vừa đỡ nàng, vừa cùng Cẩn Dật ra sức chống cự. Vậy mà Cửu Diệu Tinh quân rất nhanh đã bay tới, chặn đường bọn họ. Bọn họ cố hết sức dùng ít địch nhiều, hơn nữa Cẩn Dật trước đó đã bị thương, nhất thời cũng khó mà xông ra.

Ngay vào lúc này một đoàn mây mù chợt vọt tới, che tầm mắt mọi người. Cái đuôi lớn màu xanh của Ly Long đảo qua, đem Tăng Trường Thiên vương cùng La Hầu Tinh quân ném trên mặt đất, lại lưu loát cuốn Thanh Dao đặt lên người mình, hướng tận trong trời bay đi.

Chờ bọn hấn phản ứng kịp Thanh Dao và Ly Long đã sớm rời đi. Thậm chí bọn họ không biết là thứ gì cứu đã Thanh Dao, nhớ mang máng chỉ có một cái đuôi to màu xanh.

Cẩn Dật thở phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất. Bất luận như thế nào, chỉ cần Thanh Dao bình an rồi đi là hấn an tâm.

“Long? Chẳng lẽ là người Long cung?” Hỏa Đức Tinh quân trong nhóm Cửu Diệu Tinh quân nói đầu tiên.

Đa Văn Thiên vương nói: “Bất kể là ai, trước đuổi theo!”

Lời còn chưa dứt, phía trước Nam Thiên môn nhấp nhô ánh sáng rực rỡ, mười bạch y nữ tử che mặt cầm bảo kiếm trong tay bước trên mây mà đến, bao vây Tứ đại Thiên vương và Cửu Diệu Tinh quân.

Kế Đô Tinh quân cả giận nói: “Chúng ta thừa lệnh Thiên đế lùng bắt yêu nữ, bất kể các ngươi là thần thánh phương nào, người quấy nhiễu đều phải xử trí theo Thiên Quy!”

Nhóm bạch y nữ tử ngậm miệng không nói lời nào, vẫn duy trì tư thế cầm kiếm như cũ, ý tứ địch không động ta không động. Nghiễm Mục Thiên vương mất đi kiên nhẫn, hấn vừa ra chiêu, nhóm bạch y nữ tử lập tức vây lại, đao quang kiếm ảnh xen kẽ lần lượt thay đổi.

Dao Cơ nghi ngờ nhìn những bạch y nữ tử này, như có điều suy nghĩ, bỗng nhiên lại bình tĩnh hiểu ra. Nàng quay đầu nói với Cẩn Dật: “Phiền toái Thiên tôn giúp một tay kéo dài thời gian, ta đi trước xem Thanh nhi một chút.”

“Xin chiếu cố tốt Thanh Dao.”

Dao Cơ gật đầu, áo xanh như ẩn như hiện biến mất ở trong mây.

Ly Long chở Thanh Dao cùng Nữ Anh bay thật nhanh xuyên qua tầng mây, tiếng gió vù vù, thổi mạnh làm Thanh Dao không thể mở mắt.

“Muội muội ngoan, chúng ta lập tức đến Tê Phương thánh cảnh, muội chịu đựng một chút.” Nữ Anh đỡ Thanh Dao, dùng khăn lụa lau đi vết máu ở khóe miệng của nàng.

Thanh Dao ho khan mấy tiếng, gật đầu một cái. Trí nhớ của nàng có chút mơ hồ, loáng thoáng chỉ nhớ rõ Ma Quân cho nàng xem qua mấy hình ảnh kia, về phần nàng làm thế nào đến Ngọc Khuyết Tiên cung, nàng hoàn toàn không biết.

Gió lạnh thổi đến trên người, cũng không thể so với lạnh lẽo trong lòng Thanh Dao. Vừa nhắm mắt, hình ảnh Minh Thiệu tự tiếu phi tiếu mà ánh mắt lại mang theo vài phần hài hước cũng ở trước mắt nàng sáng ngời.

Nếu như hắn ở đây, thật là tốt biết bao.

Nếu như hắn ở đây, nàng cũng sẽ không bị thương.

Nếu như hắn ở đây, hắn nhất định có thể bảo vệ nàng toàn thân trở lui.

Nếu như hắn ở đây.

Tốt đẹp hơn nữa cũng chỉ là tưởng tượng, từ đầu đến cuối không có từ “nếu như”.

Thanh Dao thở dài rất nhẹ rất nhẹ, bị tiếng gió che dấu, nhưng vẫn không thoát khỏi tai Nữ Anh. Nữ Anh biết trong lòng Thanh Dao đang suy nghĩ gì, mà việc duy nhất nàng có thể làm là chiếu cố Thanh Dao thật tốt trước khi Minh Thiệu trở về, không để cho Thanh Dao lại bị bất cứ thương tổn gì, mặc dù nàng biết làm như vậy tương đương với việc công khai khiêu khích uy nghiêm của Thiên đế. Từ trước đến giờ đều ít giao du với bên ngoài, không quan tâm đến thế sự, nàng không ngờ cũng có một ngày như thế. Nàng hiểu rất rõ, nàng chỉ không muốn kết cục của Thanh Dao cũng giống như mình thôi.

Mây mù dần dần tản đi, thanh âm sóng biển vỗ vào đá ngầm ào ào lọt vào tai, Thanh Dao rất quen thuộc. Nhìn xuống phía dưới, Bồng Lai tiên đảo tọa lạc ở trên Bích Hải trước sau như một vẫn xinh đẹp thần bí như vậy, mây khói sóng lớn mơ hồ.

“Chúng ta đã đến!” Nữ Anh bớt lo lắng.

Thanh Dao miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nàng còn chưa kịp nói vài lời để cho Nữ Anh bớt lo lắng, Ly Long Bích Nhi đã dừng ở trên một khối đá ngầm khổng lồ, vẫn không quên quay đầu lại cộ Thanh Dao mấy cái, ý bảo nàng xuống.

“Cám ơn người Bích Nhi.” Thanh nhi sờ sờ đầu Bích Nhi.

“Nhị linh chủ ——”

“Thanh nhi!”

“Thanh nhi, người rốt cục đã trở lại.”

“.”

Tuyết Kiều, Song Thành, Thải Diệp, cùng với đông đảo tiên tử của Tê Phương thánh cảnh đồng loạt đi lên, vây Thanh Dao ở giữa.

Thanh Dao có chút bất ngờ, cau mày nói: “Mọi người làm gì vậy?”

“Người mất tích lâu như vậy, làm mọi người lo chết mất.” Tuyết Kiều dùng sức đẩy Thanh Dao.

Song Thành giận nàng: “Tuyết Kiều chớ hồ nháo, chúng ta đi về trước hãy nói, cô cô vẫn chờ chúng ta đấy.”

“Cô cô?” Thanh Dao giật mình, “Cô cô không phải là.”

“Đi về trước hãy nói, nơi này không an toàn.” Nói chuyện chính là Dao Cơ một bộ áo xanh nhẹ nhàng đáp xuống.

Song Thành gật đầu một cái, đỡ Thanh Dao cùng tất cả tiên tử đi tới Tê phương thánh cảnh.

Dao Cơ cùng Nữ Anh liếc mắt nhìn nhau, thấp giọng nói: “Những bạch y nữ tử kia là mười hai tiểu chủ trong cung của Thượng Nguyên phu nhân. Tứ đại Thiên vương cùng Cửu Diệu Tinh quân bị các nàng ngăn cản, vẫn không thể đuổi kịp.”

“Tại sao lại là Thượng Nguyên phu nhân?” Nữ Anh rất là khó hiểu.

Thiên hậu thiên vị Tê Phương thánh cảnh, bao che Thanh Dao cũng không có gì là lạ. Mà Tây Vương Mẫu cùng Bích Cẩn giao hảo, tự nhiên cũng sẽ âm thầm tương trợ. Nhưng người lạnh nhạt nhất Thiên giới chính

là Thượng Nguyên phu nhân, mặc dù nàng trông coi mười vạn ngọc nữ, thân phận tôn quý, cự tuyệt không cùng bất kỳ thần tiên nào qua lại quá nhiều, lần này xuất thủ tương trợ đúng là có chút kỳ quái.

Dao Cơ nghĩ ngợi nói: “Nếu như ta không đoán sai, đây hết thảy đều là ý tứ của Thiên hậu. Thượng Nguyên phu nhân dù có lạnh nhạt hơn nữa, trước mặt Thiên hậu nàng vẫn đáp ứng. Ta biết Thiên hậu chắc chắn không khoanh tay đứng nhìn Quên đi không nói nữa, chúng ta đi xem Bích Cẩn một chút.”

“Ừ.”

“Đợi chút.”

Dao Cơ chợt dừng bước lại, xoay người, hai tay trên không trung tạo ra ánh sáng xanh. Chỉ chớp lát sau mây mù bay lên đầy trời, đem cả tòa Bồng Lai tiên đảo bao vây. Nàng quay đầu cười một tiếng với Nữ Anh, Nữ Anh lập tức hiểu dụng ý của nàng. Đây là mây mù Vu Sơn tới, mưa gió bên ngoài không cách nào thổi chúng đi. Cho dù Tứ đại Thiên vương tới bắt người, một lúc lâu cũng không cách nào tìm được vị trí của Bồng Lai từ trong mây mù.

Suy nghĩ một chút, Nữ Anh mặc niệm tiên quyết, trong nháy mắt bốn phía Bồng Lai bị một tầng kết giới như có như không bao phủ. Đây là thượng cổ Chương Nhân thuật, trong Lục giới chỉ có nàng cùng tỷ tỷ Nga Hoàng biết. Mây mù của Dao Cơ cộng thêm Chương Nhân thuật, lường trước Thiên giới trừ Nga Hoàng ra không có người nào có thể phá giải.

(Chương Nhân thuật: thuật che mắt)

Dao Cơ kinh ngạc nhìn Nữ Anh, “Người nên hiểu rõ, cứ như vậy Thiên đế khẳng định biết là người làm, Thiên giới sẽ không hề có đất đặt chân cho người.”

“Nữ Anh tuyệt không hối hận!”

“Tốt.”

Các nàng liếc mắt nhìn nhau, song song đi vào trong Tứ Lâm.

Tứ Lâm ở phía ngoài cùng của Bồng Lai tiên đảo, phải đi qua Tê Phương thánh cảnh, cũng là chỗ ở của Tam Tinh Phúc Lộc Thọ. Lúc Thanh Dao các nàng đi qua, chỉ thấy hai sao Phúc Lộc kiên trì ngồi ở trên bàn đá đánh cờ, Thọ tinh thì ngồi một bên quan sát vuốt chòm râu thật dài.

“Ba lão đầu này, Bồng Lai sắp có tai vạ đến nơi rồi, bọn họ thật vui vẻ, cả ngày lẫn đêm cũng chỉ biết đánh cờ đánh cờ, thật muốn đi nhéo râu ria của ba lão.” Tuyết Kiều oán trách.

Thọ tinh dường như nghe được lời của nàng, cười híp mắt quay đầu lại chào hỏi: “Các vị tiên tử mạnh khỏe, các cô đang đi nơi nào chơi mà náo nhiệt như thế?”

Bởi vì bị thương, mồ hôi lạnh trên trán Thanh Dao chảy ròng ròng. Nàng cố nén khó chịu, cười một tiếng. Ngược lại Tuyết Kiều nhanh miệng trả lời: “Chơi? Thanh nhi nàng bị trọng thương, cũng sắp mất mạng còn chơi gì nữa, nào có thanh nhàn như ba lão chứ.”

“Ha ha ha, nhóc Tuyết Kiều nói đùa.” Thọ tinh tiếp tục vuốt chòm râu của hắc, “Nha đầu Thanh nhi là người có phúc, mệnh tốt. Ngược lại là cô.”

“Ta? Mạng của ta tốt hơn, so với ba lão đều hơn.”

Thanh Dao kéo nàng: “Tuyết Kiều không được vô lễ, chúng ta vẫn nên trở về đi.”

Tuyết Kiều chu miệng lên hừ một tiếng, không nói thêm lời nào. Từ trước đến giờ nàng nghe lời Thanh Dao nhất.

Nhìn thân ảnh nhóm tiên tử dần dần đi xa, Thọ tinh nhẹ nhàng thở dài.

Chuyện trên đời này cho tới bây giờ đều không phải là tuyệt đối, phúc này, họa này, vận mệnh đều được định sẵn.

38. Q.2 - Chương 18: Mây Trôi Từ Biệt Núi Sông Cô Quạnh (1)

Nhìn thấy Bích Cẩn không tổn hại chút gì ngồi ở trên ghế đá trong Di Nhiên đình, Thanh Dao vừa mừng vừa sợ, nàng không quan tâm mình có thương tích trong người trực tiếp chạy vội đến Di Nhiên đình. Mấy ngày ngắn ngủn lại giống như là cách ngàn năm, nhìn nhau đôi mắt đã sớm đầm lệ.

“Cô cô.” Thanh Dao ôm cổ Bích Cẩn, “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Tuyết Kiều các nàng nói không thấy người. Ma Quân nói người bị. Bị người kia.”

“Ta không sao.” Bích Cẩn vẫn thản nhiên như vậy. Nhưng vì để Thanh Dao yên lòng nàng vẫn nói lại chuyện đã xảy ra.

Mấy ngày trước Dương Tuyền Đế quân quả thật đã tới Tê Phương thánh cảnh. Trong lúc vô tình hắn nghe được cuộc đối thoại của Cẩn Dật cùng Thiên đế, thế mới biết Cẩn Dật thích Thanh Dao mà không phải Sương Linh. Mà mục đích hắn đến tìm Bích Cẩn chính là vì “xin” Thanh Dao không nên phá hư hạnh phúc nữ nhi của hắn.

Bích Cẩn căn bản vô tâm không muốn bàn bạc chuyện này cùng hắn, cũng giống như trước đây, nàng lạnh lùng hạ lệnh trục khách. Ai ngờ Dương Tuyền Đế quân quay lại, hai người ở rừng trúc đánh một trận. Bích Cẩn không địch lại hắn, bị hắn đánh ngất xỉu sau đó bắt đi. Khi tỉnh lại nàng phát hiện mình ở trong Thiên Hương lao, nàng từ bên trong đi ra ngoài, không ngờ thời gian trôi qua cực nhanh, vậy mà nàng đã ngủ mê bảy ngày.

“Nguy rồi, trúng kế.” Nghe Bích Cẩn nói xong, Thanh Dao bừng tỉnh hiểu ra.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Là Ma Quân, chúng ta cũng trúng kế Ma Quân.”

Tu vi của Bích Cẩn và Dương Tuyền Đế quân không phân cao thấp, làm sao có thể dễ dàng bị hắn đánh ngất xỉu như vậy. Bây giờ nghĩ lại, hết thảy đều là trong lòng bàn tay Ma Quân. Chuyện Thanh Nữ và Bích Cẩn mất tích khẳng định đều là hắn làm, sau đó lại cho nàng nhìn hình ảnh như vậy. Hắn là muốn kích khởi tà niệm trong lòng nàng, nhân cơ hội khổng chế nàng, lợi dụng điều này nháo loạn hôn lễ của Cẩn Dật và Sương Linh.

Nhưng mục đích của hắn là gì? Chỉ là vì gây xích mích giữa Tê Phương thánh cảnh và Thiên giới, hay là.

Thanh Dao ngẩn ra, chợt hiểu rõ ràng. Không sai, mục tiêu của Ma Quân là Minh Thiệu! Hắn biết Minh Thiệu một lòng hướng về nàng, cho nên hắn sắp đặt để cho Tê Phương thánh cảnh lâm vào khốn cảnh. Một khi nàng gặp chuyện không may, Minh Thiệu chắc chắn không ngồi yên. Chỉ cần Minh Thiệu vừa rời đi, cuộc chiến tranh này dù người thắng là ai cũng sẽ không có bất kỳ chuyện gì.

Chỉ cần một con cờ nhỏ nhỏ như nàng, vừa ly gián Minh Thiệu, Dương Tuyền Đế quân cùng Cẩn Dật Thiên tôn, lại ung dung thản nhiên để cho ân oán giữa Bồng Lai tiên đảo, Thanh Yêu Sơn cùng với Thiên cung yên lặng hơn ba nghìn năm một lần nữa nổi lên. Hắn, quả nhiên là đã chuẩn bị kế hoạch hoàn hảo!

Không được, bất kể tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, mình không thể để cho Minh Thiệu trở lại.

Trong lòng Thanh Dao gấp gáp, chợt nhớ tới hình ảnh Vị Hi biến ra hồ điệp, nàng nhất thời có một kế. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng cắn ngón tay của mình, giọt máu ở trên khăn lụa màu trắng, nhìn thấy mà giật mình.

“Thanh nhi ngươi muốn làm cái gì?” Tuyết Kiều tới kéo tay nàng.

Thanh Dao lắc đầu một cái, đem khăn lụa giữ ở hai tay, trong chớp mắt vô số bạch hồ điệp từ trong lòng bàn tay nàng bay ra ngoài, như cánh hoa bay lên không trung. Nàng biết, hắn nhất định có thể hiểu nàng.

Bích Cẩn thở dài một cái, nàng sờ sờ đầu Thanh Dao: “Mệt không?”

“Con mệt lắm.” Thanh Dao nói, “Rất mệt lắm.”

Từ cửa sổ nhìn ra phía ngoài, chung quanh đều là một mảnh sương mù. Một cành đào chĩa vào trong phòng, nụ hoa, đóa hoa dính giọt sương trong suốt, hương thơm dường như có thể từ trong không khí tản ra, thấm vào ruột gan.

Thanh Dao từ trên giường bước xuống, từ từ dạo bước tới phía trước cửa sổ, hít một hơi thật sâu. Cảm giác này cũng không biết đã ngủ bao lâu, không khí bây giờ dường như rất an nhàn, hoàn toàn không có chút cảm giác giường cung bật kiếm.

Chim sơn ca đậu ở đầu cành ca hát, ríu ra ríu rít, tâm tình Thanh Dao cũng sáng tỏ thông suốt. Nàng ngắt một bông hoa đào ở đầu cành nhẹ ngửi, mùi thơm còn chưa tràn đầy, đột nhiên phát giác có người từ phía sau ôm eo nàng, trong nháy mắt cả người nàng cứng ngắc.

“Thanh nhi.” Thanh âm trầm thấp ở bên tai nàng, mang theo mỗi một vô cùng.

Hoa đào từ ngón tay rơi xuống, rơi trên mặt đất, cũng ở đây cũng trong lúc đó nước mắt chảy xuống, tí tách —— rơi vào mặt cánh hoa trên đất.

Hắn trở lại.

Hắn trở lại?

Vậy mà hắn trở lại!

“Không nên cử động.” Minh Thiệu dùng sức ôm lấy nàng, ngăn nàng xoay người, “Để cho ta ôm nàng một lát được không, một lát thôi.”

Thanh Dao đứng yên lặng, hưởng thụ cái ôm xa xỉ ngoài ý muốn. Cầm của Minh Thiệu nhẹ nhàng cọ ở đầu vai nàng, mười ngón tay xuyên qua mái tóc dài như thác nước của nàng. Trên người nàng có loại mùi thơm đặc biệt, nhàn nhạt, mơ hồ.

“Làm sao ngài đã trở lại, ngài không nên trở về lúc này.”

“Không sao, mọi chuyện đều tốt.”

“Thật sự?”

Thật sự mọi chuyện đều kết thúc? Khó trách bên ngoài an tĩnh như vậy, loại an tĩnh này làm cho nàng cảm giác giống như trở lại hơn bảy trăm năm trước, không buồn không lo, ồn ào phồn hoa ngoại giới cùng nàng không liên quan.

Quả nhiên, có Minh Thiệu ở bên nàng còn sợ có cái gì không thể giải quyết chứ? Hắn là Chiến thần, đối với nàng mà nói hắn chính là toàn bộ thế giới, không gì là hắn không thể làm được.

“Ta giống như có một giấc mộng dài.” Thanh Dao quay đầu lại, sau khi chống lại đôi mắt đen nhánh tâm nàng như tro tàn, run rẩy từ trong kẽ răng nặn ra một chữ, “Người.”

Trong phút chốc, mọi chuyện thoáng như ác mộng. Tiếng chim hót thanh thúy uyển chuyển trở nên chói tai như vậy; không khí trong lành giống như là tràn đầy cát bụi, đục không chịu nổi; hoa đào kiêu diễm ướm át giống như mất đi sắc thái, trong nháy mắt tàn lụi.

Cặp mắt tà mị câu hồn đoạt phách, dường như đang giễu cợt nhìn Thanh Dao. Xem ra khuôn mặt rõ ràng được xưng tụng là tuyệt mỹ ở trong mắt Thanh Dao so với cái gì cũng đáng sợ hơn, bốn phía là một mảnh tĩnh mịch.

Ma Quân Phá Thiên? Mới vừa rồi rõ ràng là Minh Thiệu, nàng thậm chí còn có thể cảm giác được nhiệt độ hơi thở của hắn, làm sao lại lập tức biến thành Phá Thiên?

“Tại sao. Tại sao là người?” Cổ họng Thanh Dao giống bị ma quái bóp chặt, thanh âm run rẩy không đồng đều.

Phá Thiên lên tiếng cuồng tiếu, thanh âm chói tai như kim đâm vào người Thanh Dao. Tới nơi này chính là Phá Thiên, như vậy Minh Thiệu hắn.

“Không. Sẽ không, sẽ không !”

Tiếng kêu tê tâm liệt phế truyền ra ngoài cửa sổ, làm kinh động đến chim nhỏ đang ca hát đầu cành.

“Thanh nhi, Thanh nhi người tỉnh.”

Thanh Dao mở mắt, Song Thành đang đứng ở trước giường của nàng, u sầu đầy khuôn mặt. Bên người nàng còn có Nữ Anh, Dao Cơ, Bích Cẩn. Nhất thời, cả người Thanh Dao mềm yếu.

Thật may đây chỉ là một cơn ác mộng.

Nữ Anh lấy khăn giúp Thanh Dao lau mồ hôi lạnh trên trán, “Thấy ác mộng ư. Yên tâm, có chúng ta ở bên sẽ không có chuyện gì.”

“Thật. Chuyện gì cũng chưa phát sinh sao?” Tâm Thanh Dao không ngừng cuồng loạn.

Nàng không dám tưởng tượng, nếu như mọi chuyện trong mộng biến thành sự thật nàng nên làm gì bây giờ, nàng có thể làm gì.

Dao Cơ không để ý tới ý tứ của Thanh Dao. Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, khinh thường nói: “Người an tâm dưỡng thương, trời sắp xuống đã có chúng ta đỡ. Chính là một Dương Tuyền Đế quân coi là cái gì, cho dù Thiên đế tới cũng không thể làm khó dễ được ta.”

Thanh Dao thoáng an tâm.

“Không xong không xong.” Tuyết Kiều vội vội vàng vàng chạy vào, nhìn thấy Thanh Dao tỉnh, lời nói lập tức nuốt trở lại trong bụng.

Thanh Dao hỏi: “Chuyện gì lại gấp gấp như vậy.”

“Hắn, hắn mang theo thiên binh thiên tướng bao vây Bồng Lai.”

Theo lời Tuyết Kiều hẳn dĩ nhiên là Dương Tuyền Đế quân, trong lòng tất cả mọi người biết rõ.

“Làm sao có thể, Chương Nhân thuật của ta sẽ không dễ dàng bị phá bỏ, trừ phi.” Trong mắt Nữ Anh lộ ra một tia lo lắng.

Tuyết Kiều hỏi tới: “Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi là ta, nếu không không có người nào có thể phá mê chương này!” Đột nhiên xuất hiện một thanh âm lạnh lùng, không chứa bất cứ tia cảm tình nào.

Bạch quang chợt lóe, nữ tử bỗng xuất hiện trước mặt mọi người, quanh thân như kết hàn băng.

“Tỷ tỷ?” Bả vai Nữ Anh run lên.

Vừa rồi cũng đã đoán được, trên đời này trừ nàng chỉ có tỷ tỷ ruột Nga Hoàng của nàng có thể phá Chương Nhân thuật này. Không ngờ Nga Hoàng tới nhanh như vậy.

Ba ——

Nga Hoàng phát tay tát Nữ Anh một bạt tai: “Người còn biết ta là tỷ tỷ của người? Có biết người đã làm chuyện gì tốt hay không! Làm như vậy hậu quả là gì người đã nghĩ qua?”

“Đúng vậy, ta biết hậu quả rất nghiêm trọng. Nếu tỷ tỷ biết ta đánh cược tính mạng của mình bày Chương Nhân thuật này, tại sao tỷ muốn phá nó. Làm như vậy sẽ hại chết rất nhiều người tỷ biết không!”

“Thiên đế đáp ứng ta, chỉ cần ta phá Chương Nhân thuật này, đối với hành động của muội hẳn có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ. Nếu như muội còn nhận thức tỷ tỷ ta đây hãy cùng ta trở về Quân Sơn đi.”

“Ta.”

“Cùng ta trở về!”

“Không, ta không đi!” Nữ Anh tránh khỏi tay Nga Hoàng. Nga Hoàng lạnh như băng nhìn Nữ Anh, sau đó quay đầu lại nhìn Thanh Dao một cái. Ánh mắt kia giống như là nước đầm Ngọc Bích đêm khuya, trong suốt lại lạnh lẽo thấu xương.

Thanh Dao bị Nga Hoàng nhìn, lại có chút đau lòng, không nghĩ tới nàng nhất thời tùy hứng, lại mang tới cho Nữ Anh phiền toái lớn như vậy.

Thân phận Dao Cơ tôn quý, hơn nữa không màng đến thế sự, nàng cùng Thiên giới dường như không có quan hệ gì, cho nên hẳn có thể tùy tâm sở dục**, Thiên đế cũng không dám làm gì nàng. Nhưng Nữ Anh lại là thượng thần có tên trong tiên phổ, lần này nàng ra tay cứu trợ, không phải rõ ràng muốn cùng Thiên đế đối nghịch ư. Phá hư hôn lễ của Thiên tôn, nhiễu loạn Thiên Quy, tội danh vốn là không nhẹ, hơn nữa sẽ có thần tiên không ưa nàng sẽ thêm dầu thêm mỡ, bởi như vậy.

** tùy tâm sở dục- : tùy theo lòng ham muốn, không nên đem cái ham muốn của mình áp đặt cho người. Tùy theo sở thích ham muốn của người thì thành công, áp đặt sở thích ham muốn của mình cho người thì không thành công.

“Nữ Anh tỷ tỷ, tỷ trở về Quân Sơn trước đi, có Dao Cơ ở đây muội không sao.”

“Thanh nhi muội nghĩ tỷ là ai chứ, vào lúc này tại sao ta có thể bỏ lại mọi người. Nếu tỷ lựa chọn giúp muội, sẽ không nghĩ tới muốn sống một mình.” Nói xong, Nữ Anh cười, nàng xoay người nhìn về phía Nga Hoàng, “Tỷ tỷ, ta muốn nghe lời nói thật của tỷ, tỷ cảm thấy làm thần tiên có vui không? Kể từ khi làm thần tiên, chúng ta đã không thể cười to làm việc giống như trước, cũng không thể muốn làm cái gì thì làm cái đó. Bởi vì chúng ta là thần tiên, mỗi tiếng nói cử chỉ của chúng ta sẽ bị trói buộc trong Thiên Quy. Chẳng lẽ tỷ thật sự nguyện ý cả đời sống như cái xác không hồn?”

“Ta tịch mịch mấy ngàn năm rồi, là Dao Cơ cùng Thanh nhi khiến cho ta biết thì ra ta vẫn là một người có ích, thì ra ta còn có thể làm rất nhiều chuyện trước kia ta không dám làm. Tỷ tỷ, không có bất kỳ vinh quang nào đáng quý hơn tự do, hiện tại ta đã tự do, ta sẽ làm bất kỳ chuyện mình muốn, ta rất vui vẻ, thật sự.”

Lời nói ra tất cả mọi người nín thở không hề mở miệng. Ngay cả Nga Hoàng cũng bắt đầu động dung, nàng không hề lạnh lùng như trước nữa. Thanh Dao phát hiện, trong đôi mắt Nga Hoàng dường như có gì đó đang hòa tan.

Nhưng chỉ một lát sau, Nga Hoàng thu hồi tình cảm toát ra trong mắt nàng. Nàng vẫn hé ra khuôn mặt lạnh băng, gần từng chữ: “Được rồi, ta không bao giờ quản muội nữa, tự giải quyết cho tốt —— Dao Cơ, người quả nhiên đã dạy được một muội muội tốt!”

Nữ Anh đang muốn trả lời, một trận gió thổi qua, thân ảnh Nga Hoàng biến mất trước mắt mọi người. Trong gió vẫn ngân nga câu nói sau cùng mà nàng lưu lại: “Bọn họ đã đến Phi Thiên Phong.”

“Phi Thiên Phong? Phong ngâm thảo!”

Thanh Dao giật mình một cái, đẩy tay Song Thành ra lão đảo bay về phía Phi Thiên Phong.

39. Q.2 - Chương 19: Mây Trôi Từ Biệt Núi Sông Cô Quạnh (2)

Đều nói cao xử bất thắng hàn**, Phi Thiên Phong là nơi cao nhất Bồng Lai, nhưng khi Thanh Dao nhìn thấy Phong Ngâm thảo bình yên vô sự bên vách núi, tâm vốn lạnh như băng lập tức khôi phục nhiệt độ bình thường.

**Chỗ cao khó tránh khỏi rét lạnh.

Nàng chạy tới, cẩn thận nhìn chằm chằm Phong Ngâm thảo trước mắt nàng dùng tính mạng đổi về, mừng đến rơi lệ.

“Thần ca ca, thật may là huynh không sao, muội biết huynh không có việc gì, muội biết.” Nàng lắm bầm, giống như Ngao Thần thật sự đang ở bên người nàng lắng nghe.

Kỳ tích vừa lúc đó xảy ra.

Khi nước mắt rơi trên mặt cánh hoa, nó dường như đang sống dậy, đong đưa đón gió, dường như Ngao Thần sẽ từ bên trong đi ra. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng Thanh Dao cảm giác được hẳn đứng ở bên người nàng, loại khí tức ngàn năm trước nàng thấy vô cùng quen thuộc, nàng làm sao có thể nhận lầm!

“Là huynh sao?” Thanh Dao kích động kêu thành tiếng, “Muội biết là huynh, huynh ở nơi này đúng không. Huynh đã luôn luôn ở bên cạnh muội, tại sao không chịu ra ngoài gặp muội? Huynh biết không, biết muội chờ huynh thật lâu.”

“Thanh Dao.”

Bóng đen bị kéo dài chiếu trên mặt đất, vừa lúc chặn lại thân thể Thanh Dao. Nàng nghe thấy đó là giọng nói của Cẩn Dật.

“Tại sao là ngài?” Thanh Dao thất vọng.

“Chẳng lẽ nàng không hy vọng là ta?”

Thanh Dao không trả lời ngay câu hỏi của Cẩn Dật. Nàng đứng dậy, xác định bên cạnh không có những người khác mới mở miệng: “Ngài là tới bắt ta về sao? Hay là. Vì nó.”

Đầu ngón tay của nàng, đột nhiên chỉ vào Phong Ngâm thảo.

“Thanh Dao, ” Cẩn Dật tiến lên một bước, hai tay đặt ở trên vai Thanh Dao, “Ta thật sự muốn ở bên cạnh nàng, nàng hãy tin ta.”

Khóe miệng Thanh Dao chứa đựng một nụ cười trào phúng, “Sau đó thì sao?”

“Sương Linh vô cùng yếu, sợ là không sống được bao lâu. Thiên đế cùng Dương Tuyền Đế quân cũng đáp ứng ta, bọn họ nói chỉ cần ta có thể cứu được Sương Linh, sẽ không can thiệp chuyện của ta nữa. Nàng biết, cõi đời này thứ duy nhất có thể cứu Sương Linh chỉ có.”

“Ta không đáp ứng!” Thanh Dao quả quyết cự tuyệt.

Nàng hất tay Cẩn Dật, cười lạnh nói: “Ta vẫn cảm thấy ta rất ích kỷ, không nghĩ tới Thiên tôn điện hạ ngài chỉ có hơn chứ không kém.”

“Thanh Dao.”

“Phong Ngâm thảo là ta dùng tính mạng của mình đổi về, đối với ta mà nói nó có ý nghĩa như thế nào, ngài vĩnh viễn sẽ không hiểu. Ta tuyệt sẽ không đem nó trao cho người khác, Thiên tôn vẫn là mời trở về đi.”

“Dương Tuyền Đế quân cùng Thanh Nữ đúng là có lỗi với cô cô nàng, nhưng Sương Linh là vô tội. Chẳng lẽ vì ân oán đời trước nàng nhẫn tâm trơ mắt nhìn Sương Linh chết?”

Thanh Dao ngẩn ra, sau đó lộ ra nụ cười so với ánh mặt trời còn rực rỡ hơn: “Ngài đã nghĩ như vậy. Không sai, ngài nói không sai. Ta vốn là thay cô cô, ta vốn là hận Dương Tuyền Đế quân cùng Thanh Nữ, ta cố ý muốn trả thù. Chỉ có vị hôn thê thân ái của ngài chết, mới có thể gỡ bỏ thù hận trong lòng ta! Như thế nào, Thiên tôn điện hạ nếu muốn giết ta, đó là vinh hạnh của ta.”

“Nàng!” Cẩn Dật vừa sợ vừa tức, hấn mạnh mẽ đè xuống tức giận trong lòng, nhàn nhạt mở miệng, “Thanh Dao, thật xin lỗi.”

Thanh Dao thâm cười lạnh, nên tới vẫn phải tới.

Mới vừa rồi nàng cố ý chọc giận Cẩn Dật, bởi vì nàng biết, bất kể quá trình như thế nào, kết quả cũng giống nhau, nàng cần gì phải để cho hắn khó xử chứ. Sẽ khiến cho hắn tưởng rằng mình là một người máu lạnh ích kỷ đi, cũng cắt đứt ý niệm của hắn. Cuối cùng nàng cũng chỉ có thể làm những chuyện này vì hắn, sẽ làm cho hắn quên nàng.

Lưu Vũ Kiếm rút ra khỏi vỏ, phát ra ánh sáng màu xanh lam.

Lưu Vũ Kiếm — kiếm của Vị Hi. Phù Vân linh chủ Thanh Dao đối với Cẩn Dật sẽ có áy náy, sẽ không đành lòng, sẽ có cổ kị, nhưng Hi Di tiên tử Vị Hi không biết Cẩn Dật, không phải sao? Đã như vậy, hiện tại nàng chỉ có thể lấy thân phận Vị Hi để đối mặt với mọi chuyện.

“Đợi chút.”

Đang lúc Cẩn Dật chuẩn bị rút kiếm ra, Nữ Anh tới. Thanh Dao nhìn thấy Nữ Anh rõ ràng có cảm giác nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cuối cùng nàng vẫn không muốn cùng hắn đối địch.

Nữ Anh đi tới, không nói hai lời đem kiếm của Thanh Dao đẩy trở về vỏ kiếm, nói với Cẩn Dật: “Thiên tôn biết rõ Thanh nhi mới vừa bị thương, nếu cứ hạ thủ như vậy có chút không công bằng, để cho Nữ Anh thay thế, như thế nào?”

Cẩn Dật cầu cũng không được, gật đầu đáp ứng.

Nhưng mà ngay vào lúc này Thừa Nguyên điện hạ cùng Dương Tuyền Đế quân mang theo một nhóm thần tiên bay tới, bao gồm Tứ đại Thiên vương cùng Cửu Diệu Tinh quân. Cục diện lại một lần nữa bị nháo loạn.

Thừa Nguyên điện hạ mở miệng đầu tiên: “Đã sớm nghe nói Sáo Bảo Ly của Đế tử là món bảo bối hiếm thấy, Thừa Nguyên đã sớm muốn lĩnh giáo, Đế tử có thể chỉ giáo một chút được không?”

“Không dám nhận, đây là vinh hạnh của Nữ Anh”

“Khoan đã, Nữ Anh là văn bối, nếu điện hạ muốn so tài vẫn là đến lượt ta đi.”

Thừa Nguyên điện hạ vui mừng, cả kinh, thậm chí có chút thất thố, “Dao Cơ. Nàng đã đến rồi.”

Dao Cơ mặc một bộ áo xanh nhanh nhẹn như hồ điệp, tư thái thướt tha, ngay cả khói mây lúc ẩn lúc hiện ở Vụ Hà cũng không thể sánh nổi một phần của nàng. Nếu như nói nàng là đám mây đẹp nhất nơi chân trời xa, như vậy bên cạnh nàng Bích Cẩn Tiên thù lại là vùng lạnh giá nhất, giống nhau đều rất đẹp, cũng lại là hai loại xinh đẹp hoàn toàn bất đồng.

Ở sau lưng các nàng, theo thứ tự chính là Song Thành, Tuyết Kiều cùng với nhóm tiên tử tinh linh. Khác với bên Thừa Nguyên điện hạ, bên này tất cả đều là nữ tử, hơn nữa đều là những nữ tử cực kỳ xinh đẹp.

Nhìn thấy Bích Cẩn, tâm tình Dương Tuyền Đế quân có chút biến hóa nhỏ, như tơ liễu bị gió thổi lên, nhẹ nhàng lướt qua mặt hồ yên tĩnh, đọng đưa một tia gợn sóng.

Biểu tình chưa từng thay đổi rơi vào trong mắt Bích Cẩn, Thanh Dao không nhịn được len lén quan sát mẫu thân của nàng, điều làm nàng bất ngờ chính là, lần này Bích Cẩn nhìn người nam nhân mình yêu sâu đậm không hề có một tia xúc động.

“Bích Cẩn.”

Bích Cẩn không lên tiếng, ngược lại Tuyết Kiều vượt lên trước châm chọc nói: “Ai nha, Đế quân ngài da mặt thật đúng là không phải dày bình thường, Bồng Lai giản dị, ngài sẽ không sợ dơ bẩn hai chân cao quý sao!”

Nhóm tiên tử nghe vậy cười vang.

“Cần rồi!” Hỏa Đức Tinh Quân lớn tiếng nói, “Điện hạ cùng Đế quân thân phận tôn quý, há có thể để cho các người giẫm cợt như vậy!”

“Thân phận tôn quý đó là ở Thiên giới, nơi này của chúng ta cũng không phải là Thiên giới! Nếu không có việc gì, chư vị xin mời trở về đi, Tê Phương thánh cảnh không hoan nghênh các ngài.” Song Thành hạ lệnh trực khách.

Dương Tuyền Đế quân cũng không tức giận, hần quay đầu nói với Bích Cẩn Tiên thù: “Bích Cẩn, Thiên đế nói, chuyện Thanh Dao tiên tử quấy rối hôn lễ của Thiên tôn ngài ấy có thể không truy cứu, chỉ cần.”

Kiểm quang chợt lóe, ai cũng không thấy rõ Bích Cẩn xuất thủ thế nào, chờ bọn hần phản ứng kịp thời, kiếm chỉ cách cổ họng Dương Tuyền Đế quân chút xíu. Chỉ cần hơi động, máu sẽ chảy ra. Nhưng kiếm chỉ dừng ở đó, bất động. Bốn phía vang lên tiếng hít thở rất nhỏ.

Dương Tuyền Đế quân dường như đoán được Bích Cẩn sẽ không giết hần, nếu không hần có thể né tránh một kiếm này dễ dàng. Hần chăm chú nhìn vào đôi mắt Bích Cẩn, vẫn giống như ba ngàn năm trước, vẫn ôn hòa như vậy, vẫn sâu như vậy. Bích Cẩn bị hần nhìn như thế, giống như là trúng Định thân chú, cả người cứng nhắc như đá.

“Cô cô làm sao người.”

Tuyết Kiều vừa đau lòng vừa bức bối, tính nàng nôn nóng, nhất thời không kiềm chế được liền rút kiếm xông tới. Hỏa Đức Tinh Quân đứng đầu lấy pháp khí Hỏa Giản chặn lại một kiếm của Tuyết Kiều, hai người cứ như vậy đánh nhau.

“Linh chủ, chúng ta tới giúp người!” Những tiên tử khác cũng rới rít lấy binh khí của mình.

Tràng diện nhất thời rối loạn, giống như là một chút lửa trong củi khô, đại hỏa vụt bốc cháy, càng đốt càng to. Ngay cả Song Thành từ trước đến giờ luôn trầm ổn cũng cảm phần dâng trào, song kiếm đều xuất hiện, ngăn cản Quảng Mục Thiên vương đang muốn đến gần Thanh Dao và Phong Ngâm thảo. Thừa Nguyên điện hạ thì bị Dao Cơ ngăn cản. Khóe miệng Dao Cơ chứa đựng nụ cười, không phải là lần đầu tiên nàng cùng Thừa Nguyên điện hạ giao thủ, có thể nói hai bên đều là biết người biết ta. Thừa Nguyên điện hạ không đành lòng đả thương nàng, nhưng kiếm Bằng Diễm trên tay nàng lóe lên, không lưu tình một chút nào.

Nữ Anh giải ấn Ly Long, Cẩn Dật mặc dù dùng mãnh nhưng cũng nhất thời không làm gì được, không cách nào đến gần Phong Ngâm thảo. Chung quanh đao quang kiếm ảnh, một mảnh hỗn loạn, trừ Thanh Dao cầm kiếm coi chừng Phong Ngâm thảo ra, chỉ có Dương Tuyền Đế quân cùng Bích Cẩn Tiên thù yên lặng đứng, ai cũng không hề động.

“Ngày này, vẫn phải tới.” Bích Cẩn cười, mang theo ba phần bất đắc dĩ, ba phần khổ sở, ba phần giấu cợt, còn dư lại một phần, là đau lòng, “Rút kiếm đi, ân oán ba ngàn năm, cũng là lúc nên tính toán rõ ràng rồi chứ.”

“Thật xin lỗi.” Dương Tuyền Đế quân hít một hơi thật sâu, lật tay xuất kiếm.

Trái tim Thanh Dao trầm mỗi cảm xúc ngổn ngang. Nàng thật là ích kỷ, cũng bởi vì một mình, tất cả mọi người đi theo nàng đều bị tội. Bích Cẩn, Dao Cơ, Nữ Anh, Song Thành, Tuyết Kiều. Nàng lui về phía sau một bước, Lưu Vũ Kiếm trong tay chột vung, tốc độ nhanh chóng, trên không trung vẽ một vòng màu xanh lam, vòng sáng khuếch tán ra bốn phía, đem Phong Ngâm thảo bao phủ trong đó.

Hồng Mông giới — kết giới lợi hại nhất cũng hao tổn linh lực nhất. Năm đó Ngao Thần thay nàng đỡ một kích của Chúc Âm, chính là bày ra một kết giới như vậy bảo vệ nàng, mà hắn cũng bởi vì không còn cách nào, cuối cùng chết ở trên tay Chúc Âm. Hiện tại, để cho nàng dùng phương pháp giống như vậy bảo vệ hắn đi.

Thanh Dao cười. Trên người nàng có thương tích, bày ra kết giới như vậy vốn đã không chịu nổi rồi, nàng còn phải cảnh giác bất cứ lúc nào cũng có người đến gần nàng. Nhưng là lòng của nàng so với bất cứ lúc nào cũng nhẹ nhõm hơn. Là sinh tử, đều ở trong một đêm, có lúc chết lại không phải là một loại giải thoát.

“A ——”

Là thanh âm của Tuyết Kiều! Thanh Dao vừa quay đầu lại, ngay tức khắc trời đất mù mịt, nàng giống như từ đám mây rơi xuống vực sâu vạn trượng, thân nhẹ vô lực. Tuyết Kiều đưa lưng về phía nàng, nàng trở mặt nhìn Hỏa Giản của Hỏa Đức Tinh Quân từ sau lưng Tuyết Kiều xuyên ra, trên đó còn có máu tươi nhỏ giọt.

“Tuyết Kiều ——” Thanh Dao đau khổ kêu, “Tuyết Kiều, Tuyết Kiều.”

Nàng vừa phân tâm, kết giới màu xanh lam chuyển thành màu lam nhạt, Lưu Vũ Kiếm leng keng rơi xuống đất. Dương Tuyền Đế quân thấy thời cơ đến, thanh kiếm chuyển một cái bay về phía Thanh Dao. Trái tim Bích Cẩn như bị đao cắt, nhìn Hỏa Đức Tinh Quân đem Hỏa Giản rút ra sau đó tùy ý đá Tuyết Kiều, nàng không kịp để ý đến Dương Tuyền Đế quân, vội vàng tiến lên đỡ Tuyết Kiều.

“Tuyết Kiều, Tuyết Kiều tỉnh lại.”

Khóe môi Tuyết Kiều nhếch lên tràn ra máu tươi, rốt cuộc không mở mắt.

Tâm tư Thanh Dao hoàn toàn đặt trên người Tuyết Kiều, nhất thời không biết Hỏa Đức Tinh Quân cùng Dương Tuyền Đế quân đã đến bên người nàng. Thiên Tiêu Lăng cảm ứng được chủ nhân gặp nguy hiểm, từ trong tay áo nàng bay ra hung hăng đánh về phía Hỏa Đức Tinh Quân. Lúc này nàng mới như ở trong

mộng tỉnh lại, đầu ngón tay vung lên, Thiên Tiêu Lăng linh hoạt như rắn quấn lấy đối phương. Nhưng nàng một người không để ý tới hai bên, Hỏa Đức Tinh Quân mới bị nàng đánh lui, khóe mắt nàng vừa đúng liếc thấy Dương Tuyền Đế quân cầm kiếm vung về phía Phong Ngâm thảo.

40. Q.2 - Chương 20: Mây Trôi Từ Biệt Núi Sông Cô Quạnh (3)

Tâm tư Thanh Dao hoàn toàn đặt trên người Tuyết Kiều, nhất thời không biết Hỏa Đức Tinh Quân cùng Dương Tuyền Đế quân đã đến bên người nàng. Thiên Tiêu Lăng cảm ứng được chủ nhân gặp nguy hiểm, từ trong tay áo nàng bay ra hung hăng đánh về phía Hỏa Đức Tinh Quân. Lúc này nàng mới như ở trong mộng tỉnh lại, đầu ngón tay vung lên, Thiên Tiêu Lăng linh hoạt như rắn quấn lấy đối phương. Nhưng nàng một người không để ý tới hai bên, Hỏa Đức Tinh Quân mới bị nàng đánh lui, khóe mắt nàng vừa đúng liếc thấy Dương Tuyền Đế quân cầm kiếm vung về phía Phong Ngâm thảo.

“Không được!”

Thanh Dao nhanh chóng bay qua, Thiên Tiêu Lăng bao lấy cánh tay phải của Dương Tuyền Đế quân dùng sức kéo về phía sau, nhưng thanh kiếm giống như có sự sống, vậy mà lại đâm về phía nàng. Kiếm nhanh chóng bay tới, nàng cần bản không cách nào tránh né, mắt thấy thanh kiếm sẽ đâm vào ngực, thân thể của nàng theo bản năng ngã người về phía sau, kiếm cứ như vậy bay qua trán nàng.

Dương Tuyền Đế quân vô ý cùng Thanh Dao tranh đấu, lập tức xoay người, Thanh Dao dáng điệu uyển chuyển linh hoạt, vượt lên trước một bước chắn trước mặt. Mắt thấy Phong Ngâm thảo sắp tới tay, Dương Tuyền Đế quân nhất định phải có được, hấn hung ác quyết tâm muốn một chưởng đem Thanh Dao đẩy ra. Ai ngờ lúc này Thái Diệp Tiên tử trúng một kiếm của Tăng Trường Thiên vương, ngã dưới chân Thanh Dao. Thanh Dao không nhẫn nại cúi đầu nhìn, cả người Dương Tuyền Đế quân tụ hợp linh lực một chưởng vừa đúng đánh lên đỉnh đầu của nàng.

“Thanh nhi ——”

“Thanh nhi!”

“Thanh Dao!”

.

Gió ngừng thổi, mây ngừng trôi, mọi chuyện, cũng dừng lại. Thân thể Thanh Dao từ từ ngã xuống, bóng tối từng chút từng chút đem nàng nuốt hết, nhưng trời cao đối với nàng như vậy là không công bằng, nếu phải chết, tại sao trước khi chết lại để cho nàng tận mắt nhìn thấy Dương Tuyền Đế quân đem Phong Ngâm thảo nhổ tận gốc ——

“Không được!” Hai chữ này mặc kẹt ở cổ họng Thanh Dao, làm thế nào cũng không nói ra được.

Rõ ràng muốn nói chuyện, hé miệng lại mất đi thanh âm; rõ ràng muốn khóc, nước mắt cũng đã khô khô; rõ ràng cõi lòng tan nát, nhưng ngay cả cảm giác đau đớn cũng đã biến mất. Ngao Thần, Ngao Thần, Ngao Thần. Thật xin lỗi, tha thứ tội bất lực, muội dùng hết toàn lực, đúng là vẫn không thể mang huynh trở về. Bởi vì muội sẽ chết lần nữa, nhưng đến lúc muội chết, vẫn không thể gặp huynh một lần. Đã như vậy, như vậy. Minh Thiệu, vì ta — xin —— bảo trọng!

Khi một tia sáng cuối cùng cũng đã dập tắt, Thanh Dao ngã xuống được Bích Cẩn Tiên thủ tiếp được, có đồ vật gì đó đang từ trong cơ thể nàng từ từ bay lên không trung. Trong nháy mắt, đôi mắt của Bích Cẩn Tiên thủ đầy tia máu, nàng vừa rơi lệ dùng sức lay thân thể Thanh Dao, vừa lớn tiếng kêu tên của Thanh Dao, cuồng loạn như vậy, đau đến không muốn sống như vậy, chim nhỏ bay qua không trung cũng không nhận được vì nàng mà cảm động.

“Thanh.” Cẩn Dật trơ mắt nhìn Thanh Dao chết, hấn khiếp sợ, còn chưa kịp gọi tên nàng, lại không giải thích được hôn mê trên đất.

Thừa Nguyên điện hạ chỉ nói do hấn thương tâm quá độ, thở dài, lệnh hai vị Tinh quân đưa Cẩn Dật về. Hấn không đành lòng quay đầu lại nhìn Dao Cơ một cái, thấy tất cả tâm trí Dao Cơ đặt trên người Thanh Dao cùng Bích Cẩn, bất đắc dĩ rời đi trước.

Mọi thứ chung quanh đều như ngừng lại, tiếng đánh nhau cũng không còn. Dao Cơ, Nữ Anh, Song Thành, cùng với nhóm tiên tử may mắn sống sót tất cả đều tới đây, trong lòng thương xót rồi lại không biết nên nói cái gì. Tứ đại Thiên vương cùng Cửu Diệu Tinh quân gần như đều bị thương, mắt thấy Phong Ngâm thảo tới tay, bọn họ vội vàng thúc giục Dương Tuyền Đế quân trở về.

“Đế quân, Sương Linh tiên tử đang lúc nguy nan, chúng ta vẫn là mau trở về đi thôi.”

Dương Tuyền Đế quân nhìn Thanh Dao đã chết cùng Bích Cẩn cực kỳ bi thương, vậy mà cả người lại vô lực, trong lòng không biết khổ sở từ đâu tới.

“Bích Cẩn, ta.”

Bích Cẩn chợt quay đầu lại, thê lương cười một tiếng. Dương Tuyền Đế quân tưởng rằng mình hoa mắt, bởi vì hắn nhìn thấy mái tóc đen của Bích Cẩn đột nhiên chuyển thành tuyết trắng, cộng thêm dung nhan tiêu tụy, nàng giống như ở trong nháy mắt đi tới sinh mạng cuối.

“Bích Cẩn?”

“Cô cô!”

“Thần thượng ——”

“Bích Cẩn.” Dương Tuyền Đế quân lẩm bẩm nói, “Thật xin lỗi, ta.”

Bích Cẩn không nói tiếp, nàng từ từ vén ống tay áo bên trái của Thanh Dao, trên cánh tay trắng nõn như tuyết, cái bớt hình mặt trời màu đỏ cực kỳ chói mắt.

Dương Tuyền Đế quân lão đảo một cái, thân thể giống như là trong phút chốc bị hút hết sinh khí.

“Nhìn thấy không? Cái bớt hình mặt trời, là tượng trưng cho thân phận con cháu trong tộc các ngươi, ” Bích Cẩn Tiên thù cười đến vui vẻ, giống như đang nói một chuyện rất thú vị, “Thanh nhi là của nữ nhi của chúng ta, nó là nữ nhi của ngươi!”

“Cái gì?” Chúng tiên cực kỳ hoảng sợ.

Dương Tuyền Đế quân tiến lên một bước, dường như nằm mơ: “Thanh nhi, nàng là nữ nhi của ta? Vậy mà ta lại tự tay giết chết nữ nhi của mình, điều này sao có thể, ta.”

“Đừng tới đây!” Gương mặt Bích Cẩn liền biến sắc, trong mắt trừ bi ai cùng phẫn hận, không còn có những thứ khác.

“Thanh nhi.”

“Không được chạm vào nàng!”

Hạt châu màu trắng bỗng nhiên từ trên người Bích Cẩn bay ra, dừng ở giữa không trung. Nó chói mắt như vậy, trong thiên địa tất cả ánh sáng cùng so sánh với nó cũng sẽ ảm đạm thất sắc. Ánh sáng đem Thanh Dao cùng Bích Cẩn bao phủ, ánh sáng mãnh liệt chiếu vào khiến mọi người không thể mở mắt, chỉ có thể loáng thoáng nghe thanh âm tuyệt vọng của Bích Cẩn.

“Ta không tin số mệnh, nhưng vẫn không đấu lại được số mệnh, nếu ngay từ lúc bắt đầu chưa từng gặp gỡ thì đã tốt hơn. Nếu gặp gỡ là một sai lầm, như vậy ta nguyện ý dùng linh hồn bất diệt của mình trao đổi! ‘Nhật Nguyệt Tinh’, xin hãy đem Bồng Lai tiên đảo vĩnh viễn chìm vào đáy biển, xin —— đem hết thầy đều mang đi!”

Vừa dứt lời, đột nhiên gió nổi mây trôi, thổ địa rung động, rầm rầm vang dội.

“Kia lại là thượng cổ di châu ‘Nhật Nguyệt Tinh’!”

“Không tốt, Bồng Lai sắp chìm, nó sẽ đem chúng ta hút vào đáy biển !”

“Đế quân đi nhanh thôi, Sương Linh tiên tử vẫn chờ còn ngài.”

“.”

Sóng biển gầm lên giận dữ vỗ vào đá ngầm, núi đá lay động. Ánh mắt Dương Tuyền Đế quân vẫn dừng lại trên người Bích Cẩn cùng Thanh Dao, nhưng vừa nghĩ tới Sương Linh, hắn nén lại, gật đầu đáp ứng, “Đi thôi”.

Nhìn thân ảnh Dương Tuyền Đế quân biến mất ở trong mây mù, Bích Cẩn buồn bã mỉm cười, trong giây lát máu tươi từ khóe miệng tràn ra, nàng liền nằm ở bên người Thanh Dao, không thể tỉnh dậy.

“Nhật Nguyệt Tinh” mất đi không chế của chủ nhân, bịch một tiếng rơi xuống, lăn đi.

“Cô cô.”

“Thần thượng!”

Song Thành cùng chúng tiên tử tất cả đều vây lại, bởi vì họ thấy như thế nào, Bích Cẩn cùng Thanh Dao giống như Tuyết Kiều, không hề có bất kỳ phản ứng gì. Mà kỳ quái hơn chính là, Bích Cẩn ngã xuống không lâu, Thanh Dao giống như danh hiệu “Phù Vân” của nàng, theo gió từ từ tiêu tán. Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người cực kỳ hoảng sợ.

****Phù Vân có nghĩa là mây trôi.**

Chỉ có Dao Cơ rất bình tĩnh, nàng khom lưng nhặt lên “Nhật Nguyệt Tinh” bên chân mình, nhàn nhạt mở miệng: “Thanh nhi vốn là thiếu một hồn phách, mới vừa rồi nàng lại bị Dương Tuyền Đế quân đánh trúng, kết quả của nàng chỉ có một —— hình thần câu diệt!”

****hình thần câu diệt: hồn xác đều tiêu tan**

“Cái gì?”

Dường như vì tăng thêm kinh ngạc của mọi người, gió ngừng thổi, nước biển không hề gầm thét nữa, mặt đất cũng không lắc lư nữa. Chim biển vỗ cánh từ không trung bay qua, lưu lại một đường vòng cung duyên dáng. Chung quanh cực kỳ yên tĩnh giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, giống như đây chính là một cơn ác mộng.

41. Q.2 - Chương 21: Mây Trôi Từ Biệt Núi Sông Cô Quạnh (4)

Chỉ có Dao Cơ rất bình tĩnh, nàng khom lưng nhặt lên “Nhật Nguyệt Tinh” bên chân mình, nhàn nhạt mở miệng: “Thanh nhi vốn thiếu một hồn phách, mới vừa rồi nàng lại bị Dương Tuyền Đế quân đánh trúng, kết quả của nàng chỉ có một —— hình thần câu diệt!”

****hình thần câu diệt: hồn xác đều tiêu tan**

“Cái gì?”

Dường như vì tăng thêm kinh ngạc của mọi người, gió ngừng thổi, nước biển không hề gầm thét nữa, mặt đất cũng không lắc lư nữa. Chim biển vỗ cánh từ không trung bay qua, lưu lại một đường vòng cung duyên dáng. Chung quanh cực kỳ yên tĩnh giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, giống như đây chính là một cơn ác mộng.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Nữ Anh quay đầu lại hỏi Dao Cơ.

Dao Cơ yếu ớt nói: “Thật ra thì Bồng Lai cũng không chìm xuống, Bích Cẩn dùng đời đời kiếp kiếp của nàng làm trao đổi, mượn pháp lực của ‘Nhật Nguyệt Tinh’ bày ra kết giới cường đại nhất thế gian, đem Bồng Lai che chở. Bất luận là thần tiên hay là yêu ma, đều không thể nhìn thấu, cũng không cách nào đi vào. Mà các ngươi mặc dù có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng một khi đi ra ngoài, cũng giống như vậy. Cho nên.”

“Aiz!” Dao Cơ thở dài một tiếng, “Bích Cẩn không muốn làm cho bất kỳ một tiên tử nào ở Tê Phương thánh cảnh đi vào vết xe đổ của nàng và Thanh Dao, đây cũng là một chuyện cuối cùng trước khi chết nàng làm vì Tê Phương thánh cảnh. Từ nay về sau trên biển không còn nơi gọi là Bồng Lai, tất cả mọi người tưởng rằng nó chìm vào đáy biển. Song Thành, các ngươi đừng cô phụ nỗi khổ tâm của Bích Cẩn. Đem tất

cả mọi chuyện phát sinh ngày hôm nay quên đi. Sau khi ta cùng Nữ Anh đi, các người mai táng Bích Cẩn các nàng thật tốt, chôn ở Phi Thiên Phong. Về phần Thanh nhi ——”

“Thanh nhi nàng thế nào? Nàng chưa chết, nàng còn có thể sống lại sao?” Trong mắt Song Thành tràn đầy mong đợi.

Dao Cơ lắc đầu một cái, nghiêm mặt nói: “Nhớ kỹ, Thanh nhi đã chết, không, không chỉ là chết, nàng đã hồi phi yên diệt.”

**hồi phi yên diệt: hồn tiêu phách tán, tan thành tro bụi.

Song Thành đã thông suốt, nàng lập tức hiểu ý tứ Dao Cơ, lặp lại một lần: “Đúng vậy, Thanh nhi đã hồi phi yên diệt. Chúng ta sẽ vĩnh viễn nhớ. Cảm ơn người—— Dao Cơ!”

Dao Cơ xoay người, y phục màu xanh theo gió tung bay. Ở trên tay nàng, Nhật Nguyệt Tinh đang tỏa ra màu trắng bạc long lẫy, chói mắt không thể nói thành lời.

Về nguyên nhân Bồng Lai tiên đảo chìm vào đáy biển, Lục giới có rất nhiều phỏng đoán.

Có người nói lần này cùng Thiên Ma giao chiến có liên quan, bởi vì nữ tử Tướng quân Minh Thiệu ở Thiên giới thích chính là tiên tử trên Bồng Lai Tê Phương thánh cảnh, Ma Quân dùng chuyện này uy hiếp Chiến thần. Có người lại nói năm đó Phù Vân linh chủ đuổi thần thú Chúc Âm vào Quỷ giới, Chúc Âm dính lệ khí sau đó trở lại báo thù. Còn có người nói chuyện này cùng Dương Tuyền Đế quân có liên quan, giữa Dương Tuyền Đế quân cùng chủ nhân Tê Phương là Bích Cẩn Tiên thù dù sao cũng là quan hệ khó xử.

Nhưng rất nhanh, chuyện Bồng Lai chìm xuống biển cũng không còn mới mẻ nữa rồi, chuyện phiếm của người thần yêu ma quỷ quái ở Lục giới lại có đề tài mới, đó chính là Minh Thiệu Tướng quân lại một lần nữa viết nên thần thoại bách chiến bách thắng. Nhất là nhóm nữ tiên trên Thiên giới, dường như ba câu lại có bốn chữ không rời “Minh Thiệu Tướng quân”.

Nghe nói lần này trong khi Thiên Ma giao chiến, Chúc Âm ở Quỷ giới dính lệ khí đột nhiên cùng Ma Quân xuất hiện, thiên binh thiên tướng tử thương vô số, suýt nữa tan tác, cuối cùng Minh Thiệu Tướng quân dùng toàn bộ sức lực chém xuống đỉnh đầu Chúc Âm. Lòng tin của binh lính Thiên giới tăng nhiều, dưới sự chỉ dẫn của Minh Thiệu Tướng quân đánh bại quân đội Ma giới.

Minh Thiệu Tướng quân cùng Ma Quân Phá Thiên đều là hai bên cùng thiệt hại. Phá Thiên ngã xuống tại chỗ, không hiểu Minh Thiệu Tướng quân dựa vào ý niệm gì, không ngờ lại có thể chống đỡ được. Có thiên binh tận mắt nhìn thấy trên lưng hấn trúng một kiếm của Ma Quân, vết thương sâu nhìn thấy mà phát hoảng, từ bỏ vai dọc theo người chạy đến eo. Nhưng hấn hoàn toàn không hay, sau khi chiến tranh kết thúc lập tức ngự phong quay trở về Thiên giới, không dừng lại nữa khác.

Mà Phá Thiên nguyên khí tổn thương nặng nề, trở lại Ma giới sau đó không lộ diện nữa, ba ngày sau Ma Quân mới kể vị. Chẳng qua là người được chọn làm Ma Quân đều khiến tất cả mọi người lấy làm kinh hãi, lại là trượng phu của La Ca công chúa, Phong Thần ở Thiên giới —— Trọng Minh Tinh quân.

Thời gian trôi qua như gió thổi, thổi qua Tây Sơn, vút qua Bắc hoang, lướt qua Đông Hải, bay qua Nam Minh, đảo mắt đã là ba trăm mùa xuân thu. Hoa nở hoa tàn, mây cuốn mây tan, cảnh còn người mất mọi chuyện như ngừng nghỉ, chỉ có tang thương, năm tháng cũng say mê.

Song Thành quỳ gối trước bia mộ của Bích Cẩn Tiên thù, im lặng như ngưng tụ.

Kể từ sau khi Bích Cẩn chết, nàng mỗi ngày đều ở trước mộ phần lẳng lặng ngồi một buổi chiều. Nhóm tiên tử ở Tê Phương thánh cảnh cũng cho rằng là nàng thương tâm, chỉ có chính nàng mới hiểu rõ, nàng đang nhớ lại, nhớ lại rất nhiều.

Nàng nhớ tới ngày đó Dao Cơ mang theo ‘Nhật Nguyệt Tinh’ rời đi, bên trong còn có tinh hồn chưa tiêu tán của Thanh Dao. Tất cả mọi chuyện, đều là Bích Cẩn dùng tính mạng của mình đổi lấy.

Nàng nhớ tới mình tự tay đem Bích Cẩn, Tuyết Kiều còn có Thái Điệp chôn ở trên Phi Thiên Phong. Có lẽ Tuyết Kiều cùng Thái Điệp đã đầu thai chuyển thế, đang có một cuộc sống vui vẻ. Mà Bích Cẩn lấy linh hồn bất diệt trả giá đắt, đổi lấy sự yên lặng vĩnh viễn trên Tê Phương thánh cảnh, người không còn có kiếp sau.

Sau nữa, Song Thành nghe nói Cẩn Dật Thiên tôn mắc một quái bệnh, ngủ mãi không tỉnh, cho đến hai trăm năm trước được Tây Thiên Như Lai, thủ hạ của Linh Cát Bồ Tát cứu, mới có chuyển biến tốt. Chẳng qua là sau khi tỉnh lại, Cẩn Dật Thiên tôn cùng với lúc trước tưởng như hai người, hắn không thích trói buộc của Thiên cung, không ngờ nhất thời cao hứng rồi đến Tây Hải Long cung ở một trăm năm. Về phần hôn sự của hắn cùng Sương Linh, hắn không muốn, cũng không có ai đề qua, cứ như vậy không giải quyết được gì.

Chuyện Sương Linh Song Thành cũng nghe được.

Nghe nói sau khi nàng ăn Phong Ngâm thảo thân thể từ từ chuyển biến tốt. Nàng không biết là từ nơi nào nghe nói chuyện Thanh Dao là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ hơn nữa lại bị cha giết chết, dưới cơn nóng giận náo loạn với cha mẹ, dứt khoát bỏ nhà trốn đi, không còn trở lại Thanh Yêu Sơn.

Song Thành nhìn thấy Sương Linh, là ở trên biển Đông này.

Sương Linh nhiều lần cười mây trên bầu trời Bồng Lai lưỡng lự nhìn quanh, chỉ tiếc Song Thành có thể nhìn thấy nàng, nàng lại trừu viễn rộng mênh mông ra cái gì cũng không nhìn thấy.

Thật ra thì Song Thành cũng không thể hận Sương Linh. Nàng giống như Thanh Dao, rõ ràng rất muốn hận, cuối cùng lại không hận nổi.

Nhưng những chuyện này đều không phải là chuyện khắc sâu trong tâm trí nàng, chuyện nàng nhớ rõ ràng nhất vẫn là phát sinh ở ngày Thanh Dao ra đi——

Ngày đó, khắp người Minh Thiệu là vết máu, một tay cầm Trấn Thiên Kiếm, một tay xách theo đầu Chúc Âm, mờ mịt đứng lặng trong đám mây. Song Thành tưởng rằng hắn sẽ đau đến không muốn sống, sẽ tê tâm liệt phế gọi tên Thanh Dao, nhưng hắn không làm vậy. Nhìn qua hắn rất bình tĩnh, trên người máu tươi không ngừng chảy xuống. Dáng vẻ hắn phóng khoáng không thể tả, Song Thành lại cảm thấy so với trước đây bất cứ lúc nào hắn cũng rất đẹp mắt.

Đang lúc Song Thành nhẩn mòi suy tư, Minh Thiệu đột nhiên rút kiếm vung lên, kích khởi từng trận sóng biển. Sau khi hắn rời đi trên mặt biển để lại một hàng chữ: Mây trôi từ biệt núi sông cô quạnh.

Hoa nở hoa tàn, mây cuốn mây tan, cảnh còn người mất mọi chuyện như ngừng nghỉ, chỉ có tang thương, năm tháng cũng say mê. Mây trôi vội vã từ biệt, núi sông cũng tịch liêu**.

42. Q.3 - Chương 1: Trộm Được Nhụy Lê Ba Phần Trắng (1)

Hoa lê nở bên Vong hồ, từng mảng tuyết trắng, mỹ lệ đủ để khiến người ta hít thở không thông. Gió vừa thổi, cánh hoa trắng rơi xuống mặt hồ như mưa, nổi lên gợn sóng nho nhỏ. Ánh mặt trời loang lổ chiếu trên mặt hồ, sóng hồ lăn tăn.

Nhưng ở trong mắt Thanh Dao, cảnh sắc đẹp như vậy cũng không thể nào đẹp hơn nữa. Sư phụ dặn nàng trước khi mặt trời xuống núi nhất định phải dọn sạch cánh hoa rơi. Nàng làm việc nửa ngày, chỉ cần gió vừa thổi thì nàng lại phải lau dọn. Nàng định ném cây chổi đi, ngồi dưới đất nghiêng người dựa cây phơi nắng.

“Thanh nhi, Thanh nhi.”

Thanh Dao nghe thấy có người gọi nàng, quay đầu lại đã nhìn thấy chim sơn ca lướt qua, nhẹ nhàng hóa thành thiếu nữ mặc y phục rực rỡ. Ánh mặt trời chói lọi rơi trên người nàng, cực kỳ linh động.

“A Vi?” Thanh Dao lấy làm kinh hãi.

Nàng vội vàng quay đầu lại nhìn căn nhà trúc cách đó không xa, xác định sư phụ không có phát hiện, tâm treo cao lúc này mới buông lỏng xuống.

“Làm sao nàng đến Thanh Đăng Cốc?”

A Vi cười khanh khách, dùng ngón trỏ đẩy trán Thanh Dao: “Tiểu quỷ nhất gan, nàng sợ sư phụ mình như vậy à!”

“A a a, lại còn nói ta à, không biết người nào so với ta càng sợ hơn.” Thanh Dao liếc nàng ta một cái, “Nói đi, tới tìm ta có việc gì không? Nàng sẽ không sợ một cơn gió của sư phụ ta đem nàng thổi đến Tây Thiên chứ?”

Ánh mắt A Vi xoay tròn một vòng, cười hì hì tiến tới bên tai Thanh Dao, như thế như vậy, như vậy như thế.

Về mặt Thanh Dao vui mừng, ngay sau đó lại do dự nói: “Nhưng mà. Sư phụ bảo ta quét sân.”

A Vi dùng ánh mắt “người thật không có tiền đồ” liếc về phía nàng, tay phải vung trên không trung mấy cái, trong phút chốc trên mặt đất bằng phẳng nổi lên một trận gió lốc cuộn cuộn. Thanh Dao vội vàng nhắm mắt lại, nghiêng đầu qua một bên, đợi khi nàng mở mắt ra, cánh hoa tuyết trắng vốn đầy trên mặt đất tất cả đều không thấy đâu nữa.

“Sư phụ nói không thể dùng pháp lực.” Thanh Dao nóng nảy.

“Sư phụ bảo nàng chết, nàng chết hay không? Đền chết đi, đi thôi đi thôi!” A Vi không nói lời gì mà kéo Thanh Dao đi.

Hai người bay ra khỏi Thanh Đăng Cốc, một màu trắng muốt, tựa như hai con hồ điệp nhẹ nhàng bay múa, xinh đẹp rơi vào một bên suối nước. Phía trước cây tùng, nam tử áo xanh sớm đã chờ ở đó.

“Hoắc Kỳ Hoắc Kỳ, nơi này!” A Vi dùng sức vẫy tay với nam tử áo xanh.

Hoắc Kỳ xoay người lại nhìn thấy Thanh Dao, vốn là nụ cười so với ánh mặt trời còn rực rỡ hơn lập tức biến mất, thay bằng một bộ mặt vừa giận vừa sợ lại đầy bất đắc dĩ. Thanh Dao nhìn thấy hắn cũng giống như là thứ gì đó hoàn toàn nuốt không trôi. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không vừa mắt nhìn nhau.

Hoắc Kỳ đi tới dùng sức cốc đầu A Vi, “Chẳng lẽ chỗ này bị đá rơi vào? Làm sao người lại mang nàng đi, cẩn thận lão thái bà hung ác tới lột sạch lông người!”

“Người nói mang ta đi phạm trần chơi, lại không không nói rõ ta không được dẫn những người khác đi, hừ!”

“Tới đây!”

“Nha nha nha người làm sao.”

Sau đó A Vi bị Hoắc Kỳ kéo tới bên cạnh, khẩu chiến một phen. Thanh Dao len lén nhìn, phát hiện gương mặt Hoắc Kỳ vốn là đẹp trai đến nỗi thậm chí tuyệt nhân gian rốt cục đã vụn vỡ. Điều này có nghĩa là, hắn đang bất đắc dĩ. Trong lòng Thanh Dao không thể thoải mái được.

Ở tiên sơn Phương Trượng này, nhắc tới tên Hoắc Kỳ cùng Thanh Dao, từ Thanh Tùng lão tổ bối phận cao nhất cho tới sơn dã tinh linh vô danh vô họ, dường như không người nào không biết không người nào không hiểu. Theo như lời của A Vi mà nói, Hoắc Kỳ có gương mặt hại nước hại dân, phạm là giống nữ trên tiên sơn Phương Trượng, thấy hắn sẽ động dục. Dĩ nhiên, theo lời nàng không bao gồm Thanh Dao cùng mình.

Vì vậy Hoắc Kỳ liền treo chiêu bài “Đệ nhất mỹ nam tiên sơn Phương Trượng” giả danh lừa bịp khắp nơi, mê đảo một nhóm lại một nhóm thiếu nữ ngây thơ. Đợi đến khi gần như các tinh linh nữ tiên ở Phương Trượng quỳ gối dưới áo xanh của hắn, hắn cảm thấy không còn lực hấp dẫn nữa, vì vậy lại hướng về phạm trần phát động tiến công.

Thanh Dao ở Phương Trượng chính là một phiên bản nữ của Hoắc Kỳ, nghiêng nước nghiêng thành, tuyệt sắc vô song. Nhớ năm đó nàng đứng dưới gốc cây lê, khe vuốt tóc mây, nhóm nam tiên đi ngang qua nhìn thấy chảy cả máu mũi. Vì chuyện này A Vi cười đến ba ngày không đóng được miệng, nói thẳng rằng Thanh Dao quả thực là yêu tinh chuyển thế, cùng Hoắc Kỳ tuyệt xứng đôi.

Nghe được ba chữ “tuyệt xứng đôi”, Thanh Dao cùng Hoắc Kỳ trảm miệng một lời kêu “hừ”, sau đó trừng nhau một cái, nghênh ngang rời đi.

Thanh Dao đã từng rất tự kỷ hỏi Hoắc Kỳ: “Này, bọn họ đều nói ta là nữ nhân đẹp nhất tiên sơn Phương Trượng, là nam nhân đều yêu thích ta, tại sao người không thích ta? Chẳng lẽ người không phải là nam nhân?”

Nghe được câu này Hoắc Kỳ lão đảo một cái, suýt nữa ngã quy. Hắn thấy buồn cười: “Thanh nhi nha Thanh nhi, uống người có khuôn mặt dễ nhìn, làm sao đầu óc lại không tốt như vậy chứ? Người là ai? Người là đồ đệ bảo bối của lão thái bà, nếu như ta dám đụng người một cái, lão thái bà không đem tổ của ta vứt lên trời mới là lạ!”

Cuối cùng Thanh Dao đã hiểu, thì ra Hoắc Kỳ không phải là có mắt không trông, mà là sợ sư phụ nàng — Khê phu nhân.

Đang lúc Thanh Dao âm thầm đắc ý, cuối cùng A Vi và Hoắc Kỳ kết thúc trận chiến nước miếng này.

Hoắc Kỳ liếc nàng một cái, “Đầu tiên phải nói cho xong đã, chúng ta có thể dẫn người đi, nhưng người không thể gây họa như lần trước, hại ta dọn dẹp cục diện rối rắm cho người, cũng không thể đem chuyện này nói cho lão thái bà nhà người biết. Nếu không.”

“Ta bảo đảm!” Thanh Dao cướp lời, cười hì hì, còn làm một bộ dạng giơ tay lên thề.

Con người A Vi đảo quanh, “Chúng ta có nên đánh cuộc hay không, giống như lần trước, ai là người đến gốc hòe già sau cùng thì phải mời người khác ăn cơm, vẫn ở Bách Vị Cư nha.”

“Được, cứ làm như thế!” Hoắc Kỳ trả lời rất sảng khoái, kết quả chờ hắn nói xong, bên cạnh nơi nào còn có bóng dáng Thanh Dao cùng A Vi. Lông mày hắn giương lên, cười, “Hai nha đầu quỷ quyết, lại chơi xấu!”

43. Q.3 - Chương 2: Trộm Được Nhụy Lê Ba Phần Trắng (2)

Ba tòa tiên sơn Phương Trượng, Bồng Lai, Doanh Châu đều ở ngoài biển khói sóng mơ hồ, mà trong đó Phương Trượng là thần bí nhất, cách phạm giới cũng xa xôi nhất. Từ lần trước chuẩn em ra ngoài, về sau Thanh Dao cũng coi là quen cửa quen ngõ. Nàng lôi kéo A Vi như một trận gió, rất nhanh đã đến cây hòe già đã hẹn với Hoắc Kỳ.

“Dưới tàng cây không có ai, lần này Hoắc Kỳ nhất định thua!” Thanh Dao đắc ý.

A Vi nháy mắt mấy cái: “Đi thử xem, đến Bách Vị Cư gọi thức ăn đi, chờ cái tên Hoắc Kỳ coi tiền như nước tới móc bạc ra đi.”

Hai người cười cười nói nói bay về phía Bách Vị Cư, mỹ nhân như ngọc, dọc theo đường đi hấp dẫn không ít ánh mắt.

Bách Vị Cư nằm trên đoạn đường phồn hoa nhất trấn, chung quanh đều tụ tập cửa hàng, người đến người đi, náo nhiệt có náo nhiệt. A Vi ham chơi, nhiều lần muốn tiến vào quán nhỏ bán đồ trang sức đeo tay đều bị Thanh Dao kéo trở lại. Bay lâu như vậy Thanh Dao đối bụng đến rã rời, đối với nàng mà nói hiện tại không có gì quan trọng hơn việc ăn cơm.

Từ khi Thanh Dao có ý thức, đây là lần thứ hai nàng tới phạm trấn. Sở dĩ Hoắc Kỳ không tình nguyện mang nàng đi cùng bởi vì nàng thật sự là kẻ gây chuyện. Mua đồ không trả tiền đã không nói thì thôi, còn làm hại hai nam tử vì nàng mà đánh nhau ngoài đường phố, thiếu chút nữa gây ra án mạng.

Lần đó thu dọn xong cục diện rối rắm hộ Thanh Dao, Hoắc Kỳ càng không ngừng xoa huyệt thái dương, công bố nếu lại mang nàng ra ngoài hắn sẽ lần một vòng quanh Phương Trượng. Thanh Dao nhớ mãi không quên thức ăn ngon ở Bách Vị Cư, nàng tuyên bố cho dù để cho Hoắc Kỳ lần một vòng quanh Phương Trượng, nàng cũng muốn theo ra ngoài. Sự thật chứng minh, Hoắc Kỳ và nàng căn bản không phải cùng cấp bậc, không cách nào so sánh được.

“Chúng ta ngồi chỗ cửa sổ trên lầu đi, vừa ăn vừa còn có thể xem thử Hoắc Kỳ ốc sên kia khi nào thì bò đến nơi.” Lúc đi đến cầu thang, A Vi đề nghị.

Ai ngờ Thanh Dao vẫn chưa trả lời, thanh âm lơ lửng lại đắc ý của Hoắc Kỳ từ trên lầu nhẹ nhàng truyền xuống: “Không cần nhìn, bổn công tử đã sớm tới rồi, cũng không biết ai mới là ốc sên.”

Hoắc Kỳ nói xong câu đó, Thanh Dao cùng A Vi vừa lúc đi hết bậc thang cuối cùng. Các nàng kinh ngạc nhìn Hoắc Kỳ cười xấu xa tay đang cầm chén rượu, ngây ngẩn cả người.

“Người người người, làm sao người có thể tới trước chúng ta!”

“Ta làm sao lại không thể tới trước các người?” Long mây Hoắc Kỳ nhảy lên, nữ nhân có mặt ở đó lập tức ngã xuống một đồng lớn. Hắn làm như không thấy, tiếp tục lộ ra nụ cười mê người hại nước hại dân, “Nguyện thua cuộc, hai vị đại mỹ nữ, ừm?”

Thanh Dao ngẩng đầu lên, khinh thường nói: “Không phải là một bữa cơm sao, ta còn có thể để người bị đói bụng?”

Lúc này Hoắc Kỳ không nói gì, hắn cười giống như hồ ly gian trá. Thanh Dao liền chỉ vào ánh mắt gian trá kia, thông dong đi tới, ngồi vào chỗ của mình, dịu dàng nói: “Tiểu nhị, mang rượu và thức ăn ngon nhất của quán các người lên đây!”

Tiểu nhị nghe tiếng thì tiến đến, cúi đầu khom lưng, khách khí hỏi: “Cô nương, cô gọi rượu và đồ ăn ngon nhất không thành vấn đề. Có điều. Có điều. Rượu và món ăn nơi này của chúng tôi rất đắt.”

“Sao vậy, người sợ ta không có tiền trả cho người?”

Tiểu nhị còn chưa kịp nói tiếp, trong đại sảnh lập tức có một đồng nam nhân muốn trả tiền thay Thanh Dao.

“Chi phí của vị cô nương này, ta trả hết.”

“Ta chi ta chi —— cô nương, cô muốn ăn cái gì cứ việc gọi.”

“Đừng có giành, ta tới trả tiền.”

“ ”

Thanh Dao nghiêng đầu, đắc ý cười cười với Hoắc Kỳ, sau đó tùy tiện chỉ nam tử cầm phục người gần nàng nhất: “Là công tử đi, sau đó người tới trả tiền.”

Nam tử cầm phục so với việc nhặt được vàng ở trên đường còn vui vẻ hơn, hướng về phía Thanh Dao lại ca ngợi lại nịnh nọt. Thanh Dao không để ý tới hắn, hắn cũng không có chút chú ý nào. Cuối cùng hiện giờ Thanh Dao không chịu nổi om sòm, nói câu: “Đa tạ công tử, chúng tôi phải ăn cơm, ngài yên lặng một chút được không?”

Lúc này nam tử cầm phục mới ngoan ngoãn im miệng trở về chỗ cũ, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi người Thanh Dao.

“Này, làm sao người không nói lời nào?” Thanh Dao nháy nháy mắt, nói với Hoắc Kỳ, “Sao nào, hiện tại thấy được sự lợi hại của ta đi.”

Hoắc Kỳ lơ đãng, khoe miệng hắn vẫn giương lên như cũ, “Việc này thì có đáng là gì, không phải là mỹ nhân kế sao. Các thần tiên ở Phương Trượng cũng không tránh khỏi động dục, càng đừng nói tới phàm nhân.”

“Ta biết, người đang ghen tỵ mị lực vô biên của ta, hừ!”

“Nếu không chúng ta đánh cuộc lại, lúc này nếu người có thể thắng, ta liền thừa nhận người có mị lực vô biên, như thế nào?”

“Lời này là thật? Nhưng không cho người chơi xấu, A Vi làm chứng.”

“Đã có lúc nào ta chưa từng nói mà không giữ lời chưa?” Hoắc Kỳ ngửa đầu lên, ánh mặt trời chiếu vào gò má của hắn, cực kỳ tuấn mỹ. Hắn liếc Thanh Dao ý bảo nhìn nam tử áo trắng ngồi ở góc khuất nhất, “Nhìn thấy không, nơi đó.”

Quay đầu lại nhìn, kinh hoàng thoáng qua trong nháy mắt, Thanh Dao chợt có loại cảm giác bị sét đánh, trong đầu giống như có thiên thiên vạn vạn trí nhớ vùng vẫy bỏ lên, nhưng khi nhìn lại vẫn là một mảnh hỗn độn, không có gì cả. Thanh Dao cũng không suy nghĩ nhiều, tạm thời mình nhìn thấy đáng dấp người ta đẹp mắt cho nên đầu óc hơi choáng mà thôi.

Từ góc độ nhìn của Thanh Dao chỉ có thể nhìn thấy gò má của nam tử áo trắng, nhưng có thể thấy được đó là một người trẻ tuổi vô cùng tuấn lãng anh tuấn. Về mặt hắc trong trẻo lạnh lùng như được khoác lên một tầng hàn băng, đường cong gương mặt cương nghị, đường nét rõ ràng giống như dùng dao găm tỉ mỉ từng chút từng chút mài dũa ra. Hắc một chén tiếp một chén càng không ngừng uống rượu, một bên mặt tịch mịch giống như cây tùng bách đứng sừng sững trên núi cao lúc đêm khuya.

Không biết từ đâu tới, nội tâm Thanh Dao dâng lên một loại xung động, rất muốn rất muốn đi đến gần hắc.

“Này này này, đừng có mà nhìn loạn. Ý ta là ngươi hãy nhìn kiếm trên bàn hắc, không phải là bảo ngươi nhìn người.” Thanh âm của Hoắc Kỳ nhanh chóng kéo suy nghĩ đang bay xa của Thanh Dao về chỗ cũ.

Thanh Dao nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện bên tay nam tử áo trắng để một thanh bảo kiếm màu bạc. Hàng năm nàng luôn ở tiên sơn Phương Trượng, kiến thức không nhiều lắm, nhưng nhìn ra được đây tuyệt đối không phải là một thanh kiếm bình thường. Xem ra tiểu tử Hoắc Kỳ này còn rất tinh mắt, không phải là đồ tốt không chọn a.

“Nếu ngươi có thể mượn kiếm của hắc cho ta xem một chút, coi như ngươi thắng, như thế nào?”

“Chuyện này có khó khăn gì?” Thanh Dao tràn đầy tự tin, “Đừng nói là mượn tới xem một chút, bỗng cô nương vừa xuất mã, khẳng định hắc cam tâm tình nguyện đưa cho ta. Ngươi chờ đó!”

Thanh Dao chỉnh sửa lại tóc mây một chút, điều chỉnh một nụ cười nàng tự cho là đẹp nhất, đi về phía nam tử áo trắng.

A Vi đẩy Hoắc Kỳ một cái, đặc ý: “Ngươi nhất định thua rồi, đừng nói một thanh kiếm, ta cá là hắc sẽ giao cả người hắc cho Thanh nhi.”

“Ta Hoắc Kỳ sẽ ngu đến nỗi đánh cuộc với người khác mà không chắc thắng? Có tin không, lần này Thanh nhi thua, không thể nghi ngờ.”

44. Q.3 - Chương 3: Trộm Được Nhụy Lê Ba Phần Trắng (3)

“Tôi có thể ngồi ở đây được không?” Thanh Dao cười thật ngọt ngào, đầu hơi nghiêng về bên trái, nụ cười xinh đẹp đáng yêu.

Nam tử áo trắng ngẩng đầu liếc Thanh Dao một cái, cau mày, làm cho người ta không tự chủ liên tưởng đến tơ liễu vì gió cuối xuân mà bay lên, nhẹ nhàng lay động trên mặt hồ, mang theo một vòng gợn sóng nhỏ nhỏ.

Trong ánh mắt xa lạ mang theo quen thuộc như thế, tâm Thanh Dao lại rung động lần nữa. Nàng mơ hồ mong đợi nam tử áo trắng sẽ có thêm biểu hiện, đáng tiếc hắc lại không có.

Ánh mắt của hắc chỉ nhẹ nhàng quét qua gương mặt nàng, rất nhanh lại trở về chén rượu trên tay mình, chỉ coi nàng là một người đi đường không quan trọng. Loại phản ứng này của hắc làm Thanh Dao có chút tức giận, vừa nghĩ tới Hoắc Kỳ còn ở bên cạnh nhìn nàng chê cười, nàng không thể làm gì khác hơn là khẽ cắn răng, tiếp tục nặn ra khuôn mặt tươi cười.

“Huynh không nói lời nào, tôi liền coi như huynh đồng ý nhé?” Thanh Dao thử dò xét một câu, thấy hắc không có phản ứng, nàng cười ngồi xuống, “Công tử một mình mua say, có phải có chuyện không vui hay không, không bằng nói ra để cho đại gia vui vẻ một chút.”

Khoẻ miệng nam tử áo trắng giật giật.

Thanh Dao lập tức biết mình nói sai, liền tiếp đổi lời nói: “Không đúng không đúng, ý tôi là, huynh có chuyện gì không vui, nói ra thử xem tôi có thể giúp huynh được không, ha ha.” Nàng cười có chút cứng nhắc.

Thường xuyên cùng trêu đùa với Hoắc Kỳ, lời nói ác độc của Thanh Dao cũng coi như xứng với tên thực. Giống như “Ngươi có chuyện gì không vui, nói ra để cho đại gia vui vẻ một cái” “Ngươi không vui, ta thật

thỏa mãn”, những lời như thế nàng đã nói nhiều lần, vậy mà nhất thời không nghĩ đến đó là những lời chê cười.

Cũng may nam tử áo trắng không để ý nhưng cũng không phản ứng lại.

Gương mặt Thanh Dao có chút không nén được giận, lại quật cường không chịu nhận thua, chỉ đành phải nhắm mắt cùng hắt lời kéo. Nói là lời kéo, thật ra thì càng giống như là nàng đang tự nói một mình.

“Tiên tử không cần uống phí tâm tư.” Nam tử áo trắng để chén rượu xuống, cười khổ.

Thanh Dao cực kỳ hoảng sợ. Vậy mà hắn lại biết nàng không phải là người phạm; vậy mà hắn lại biết nàng là thần tiên; vậy mà hắn lại biết nàng đến gần hắn là có ý đồ ! Nói như vậy, hắn cũng không phải là người bình thường?

Ánh mắt của nam tử áo trắng mơ hồ giống như nhớ lại chuyện cực kỳ lâu về trước. Hắn tiếp tục lẩm bẩm nói: “Ba trăm năm, đếm không hết có bao nhiêu tiên tử từng ở trước mặt ta biến thành bộ dạng Thanh nhi, nhưng bất kể giống thế nào, các người đều không phải là nàng. Ta biết, Thanh nhi nàng không trở về được nữa, không về được.”

“Huynh nói cái gì? Tôi. Diện mạo của tôi đã như vậy rồi, sao tôi lại phải biến thành chính mình?” Thanh Dao buồn bực.

Nàng nghĩ, khó trách người này đối với nàng như không có gì, ngay cả mỹ nhân kế cũng không hữu dụng, thì ra hắn là kẻ ngốc.

“Thanh nhi.”

“A?” Thanh Dao theo bản năng đáp một tiếng.

Ai ngờ nam tử áo trắng không để ý tới nàng, bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, tiếp tục cười khổ mà nói lời say: “Sớm biết sau khi nàng rời đi ta sẽ thống khổ như vậy, ta cũng không nên sống qua ngày như thế. Thanh nhi, tại sao nàng không đợi ta. . . .”

Cho đến tận bây giờ, Thanh Dao hoàn toàn khẳng định, đó là: người này tuyệt đối có bệnh! Nếu không chính là uống rượu quá nhiều, đầu óc không tỉnh táo. Nàng quyết định thừa dịp hiện tại hắn còn hồ đồ, trước tiên cầm lấy kiếm đã.

“Công tử, thanh kiếm này của huynh thật là đẹp mắt, có thể cho tôi mượn xem một chút không?” Thanh Dao cảm thấy nàng mỉm cười đến nổi mặt cũng sắp cứng đờ rồi.

Nam tử áo trắng không trả lời, vẫn chìm đắm trong thế giới của mình.

Thanh Dao lặp lại chiêu cũ, nàng hạ thấp thanh âm: “Này, huynh không nói lời nào, tôi coi như huynh ngầm đồng ý nhé?”

Thấy đối phương không có phản ứng, Thanh Dao mừng rỡ, đưa tay hướng về phía thanh kiếm kia, trong lòng suy nghĩ, Hoắc Kỳ ơi Hoắc Kỳ, người sẽ quỳ xuống nhận thua đi. Ai ngờ chưa đợi nàng đụng vào kiếm, nam tử áo trắng nhanh tay chặn lại nàng. Nụ cười trên mặt nàng nhất thời cứng đờ.

“Thanh kiếm này không phải là người nào cũng có thể tùy tiện cầm.”

“Huynh.”

Hắn không cho Thanh Dao bất kỳ cơ hội nói chuyện, bỗng nhiên đứng dậy, nhanh nhẹn cầm kiếm rời đi. Bạch y cao thượng, xuất trần thoát tục, lãnh đạm cao ngạo, cùng với say rượu trầm mê lúc trước tưởng như hai người.

Thanh Dao ngây ngốc, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Ha ha ha ha ha!” Tiếng cuồng tiếu từ một bên tuôn ra.

Thanh Dao quay đầu lại, thấy Hoắc Kỳ cười đến nổi rượu cũng phun ra, còn quăng hình tượng đi, dùng sức đập bàn. Nàng biết Hoắc Kỳ đang chê cười mình, vừa lúng túng vừa tức giận, nghiêng đầu hướng về phía bóng lưng của nam tử áo trắng đã đi xa “hừ” một tiếng, quệt mồ hôi trên trán lại cực kỳ đáng yêu.

Hoắc Kỳ nhìn có chút hả hê: “Như thế nào, hiện tại chịu phục chưa?”

“Không tính không tính, việc này không tính. Hẳn rõ ràng là kẻ ngốc, toàn nói linh tinh.”

“Người lại chơi xấu đi! Chúng ta đã nói rồi, A Vi có thể làm chứng.”

Mặt Thanh Dao như đưa đám, lời Hoắc Kỳ nói cũng không phải là sai, quả thật là do nàng nhất thời nổi muốn đánh cuộc với hắn. Xem ra nàng trúng bẫy của Hoắc Kỳ rồi, hắn giao hoạt như thế, mới không thêm cược một trận mà hắn hoàn toàn không nắm chắc, nhất định hắn đã sớm biết nam tử áo trắng kia không phải là người bình thường.

“Thanh nhi, nguyên thua cuộc đi, nếu không làm thế nào để xứng đáng với danh hiệu mỹ nữ đệ nhất tiên sơn Phương Trượng đây, đúng không?”

Nhìn ánh mắt Hoắc Kỳ giống như hồ ly, Thanh Dao hận không thể xông lên dùng hết sức đâm hắn một trận, nàng thật vất vả mới đem loại kích động này ép xuống, bất đắc dĩ nói: “Nói đi, muốn ta giúp người làm gì?”

“Thật ra thì cũng không có việc gì khó, ” Hoắc Kỳ vừa nói, vừa từ trong tay áo lấy ra hai phong thư đã viết xong, “Người biến hình, giúp ta đi đưa thư. Một phong cho Thủy Y Nhân – đại tiểu thư Thủy gia phú thương ở thành tây, một phong còn lại cho Hoa Linh Động thiên kim nhà Hoa Thái thú ở thành nam. Đi nhanh về nhanh, ta cùng A Vi ở chỗ này chờ người nha. Aiz, lúc người trở lại, chúng ta vừa đúng lúc ăn xong, nhìn xem, sắp xếp thời gian cho tốt vào.”

“Người.” Thanh Dao hít một hơi, hai tay nắm thành quyền.

Nàng cũng biết Hoắc Kỳ không tốt bụng gì mà, tới phạm trần câu dẫn nữ tử đảng hoàng cũng không nói làm gì, lại còn cố ý làm nhục nàng, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục. Có điều cuối cùng nàng vẫn quyết định đại nhân không chấp tiểu nhân, nhịn. Hoắc Kỳ lắm mồm, trở về chắc chắn hắn lại kêu la khắp nơi nói nàng chơi xấu gì đó, danh tiếng tốt của nàng ở tiên sơn Phương Trượng sẽ bị phá hủy mất.

“Không phải là hai phong thư ư, đưa thì đưa, có gì đặc biệt hơn người! Nhưng tại sao phải biến hình? A, ta biết, người sợ bốn cô nương quá đẹp, hai nữ tử kia nhìn thấy ta sẽ ôm hận mà chết đi?” Thanh Dao vẫn không buông tha ác miệng nói.

A Vi vẫn đang xem kịch vui xì bật cười. Đối với khẩu chiến giữa Thanh Dao và Hoắc Kỳ cho tới bây giờ nàng đều giữ vững trầm mặc, hai người này lời nói ác độc, một người nàng cũng không chọc nổi.

Hoắc Kỳ lại có vẻ rất rộng rãi, hắn cười cười: “Được rồi, người nói thế nào cũng được. Hiện tại người có thể đi đưa thư được chưa, đại mỹ nữ?”

Thanh Dao hừ một tiếng, bình bịch đi xuống lầu.

Mặc dù trong lòng Thanh Dao rất không tình nguyện, nhưng vì không thể gây ra phiền toái không cần thiết nàng vẫn làm theo đề nghị của Hoắc Kỳ thay đổi bộ dáng. Trên phố xá có rất nhiều người, giờ phút này nhìn diện mạo của nàng không thể bình thường hơn, thuộc về loại ném vào một đồng người cũng tìm không ra..., vì vậy cũng không có ai chú ý tới nàng. Ngược lại nàng chú ý tới một bóng lưng.

Không phải là người nào khác, chính là nam tử áo trắng ở Bách Vị Cư hại nàng bị bêu xấu trước mặt Hoắc Kỳ, hơn nữa lại khiến nàng bị thua. Tay trái hắn giơ lên một bầu rượu nho nhỏ, tay phải cầm kiếm, không đếm xỉa gì đi về phía đi về trước, dọc theo đường đi hấp dẫn không ít ánh mắt nữ nhân.

Thanh Dao nhìn kiếm trong tay hắn, một chủ ý nhất thời nổi lên trong lòng.

Hoắc Kỳ a Hoắc Kỳ, xem ai cười sau cùng!

Nàng xấu xa cong khóe miệng lên, quay lại, theo đuôi nam tử áo trắng.

Mới đi không lâu hai chân Thanh Dao như nhũn ra, mệt muốn chết rồi. Nàng vừa đi vừa oán giận, kẻ ngốc quả nhiên là kẻ ngốc, rõ ràng là thần tiên, muốn đi đâu bay qua là được, cần gì làm khổ mình; làm khổ mình thì thôi, còn liên lụy nàng cũng chịu khổ theo!

Không biết ở trong lòng mắng thầm bao nhiêu lần, cuối cùng nam tử áo trắng kia đã dừng lại. Thanh Dao như được đại xá, hít một hơi thật sâu. Lúc này nàng mới phát hiện, thì ra bất tri bất giác nàng đã theo đuôi hắn đi tới rừng cây nhỏ ngoài thành.

Trước đây Thanh Dao đều đi đến những nơi náo nhiệt, nàng không hiểu nam tử áo trắng tới chỗ hoang vu làm gì, chẳng lẽ ý tưởng của kẻ ngốc cực kỳ đặc biệt?

“Người đã đến rồi.”

Giọng nói bình thản không mang theo bất kỳ tâm tình làm Thanh Dao sợ hết hồn, nàng rõ ràng ẩn thân, kẻ ngốc này biết nàng theo dõi hắn?

Lập tức một thanh âm khác nói tiếp: “Ta đã đoán ngài sẽ đến nơi này, Minh Thiệu Tướng quân.”

Tiếng nói mới rơi xuống, quang ảnh chợt lóe, bên cạnh nam tử áo trắng bỗng xuất hiện thêm một người. Người nọ mặc hoa phục cấm y, hình như cũng là thần tiên, nhưng lại mang theo vài phần ma tính.

Tâm Thanh Dao như tảng đá rơi xuống đất. Thật may thật may, thì ra kẻ ngốc này không phải đang nói nàng.

Nhưng, người nọ gọi hắn là Minh Thiệu Tướng quân? Chẳng lẽ hắn chính là Chiến thần Minh Thiệu ở Thiên giới trong truyền thuyết anh dũng vô cùng?

Thanh Dao ngừng thở, tiếp tục xem tiếp.

“Tướng quân? Ha ha, ta đã không phải Tướng quân gì nữa rồi.” Minh Thiệu uống xong một ngụm rượu cuối cùng, tiện tay ném vỏ rượu rỗng một cái.

Bịch ——

Thanh Dao sợ hết hồn. Nàng vỗ ngực một cái, bình tĩnh yên lặng nghe hai người nói chuyện.

Nam tử áo gấm thở dài: “Ba trăm năm rồi, không nghĩ tới ngài vẫn như vậy. Phù Vân linh chủ đã chết, bất kể dù ngài sa sút thế nào nàng cũng sẽ không sống lại. Ngài nhất định vẫn tiếp tục như vậy? Chiến thần oai phong Lục giới năm đó đâu rồi?”

“Như vậy chẳng phải là phù hợp với tâm ý của ngài sao, Trọng Minh Ma Quân.”

“Đúng, hiện tại binh lực Ma giới cường thịnh, nếu ta dẫn quân đến, Thiên giới trừ ngài cùng Cẩn Dật Thiên tôn ra, sợ rằng không có thần tiên nào chống đỡ được. Từ đó đến giờ hai người các ngài đều sa sút như vậy, không màng chiến sự. Nói như vậy, thật sự là may mắn của ta.”

Lần này Thanh Dao đã hiểu toàn bộ, nam tử áo gấm kia là Ma Quân Trọng Minh. Nàng từng nghe Hoắc Kỳ nói, hiện Ma Quân đương nhiệm vốn là Phong Thần trên Thiên giới, bởi vì yêu công chúa La Ca Ma giới mà đoạn tuyệt với Thiên giới.

Lúc ấy Hoắc Kỳ còn cảm thán, “Sức mạnh của ái tình quả nhiên vĩ đại, vượt qua hai giới tiên ma a”. Nghe Hoắc Kỳ cảm thán xong Thanh Dao biết hắn lại đang có ý nghĩ kỳ quái. Người này bẩm sinh đối với mỹ nhân chưa từng có lực kháng cự, nhất định là đang thèm thuồng La Ca công chúa đáng đáp như hoa như ngọc trong truyền thuyết kia.

Cho nên nàng lập tức mắng một câu “Thật vô sỉ, ngay cả nữ nhân Ma giới đều không bỏ qua, hơn nữa còn là người đã có trượng phu”. Hoắc Kỳ nhất thời không hiểu nàng có ý gì, sững sốt thật lâu.

Kết hợp từ chuyện bát quái Hoắc Kỳ biết cùng với cuộc đối thoại giữa Trọng Minh và Minh Thiệu vừa rồi, đại khái Thanh Dao đã hiểu chuyện. Một câu nói: nữ nhân gây họa!

Trọng Minh yêu nữ tử Ma giới mà phản bội Thiên giới; Minh Thiệu yêu nữ nhân đã chết cho nên hắn vô tri vô giác giống như một kẻ ngốc.

Thanh Dao không khỏi sinh ra tò mò đối với nữ tử gọi là Phù Vân linh chủ trong lời nói của Trọng Minh. Đến tột cùng là nữ tử dạng gì, có thể khiến cho Tướng quân mặt lạnh nổi tiếng Lục giới biến thành bộ dáng này? Nàng quan sát Minh Thiệu từ trên xuống dưới, nam tử đầu tiên khiến cho nàng nhìn đến thất thố, nam tử duy nhất khiến cho nàng muốn thân cận trong ba trăm năm nay.

Lúc này Minh Thiệu lên tiếng, hần nhàn nhật nói: “Chúng ta dù sao cũng là bằng hữu, không ngại nói cho ngài biết đi. Lần này ta rời khỏi Thiên giới, là thừa lệnh Thiên đế là đi mời thần phục ma Chân Vũ Đại Đế hồi thiên cung. Ta lại thật hy vọng ngài ấy có thể trở lại, tướng quân gì đó, Chiến thần gì đó, ta đều không muốn làm. Trọng Minh, ngài cũng biết, bản lĩnh Chân Vũ tuyệt đối không thua ta và Cẩn Dật.”

Trọng Minh không cảm thấy kinh ngạc, hai tay chấp sau lưng, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Sắc trời đã không còn sớm, ánh chiều tà đỏ tươi lấp ló phía sau núi, ánh sáng trên bầu trời là một mảnh đỏ cam. Tia sáng kia chiếu vào gò má Minh Thiệu, Thanh Dao nhìn hần, trong lòng có loại khó chịu nói không nên lời, thậm chí lời nói vừa rồi của hần cũng không nghe được.

Nàng vốn muốn lên đi theo Minh Thiệu đến chỗ không người, sau đó đoạt kiếm của hần. Gặp Hoắc Kỳ thì nói là Minh Thiệu tự mình đưa cho nàng, dù sao Hoắc Kỳ không biết sự thật, như vậy nàng có thể lấy lại được mặt mũi. Bây giờ suy nghĩ một chút, người ta đường đường là Chiến thần Thiên giới, hơn nữa đương nhiên bản lĩnh của mình không có khả năng so bì. Thật may là nàng không tùy tiện ra tay, nhặt về một cái mạng nhỏ.

Thanh Dao thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị chạy ra. Nàng vẫn nên ngoan ngoãn đưa thư thôi.

Không ngờ mới xoay người sang chỗ khác, chân Thanh Dao tạo tiếng động răng rắc, nhánh cây bị nàng dẫm lên gãy đôi phát ra tiếng.

“Ai, ra ngoài!”

Trái tim nàng căng thẳng. Xong rồi, lần này thật sự xong rồi!

45. Q.3 - Chương 4: Trộm Được Nhụy Lê Ba Phần Trắng (4)

Lòng bàn chân Thanh Dao như gió, chuẩn bị chuồn mất. Nhưng động tác của Minh Thiệu so với nàng còn nhanh hơn, đảo mắt liền chắn trước mặt nàng. Nàng chưa từ bỏ ý định, tay phải vươn ra, xuất ra một thanh kiếm đâm về phía Minh Thiệu. Hình như danh hiệu Chiến thần của người ta dù sao cũng không phải là khoác lác, hai ba lần ném nàng trên mặt đất, cả người Thanh Dao căng thẳng, phép thuật trên gương mặt cũng dần dần tắt đi, lộ ra khuôn mặt thật sự.

“Thanh nhi?” Trọng Minh cực kỳ sợ hãi.

Thân thể Minh Thiệu run lên, ngưng mi: “Là cô? Cô theo dõi ta?”

Thanh Dao cười ha ha với hần: “Ha ha, thật có duyên nha. Hôm nay khí trời tốt, tôi tùy tiện đi dạo một chút, lại đi tới nơi này.”

Nghe được đối thoại của bọn họ Trọng Minh không ngờ có chút giật mình, hần hỏi rõ: “Nàng không phải là Thanh nhi?”

Thanh Dao cướp lời: “Không đúng không đúng, tôi không phải Thanh nhi, tôi tên là. Tôi tên là Thủy Y Nhân!”

Đánh chết cũng không thể để cho bọn họ biết tên của nàng! Đánh chết cũng không thể để cho bọn họ biết nàng là tiên tử ở Phương Trượng! Nếu không về sau nàng còn trốn đi đâu! Thủy Y Nhân, cô tự nhận xui xẻo đi, ai bảo cô câu dẫn Hoắc Kỳ!

“Không tin huynh xem cái này đi.” Thanh Dao nhanh chóng lấy một bức thư từ trong ống tay áo ra, “Đây là của một người tên Hoắc Kỳ xấu xí viết cho tôi.”

Thấy Minh Thiệu cùng Trọng Minh cũng cau mày, Thanh Dao cúi đầu vừa nhìn, lúc này mới phát hiện trên phong thư viết ba chữ “Hoa Linh Động”.

Nàng cười xấu hổ, vội vàng cất thư, lại lấy ra một cái khác, giải thích: “Lầm rồi lầm rồi, là phong này. Các huynh nhìn, phía trên là tên của tôi. Tôi thật sự không phải là Thanh nhi, làm sao tôi lại có tên khó nghe như vậy chứ.”

“Cô thật sự không phải là Thanh nhi?”

“Dĩ nhiên không phải. Lừa các huynh tôi có lợi gì chứ.”

“Đúng, cô không giống nàng.” Trọng Minh mỉm cười, lắc lắc đầu nói, “Nàng lạnh lùng giống như hàn băng vùng địa cực, mà cô. Ha ha, mặc dù hai người có diện mạo giống nhau, nhưng tính tình hoàn toàn không giống.”

Lúc này Thanh Dao mới yên tâm, cuối cùng không có chuyện gì. Nàng suy nghĩ một chút, cảm thấy Minh Thiệu mới là người ra quyết định, vì vậy nàng hỏi rõ, “Tôi có thể đi được chưa?”

Ánh mắt Minh Thiệu mê man, mặc dù đã sớm biết kết quả sẽ như vậy, trên gương mặt vẫn có chút thất vọng nho nhỏ. Trên người nàng không có một tia quen thuộc của Thanh Dao... Hơi thở, nhưng vì cái gì khi thấy nàng hẳn có một loại cảm nhận mãnh liệt, cho rằng nàng chính là Thanh Dao?

“Biến trở về diện mạo thật sự của cô đi.” Lời của Minh Thiệu lạnh như băng.

Thanh Dao không hề nghĩ ngợi liền hóa thành một gốc cây lê chi chít hoa trắng, ngay sau đó lại biến trở về thân người.

“Cô là Lê Hoa tiên?”

“Đúng vậy, Lê Hoa tiên.”

Lúc này Thanh Dao không hề nói dối, bản thể của nàng không phải là một gốc lê thượng cổ ư, ngàn vạn năm tẩm linh khí của Thanh Đăng Cốc, lại được Khê phu nhân hết lòng chiếu cố, rốt cục ba trăm năm trước tu luyện thành tiên.

Trọng Minh không nhịn được lại quan sát Thanh Dao từ đầu đến chân, mày nhíu lại giống như hai gò núi đội lên.

Hắn hỏi: “Lê Hoa tiên tử? Cô là Lê Hoa tiên tử, thủ hạ của Thanh đế ở Thảm Phương Cung ?”

Nếu hắn nói như vậy, Thanh Dao định đâm lao phải theo lao, gật đầu thừa nhận. Nghĩ thầm, đây là tự huynh nói, tôi không nói gì hết, không thể coi là tôi lừa huynh.

Thanh đế là thần tiên trông coi thanh khí hoa và cây cảnh ở Lục giới, cũng khó trách Trọng Minh vừa nghe thấy nàng là Lê Hoa tiên tử, đương nhiên cho rằng nàng là người của Thảm Phương Cung. Đối với Thanh Dao mà nói, có thể lừa gạt thân phận chân thật của mình thì không còn chuyện gì tốt hơn nữa, nàng ước gì bị bọn họ hiểu lầm. Nghĩ tới những chuyện này, trong lòng Thanh Dao lại vui vẻ.

Minh Thiệu vẫn nhìn về nơi xa, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì. Hắn chợt nhặt Trấn Thiên Kiếm từ đất lên, nhàn nhạt mở miệng: “Thứ cho Minh Thiệu có nhiều đắc tội, tiên tử mời trở về đi.”

Thanh Dao như được đại xá, cặp mắt nàng từ Trấn Thiên Kiếm thu hồi về, đảo quanh, càng nghĩ càng chưa từ bỏ ý định, càng nhìn tay càng ngứa. Vì vậy quyết tâm, thừa dịp Minh Thiệu không tập trung, hơn nữa Trọng Minh cũng như đang đi vào cõi thần tiên, thật nhanh tiến lên trước một phen đoạt lấy Trấn Thiên Kiếm.

Nàng đang chuẩn bị phi thiên chạy trốn, ai ngờ Minh Thiệu tay mắt nhanh nhẹn, đột nhiên từ phía sau bóp chặt cổ tay nàng dùng sức lôi kéo, nàng không đứng vững, mạnh mẽ ngã vào trong ngực Minh Thiệu. Minh Thiệu chăm chú nhìn nàng, loại nóng bỏng trong đôi mắt giống như lập tức muốn xông tới.

Hắn mừng như điên: “Thanh nhi, Thanh nhi, thật sự là nàng!”

“Quả nhiên là Thanh nhi! Ta nói thế gian này tại sao có thể có người giống như vậy!” Trọng Minh cũng vừa mừng vừa sợ.

“Ta.”

Thanh Dao đuối lý cứng họng, cổ tay bị nắm đến đau, cái gì cũng không nói được.

Minh Thiệu không có chút để ý đến phản ứng khác thường của nàng, nội tâm hắn đã bị các loại tâm tình lấp đầy: kinh ngạc, mừng như điên, khiếp sợ, lòng chua xót. Thế gian này, trừ hắn và Thanh Dao ra, sao lại có người thứ ba có thể cầm được Trấn Thiên Kiếm chứ? Nàng không phải là Thanh Dao thì là ai? Nàng chính là Thanh Dao!

“Ba trăm năm rồi, Thanh nhi.”

Câu nói tiếp theo của Minh Thiệu còn chưa ra khỏi miệng, bỗng nhiên cuồng phong gào thét, cuốn đất cát cùng cánh hoa bay lên, sương mù che tầm mắt của mọi người. Minh Thiệu nghi ngờ, hơi chút phân tâm lại phát hiện đã không thấy Thanh Dao đâu.

“Thanh nhi?”

Hắn đọc chú tách bão cát ra, Trọng Minh cùng hắn liếc nhau một cái, hai người đều không hiểu ra sao.

Rất hiển nhiên Thanh Dao được người cứu đi, hơn nữa người này linh lực không kém. Hắn không khỏi tò mò những năm này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, tại sao Thanh Dao lại biến thành như bây giờ. Trong đôi mắt Minh Thiệu mới vừa dấy lên sinh khí trong nháy mắt lại bị dập tắt.

“Quên đi, nếu biết nàng còn sống, sẽ không sợ không tìm được.” Trọng Minh an ủi hắn, “Mặc dù không biết tại sao Thanh nhi sống lại, nhưng ta dùng mắt thần Thiên ma nhìn qua, bản thể của nàng quả thực là hoa lệ, có lẽ ngài có thể đi Thâm Phương Cung tìm nàng.”

Minh Thiệu không tiếp lời, như có điều suy nghĩ.

Năm đó sau khi Thanh Dao chết hắn không có ý định tiếp tục làm Chiến thần, hắn chỉ muốn tìm một nơi ẩn cư, không màng thế sự, trông coi những ký ức về nàng cho đến những năm tháng cuối. Nhưng Thiên đế vẫn không đồng ý, nói lên điều kiện trừ phi hắn mời được Chân Vũ Đại Đế rời núi thay thế chức Chiến thần của hắn.

Lần này hắn rời khỏi Thiên giới, chính là theo lệnh của Thiên đế, cùng Cẩn Dật Thiên tôn đi tiên sơn Phương Trượng cầu xin Chân Vũ Đại Đế. Hắn và Trọng Minh có quan hệ rất tốt, mượn cơ hội này báo tin cho hắn ta, cũng là để cho hắn ta chuẩn bị tâm lý thật tốt. Chân Vũ Đại Đế —— vị này đã mang theo thê tử rời khỏi Thiên giới, vẫn không đếm xỉa đến thần Phục Ma năm đó oai phong một cõi, rất có uy danh, bàn về đạo hạnh chỉ sợ sẽ không hề kém hắn. Nếu quả thật Chân Vũ Đại Đế quyết tâm tiêu diệt Ma giới, đoán chừng cuộc sống của Trọng Minh cũng không còn an ổn như trước đây nữa.

“Ta cũng đã nói xong rồi, ta còn có việc, ngài bảo trọng.” Minh Thiệu cáo từ, sai bước rời đi.

Khóe miệng Trọng Minh chứa đựng một nụ cười như có như không. Hắn nhìn Minh Thiệu rời đi, nghĩ thầm, Thanh Dao trở lại, ba trăm năm trước Minh Thiệu Tướng quân đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cũng nên trở lại đi.

“Người làm sao vậy?” Thanh Dao dùng sức hất tay Hoắc Kỳ ra, “Buông tay, buông tay!”

Hoắc Kỳ vừa tức lại vừa sốt ruột, hắn liều mạng xoa huyết thái dương, muốn nói chuyện rồi lại không biết nên nói những gì, nhất là thấy cặp mắt to vô tội của Thanh Dao, hắn cũng không chịu được nữa, cất cao giọng nói: “Người nói người. Thanh nhi, nói thật với người, người không có đầu óc ta đã thấy nhiều, nhưng loại không có đầu óc như người thì ta mới thấy lần đầu, ta thật là. Quên đi, ta không muốn nói gì với người nữa.”

“Ta thì làm sao? Nếu không phải là người xen vào việc của người khác, ta đã làm xong từ lâu rồi!”

“Người lại còn nói! Nếu không phải là ta ra tay cứu người, người chết thể nào cũng không biết!”

“Ai nhờ người cứu ta? Người nào thêm!”

“Được lắm, có tin ta lập tức đưa người trở về hay không!”

“Nếu người làm như vậy, ta sẽ nói cho sư phụ ta biết, nói ta thích người, nói ta gả cho người.” Khóe miệng Thanh Dao cong lên, lộ ra nụ cười tà ác.

Chiêu này là nàng dùng để đối phó với Hoắc Kỳ, lần nào cũng thành công, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ. Hoắc Kỳ vừa nghe thấy lời này, lập tức không lên tiếng, nắm chặt tay, một bộ dạng hận không thể giết nàng cho thống khoái rồi lại không dám hạ thủ.

Hoắc Kỳ từ trước đến giờ được xưng là không sợ trời không sợ đất, duy chỉ đối với Khê phu nhân thì cực kỳ kiêng kỵ. Nếu Khê phu nhân biết đồ đệ bảo bối của bà khóc lóc kêu gào muốn gả cho hắn, giết hắn là còn nhẹ, không đem xương hắn nghiền thành tro đầy xuống Tu La Luyện Ngục mới là lạ!

Hoắc Kỳ bóp chặt tay, hận không thể nuốt sống Thanh Dao, nhưng lại không thể không nặn ra nụ cười: “Được rồi, người thắng, người thắng!”

Đến đây chấm dứt, Hoắc Kỳ đã đếm không hết đây là lần thứ mấy thua bởi tay Thanh Dao. Thanh Dao đã quen loại cảm giác thắng lợi này vì vậy cũng không có cảm giác như đạt được thành tựu, ngược lại hôm nay thua bởi tay Minh Thiệu nàng không cam lòng. Hồi tưởng lại ánh mắt Minh Thiệu nhìn nàng, nàng một trận run run, nàng thừa nhận nàng rất sợ hắn. Nàng cũng không nhận ra mình và Thanh nhi trong miệng Minh Thiệu có quan hệ gì, cũng không muốn có quan hệ gì.

“Chúng ta đi nhanh thôi, nếu không hai kẻ điên kia đuổi theo thì phiền toái.” Thanh Dao nói, “Còn có, bỗng cô nương hôm nay bị kinh sợ, tâm tình không tốt, không muốn đưa thư thay người, muốn theo đuổi nữ nhân thì tự mình giải quyết đi.”

Không đợi Hoắc Kỳ trả lời, Thanh Dao ngẩng đầu cất bước rời đi, sau khi đi mấy bước nàng không quên phất tay một cái, có điều không quay đầu lại, khiến Hoắc Kỳ giận đến nhe nanh múa vuốt.

“Không hổ là đồ đệ lão thái bà dạy dỗ!” Hoắc Kỳ nói thầm, “Thật lợi hại!”

Thanh Dao thật sự sợ Minh Thiệu sẽ đuổi theo, nàng đọc khẩu quyết ẩn giấu thân hình, từ vùng ngoại ô bay đến trước Bách Vị Cư, nàng khẳng định A Vi vẫn ở chỗ này đợi nàng trở về. Mặc dù nàng không rõ tại sao Hoắc Kỳ xuất hiện kịp thời, nhưng tám chín phần mười hắn là không yên tâm về nàng. Bất kể nói thế nào, dù sao Hoắc Kỳ đã cứu nàng một mạng, nàng cũng lười so đo với hắn.

Linh lực của Hoắc Kỳ cao hơn Thanh Dao, hắn đã chạy tới trước. Thanh Dao mới vừa bước vào cửa Bách Vị Cư, Hoắc Kỳ liền kéo tay nàng lôi vào một phòng trên lầu.

“Người lôi kéo ta xong chưa, tại sao hôm nay người lại như vậy!”

Thanh Dao vừa oán giận vừa không thể không đi theo Hoắc Kỳ, chờ khi vào sương phòng, Hoắc Kỳ đóng cửa lại, lúc này mới buông tay nàng ra.

“Thanh nhi, tại sao nhanh như vậy hai người đã trở lại?” A Vi tiến lên đón, Hoắc Kỳ bảo nàng chờ ở đây, nàng cứ tưởng rằng phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa, không ngờ lại nhanh như vậy.

Thanh Dao bịt miệng, nàng liếc Hoắc Kỳ một cái nói: “Còn không phải là lỗi của hắn —— này, người theo dõi ta đúng không?”

“Nếu không phải là sợ người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn khiến lão thái bà chém chết ta, ta mới lười quản người.” Hoắc Kỳ liếc mắt, “Tính người thế nào sao ta lại không biết, ba trăm năm nay gây không ít họa đi?”

Lần này Thanh Dao không nói. Hoắc Kỳ nói thật đúng là không sai, nàng cũng không hẳn là người chuyên gây họa. Từ sau khi nàng từ một gốc lê tu luyện thành tiên, ba trăm năm này quả thực gây không ít họa.

Nàng suy nghĩ một chút, vội vàng nói sang chuyện khác: “Chúng ta đi nhanh lên, ngộ nhỡ bọn họ tìm được thì ta thật sự chết mất.”

“Thanh nhi, hai người đang nói cái gì?” A Vi khó hiểu.

Hoắc Kỳ nói: “A Vi đừng để ý tới nàng. Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, ta không đi.”

“Người ——”

Đang lúc hỏa khí của Thanh Dao vọt lên, tiếng gõ cửa vang lên, sau đó không đợi người ở bên trong có bất kỳ phản ứng gì, cửa chỉ nha một tiếng bị đẩy ra. Nữ tử áo trắng nhẹ nhàng thẳng bước đi vào, mi mục ẩn tình, trên mặt mang ba phần cười.

Về mặt Hoắc Kỳ chuyển biến cực nhanh, nụ cười lập tức tràn đầy cả khuôn mặt: “Y Nhân, sao nàng lại tới đây?”

Nữ tử trước mắt thân thể thướt tha, xinh đẹp động lòng người, trong mắt nhu tình mật ý giống như một cái chớp mắt sẽ nhỏ ra, phía sau nàng đi theo tiểu nha hoàn mặc dù không xấu xí, nhưng đứng cùng nàng lại thành thua chị kém em.

Nghe Hoắc Kỳ gọi nàng ta như vậy, Thanh Dao đoán được nàng ta nhất định là Thủy Y Nhân.

Bộ dạng Thủy Y Nhân xấu hổ, ôn nhu nói: “Hoắc công tử, một tháng trước huynh nói sẽ trở lại thăm ta, ta tới xem thử, không nghĩ may mắn gặp được huynh.”

Thanh Dao khẽ run rẩy, nghĩ thầm nữ tử phàm trần này chẳng lẽ cũng kích động như vậy? Hồi tưởng lại bộ dạng tự mình là siêu phàm của Hoắc Kỳ, con người nàng đảo một vòng, nhất thời nổi lên ý xấu.

“Kỳ ca ca, nàng ta là ai vậy? Không phải huynh đã nói đời này kiếp này chỉ thích một mình ta thôi sao, làm sao huynh lại dây dưa không rõ với nữ nhân khác sau lưng ta ! Làm sao huynh có thể đối với ta như vậy chứ.” Thanh Dao dùng sức giả bộ, thanh âm nhu tình so với Thủy Y Nhân còn hơn gấp trăm lần, vừa nói vừa lại gần Hoắc Kỳ.

Lần này không chỉ có Hoắc Kỳ cùng Thủy Y Nhân, ngay cả A Vi cũng bối rối.

Thanh Dao cũng mặc kệ những chuyện này, phối hợp diễn trò diễn rất vui vẻ, nàng ôm bả vai Hoắc Kỳ hai mắt đắm lệ: “Người ta đã cùng huynh thề non hẹn biển rồi, không cho huynh cô phụ một lòng say mê của ta a.”

Mặt Hoắc Kỳ xanh ngắt.

Thủy Y Nhân chỉ vào Thanh Dao, thân thể run rẩy: “Cô. Cô là ai? Hoắc công tử, không phải ta là người duy nhất của huynh sao? Cô ta là ai?”

“Y Nhân nàng hãy nghe ta nói, nàng ta là.”

“Ta dĩ nhiên là người Kỳ ca ca thích nhất a, đúng không, Kỳ ca ca?”

“Các người. Các người. Hừ!” Thủy Y Nhân vung ống tay áo, dùng sức giậm chân một cái, tức giận xoay người rời đi.

Tiểu nha hoàn vội vàng đi theo, lại nói “Tiểu thư người đừng nóng giận, chờ nô tỳ một chút chờ nô tỳ một chút” .

Thanh Dao cùng A Vi ôm bụng cười đến nỗi không đứng dậy nổi, còn Hoắc Kỳ giận đến bốc lửa, hắn không thể xử Thanh Dao được, chỉ có thể một mình sinh khí. Kết quả hắn vừa mới mở cửa sổ ra, cả kinh nói: “A, Minh Kính mờ mờ tới!”

“Thôi đi, đừng hù ta.” Thanh Dao quay mặt qua chỗ khác, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nụ cười của nàng lập tức cứng đờ, “Minh Kính mờ mờ? Thật sự là Minh Kính mờ mờ! Trời ạ, làm sao bà lại tìm tới đây!”

46. Q.3 - Chương 5: Thanh Sơn Xa Xa Xanh Biếc (1)

Lần này Thanh Dao thật sự sốt ruột: “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, Minh Kính mờ mờ tới bắt ta. Nếu sư phụ biết ta chạy tới phạm trần chơi, ta chết chắc.”

“Thanh nhi nàng đừng vội, chưa chắc Minh Kính mờ mờ tới tìm nàng, có lẽ, có lẽ.”

A Vi vốn muốn an ủi Thanh Dao, nhưng nói đi nói lại ngay cả nàng cũng không thuyết phục được bản thân mình. Minh Kính mờ mờ ngàn vạn năm tới chưa từng bước ra khỏi Phương Trượng một bước, lần này bà đột nhiên xuất hiện ở phạm trần, làm sao có thể không phải là vì Thanh Dao chứ !

“Hoắc Kỳ người nói gì đi !” A Vi quay đầu lại nhìn Hoắc Kỳ, chờ hắn quyết định.

Hoắc Kỳ không nói một từ, hai tay hắn khoanh ở trước ngực nhìn ngoài cửa sổ tựa như xem kịch vui.

Minh Kính mờ mờ tóc bạch kim đang ở trên một cái cầu đá cách Bách Vị Cư không xa, rất bình tĩnh quan sát mọi chuyện xung quanh. Dựa vào mấy vạn năm tu vi của bà, phát hiện ra Thanh Dao là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Hoắc Kỳ mới vừa bị Thanh Dao bắt nạt, trong lòng vẫn còn đang mang thù, hẩn nhìn có chút hả hê trả lời: “Nói gì bây giờ? Tìm thì tìm, lão thái bà coi nàng như bảo bối, làm sao chịu để cho nàng chết! Cùng lắm thì cầm túc ba, năm ngàn năm, đúng không Thanh nhi? Người đừng gấp gấp, ba hay năm ngàn năm qua đi rất nhanh, thật sự rất nhanh thôi, một cái chớp mắt đã trôi qua rồi.”

“Người!” Thanh Dao nắm chặt hai tay, nàng rất cố gắng đè hỏa khí xuống, nặn ra tươi cười nói, “Đúng vậy, sư phụ ta coi ta như bảo bối, dĩ nhiên không nỡ làm gì ta. Nhưng đối với người lừa ta rời khỏi Phương Trượng thì không cần bàn gì, đúng không Hoắc Kỳ?”

Nghe nói như thế, Hoắc Kỳ thật sự có ý bóp chết Thanh Dao.

Thanh Dao đổi lại thành giọng nói mềm nhũn như lúc chèn ép Thủy Y Nhân, tiếp tục nói: “Ai nha Kỳ ca ca, huynh không nói tiếng nào đã dẫn ta bỏ trốn, sư phụ sẽ rất tức giận nha.”

“Bỏ trốn? Ta?” Hoắc Kỳ hết như không phản đối, “Này, Thanh nhi, người không được nói bậy, cũng không phải là người không biết, sư phụ người bà ấy. . . .”

“Sao nào?”

“Được rồi, chúng ta đừng làm loạn nữa, rời khỏi nơi này rồi nói sau. Nếu không chờ Minh Kính mỗ mỗ phát hiện ra người, mọi chuyện đều không kịp.”

Thanh Dao chỉ chờ đợi câu nói này, nàng hưng phấn nói: “Được, đi mau đi mau, người giúp ta ngăn Minh Kính mỗ mỗ, ta rời đi trước, cảm ơn.”

“Đợi chút——”

“Sao vậy?” Thanh Dao quay đầu lại, khó hiểu nhìn Hoắc Kỳ.

Hoắc Kỳ suy nghĩ một chút, nói: “Tu vi của Minh Kính mỗ mỗ cao hơn chúng ta quá nhiều, nếu không có chuyện gì xảy ra thì chắc chắn bà sẽ lập tức tìm tới đây, nếu người đi như vậy, sẽ trốn không thoát đâu. Người hãy nghe ta nói, chúng ta làm như vậy. . . .”

Thời điểm Minh Kính mỗ mỗ phát hiện Bách Vị Cư bất thường, vừa đúng lúc phát hiện hai đạo thân ảnh một xanh một trắng từ trong cửa sổ lầu hai bay ra. Bọn họ ẩn thân nhưng điều này cũng chỉ có thể lừa gạt được người phạm cùng thần tiên có tu vi thấp, đối với bà mà nói căn bản không tính là cái gì.

“Thanh nhi, Hoắc Kỳ, hai đứa đứng lại!” Minh Kính mỗ mỗ đọc pháp quyết, đảo mắt liền biến mất ở trên cầu.

Mặc dù linh lực Thanh Dao không tính là đặc biệt cao, nhưng cũng là do Khê phụ nhân thân truyền thụ, mà Hoắc Kỳ lại có vận năm tu vi, tốc độ như gió kia ngay cả Minh Kính mỗ mỗ đuổi theo cũng phải cố sức.

“Thanh nhi, ta biết là con, ngoan ngoãn trở về cùng ta, nếu không phụ nhân trách tội xuống ai cũng không giúp con được!”

Minh Kính mỗ mỗ kiên nhẫn, vừa ngự phong theo sát phía sau vừa cố gắng thuyết phục, mà Thanh Dao từ đầu đến cuối không quay đầu lại. Bà quyết tâm vượt qua, song kiếm từ phía sau lưng bay ra, chia ra hướng về phía Thanh Dao cùng Hoắc Kỳ đi. Hoắc Kỳ thoáng nghiêng người, hẩn kéo Thanh Dao quay lại, cứ như vậy tốc độ so sánh với lúc trước rõ ràng chậm hơn rất nhiều.

Thừa dịp bọn họ tránh kiếm, thân hình Minh Kính mỗ mỗ chợt ẩn chợt hiện, trong nháy mắt bay đến trước mặt Thanh Dao. Khi Thanh Dao phản ứng kịp, Minh Kính mỗ mỗ cách nàng chưa tới một tấc, nàng có thể thấy tức giận trong mắt Minh Kính mỗ mỗ.

“Tự mình rời khỏi Phương Trượng, hừ, Thanh nhi con thật to gan!”

“Mỗ mỗ ngài đừng nóng giận, bị chọc tức thân thể cũng không được tốt.”

“A? Người không phải là Thanh nhi!” Minh Kính mỗ mỗ bỗng nhiên hiểu được, “Người là. . . .”

“Là con mà mỗ mỗ, ngay cả con ngài cũng không nhận ra nữa?” “Thanh Dao” xinh đẹp cười một tiếng, tăng ảo giác bao quanh biến mất, lộ ra một gương mặt hoàn toàn khác.

Minh Kính mỗ mỗ vận lông mày: “A Vi? Tại sao lại là con! Thanh nhi đâu?”

“Thanh nhi? Nào có Thanh nhi, không phải Thanh nhi đang ngoan ngoãn ở Thanh Đăng Cốc sao?”

Minh Kính mỗ mỗ biết mình trúng kế, bà quá vội vàng muốn mang Thanh Dao về cho nên không nhìn kỹ, vậy mà nhất thời không tra để bị bọn chúng lừa gạt.

“Trở về ta sẽ tính sổ với hai đứa, hừ!” Minh Kính mỗ mỗ vung ống tay áo, ngự phong rời đi, tốc độ nhanh đến nỗi làm cho người khác không khỏi hoài nghi bà rốt cuộc đã xuất hiện ở đây hay chưa.

“Cứ đi như vậy ư?” A Vi giống như đang nằm mơ.

Hoắc Kỳ liếc mắt: “Vậy ngươi còn muốn như thế nào nữa? Muốn cho bà ấy trở lại thu thập ngươi? Nhờ có ta nghĩ ra kế diệu hồ ly sơn này, nếu không Thanh nhi chết chắc rồi.”

“Chỉ mong Thanh nhi đã trở lại Thanh Đăng Cốc.”

“Nàng? Tự cầu nhiều phúc đi!”

Trở lại tiên sơn Phương Trượng, Thanh Dao mệt mỏi thở không ra hơi, nàng dựa vào đại thụ càng không ngừng thở gấp, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất. Chỉ cần người nàng ở chỗ này, cho dù Minh Kính mỗ mỗ biết nàng chạy ra ngoài chơi cũng không thể làm gì.

Tâm tình khẩn trương của Thanh Dao mới vừa bình phục lại, bạch quang chợt lóe, xẹt qua trước mắt rất nhanh, nàng chớp mắt một cái, khi mở ra đã nhìn thấy Minh Kính mỗ mỗ đứng ở trước mặt mình, sắc mặt tức giận.

“Con còn biết trở lại?”

“Trở lại? Con luôn ở đây mà, mỗ mỗ.” Thanh Dao giả bộ hồ đồ, đánh chết cũng không nhận.

Minh Kính mỗ mỗ cười nhìn nàng một cái: “Sao vậy, còn cùng mỗ mỗ ta chơi tâm nhãn à? Mỗ mỗ nhìn con lớn lên, bao nhiêu tâm tư của con mà ta có thể không biết? Tiểu nha đầu, lại chuẩn em đi chơi đi.”

“Mỗ mỗ~” Thanh Dao lời kéo tay Minh Kính mỗ mỗ làm nũng, “Mỗi ngày con luôn ở Thanh Đăng Cốc buồn sắp chết rồi, con chỉ muốn đi ra ngoài hóng mát một chút. Mỗ mỗ người tốt nhất, người ngàn vạn lần đừng nói cho sư phụ, nếu sư phụ hỏi người, người cứ nói con đi Thanh Mạc Thủy gặp sư huynh, sư huynh nhất định sẽ nói giúp con. Van người đây mỗ mỗ, Thanh nhi biết người tốt nhất.”

Chiêu này quả nhiên hữu dụng.

Minh Kính mỗ mỗ thấy Thanh Dao mở miệng một tiếng lại một tiếng mỗ mỗ làm trong lòng ngọt ngào, nhất thời tức giận gì cũng biến mất. Bà đưa ngón trỏ đẩy cái trán Thanh Dao một cái, sáng giọng: “Quỷ nha đầu, cái miệng ngọt của con! Yên tâm đi, phu nhân vào núi hái thuốc rồi, đoán chừng một lát nữa chưa thể về được.”

“Sư phụ không có ở đây? Thật tốt quá!”

“Phu nhân không biết con rời khỏi Thanh Đăng Cốc, là ta phát hiện không thấy con đâu, sợ phu nhân trở về không gặp con thì sẽ trách phạt, lúc này mới tự tiện quyết định đi phàm trần tìm con. Đúng như dự đoán, con vẫn thật sự cùng tiểu tử Hoắc Kỳ kia giả ngây giả ngô. Con nha! Ta nên nói với con thế nào đây, tiểu tử Hoắc Kỳ này tâm địa gian xảo, về sau con nên tránh xa hắn một chút.”

“Con biết rồi. Mỗ mỗ người yên tâm đi, cho dù nữ nhân khắp thiên hạ đều chết sạch, Hoắc Kỳ cũng sẽ không ngó tới con, xem sư phụ không cắt đứt chân của hắn mới lạ!”

Minh Kính mỗ mỗ không nhịn được bật cười, Thanh Dao cũng che miệng cười trộm.

Đang lúc này thanh âm Hoắc Kỳ truyền tới: “Cũng biết người đang nói xấu ta, mắt công ta xả thân giúp người! Thanh nhi người lòng lang dạ sói!”

Thanh Dao quay đầu lại, chỉ thấy Hoắc Kỳ cùng A Vi một trước một sau bay tới, vững vàng đáp xuống đất.

A Vi cao hứng khoát tay Thanh Dao: “Nàng không sao là tốt rồi, ta biết mỗ mỗ hiểu nàng nhất, sẽ không trách nàng.”

Minh Kính mỗ mỗ giả bộ tức giận: “Chuyện vẫn chưa xong đâu, Thanh nhi con theo ta trở về, trước khi phu nhân trở lại thì đằng hoàng đợi ở Thanh Đăng Cốc, đừng gây chuyện nữa.”

“Mỗ mỗ người để cho con vui vẻ một chút, Thanh Đăng Cốc lạnh lẽo thê lương, thậm chí cả ngày ở đó con buồn chết mất, con thật sự sẽ buồn chết.”

Hoắc Kỳ cố ý tranh cãi với Thanh Dao: “Người cũng đợi ba trăm năm rồi, nếu thật sự buồn chết thì đã chết từ lâu rồi!”

“Không cần người nói!” Thanh Dao trừng mắt, lại quay đầu tiếp tục nhõng nhẽo với Minh Kính mỗ mỗ, “Con bảo đảm, mỗ mỗ, con bảo đảm trước khi sư phụ trở lại con nhất định ngoan ngoãn trở về, tuyệt đối không gây phiền toái.”

Minh Kính mỗ mỗ bị ánh mắt vô tội của Thanh Dao nhìn mà hết cách, lòng bà mềm nhũn, bắt đắc dĩ đáp ứng: “Được rồi, ta đi trước, hai canh giờ sau con nhất định phải về Thanh Đăng Cốc.”

Được sự cho phép của Minh Kính mỗ mỗ, Thanh Dao không còn sợ sệt nữa.

Nàng nhìn về phía Hoắc Kỳ với ánh mắt đầy đắc ý: “Thấy chưa?”

“Ừ, người lợi hại, sớm biết người có thể làm được thế, ta cùng A Vi cũng không giúp người nữa, nếu tính khí của Minh Kính mỗ mỗ giống với lão thái bà sư phụ người, chúng ta chết thế nào cũng không biết.”

“Người còn nói sao, người đã sớm biết người cầm kiếm là Chiến thần Minh Thiệu trên Thiên giới đúng không? Người cố ý, cố ý muốn bêu xấu ta!”

“Là người tự mình đáp ứng, hơn nữa, ta chỉ bảo người đi mượn kiếm, không bảo người đi trộm chém giết, bị người bắt hiện hình người còn nghi ngờ ta?”

Nghe Thanh Dao cùng Hoắc Kỳ người một lời ta một câu, A Vi không thể làm gì khác, chỉ yên lặng lui qua một bên. Nếu nàng mở miệng, chỉ biết càng giúp càng bận rộn, bình thường hai người này một khi gây gổ không tới nửa canh giờ thì sẽ không ngừng lại.

Nhưng lần này lại ngoài dự đoán của A Vi, bọn họ cãi nhau câu đã ngừng. Bởi vì cách đó không xa toàn thể các thần tiên linh chạy về một phía, động tĩnh to lớn đến nỗi hai người hết sức chuyên chú gây gổ đã bị mọi người hấp dẫn. A Vi thật buồn bực, tiên sơn Phương Trượng từ trước đến giờ rất yên tĩnh, rất ít khi có thể thấy tình cảnh hỗn loạn như vậy.

“Bọn họ muốn đi đâu vậy?” Thanh Dao thấp giọng lẩm bẩm lầu bầu.

Hoắc Kỳ gọi một tiên tử đang xách váy áo vội vã chạy về phía trước, hỏi nàng:: “Bạch Linh, mọi người muốn đi đâu vậy?”

Vị Bạch Linh tiên tử này mấy trăm năm qua vừa thấy Hoắc Kỳ liền hoa si, vậy mà giờ đây không có nửa phần cuồng nhiệt như trước, nàng khinh thường nhìn Hoắc Kỳ một cái, trả lời: “Người còn không biết ư? Cẩn Dật Thiên tôn tới tiên sơn Phương Trượng rồi, nghe nói ngài ấy còn chưa thành thân đâu, không biết chừng ngài ấy thấy ta sẽ nhất kiến chung tình** với ta, vậy ta chính là Thiên phi tương lai rồi! Aiz, Hoắc Kỳ làm sao người không có mắt như vậy, trước kia người không quan tâm đến ta, về sau người sẽ hối hận!”

**vừa gặp đã yêu

Vừa mới dứt lời, Bạch Linh tiên tử vung ống tay áo lên, tư thái ưu mỹ bay đi. Những lời này của nàng còn cấm trong cổ Hoắc Kỳ chưa có tiêu hóa xong, bên kia Thanh Dao cùng A Vi đã cười đến không dừng được.

Thanh Dao làm chuyện xấu, cố ý châm chọc Hoắc Kỳ: “Thật là đáng tiếc nha, còn kém một chút như vậy là người có thể cưới được Thiên phi tương lai rồi, hối hận đi.”

A Vi vội vàng tiếp lời: “Khẳng định là hối hận rồi, Thiên phi tương lai nghiêng nước nghiêng thành quốc sắc thiên hương, mỹ nhân như thế đi đâu tìm được chứ!”

Nói xong hai người lại không nhịn được cười lớn, không chút nào phát hiện mặt Hoắc Kỳ đen giống như khối than.

Đối với vị Cẩn Dật Thiên tôn đại danh lẫy lừng này, đương nhiên Thanh Dao đã từng nghe qua. Vừa rồi Bạch Linh tiên tử nói hắn chưa thành thân, thật ra thì không hoàn toàn đúng, Cẩn Dật Thiên tôn đã từng thành hôn, chỉ là trong hôn lễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tân nương khóc thút thít tại hôn lễ, thiếu chút nữa mất mạng. Mà mang đến chuyện ngoài ý muốn này chính là nữ tử Cẩn Dật Thiên tôn thật sự yêu —— Nhị linh chủ Phù Vân của Bồng Lai tiên đảo.

Tân nương Sương Linh tiên tử được xưng là mỹ nữ đệ nhất Thiên giới, lại có gia thế tốt đẹp, cùng Cẩn Dật Thiên tôn có thể nói là một đôi trời đất tạo nên. Thanh Dao không nghĩ ra, đến tột cùng là nữ tử như thế nào lại có thể đánh bại Sương Linh, có thể khiến cho Cẩn Dật Thiên tôn vì nàng mà công khai làm trái ý Thiên đế, ba trăm năm tới không hề đến gần bất kỳ nữ nhân nào khác?

“Thanh nhi?” A Vi đẩy bả vai Thanh Dao một cái.

Thanh Dao hồi thần: “Hả?”

“Gọi nàng nhiều lần mà nàng chẳng đáp. Nếu không chúng ta cũng đi xem một chút đi, nghe nói vị Cẩn Dật Thiên tôn này ở thiên giới cùng với Chiến thần Minh Thiệu nổi danh cực đẹp trai đấy.”

“Cực đẹp trai?” Hoắc Kỳ khịt mũi coi thường, “Ta không tin hắn đẹp trai hơn ta!”

Nói đến đây, Thanh Dao cùng A Vi cũng buồn cười.

Hoắc Kỳ rất tự nhiên vỗ vỗ vai các nàng, “Đi, ba chúng ta cùng đi sẽ biết Cẩn Dật Thiên tôn ngay, xem hắn chạy tới tiên sơn Phương Trượng rồi cuộc muốn gì.”

47. Q.3 - Chương 6: Thanh Sơn Xa Xa Xanh Biếc (2)

Người xúm lại xem náo nhiệt rất nhiều, hơn nữa dường như tất cả đều là nữ nhân. Từ xa Thanh Dao đã nhìn thấy một nam tử mặc hoa phục bị đông oanh oanh yển yển vây quanh, lần đầu tiên thấy hắn trong lòng Thanh Dao liền khẳng định, hắn chính là Cẩn Dật Thiên tôn.

Quả nhiên giống như ngày trước nàng nghe nói. Cẩn Dật Thiên tôn mày kiếm mắt sáng, dáng vẻ phi phàm, trên người hắn là loại khí vương giả bẩm sinh cho dù ai thấy cũng sẽ không hoài nghi hắn nhất định là người cao cao tại thượng, được chúng sinh ngưỡng mộ. Ánh chiều tà chiếu trên người hắn, cả người như được bao bởi một tầng kim quang, nhưng Thanh Dao lại thấy trên người hắn có một loại cô đơn vốn không nên thuộc về hắn.

Một cái tay khoác lên vai Thanh Dao, nàng quay đầu lại, chỉ thấy trên mặt Hoắc Kỳ đã không có cái loại ngạo mạn trước đó, dường như hắn cũng chịu phục. Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân**, nếu so với hắn thì Cẩn Dật Thiên tôn đương nhiên cao hơn một bậc.

**Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn

“Như thế nào, tự ti đi?” A Vi không quên đả kích Hoắc Kỳ.

Hoắc Kỳ đẩy đầu A Vi một cái: “Nha đầu chết tiệt kia, người bị Thanh nhi làm hư rồi.”

Nụ cười trong mắt Thanh Dao dường như sắp tràn ra, lúc này nàng nghe thấy trên không trung truyền đến thanh âm hùng hậu của nam tử.

“Thiên tôn diện hạ, ngài lại nhanh hơn ta một bước.”

Là thanh âm này —— nguy rồi!

Hoắc Kỳ chỉ cảm thấy bên cạnh có một cơn gió nhẹ thổi qua, bóng trắng bay vòng, chờ hắn kịp phản ứng chuyện gì xảy ra cũng đã không thấy bóng dáng Thanh Dao đâu rồi.

“A, sao Thanh nhi lại đi nhanh như vậy?” A Vi cau mày khó hiểu.

Hoắc Kỳ cũng buồn bực, nhưng chờ hắn chú ý tới chủ nhân thanh âm vừa rồi là ai, hắn lập tức sáng tỏ thông suốt.

Trong đám người lại một trận xôn xao, có vài tiên tử càng phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Nam tử áo trắng cao ngạo giống như từng bách trên vách đá dựng đứng, lạnh lùng giống như hàn thạch (đá lạnh) trên đỉnh núi, mặt mũi anh tuấn, phong thần tuấn lãng, cùng Cẩn Dật Thiên tôn là hai loại hình hoàn toàn bất đồng. Hắn không phải là người nào khác, chính là đối thủ cường đại gặp ở phàm trần lúc trước — Chiến thần Minh Thiệu. Cũng khó trách Thanh Dao vừa nghe thấy thanh âm của hắn liền bị dọa sợ đến nỗi không thấy đâu.

Hoắc Kỳ cười cười, nghĩ thầm, thì ra Thanh Dao cũng có khắc tinh.

Hai nhân vật truyền kỳ đứng đầu Thiên giới đồng thời xuất hiện ở tiên sơn Phương Trượng, những tiên tử tinh linh kia đều kích động đến nổi điên, đem bọn họ ba tầng trong ba tầng ngoài vây đến nỗi một giọt nước cũng không lọt qua, nhưng không có một người nghĩ tới, tại sao bọn họ lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

A Vi hỏi: “Hắn là ai?”

“Minh Thiệu Tướng quân, hiện là Chiến thần đương nhiệm trên Thiên giới.”

“Chiến thần Minh Thiệu? Hắn tới nơi này làm gì? Không đúng nha, Phương Trượng từ trước đến giờ cùng Thiên giới là nước giếng không phạm nước sông, Chiến thần cùng Thiên tôn đồng thời xuất hiện ở nơi này, nhất định có chuyện kỳ quái.”

Hoắc Kỳ nghe A Vi nói vậy, lộ ra nụ cười tán dương: “A Vi người xứng đáng đi theo ta, quả nhiên không giống với nhóm tiên tử thấy nam nhân là mơ tưởng hão huyền.”

A Vi liếc hắn một cái, nàng biết tiên tử trong miệng Hoắc Kỳ chính là Bạch Linh, trong lòng hắn là vì chuyện vừa rồi nên mang thù đây mà. Những lời này A Vi không nói ra, so với hiện tại thì nàng càng thêm tò mò đến tột cùng Minh Thiệu và Cẩn Dật tới nơi này có mục đích gì, dường như nàng cảm thấy có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Minh Thiệu hoàn toàn không coi nhóm tiên tử nhiệt tình như lửa bên cạnh ở trong mắt, ánh mắt của hắn lướt qua các nàng, rơi trên người Cẩn Dật.

Hắn gật đầu với Cẩn Dật, lạnh nhạt nói: “Theo bản lĩnh của ngài tất nhiên có thể mời Chân Vũ Đại Đế về Thiên giới, ta đi trước một bước, cáo từ.”

“Đợi đã ——” Cẩn Dật gọi hắn lại, “Chuyện này Thiên đế giao cho hai người chúng ta, ta biết sau khi nàng đi ngài không để ý đến bất cứ chuyện gì, nhưng nửa đường buông tay không phải là tính cách của Minh Thiệu ngài.”

“Xin lỗi, ta có chuyện rất quan trọng.”

Minh Thiệu lòng đầy căng thẳng, đúng vậy, hắn có rất chuyện quan trọng!

Đối với hắn mà nói không có gì quan trọng hơn Thanh Dao. Ba trăm năm rồi, hắn luôn vô tri vô giác ba trăm năm, rốt cục đợi được nàng. Hiện tại vô luận nàng là Phù Vân linh chủ hay là Lê Hoa tiên tử, vô luận nàng ở Bồng Lai tiên đảo hay là Thâm Phương cung của Thanh đế, hắn đều muốn liều lĩnh mang nàng trở về.

Cẩn Dật thấy Minh Thiệu xuất thần, kinh ngạc nhắc lại: “Chuyện rất quan trọng?”

“Thứ cho ta bất tiện không thể nói, cáo từ.”

Minh Thiệu rời đi đưa tới một trận thổn thức, nhóm các tiên tử tinh linh lưu luyến không rời, cuối cùng cũng đem lực chú ý tập trung trên người Cẩn Dật. Mặc dù Cẩn Dật không lãnh ngạo giống như Minh Thiệu, nhưng cũng không có thói quen được các nữ nhân tìm mọi cách tiếp cận.

Hắn cười nhẹ, khiêm tốn lễ độ hỏi: “Các vị tiên tử, có thể cho ta biết nơi ở của Khê phu nhân được không, Cẩn Dật vô cùng cảm kích.”

“Khê phu nhân?” Bạch Linh tiên tử kinh ngạc, “Lão thái bà kia rất hung dữ. Thiên tôn điện hạ ngài tìm bà ấy làm gì?”

“Có chuyện muốn nhờ. Kính xin tiên tử nói rõ, đa tạ.”

Bạch Linh được ánh mắt Cẩn Dật lướt tới, nhất thời hồn cũng bị bay mất. Nàng chỉ chỉ một chỗ ở sơn cốc trước mặt, trả lời: “Khê phu nhân ở tại Thanh Đăng Cốc bên kia, có điều bà ấy không thích gặp người lạ, cả Thanh Đăng Cốc trừ bà ấy ra cũng chỉ có Minh Kính mỗ mỗ và Hàn Nhụy Hoa Lê. Ngày thường chúng ta cũng không dám bước vào đó nửa bước.”

“Đa tạ tiên tử.” Cẩn Dật ôn hòa cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Bạch Linh thấy hần cứ đi như vậy, rất không cam lòng, vừa tức vừa vội. Nàng vốn định đi theo vào trong Thanh Đăng Cốc, nhưng vừa nghĩ tới quy định không cho người ngoài vô cớ bước vào Thanh Đăng Cốc của Khê phu nhân, nàng lại rút lui, trong lòng chứa lệ tạm biệt ngôi vị Thiên phi.

Những tiên tử khác cũng có tâm tình giống như Bạch Linh.

Một đám cò trắng vỗ cánh từ giữa sơn cốc ung dung bay qua. Thanh Sơn như vẽ, cò trắng xa xa, mây mù lúc ẩn lúc hiện, khe suối từ trong núi chảy xuống, phát ra tiếng róc rách thanh thúy. Ngẩng đầu có thể thấy được muôn hoa rực rỡ trên núi, từng loại hồ điệp ở trong bụi hoa lưu luyến bay múa. Nhưng khiến cho người ta say mê nhất chính là từng cụm từng cụm hoa lê trước mắt, những bông hoa tím tím ở đầu cành, hàn nhụy tỏa ra hương mát lạnh, lộ ra hương thơm trong trẻo lạnh lùng mà thế giới bên ngoài không có được.

Cẩn Dật không khỏi si mê, trừu Bồng Lai tiên đảo ra, đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy một nơi xinh đẹp kỳ ảo như vậy.

Hần chậm rãi đi xuyên qua rừng hoa lê, thỉnh thoảng có cánh hoa trắng bay tới trên người hần, vẫn là mùi thơm trong trẻo lạnh lùng đó. Cùng là hoa lê nhưng nở rộ trong Thanh Đăng Cốc lại đặc biệt thấm vào ruột gan.

Cuối cánh rừng, nước hồ màu u lam dập dờn ánh chiều tà, gợn sóng lăn tăn. Một cơn cơn gió nhẹ thổi qua, cánh hoa như hồ điệp trắng nhẹ nhàng bay múa trên không trung, cuối cùng rơi trên mặt hồ, chao đảo mấy cái, liền theo gợn sóng tản ra.

Bờ đối diện là hai gian nhà trúc lịch sự tao nhã, mấy cây lê lẻ loi đứng nghiêm bên cạnh nhà trúc. Trong đó có một gian cửa sổ đóng chặt, dường như chủ nhân không có ở đây. Mà một gian khác mặc dù đóng cửa nhưng cửa sổ lại mở rộng.

Cẩn Dật cất cao giọng nói: “Vãn bối Cẩn Dật đặc biệt tới Thanh Đăng Cốc cầu kiến Khê phu nhân, xin phu nhân chớ trách tội tự tiện xông vào, được chiếu cố gặp mặt, vãn bối vô cùng cảm kích.”

Bên trong nhà trúc, Thanh Dao đang vô cùng buồn chán, nghe nói như thế không khỏi run rẩy, tim cũng đập thình thịch. Cẩn Dật Thiên tôn tới Thanh Đăng Cốc làm gì? Cẩn Dật Thiên tôn cùng Minh Thiệu hẹn nhau cùng đến tiên sơn Phương Trượng, chẳng lẽ. Chẳng lẽ bởi vì chuyện đoạt kiếm mà bọn họ tới tìm nàng tính sổ?

Nghĩ tới đây, Thanh Dao vừa vội vừa sợ. Ngộ nhờ chuyện này lộ ra, cho dù Minh Thiệu không tính toán gì nhưng sự phụ cũng sẽ kiên quyết trừng phạt nàng, giống như Hoắc Kỳ nói, giam nàng ba, năm nghìn năm. Đều do Hoắc Kỳ, lần này nàng chết chắc rồi!

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ!

Lòng Thanh Dao như lửa đốt.

“Vãn bối Cẩn Dật đặc biệt tới Thanh Đăng Cốc cầu kiến Khê phu nhân. Xin phu nhân chớ trách tội tự tiện xông vào, được chiếu cố gặp mặt, vãn bối vô cùng cảm kích.” Cẩn Dật nhắc lại một lần nữa, sau đó nói thêm một câu, “Vãn bối biết phu nhân không thích bị quấy rầy, nhưng có chuyện trọng đại, kính xin phu nhân thông cảm. Nếu phu nhân không chịu ra ngoài gặp mặt, vãn bối cũng sẽ không đi.”

Không gặp được cũng không đi? Thanh Dao nhăn mày, trong lòng vô cùng lo lắng. Lần này phiền phức lớn rồi!

Minh Kính mỗ mỗ vừa mới đi khe suối Thanh Mạc Thủy, nhóm Hoắc Kỳ ít khi bước vào Thanh Đăng Cốc, không có ai có thể giúp nàng. Không lâu nữa Khê phu nhân sẽ trở về, đến lúc đó nếu như Cẩn Dật Thiên

tôn còn chưa đi.

“Vãn bối Cẩn Dật đặc biệt tới Thanh Đăng Cốc cầu Khê phu nhân, xin phu nhân chớ trách tội tự tiện xông vào, được chiếu cố gặp mặt, vãn bối vô cùng cảm kích.”

Chờ Cẩn Dật lập lại lần thứ ba, cuối cùng Thanh Dao ném lo lắng sang một bên, nắm cổ họng nói: “Thanh Đăng Cốc không hoan nghênh bất luận kẻ nào, vẫn là mời Thiên tôn trở về đi.”

Nhận được hồi âm, Cẩn Dật nhất thời khôi phục thần thái, hần cung kính nói: “Vãn bối biết làm khó phu nhân, nhưng chuyện liên quan đến Lục giới, kính xin phu nhân miễn vi kỳ nan**.”

**cố mà làm, gắng gượng làm

Chuyện liên quan đến Lục giới? Nàng chỉ nhất thời cao hứng muốn mượn kiếm của Minh Thiệu vui đùa một chút, làm sao lại liên quan đến Lục giới?

Thanh Dao nhắm mắt trả lời: “Chuyện liên quan đến Lục giới thì thế nào, ta đã không màng đến thế sự từ lâu, thứ cho ta không thể ra sức.”

“Phu nhân.”

“Ngài đi đi, về sau cũng đừng trở lại, ta sẽ không can dự vào những chuyện này.”

Ở Thiên giới, Cẩn Dật từng nghe qua về Khê phu nhân trong truyền thuyết lạnh lùng nhưng quái gở, ít cùng ngoại giới lui tới, đúng như dự đoán, lần này cầu xin bà giúp một tay xem ra là không thể nào. Hần không khỏi có chút cô đơn, suy nghĩ rốt cuộc làm sao mới có thể thuyết phục Khê phu nhân.

Mới xoay người, Cẩn Dật lấy làm kinh hãi. Nữ tử áo đen mái tóc trắng bạc đứng cách hần không tới một trượng, nàng xách theo một rổ thảo dược, đang cau mày nhìn hần.

“Không biết cô nương là.”

Cẩn nhắc thật lâu, Cẩn Dật quyết định gọi nữ tử áo đen là cô nương. Mặc dù tóc trắng bạc, nhưng da dẻ của nàng lại nõn nà, một thân y phục màu đen càng làm tăng vẻ trắng nõn, mà diện mạo của nàng là loại xinh đẹp tinh xảo hần chưa từng thấy qua, duy chỉ có đôi mắt kia chứa đựng tang thương theo tháng năm.

Cẩn Dật không nhìn ra tuổi thật của nàng.

Nữ tử áo đen cười mà như không cười: “Người đặt chân lên Thanh Đăng Cốc của ta, lại muốn hỏi ta là ai, đây không phải là rất buồn cười sao?”

Thanh âm trong suốt, như suối nước vỗ bờ.

Cẩn Dật giật mình, không xác định nói: “Ngài là. Khê phu nhân?”

Nữ tử áo đen gật đầu một cái.

Khê phu nhân, vị phi tử đã năm vạn tuổi của Viêm Đế, đã vậy lại quá trẻ tuổi xinh đẹp? Trong lòng Cẩn Dật rất khó hiểu, nghĩ lại, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nếu như nữ tử áo đen này là Khê phu nhân, như vậy người lúc này nói chuyện với hần là ai?

“Người phương nào lớn mật như thế, lại giả mạo phu nhân lừa gạt ta!”

Cẩn Dật tức giận, cả người như mũi tên rời dây cung bay về phía nhà trúc. Thanh Dao phát hiện khác thường, không chút nghĩ ngợi liền từ trong cửa sổ bay ra, định chuẩn bị. Nhưng làm thì đã trễ, nàng vừa mới ra đã đối mặt với Cẩn Dật, bốn mắt nhìn nhau, nàng lập tức tĩnh tâm.

Trong nháy mắt đó Thanh Dao chỉ nghĩ chạy trốn thế nào, căn bản không chú ý tới trên gương mặt Cẩn Dật có loại cảm xúc cực kỳ bi ai xen lẫn kinh ngạc, khiếp sợ, mừng như điên.

“Thanh Dao?” Cẩn Dật bật thốt lên.

Thanh Dao bị dọa sợ, thừa dịp Cẩn Dật phân tâm liền lướt như chim én bay đến sau lưng Khê phu nhân. Chờ Cẩn Dật đuổi theo, nàng đã sớm kéo cánh tay Khê phu nhân, không còn sợ hãi nữa.

“Sự phụ, hần tự xông vào, cái gì con cũng không biết.”

“Thanh nhi nàng không biết ta? Ta là Cẩn Dật, không, ta là Ngao Thần.”

Thanh Dao hồ nghi: “Ngao Thần?”

“Đúng, nàng đã nhớ ra ư? Nàng là Phù Vân linh chủ ở Bồng Lai, ta là đại thái tử Tây Hải.”

“Ngài, đang nói chuyện cười với ta ư?” Thanh Dao bật cười, “Ngài không phải là Cẩn Dật thiên tôn sao, tại sao lại biến thành thái tử Tây Hải rồi? Hơn nữa, ta nghe nói đại thái tử Tây Hải ba ngàn năm trước đã chết trên tay Chúc Âm, hình thần câu diệt.”

“Ba ngàn năm trước. . . .”

“Được rồi! Bất kể ngài là ai, Thanh Đăng Cốc không hoan nghênh người ngoài.” Khê phu nhân lạnh lùng cắt đứt lời hai người, “Thanh nhi con đi theo ta.”

“Phu nhân dừng bước, vãn bối Cẩn Dật có chuyện muốn nhờ, kính xin phu nhân nghe ta nói xong.”

Khê phu nhân liếc hẳn một cái: “Cẩn Dật Thiên tôn? Tôn tử của Đế Hằng?”

“Đúng vậy.”

“Có lời gì nói mau, nói xong ngài có thể đi.”

“Phu nhân có thể nói cho vãn bối biết vì sao Thanh nhi lại ở Thanh Đăng Cốc hay không, rõ ràng ba trăm năm trước nàng đã. . . .”

“Người cũng có người giống nhau, Thiên tôn nhận lầm rồi. Đồ đệ của ta vốn là một gốc hoa lê hàn nhụy, ba trăm năm trước mới hóa thành người, cũng không phải là Phù Vân linh chủ gì đó như ngài nói. Nếu như Thiên tôn vì chuyện này mà đến, thứ cho ta không tiếp, Thanh nhi tiễn khách.”

“Phu nhân chậm đã, thật ra lần này vãn bối mạo muội quấy rầy là vì chuyện của Chân Vũ Đại Đế.”

Khê phu nhân mới vừa cất bước, vừa nghe đến bốn chữ Chân Vũ Đại Đế lập tức ngừng lại. Ngay cả Thanh Dao hận không thể lập tức biết mất trước mắt Cẩn Dật cũng dừng bước.

“Nói đi, ngài tìm Chân Vũ có chuyện gì?” Khê phu nhân xoay người.

Cẩn Dật thu hồi ánh mắt từ trên người Thanh Dao, nghiêm mặt nói: “Có chuyện phu nhân không biết, kể từ ba trăm năm trước sau khi Phù Vân linh chủ hồi phi yên diệt, Minh Thiệu Tướng quân vẫn không màng tới bất cứ chuyện gì. Ta cũng không muốn nhúng tay vào những chuyện này. Nhưng những năm gần đây Ma giới bắt đầu rục rịch, muốn rửa sạch nhục lúc trước. Thiên đế đã nhận ra điểm này, liền ra lệnh cho ta cùng Minh Thiệu đến mời Phục Ma thần Chân Vũ Đại Đế hồi Thiên giới, nhận chức Chiến thần.”

“Vãn bối nông cạn, nghe nói Chân Vũ Đại Đế năm đó yêu nữ tử phạm trận, bị chúng thần tiên trên Thiên giới không cho phép, sau lần đó ngài ấy dẫn thê tử quy ẩn sơn dã, không có bất kỳ người nào biết nơi cư trú. Sư phụ của Chân Vũ Đại Đế cùng phu nhân là sư huynh muội đồng môn, phu nhân lại là sư thúc của Chân Vũ Đại Đế, vãn bối nghĩ cũng chỉ có phu nhân có thể giúp. Cho nên lần này vãn bối cả gan tự tiện xông vào Thanh Đăng Cốc, hi vọng phu nhân không nên trách tội. Chuyện liên quan đến an bình của Lục giới, xin phu nhân ngài cố gắng giúp, Cẩn Dật thay mặt chúng sinh Lục giới cảm ơn phu nhân.”

Khê phu nhân nghe xong không vội trả lời, bà quay đầu nhìn về nơi xa, sóng mắt như nước, đường mi như núi, muôn vạn suy nghĩ ở trong đầu từng chút từng chút quay về, nhưng không biết điểm cuối ở nơi nào.

Còn Thanh Dao lại thở phào nhẹ nhõm, thì ra Cẩn Dật Thiên tôn tới xin sư phụ giúp một tay mời sư huynh Chân Vũ Đại Đế hồi Thiên giới, vậy thì nàng không có chuyện gì. Có lẽ Cẩn Dật cũng không biết rắc rối giữa nàng và Minh Thiệu, nếu không Minh Thiệu đã theo tới rồi.

Thanh Dao không có chú ý, nhất cử nhất động của mình đều rơi vào mắt Cẩn Dật. Giờ phút này trong lòng Cẩn Dật tràn đầy nghi vấn, như một nắm tơ rối chung một chỗ, không tìm được bất kỳ đầu mối gì.

Một lúc lâu sau, ngoài dự đoán của mọi người Khê phu nhân nói một câu: “Được rồi, Thiên tôn xin mời đi theo ta. Ta dẫn ngài đi tìm Chân Vũ, về phần Chân Vũ có chịu hồi Thiên giới hay không thì phải dựa vào Thiên tôn rồi, ta cũng không thể ra sức.”

“Đa tạ phu nhân, ân đức của phu nhân vẫn bồi sẽ luôn ghi nhớ trong lòng.”

48. Q.3 - Chương 7: Thanh Sơn Xa Xa Xanh Biếc (3)

Một thuyền lá nhỏ lẳng lẳng trôi trên mặt sông, không mái chèo rẽ nước, không gậy trúc chống đỡ. Khê phu nhân đứng ở mũi thuyền, gió thổi lay động ống tay áo màu đen của bà, phát ra âm thanh nho nhỏ.

Thanh Dao nhìn bóng lưng tĩnh lặng của Khê phu nhân mà suy tư thật lâu, lại trăm mối khó giải. Sự phụ luôn luôn lãnh ngạo cô độc hơn nữa đặc biệt ghét ngoại nhân quấy rầy, vì sao thái độ hôm nay lại khác thường, không ngờ đáp ứng đưa Cẩn Dật Thiên tôn đến Thanh Mạc Thủy!

Thanh Dao nhìn Khê phu nhân, lại quay đầu nhìn Cẩn Dật, phát hiện Cẩn Dật đang mỉm cười nhìn nàng, nàng rất không vui.

Nàng trực tiếp mở miệng hỏi Cẩn Dật: “Ngài nhìn ta như vậy làm gì, ta đã nói không biết ngài, ngài nhận lầm người.”

“Tiên tử tên là Thanh Dao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy được rồi.”

“Là sao?”

“Ta không biết vì sao lại thành ra như vậy, nhưng ta tin tưởng sớm muộn gì nàng cũng sẽ nhớ lại.”

“” Thanh Dao không vui, miệng giật giật, nhưng không nói thêm gì nữa.

Một lát sau, nàng nói với Cẩn Dật: “Sư huynh của ta chắc chắn không hỏi Thiên giới với ngài, ngài đừng có hy vọng gì nhiều, ngài đến Thanh Mạc Thủy cũng vô ích.”

“Không thử một chút làm sao biết.” Cẩn Dật dường như rất có lòng tin, trong mắt hần vẫn cất giấu nụ cười, “Thanh nhi, nàng thay đổi.”

Thanh Dao nghĩ, nói chuyện với hần thật mệt mỏi, ông nói gà bà nói vịt. Vì vậy, nàng xoay người sang chỗ khác không để ý đến hần nữa.

Thuyền từ từ trôi về phía trước, gió mát thổi nhẹ nhẹ. Thanh Dao cảm thấy trên lưng tê dại, có ánh mắt vẫn dừng lại trên người nàng, làm nàng rất không thoải mái.

Thật may là cửa vào Thanh Mạc Thủy sắp hiện ra trước mắt, Thanh Dao thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm chờ gặp được sư huynh Chân Vũ Đại Đế, đoán chừng vị Thiên tôn đại nhân này sẽ không chú ý tới nàng nữa.

Đối với vị sư huynh này Thanh Dao cũng hiểu rõ, Chân Vũ Đại Đế và Khê phu nhân không khác nhau là bao, thanh tâm quả dục, hàng năm ẩn cư trong núi không hỏi đến thế sự. Đừng nói là Cẩn Dật Thiên tôn, cho dù là Thiên đế tự mình đến mời, huynh ấy cũng chưa chắc đáp ứng rời núi.

Cuối con sông là một cửa vào dài hẹp tới sơn cốc, bàn về lớn nhỏ vừa vặn chiếc thuyền chở họ có thể đi qua.

Thanh Dao đi về phía trước mấy bước, nói với Khê phu nhân: “Mồ mỗ cũng ở đây, bà ấy nói đã lâu chưa gặp Ký Phong, tới thăm nó một chút.”

Khê phu nhân gật đầu một cái. Tuy bà không để ý cuộc đối thoại vừa rồi của Thanh Dao và Cẩn Dật nhưng vẫn nghe thấy rõ, Thanh Dao nói không sai, không có gì bất ngờ xảy ra, sự điệt này của bà quả quyết sẽ không đáp ứng quay trở về. Chân Vũ Đại Đế cùng bà có tâm tình tương tự, mặc dù bà không muốn quấy rầy hần, nhưng bà cảm thấy có lẽ đây là một cơ hội có thể khiến cho hần thoát khỏi quá khứ.

Chuyện cũ đã qua, đã qua tóm lại là quá khứ. Cố chấp không buông tay, vậy sao không rộng mở để ọi chuyện theo gió tiêu tán.

Trên vách đá này có một cửa động không lớn nhưng rất sâu. Thuyền nhỏ mới vừa vào động đã bị bao trùm bởi một mảnh đen nhánh, dần dần, phía trước có ánh sáng xuyên qua, càng đi về phía trước càng sáng. Đợi đến khi ra khỏi động, cảnh sắc bên ngoài khiến cho Cẩn Dật thông suốt sáng tỏ.

Đây là một khe suối trong núi khắp nơi là cây cỏ thụ che trời, từng phiến lá xanh biếc ướt át, tràn đầy sức sống, làm cho người ta không thể rời mắt. Chim nhỏ không biết tên vỗ cánh bay tới bay lui, tiếng hót thanh thúy uyển chuyển, kèm theo âm thanh róc rách của khe suối liên tiếp bên tai không dứt.

Một con Hoàng Oanh bay tới dừng trên vai Thanh Dao, ríu ra ríu rít kêu lên vui mừng, dường như đối với nàng rất quen thuộc. Thanh Dao sờ cái đầu của nó, nó vỗ vỗ cánh, lại uyển chuyển bay đi.

Cẩn Dật mỉm cười nhìn nàng. Hắn đã biết Thanh Dao là nữ nhi của Bích Cẩn Tiên thù và Dương Tuyền Đế quân, hắn cảm thấy nếu như không phải từ nhỏ sống bên cạnh mẫu thân lạnh lùng cùng cừu hận đối với phụ thân, chắc hẳn bản tính Thanh Dao giống như bây giờ. Ngày thơ, thuần túy, ánh mắt trong suốt không chứa một tia tạp chất.

“Sư phụ, chúng ta đã đến.”

Một tiếng này của Thanh Dao cắt đứt suy nghĩ của Cẩn Dật. Hắn hồi thần, một nhà tranh hàng rào tiến vào tầm mắt.

Tâm tình Thanh Dao rất tốt, mới vừa xuống thuyền nàng liền kéo váy chạy về phía cửa, bỏ rơi Khê phu nhân và Cẩn Dật sau lưng. Không đợi nàng vào cửa, Minh Kính mỗi mỗi từ bên trong đi ra, nhìn thấy Thanh Dao cùng Khê phu nhân, bà khẽ gật đầu, nhưng ánh mắt vừa rơi xuống Cẩn Dật, gương mặt vốn an tĩnh lạnh nhạt đều bay đi, đổi lại là một vẻ mặt phức tạp.

“Mỗi mỗi, sư huynh khỏe không, Ký Phong có khỏe không.”

Minh Kính mỗi mỗi gật đầu, nghiêng người để cho bọn họ đi vào.

Nhà vô cùng rộng rãi, bên cạnh cửa sổ là một gốc cây hạnh, hoa hạnh trên cây gần như đã tàn toàn bộ. Thiếu niên mặc áo đen đang luyện kiếm dưới tàng cây, ngân quang lóe lên, mạnh mẽ có lực.

Cẩn Dật không khỏi giật mình, thiếu niên kia nhìn qua ước chừng mười ba mười bốn tuổi, tu vi cũng không hề kém cỏi, thậm chí so với thần tiên bình thường trên Thiên giới cao hơn rất nhiều. Hắn âm thầm suy đoán thân phận của thiếu niên này, bỗng nhiên lại nghĩ đến vừa rồi Thanh Dao nói với Minh Kính mỗi mỗi: “Ký Phong có khỏe không” .

Nói như vậy, thiếu niên áo đen hẳn là Ký Phong trong miệng Thanh Dao.

Quả nhiên, lời nói của Thanh Dao xác nhận suy đoán của Cẩn Dật.

“Ký Phong, tới đây.” Thanh Dao ngoắc ngoắc tay với thiếu niên áo đen.

Thiếu niên áo đen chặt đứt cánh hoa bay xuống, sau đó lưu loát thu kiếm. Hắn đi tới, hết sức lễ độ gọi Thanh Dao, “Thanh cô cô”, sau đó lại khom người gọi Khê phu nhân một tiếng sư thúc tổ. Nhưng nhìn thấy Cẩn Dật, ánh mắt của hắn cùng với Minh Kính mỗi mỗi không khác nhau là mấy, trong hoài nghi xen lẫn ngạc nhiên.

Nhiều năm qua chưa bao giờ có người ngoài tới Thanh Mạc Thủy. Ngay cả ở Phương Trượng tiên sơn, người biết chỗ này cũng rất ít.

Lúc này hương trà bay tới hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Trên bàn đá chính giữa nhà có một cái lô nhỏ, mùi thơm của lá trà chính là bay từ đó ra. Thanh Dao rất tự nhiên đi tới ngồi xuống, rót đầy nước trà vào chén trên bàn.

“Trà rất thơm.” Thanh Dao hít hà, mở miệng cười.

Trong phòng có người lập tức tiếp lấy lời Thanh Dao: “Lấy tuyết đầu mùa trên núi, bao bên trong hũ, chôn dưới đất ba thước, sau mười sáu tháng, dùng lửa đun tuyết, lúc nước sôi đem lá trà thả vào là được. Nếu Thanh nhi thích, có thể thử một chút.”

Thanh Dao lắc đầu một cái: “Muội không có nhân hạ thoải mái như sư huynh, muốn uống trà thì muội tới nơi này tìm huynh là được.”

Người kia mỉm cười từ trong phòng đi ra. Một thân áo xanh đơn giản, thanh liêm, ánh mắt an tường, vẫn không cách nào hoàn toàn che dấu được phần anh khí vốn có. Dáng dấp hần tuấn dật cường tráng, cùng thiếu niên áo đen Ký Phong có năm phần giống nhau.

“Phụ thân.”

“Sư huynh.”

Ký Phong cùng Thanh Dao đồng thời mở miệng.

Cẩn Dật gật đầu nhìn về phía Chân Vũ Đại Đế. Vị Phục Ma thần này so với trong tưởng tượng của mình không sai biệt lắm, cuộc sống sơn dã mấy ngàn năm tất nhiên làm hần thay đổi rất lớn, vậy mà loại khí thể vẫn ẩn trong xương cốt hần không cách nào phai mờ.

Chân Vũ Đại Đế khẽ khom người về phía Khê phu nhân: “Sư thúc, nhiều ngày không gặp. Không biết vị này là?”

“Tôn tử của Đế Hằng Thiên để đương nhiệm, Cẩn Dật.”

Chân Vũ Đại Đế sững sốt, mơ hồ đoán được mục đích đến của Cẩn Dật. Có điều hần vẫn bình tĩnh mở miệng nói: “Thì ra là Cẩn Dật Thiên tôn, hạnh ngộ.”

“Không dám, nghe uy danh của Chân Vũ Đại Đế đã lâu, hôm nay được gặp là vinh hạnh của Cẩn Dật.”

Trong lòng Cẩn Dật vẫn có nghi vấn. Nguyên nhân Chân Vũ Đại Đế rời khỏi Thiên giới là vì hần yêu một nữ tử phạm trần, không được Thiên giới đồng ý. Cho dù chuyện này đã qua hơn năm nghìn năm rồi, thê tử của hần là phạm nhân, cũng chỉ là sinh mệnh mấy thập niên, nếu nữ tử phạm trần kia thật sự sinh nhi tử cho hần, hần là Ký Phong cũng có năm nghìn tuổi, nhưng bây giờ Ký Phong vẫn chỉ là đứa trẻ?

Cẩn Dật quay đầu nhìn Thanh Dao, Thanh Dao cười khẽ, cũng không nói chuyện, trong lòng Cẩn Dật nghĩ cái gì đương nhiên nàng hiểu rõ.

Chân Vũ Đại Đế làm một động tác mời: “Thiên tôn đường xa mà đến, không chê ngồi xuống uống chén trà đi.”

“Đa tạ.”

Khê phu nhân nói: “Ta mới vừa hái chút thảo dược còn chưa kịp phơi, mọi người nói chuyện đi, ta cáo từ trước. Thanh nhi con có thể lưu lại cùng trò chuyện với Ký Phong, đừng có ham chơi.”

“Lão thân cũng không ở lại lâu.” Minh Kính mỗ mỗ phụ họa.

Chân Vũ Đại Đế cũng không miễn cưỡng, nói lời từ biệt sau đó liền tiễn hai người Khê phu nhân ra ngoài cửa, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Thanh Dao đối với đại sự Lục giới từ trong miệng Cẩn Dật cũng không quan tâm, lúc Cẩn Dật cùng Chân Vũ Đại Đế ngồi xuống nói chuyện nàng chỉ lồi kéo Ký Phong ở một bên tán gẫu. Đề tài nói chuyện không phải là luyện công ra sao mà chỉ than cả ngày ở chỗ này không khỏi nhàm chán, thuận tiện nói một chút chuyện lý thú nàng trải qua ở phạm trần. Sau khi nói xong nàng lại giả bộ rất nghiêm nghị uy hiếp Ký Phong không được để lộ chuyện nàng chạy tới phạm trần chơi, hơn nữa không thể nói cho Khê phu nhân.

Phản ứng của Ký Phong vẫn nhàn nhạt, thỉnh thoảng cười cười. Hần như ông cụ non nhìn không khác nhiều lắm so với người mấy ngàn tuổi, mặc dù Ký Phong cũng không nhỏ hơn nàng là bao.

Thần tiên cùng người phạm không giống nhau, ba trăm tuổi mới có thể biến thành bộ dáng người trưởng thành. Nhưng bản thể Thanh Dao là một gốc cây Lê hàn nhụy đã có trên vạn năm tuổi thọ, thời điểm nàng tu thành thân người cũng đã là bộ dáng bây giờ. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Ký Phong hơn một trăm bốn mươi tuổi, mà nàng tu thành hình người ba trăm năm, sự khác biệt về số tuổi lại to lớn như thế.

Thanh Dao nghĩ đến ban đầu Cẩn Dật dùng ánh mắt mang theo nghi vấn nhìn nàng, không khỏi cười một tiếng, nàng biết Cẩn Dật cảm thấy số tuổi của Ký Phong rất kỳ quái.

Mọi người đều biết thê tử của Chân Vũ Đại Đế là phạm nhân, đương nhiên Thanh Dao chưa từng thấy qua nữ tử phạm trần đã mất năm nghìn năm này. Nàng biết sư huynh si tình, ngày thường tuyệt đối không bước ra khỏi Thanh Mạc Thủy một bước, chỉ có ngày giỗ thê tử hàng năm hần mới đi phạm trần, đi đến nơi hần và thê tử gặp nhau lần đầu tiên lưu luyến nhớ lại.

Hơn một trăm bốn mươi năm trước, Chân Vũ Đại Đế ở phạm trần đợi hai năm mới trở về. Hơn nữa lúc hần trở lại, Thanh Dao kinh ngạc phát hiện trên tay hần ôm một nam hài. Nam hài này chính là Ký Phong bây giờ.

Khê phu nhân và Minh Kính mỗi mỗi đối với chuyện này cũng không cảm thấy kỳ quái dù chỉ một chút, chỉ có Thanh Dao hỏi qua nhiều lần.

“Thanh nhi, ta gặp được nàng ấy rồi. Mấy ngàn năm luân hồi, nàng ấy vẫn không thay đổi dù chỉ một chút, chỉ tiếc chúng ta đã định hữu duyên vô phận.”

Câu nói của sư huynh khiến Thanh Dao vô cùng giật mình, nhiều năm về sau nàng mới biết toàn bộ chân tướng.

Thân là Phục Ma thần, biểu tượng của Chân Vũ Đại Đế chính là thượng cổ thần thú Trào Phong. Biểu tượng Trào Phong uy hiếp yêu ma, tiêu trừ tai họa, đời đời kiếp kiếp chỉ có thể làm bạn cùng chiến tranh. Cho nên hần không có đường nhân duyên, trên bản ghi nhân duyên của Nguyệt lão cũng không có tên của hần.

Đúng như lời hần nói, bất luận Thiên giới có chấp nhận tiên phạm mến nhau hay không, hần và vị nữ tử kia đã được định hữu duyên vô phận.

Hơn năm nghìn năm trước bọn họ vừa tới Thanh Mạc Thủy, thê tử của hần đã mất rồi, mà hần cũng không có năng lực giữ lại. Khi đó hần cũng không biết nguyên nhân, hần từng hoài nghi có phải Thiên giới không cho phép bọn họ ở chung một chỗ cho nên hạ lời chú với hần hay không. Cho đến khi ở phạm trần hần gặp nàng luân hồi ngàn năm Đã nhiều lần luân hồi chuyển thế đương nhiên nàng không nhớ rõ hần.

Sau đó, bọn họ lại sống chung lần nữa.

Vậy mà sau khi sinh hạ Ký Phong, vị nữ tử kia lại một lần nữa rời khỏi hần.

Tuyệt vọng, hần trở lại Thiên giới, một lòng muốn biết chân tướng rõ ràng. Trên sổ ghi chép thiên mệnh của Tư mệnh Thiên quân, hần thấy mệnh của mình, phía trên chỉ có một chữ: tịch.

(tịch : cô đơn, cô quạnh)

Hần lại đến Địa phủ tra xét sinh tử, quả nhiên, đời đời kiếp kiếp không gặp lại hần, nàng sẽ sống rất tốt.

Tịch —— hần rất cuộc rõ ràng, cuộc đời hần luôn luôn vĩnh tịch

49. Q.3 - Chương 8: Chẳng Khác Nào Chim Hồng Dã Trên Bùn Tuyết (1)

“Thế nào? Ta đã nói rồi, sư huynh chắc chắn sẽ không về Thiên giới với ngài, ngài nên trở về sớm thì hơn, đợi ở chỗ này thật phí thời gian.” Thanh Dao có chút hả hê nói với Cẩn Dật.

Cẩn Dật cười nhìn nàng, một mình đi tới gốc cây hạnh nơi Ký Phong luyện kiếm, ngẩng đầu nhìn mây trắng bay trên bầu trời.

Đúng vậy, Chân Vũ Đại Đế kiên quyết cự tuyệt, hần nói: “Hậu sinh khả úy(*), bất kể là ngài hay Minh Thiệu Tướng quân, ai đảm nhiệm chức Chiến thần cũng đều thích hợp hơn so với ta. Thiên tôn không cần nhiều lời nữa, vẫn nên sớm về Thiên giới đi.”

(*) có nghĩa là lớp trẻ có thể vượt xa cha ông của họ, đáng được tôn trọng.

Câu nói kia Thanh Dao cũng nghe được, kết quả đúng như dự đoán của nàng. Nàng cảm thấy muốn mời vị sư huynh của nàng rời núi, so với việc làm cho Khê phu nhân cười một tiếng càng khó khăn hơn.

Giờ phút này trong sân chỉ có Thanh Dao và Cẩn Dật. Chân Vũ Đại Đế ở thư phòng viết chữ, Ký Phong đang mài mực cho hắn. Xung quanh yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được âm thanh cánh hoa rơi xuống đất.

Một mình một chỗ với Cẩn Dật, Thanh Dao cảm thấy không được tự nhiên, nàng luôn cố gắng tìm đề tài nói chuyện nhưng mỗi lần đều kết thúc bằng im lặng.

“Ngài vẫn mau đi đi, chẳng lẽ ngài thật sự muốn ở đây, chờ sư huynh ta đáp ứng ngài mới bằng lòng đi?” Thanh Dao than thở, “Nếu quả thật như vậy, chỉ sợ đời này ngài đều phải chờ ở nơi đây.”

“Nàng có tin không, ngài ấy nhất định sẽ đáp ứng!”

“Không thể nào.” Thanh Dao khịt mũi coi thường.

Nàng không hiểu Cẩn Dật lấy tự tin cuồng vọng ở đâu, nàng và Chân Vũ quen biết ba trăm năm rồi, chưa từng thấy hắn thỏa hiệp đối với bất kỳ kẻ nào, ngay cả đối với Khê phu nhân cũng chỉ là cung kính mà không phải là hèn mọn.

Thanh Dao cảm thấy Ký Phong rất giống Chân Vũ ở điểm này, tính tình hai cha con đều quái dị.

‘Kẹt’ một tiếng cánh cửa được mở ra, Chân Vũ Đại Đế chấp tay sau lưng từ từ đi ra, đi theo phía sau là Ký Phong vẻ mặt lạnh nhạt.

Sau đó Chân Vũ Đại Đế nói một câu khiến cho Thanh Dao thật sự kinh hãi.

Hắn đi tới, nói với Cẩn Dật: “Làm phiền Thiên tôn, xin phiền chuyển lời với Thiên đế, nói rằng Chân Vũ đáp ứng trở về.”

“Sư huynh làm sao huynh lại.” Thanh Dao trợn to hai mắt.

Cẩn Dật mỉm cười khom người: “Lời của Đế quân Cẩn Dật nhất định sẽ nói.”

Chân Vũ Đại Đế gật đầu, hắn quay đầu nhìn về phía Thanh Dao nói: “Thanh nhi muội đi theo ta, ta có lời muốn nói với muội.”

Nói xong hắn trực tiếp vào nhà, cũng không quay đầu lại xem Thanh Dao có theo hắn hay không. Thanh Dao vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, mà thời điểm Chân Vũ Đại Đế gọi nàng thì thân ảnh của hắn đã sớm biến mất ở cửa. Chỉ có Ký Phong vẻ mặt phức tạp nhìn nàng, chân mày nhăn lại.

Ký Phong nhìn Thanh Dao một cái, trong lòng Thanh Dao cũng luống cuống, nhưng câu nói vẫn mắc kẹt trong cổ họng nàng, nửa ngày cũng không ra khỏi miệng.

“Cháu nhìn ta làm gì?” Thanh Dao rốt cục không nhịn được đặt câu hỏi.

“Thanh cô cô, người.” Nói được một nửa, Ký Phong dừng lại, “Không có gì, cháu đi thu dọn đồ đạc.”

Thật là đôi cha con kỳ quái! Thanh Dao mang theo nghi vấn đầy bụng, nhưng hiện tại điều làm nàng tò mò nhất là rốt cục Cẩn Dật đã nói gì khiến Chân Vũ Đại Đế đồng ý về Thiên giới, bởi vì theo nàng thấy đây là chuyện không có khả năng.

“Ngài đã nói gì với sư huynh của ta?” Thanh Dao quay đầu lại hỏi, “Không phải là nói ngài nắm được điểm yếu của huynh ấy chứ? Oa, nói cho ta đi, không chừng về sau ta cũng có thể sử dụng.”

Cẩn Dật nói: “Không có gì, ta chỉ kể một chuyện xưa cho ngài ấy nghe.”

“Chuyện xưa?”

“Đúng, chuyện xưa.”

“Chuyện xưa gì, có thể nói cho ta nghe được không?”

“Ta kể cho ngài ấy chuyện ta và Thanh.” Cẩn Dật dừng lại một chút, tiếp tục nói, “Chuyện giữa ta và Phù Vân linh chủ.”

Phù Vân linh chủ, cái tên này. Thanh Dao mơ hồ cảm thấy đã nghe qua đâu đó. Nàng đột nhiên nhớ tới lúc ở phạm trần, Ma Quân Phi Liêm cũng nhắc tới cái tên này.

Chỉ là, không phải Phù Vân linh chủ là người trong lòng của Minh Thiệu sao? Nói như vậy.

Nói như vậy người khiến Cẩn Dật vứt bỏ đệ nhất mỹ nhân Thiên giới đúng là người trong lòng của Minh Thiệu Tướng quân, Phù Vân linh chủ!

Thanh Dao kinh ngạc, nàng không dám nói ra nghi vấn trong lòng.

“Thanh nhi, nàng còn nhớ Lăng Ba không?”

“Lăng Ba?” Gương mặt Thanh Dao mờ mịt, “Lăng Ba là ai?”

Cẩn Dật thở dài một tiếng, mang theo ba phần thất vọng ba phần bất đắc dĩ.

Hắn nói: “Lăng Ba đã trở lại, nhưng muội ấy tìm khắp nơi cũng không thấy nàng. Muội ấy. muội ấy luôn luôn chờ nàng trở về.”

“Nhưng ta.”

“Ta phải về Thiên giới phục mệnh. Sư huynh nàng gọi nàng đấy, nàng đi trước đi. Nghi vấn trong lòng nàng ta nhất định sẽ giải đáp từng cái một nhưng không phải là bây giờ.”

“Vậy phải đến khi nào?”

“Lần gặp mặt sau. Thanh nhi, chúng ta nhất định sẽ gặp lại.”

Không đợi Thanh Dao hỏi thêm, Cẩn Dật đã bay qua hàng rào quần đầy dây mây vòng hoa, càng lúc càng xa. Con sông chảy từ tây sang đông, hắn đi ngược dòng sông về phía tây, dưới tiếng nước ào ào làm nền, tấm lưng kia càng có vẻ cô tịch lạnh lẽo. Cho đến khi hắn hoàn toàn biến mất nơi cuối đường, cũng không nhìn thấy đầu nữa, Thanh Dao vẫn chưa thoát khỏi trầm tư.

“Thanh cô cô, cha nói người đi vào đi.” Thanh âm Ký Phong từ trong phòng truyền ra.

Lúc này Thanh Dao mới hồi thần: “A, vào đây.”

Giống như dự đoán, lúc Thanh Dao đi vào, trong phòng là một mảnh yên lặng, yên lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng hít thở của Chân Vũ Đại Đế và Ký Phong. Trong lòng nàng không khỏi có chút khẩn trương, loại cảm giác này trước trước kia lúc đối mặt với sư huynh nàng chưa bao giờ có. Mặc dù sư huynh rất lạnh lùng nhưng cũng không đến nỗi khiến cho nàng có loại cảm giác khẩn trương như lâm đại địch.

“Thanh nhi, muội cũng đi cùng ta đi.” Chân Vũ Đại Đế nói như thế.

Hắn nói rằng “muội cũng đi cùng ta đi”, mà không phải là “muội có muốn đi cùng ta hay không”. Ngữ khí của hắn là khẳng định, xem ra hắn đã quyết định muốn dẫn nàng đi.

Sư huynh không hổ là sư huynh, lời hắn nói ra ngay cả nửa phần dưng khí phản bác Thanh Dao cũng không có. Nàng chỉ không rõ, thâm nói: “Muội cũng phải đi? Muội lại không biết hàng yêu trừ ma, đi theo huynh cũng vô dụng.”

“Trước sau gì muội cũng phải rời khỏi nơi này.”

“Nhưng sư phụ không đồng ý.”

“Bà ấy sẽ đồng ý.” Chân Vũ Đại Đế cực kỳ khẳng định.

Giọng điệu này Thanh Dao nghe vô cùng quen tai, nàng suy nghĩ một chút, trước đó chẳng phải Cẩn Dật đã nói với nàng “Ngài ấy nhất định sẽ đồng ý trở về” sao!

Nàng ở Phương Trượng tiên sơn đã ba trăm năm rồi, sư phụ không thích nàng rời khỏi Thanh Đăng Cốc cho nên nàng vẫn rất tịch mịch rất cô đơn, muốn có một ngày giống như cò trắng tung bay trên bầu trời, giương cánh bay cao, rời khỏi cái nơi kìm hãm nàng, muốn đi đâu thì đi đó.

Cho đến lúc này, trong lòng nàng lại không nắm chắc.

“Cũng không còn sớm nữa, tối nay muội nghỉ ở đây đi.” Chân Vũ Đại Đế nói, “Sáng mai ta và muội cùng về Thanh Đăng Cốc tìm sư phụ muội—— Ký Phong con dẫn Thanh cô cô đến phòng cách vách, dọn dẹp một chút đi.”

“Vâng.”

Mọi chuyện đến cũng quá nhanh, Thanh Dao căn bản còn chưa kịp định đoạt gì. Khi Ký Phong gọi nàng, trong đầu nàng vẫn quanh quẩn câu nói của Cẩn Dật “Ngài ấy nhất định sẽ đồng ý” cùng với câu nói của Chân Vũ Đại Đế “Bà ấy sẽ đồng ý”.

Khẳng định như vậy, dứt khoát như vậy, đằng sau hai câu nói vô cùng đơn giản, nàng lại mơ hồ cảm thấy nó quyết định số mệnh cả đời nàng.

Nhìn từ cửa chỉ có thể thấy trong khe núi xa xa lưu lại một vài ánh vàng, mặt trời đã hoàn toàn lặn, nó trốn sau núi dùng ánh chiều tà mạ lên dãy núi màu sắc đẹp nhất. Có lẽ xinh đẹp rực rỡ như vậy chỉ trong nháy mắt, sau đó một cái ngoái đầu nhìn lại, bóng tối mờ mịt sẽ thay thế trong phút chốc.

Vô biên, sức sống tràn trề. Nhưng chẳng biết tại sao cảnh mặt trời chiều ngả về tây lại khiến Thanh Mạc Thủy sinh ra mùa thu hiu quạnh, mùa thu cô tịch.

Là bởi vì sắp rời đi?

Thanh Dao lắc đầu một cái. Chưa chắc sư phụ sẽ đồng ý nhưng nếu được, vậy không phải đó là điều nàng vẫn mong muốn sao?

Đột nhiên những gương mặt liên tiếp xẹt qua đầu nàng, Minh Thiệu, Cẩn Dật, Phi Liêm, còn có.
Còn có rất nhiều rất nhiều gương mặt rõ ràng nàng không hề biết nhưng lại cảm thấy có chút quen thuộc.

“Thanh cô có?” Ký Phong nhẹ nhàng lắc tay Thanh Dao.

Thanh Dao như vừa tỉnh mộng, trong lúc giật mình trở lại thực tế.

“Cô cô không sao chứ?”

“Không sao, đột nhiên hơi văng đầu. Chúng ta đi thôi.”

“Dạ.”

Hôm sau, khi Thanh Dao trở lại Thanh Đăng Cốc, nàng phát hiện nơi vắng lặng vạn năm đột nhiên có một vị khách không mời mà tới.

Khê phu nhân nhẹ nhàng quét dọn cánh hoa lê vương đầy đất, đứng cạnh bà là một cô gái áo xanh đậm, dường như vừa mới kết thúc cuộc đối thoại với Khê phu nhân.

Đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp, đẹp đến nỗi khi Thanh Dao nhìn thấy nàng ấy, trong nháy mắt đó không thể rời mắt.

Mi như viễn sơn hàm đại(*), mắt như sóng nước mùa thu, rõ ràng dung mạo không mang theo nửa điểm sâu bi nhưng lại giống như khoác lên một tầng mưa bụi sương mù, mờ mịt lúc ẩn lúc hiện, thần bí khó lường. Mái tóc đen dày chỉ dùng một cây trâm tùy ý búi lên, nhẹ nhàng phân tán ra tung bay theo gió, không biết từ đâu lại khiến cho người ta nghĩ đến hương cỏ giữa núi rừng.

(*)Tạm dịch : lông mày như núi xa, là lông mày đen nhánh, đậm cong

Dường như có người trên góc núi ; khoác cổ thơm, lưng thắt dây tơ [1].

Nàng ấy cũng thấy Thanh Dao đang nhìn mình, thần nhiên cười một tiếng. Trong phút chốc mây tản sương tan, ánh mặt trời tỏa ra, chiếu sáng hết thấy.

“Chắc cô là Thanh nhi.”

Thanh Dao ngây ngốc gật đầu, nàng không thể tự ngăn cản mình suy đoán thân phận của cô gái áo xanh này. Nhìn bộ dáng của nàng, dường như đối với mình cũng không hề xa lạ.

“Chân Vũ?” Ánh mắt của cô gái áo xanh từ trên người Thanh Dao rời đi, rơi vào phía sau nàng.

Lúc này Thanh Dao mới kịp phản ứng, sư huynh Chân Vũ Đại Đế và Ký Phong cùng nàng trở về.

Chân Vũ Đại Đế đi lên trước gật đầu với cô gái áo xanh, lại quay đầu nói với Ký Phong: “Ký Phong, tới bái kiến Dao Cơ cô cô.”

Dao Cơ cô cô? Dao Cơ? Vu Sơn nữ thần Dao Cơ!

Trong đầu Thanh Dao oanh một tiếng, chợt hiện lên rất nhiều hình ảnh. Đối với nàng mà nói, cái tên Dao Cơ cũng không xa lạ, thậm chí có thể nói là như sấm bên tai. Vị tiểu công chúa Viêm Đế sủng ái nhất, bởi vì lãnh ngạo quái gở cùng tính tình bướng bỉnh lì lợm, luôn bị coi là ngoại tộc trong chốn thần tiên trên Thiên giới, thậm chí hiện tại Thiên đế cũng không làm gì được nàng.

Sau khi Viêm Đế qua đời, dường như không có người nào có thể trói buộc được công chúa Dao Cơ, nàng luôn làm theo ý mình, cũng không để ý đến ai. Mà Khê phu nhân là một trong những phi tử của Viêm Đế, mặc dù Dao Cơ không phải là ruột thịt của bà nhưng cũng coi như là một nửa nữ nhi của bà. Nghĩ như vậy, việc Dao Cơ xuất hiện ở đây cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn.

Thanh Dao đang âm thầm suy đoán lại thấy Dao Cơ cười nói: “Phu nhân, ta tới được một lúc rồi, cũng nên cáo từ.”

“Ừ, để ta bảo Thanh nhi đưa con ra ngoài.” Khê phu nhân buông cây chổi trong tay, quay đầu nói với Thanh Dao, “Thanh nhi, con tiễn Dao Cơ công chúa đi.”

“Dạ, sư phụ.”

Đi vài bước, Thanh Dao không yên tâm quay đầu lại nhìn một chút. Thiếu chút nữa nàng đã quên mất, lần này Chân Vũ Đại Đế đến là vì thương lượng chuyện mang nàng rời khỏi đây với Khê phu nhân. Trực giác nói cho nàng biết Khê phu nhân chắc chắn sẽ không đáp ứng, nhưng vừa nghĩ tới bộ dạng tự tin mười phần của Chân Vũ Đại Đế, nàng có chút mờ mịt bối rối.

Dao Cơ thúc giục nàng: “Thanh nhi?”

“A, đến đây.”

Hai người một trước một sau đi tới bên hồ, Thanh Dao dường như nghe thấy phía sau lưng truyền đến thanh âm như đinh chém sắt của Khê phu nhân: “Không được, ta tuyệt đối không đồng ý!”

~*~*~*~

~Chú thích :

Tên chương trích từ bài thơ của Tô Thức (Tô Đông Pha) :

Nhân sinh đáo xứ tri hà tự, ứng tự phi hồng đạp tuyết nê

Nê thượng ngẫu nhiên lưu chỉ thảo, hồng phi na phục kế đông tây

Dịch nghĩa :

Đời người phiêu bạt như chim hồng bay trên tuyết không có phương hướng.

Chim hồng bay đi chỉ còn để lại dấu chân trên tuyết, muốn tìm cũng không tìm được.

50. Q.3 - Chương 9: Chẳng Khác Nào Chim Hồng Dẫm Trên Bùn Tuyết (2)

Dọc theo đường đi Dao Cơ nhận ra Thanh Dao có tâm sự nặng nề, nàng cũng không trực tiếp hỏi Thanh Dao, chỉ nói: “Thanh nhi, cô sống rất vui vẻ ư?”

Thanh Dao không hiểu vì sao Dao Cơ đột nhiên hỏi nàng vấn đề này, nàng gật đầu một cái: “Đúng, cho dù có những lúc rất cô đơn nhưng sư phụ và mẫu mẫu luôn đối xử rất tốt với tôi.”

“Vậy thì tốt. Có đôi lúc cô đơn lại là một loại may mắn, ít nhất sẽ không bị tổn thương, Thanh nhi. . . .”

Thanh Dao ngẩng đầu nhìn nàng, chờ nàng tiếp tục nói.

“Không có gì, cô vui là được.” Dao Cơ mỉm cười, trong nụ cười của nàng cất giấu điều khiến người ta nghĩ không ra.

Dao Cơ lấy ra một viên ngọc trai màu trắng nhỏ bằng quả nho, nắm trong lòng bàn tay cẩn thận suy nghĩ. Trắng ngần, sáng long lanh, mượt mà. . . . ngay cả Thanh Dao kiến thức nông cạn đều có thể thấy được viên ngọc này tuyệt đối không tầm thường, chỉ riêng độ sáng bóng đã không có viên ngọc nào có thể so sánh. Nàng đang đoán xem Dao Cơ muốn làm gì, không ngờ Dao Cơ lại đưa ngọc trai cho nàng.

“Cho tôi?” Thanh Dao rất khó hiểu.

“Đúng, cho cô.”

“Nhưng. . . .”

“Cơ thể cô là thiên hàn(*), linh lực lại chưa khôi phục, mang theo nó sẽ có ích.”

(*) ý nói về thể chất, cơ thể luôn lạnh lẽo

Lời của Dao Cơ khiến Thanh Dao như rơi vào sương mù, nàng nửa nghi ngờ nửa hưng phấn nhận lấy ngọc trai. Mà đúng lúc này, đột nhiên có thanh âm truyền đến phá vỡ sự yên lặng của cuộc từ biệt.

“Thanh nhi, vị đại mỹ nữ này là ai, sao lại không giới thiệu.”

Không cần quay đầu lại chỉ cần nghe thấy giọng nói Thanh Dao đã đoán được chủ nhân của nó không phải là Hoắc Kỳ thì là ai.

Hoắc Kỳ không đợi Thanh Dao trả lời, đã sớm mừng như điên đi tới lấy lòng mỹ nữ. Hắn hỏi Dao Cơ: “Không biết xưng hô với tiên tử thế nào, tiên phủ nơi nào?”

Dao Cơ bật cười, Thanh Dao chắn trước mặt nàng ấy, xông về phía Hoắc Kỳ nói: “Thế sao ngươi không trực tiếp hỏi nàng xuân xanh bao nhiêu, đã lập gia đình luôn đi! Sắc tâm không thay đổi!”

“Ta nói này Thanh nhi, có phải ngươi thấy ta gọi người khác là mỹ nữ nên trong lòng không thoải mái?”

“Ngươi. . . .”

“Sao nào, bị ta nói trúng tim đen đi.”

“Ta không thèm nói với ngươi. Dao Cơ, người cứ trở về trước đi, ngày hôm qua hắn đập hỏng đầu còn chưa bình thương lại đâu.”

“Nàng là Dao Cơ? Ngươi nói nàng là công chúa của Viêm Đế, nữ thần Vu Sơn Dao Cơ?” Hoắc Kỳ giật mình, không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Dao Cơ.

“Đúng vậy, nàng ấy là Dao Cơ.”

Lần này Hoắc Kỳ hoàn toàn im miệng, cho hắn ba lá gan hắn cũng không dám có chủ ý với Dao Cơ, đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.

“Được rồi, ta cũng nên trở về. Thanh nhi, cô tự chăm sóc bản thân cho tốt, ta sẽ trở lại thăm cô.” Từ đầu đến cuối Dao Cơ vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào.

Lúc Dao Cơ xoay người, mây mù lúc ẩn lúc hiện, mưa bụi nổi lên, mọi thứ đều chưa bao giờ chân thực như vậy. Mà ngay tại nơi như mộng cảnh này, hình ảnh phi thiên mà đi khiến tâm Thanh Dao bắt đầu gợn sóng, nàng cảm thấy cảnh tượng này quá quen thuộc, giống như từng nhìn thấy nghìn lần vạn lần.

“Đẹp, quá đẹp!” Hoắc Kỳ xuân tâm nhộn nhạo, bỗng nhiên lại thở dài, “Đáng tiếc, tại sao mỹ nữ tuyệt sắc đều có liên quan đến lão thái bà chứ, thật là đáng tiếc.”

Thanh Dao vui mừng: “Đừng nhìn nữa, không chừng người ta đã về đến Vu Sơn rồi, nhìn cũng uống công.”

Thanh Dao đáp lại một cách mỉa mai, hai người cứ như vậy mà cãi nhau một hồi, không lâu đã nhìn thấy chân trời hiện ra ánh sáng rực rỡ khác thường, hoa lệ đến chói mắt.

Ở giữa một nhóm Thiên binh Thiên nữ, hai chiếc long xa xa hoa lộng lẫy chạy như bay tới, mỗi chiếc xe đều có ba con Kỳ lân cửu sắc kéo, khí thế phi phàm. Kỳ lân cửu sắc là thụy thú(*) hiếm thấy trên Thiên giới, chỉ xếp ngay sau tường long và thụy phượng kéo xa giá của Đế hậu Vương Tôn, là tượng trưng cho

thân phận quyền uy. Mà lần này sáu con Kỳ lân cử sắc lại được phái ra đồng thời, có thể thấy được sự phô trương to lớn.

(*) thụy nghĩa là may mắn, tốt lành nên thụy thú là con vật mang may mắn, điềm lành

Nhìn thấy thân xe khắc rất nhiều đồ dạng (tranh vẽ biểu tượng), Thanh Dao khẳng định đây là xa giá tới đón Chân Vũ Đại Đế trở về Thiên giới. Nàng không ngờ rằng Thiên đế lại coi trọng Chân Vũ Đại Đế như thế, thậm chí Thiên binh Thiên nữ tùy tùng cũng ăn mặc cực kỳ sang trọng, đều dùng mây ngũ sắc thượng đẳng dệt thành.

Hoắc Kỳ chặc chặc khen ngợi: “Đây là xa giá kim quý đầu tiên ta nhìn thấy, không biết người ngồi bên trong là ai. Gần đây có chuyện gì vậy, Thiên giới còn ưu tiên phái vài vị tôn quý đến nơi vắng vẻ của chúng ta.”

Đoàn xe đi rất nhanh, khi Hoắc Kỳ còn đang nói thì nó đã đáp xuống mặt đất. Một vị Thiên nữ áo tím đứng trước xe vén rèm lên, cứ như vậy gương mặt Cẩm Dật tiến vào tầm mắt Thanh Dao.

Cẩm Dật cười nói với nàng: “Thanh Dao, chúng ta lại gặp mặt.”

“Tại sao lại là ngài?” Thanh Dao không để ý lắm bầm một câu.

Hoắc Kỳ cũng nói: “Tại sao lại là ngài?”

Cẩm Dật cười cười, hẳn không để ý tới lời của Hoắc Kỳ, vẫn nói với Thanh Dao: “Ta tới đón nàng trở về.”

“Cái gì, Thanh nhi muốn đi theo ngài?” Hoắc Kỳ dường như nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời, “Làm sao có thể, nếu ngài mang nàng đi, lão thái bà không xóc nóc nhà các ngài lên mới là lạ!”

“Vì sao ta phải xóc nóc nhà ngài ấy.” Thanh âm đơn độc lạnh như băng đột nhiên vang lên sau lưng.

Hoắc Kỳ sợ hết hồn, quay đầu lại đã nhìn thấy Khê phu nhân mặt không biểu tình nhìn hắn, phía sau bà là hai cha con Chân Vũ Đại Đế thần long kiến thủ bất kiến vĩ (*). Lần này Hoắc Kỳ không nói gì, buồn bực lui sang một bên.

(*) Rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn

“Sư phụ.”

“Phu nhân.”

Khê phu nhân gật đầu một cái, đi tới nói với Thanh Dao: “Thanh nhi con đi cùng Chân Vũ đi.”

“Hả?” Hoắc Kỳ im tiếng từ nãy lại một lần nữa khiếp sợ, “Bà bà bà, bà thật sự là lão. là Khê phu nhân?”

Thanh Dao cũng có cảm giác ngoài ý muốn, nhưng hai ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến nàng thấy bất ngờ rồi. Nàng nhớ rõ lời lẽ nghiêm khắc của sư phụ cự tuyệt sư huynh trước khi xuất cốc, vì sao bà lại đột nhiên thay đổi chủ ý?

“Sư phụ, người thật sự muốn con đi?”

“Ta không muốn cho con đi, nhưng sớm muộn gì con cũng phải đi.” Khê phu nhân yêu thương vuốt tóc Thanh Dao, cười mà như không cười, “Đoán chừng sau này nha đầu Dao Cơ biết được lại nổi nóng với ta, có điều chuyện như vậy ai có thể ngăn cản được chứ, aizz! Thật nhanh, ba trăm năm rồi, lại ba trăm năm”

“Sư phụ?”

Thanh Dao không hiểu những lời này của Khê phu nhân rốt cuộc có ý gì, tại sao lại có liên quan đến Dao Cơ. Nhưng Khê phu nhân không có ý muốn giải thích, bà từ từ xoay người, từ từ đi xa.

Không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, nàng cảm thấy mái tóc bạc của sư phụ đột nhiên bạc hơn rất nhiều, như sương giáng sáng sớm đầu đông.

“Thanh nhi, đi thôi.” Chân Vũ Đại Đế thấp giọng gọi nàng.

“Sư phụ sao vậy?”

“Hắn là. . . . từ muội bà ấy thấy được bản thân mình lúc còn trẻ.” Chân Vũ Đại Đế cảm khái, “Ở độ tuổi xinh đẹp nhất bà đã gặp Viêm Đế, nhưng làm sao địch nổi thời gian. Lưu niên thệ khứ, sát na phương hoa.”

Lưu niên thệ khứ, sát na phương hoa.

Lưu niên thệ khứ, sát na phương hoa.

(Tạm dịch : năm xưa qua đi như thời khắc hoa tỏa hương)

Thanh Dao cẩn thận nghiền ngẫm lời của Chân Vũ Đại Đế, một lúc lâu, nàng cũng không phát hiện ra Chân Vũ Đại Đế và Ký Phong đã lên xe.

“Đi thôi.” Cẩn Dật nói, “Nàng có thể về thăm phụ nhân bất cứ lúc nào.”

Thanh Dao quay đầu lại nhìn Hoắc Kỳ, bình thường vừa thấy mặt đã gây gổ cãi nhau, hôm nay phải rời đi lại thấy không nỡ.

Hoắc Kỳ trêu nàng: “Ồ, không bỏ được ta à?”

“Đi chết đi, ta ước gì không nhìn thấy ngươi.” Ngoài miệng Thanh Dao đáp trả lại nhưng trong lòng nàng hiểu rõ Hoắc Kỳ chỉ muốn dùng cách này để an ủi nàng.

Xa giá bay lên tận trời cao, gió thổi qua xe, thổi tan mấy phần thanh sầu.

Chân Vũ Đại Đế và Ký Phong ngồi chung một chiếc xe, mà Thanh Dao lại ngồi cùng Cẩn Dật. Cô nam quả nữ ở một không gian lớn như vậy, Thanh Dao cảm thấy cực kỳ khó xử.

Nàng tìm đề tài: “Ngài còn chưa nói với ta, tại sao sau khi sư huynh nghe chuyện của ngài và Phù Vân linh chủ sẽ đáp ứng trở về?”

“Nàng thật sự muốn biết?”

“Ừ.”

Cẩn Dật cẩn thận nhìn Thanh Dao, chỉ thấy đôi mắt nàng bình tĩnh như nước.

Nàng, thật sự đã quên.

“Chuyện này phải nói từ năm ngàn năm trước. Mọi người đều biết chính thê của phụ vương ta là Thiên phi Vũ Thần, nhưng Vũ Thần không phải là mẫu thân ruột của ta. Mẫu phi của ta là thê tử trước đây của phụ vương, phụ nhân Thuận Ý, bà là thần nữ của Nam Phương, cho nên thần tiên trên Thiên giới đều quen gọi là Nam Thiên phi. Mẫu phi ta là một điều cấm kỵ ở Thiên giới, có rất ít người nhắc tới bà, ta cũng chỉ nhìn thấy dung mạo bà ở trong một bức tranh.”

“Nam Thiên phi cũng được, Vũ Thần cũng được, tuy nhiên hai người đều không phải là nữ tử mà phụ vương ta yêu. Người mà phụ vương ta tâm tâm niệm niệm, muốn kết hôn thật ra là tiểu nữ nhi của Thiên đế Viêm Đế trước đây – công chúa Dao Cơ.”

“Cái gì?” Thanh Dao tròn to hai mắt, “Ngài ấy yêu Dao Cơ?”

Gương mặt tao nhã của Dao Cơ nhẹ nhàng lướt qua trước mắt nàng, xinh đẹp như vậy, thần bí như vậy. Thanh Dao nhất thời cảm thấy, Dao Cơ được một nam nhân yêu không oán không hối cũng không tính là quá đáng.

“Sau đó thì sao? Sau đó Nam Thiên phi ra sao, tại sao phụ vương ngài không cưới Dao Cơ, lại cưới Vũ Thần?”

“Mẫu phi ta, bà ấy.”

“Thiên tôn điện hạ, đã đến Lăng Tiêu bảo điện, mời điện hạ cùng Hàn Nhụy tiên tử xuống xe.” Thanh âm ôn nhu của cung nữ truyền đến, sau đó màn xe bị vén từ bên ngoài.

“Chúng ta xuống xe trước đi, sau này rảnh ta sẽ nói cho nàng nghe.” Cẩn Dật dẫn đầu xuống xe, hắn đưa tay về phía Thanh Dao, “Xuống đây đi Thanh nhi.”

Thanh Dao chưa bao giờ có tiếp xúc thân cận với nam tử, nhưng nếu không đưa tay cho Cẩn Dật, lại có vẻ không lễ phép. Đang do dự bỗng nhiên nghe thấy thanh âm tràn ngập kinh ngạc của một nữ tử.

“Phù Vân linh chủ? Cô cô cô, cô chưa chết?”

Thanh Dao xoay người, thấy một tiên nữ áo tím đang trợn to hai mắt, không thể tin nhìn nàng.

“Thường Nga tiên tử đừng kinh động, nàng không phải là Phù Vân linh chủ, chẳng qua là diện mạo giống nhau thôi.”

“Thật không?” Trong giọng nói của Thường Nga đều là hoài nghi, đương nhiên nàng sẽ không tin lời Cẩn Dật. Phải biết rằng Phù Vân linh chủ là người trong tim Cẩn Dật, hắn không bệnh vực người ta mới là lạ.

Thường Nga đang muốn đặt câu hỏi. Chân Vũ Đại Đế đi tới, hắn nói tiếp: “Thiên tôn nói không sai, vị này là sư muội của ta, Hàn nhụy tiên tử, nàng là đệ tử của Khê phu nhân.”

Hàn nhụy tiên tử —— Thanh Dao buồn bực, nàng đúng là hoa lê hàn nhụy tiên tử, nhưng ba trăm năm qua thật sự không có ai gọi nàng như vậy. Chân Vũ Đại Đế nói như vậy nàng thật không quen, mà nàng cũng hoàn toàn không rõ đây là tình cảnh gì.

Theo lời của sư huynh và Cẩn Dật, tiên nữ áo tím này hẳn là Quảng Hàn tiên tử Thường Nga rồi, dường như Thường Nga và Phù Vân linh chủ có khúc mắc, ánh mắt nàng ta nhìn mình có vẻ là lạ. Chẳng lẽ mình thật sự giống Phù Vân linh chủ? Minh Thiệu Tướng quân, Cẩn Dật Thiên tôn, còn có Thường Nga trước mắt, lần đầu tiên nhìn thấy nàng đều nhận là Phù Vân.

Khóe miệng Thường Nga cong lên, trong lời nói của nàng ta cất chứa ẩn ý: “Thì ra là sư muội của Chân Vũ Đại Đế, thứ cho Thường Nga vụng về. Tiên tử và Phù Vân linh chủ thật giống như từ một khuôn khắc ra, tuyệt sắc khuynh thành, không uống công Minh Thiệu Tướng quân vì nàng ấy mà tinh thần sa sút ba trăm năm. Đúng rồi, nói đến Minh Thiệu Tướng quân, không biết Thiên tôn đã nghe được chuyện này chưa, ngài ấy có chủ ý với Hoa lê tiên tử trong cung Thanh đế, Thiên đế đã hạ chỉ tứ hôn Như Nhã cho ngài ấy.”

“Minh Thiệu muốn kết hôn với Hoa lê tiên tử Như Nhã?” Cẩn Dật cau mày.

“Đúng vậy, ta cũng mới nghe nói. Minh Thiệu Tướng quân sống vô tri vô giác lâu như vậy, ngài ấy có thể nghĩ thông suốt cũng là một chuyện tốt.”

Lúc nói chuyện Thường Nga thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Thanh Dao, thấy bộ dạng Thanh Dao như chuyện không liên quan đến mình, nghi ngờ nhất thời của nàng giảm đi một nửa.

Cẩn Dật Thiên tôn thích Phù Vân linh chủ, Phù Vân linh chủ mến mộ Minh Thiệu Tướng quân, đây là chuyện mọi người trên Thiên giới đều biết. Mặc dù cô gái trước mắt có diện mạo giống hệt Phù Vân linh, nhưng nghe thấy chuyện Thiên đế tứ hôn cho Minh Thiệu, nét mặt của nàng ta không khỏi quá mức lạnh nhạt.

Chẳng lẽ thật sự chỉ là người giống người?

Hay là, nàng ta nguy trang quá tốt?

Dây dưa một lúc, Thiên quan bên cạnh Thiên đế ra ngoài thúc giục: “Thiên tôn diện hạ, Chân Vũ Đại Đế thần thượng, bệ hạ tuyên mọi người, xin mời đi theo hạ thần.”

Cẩn Dật suy nghĩ một chút, nói với Thanh Dao: “Sợ rằng sẽ gây ra hiểu lầm, nàng che cái này lên đi.”

Hắn đưa tay mở ra trước mặt Thanh Dao, bạch quang chợt lóe, trước mắt bỗng nhiên có một tấm tơ lụa. Thanh Dao suy nghĩ một chút cảm thấy cũng đúng, ngộ nhờ tất cả mọi người coi nàng là Phù Vân linh chủ, đoán chừng còn tưởng rằng nhìn thấy quý. Nàng không nói hai lời nhận lấy, che mặt lại.

Trên khăn lụa có pháp lực của Cẩn Dật, nó tựa như một dạng kết giới có thể che giấu hoàn toàn dung nhan của Thanh Dao.

Cẩn Dật thừa nhận mình làm như vậy là có tư tâm, thật vất vả Thanh Dao mới tránh được một kiếp, hắn muốn nàng trở lại, lại không thể khiến cho nàng bị bất cứ tổn thương gì. Chỉ có như vậy mới có thể lừa gạt được ánh mắt của đám thần tiên trên đại điện kia, còn có. hắn ta.

51. Q.3 - Chương 10: Chẳng Khác Nào Chim Hồng Dắm Trên Bùn Tuyết (3)

Bước vào đại môn Lăng Tiêu điện, Thanh Dao cũng lo lắng. Có lẽ hình ảnh nàng che mặt quá mức quỷ dị nên vô số ánh mắt quét qua người nàng, mang theo nghi vấn lẫn tìm tòi nghiên cứu.

Nhưng cũng may trước mặt nàng có Chân Vũ Đại Đế che chở, ẩn cư mấy ngàn năm sau, đương nhiên khi trở lại Thiên giới hẳn chính là tiêu điểm chú ý của mọi người. Nàng chỉ làm nền thôi, cho dù bị chú ý cũng chỉ là kinh động thoáng nhìn thôi.

“Tiểu thần Chân Vũ tham kiến Thiên Địa Bộ hạ.”

Thanh âm Chân Vũ Đại Đế lọt vào tai khiến Thanh Dao hồi thần, vội vàng đi theo khom mình hành lễ.

Thiên đế cười gật đầu, cất cao giọng nói: “Mấy ngàn năm không thấy, phong thái Chân Vũ vẫn như trước, rất tốt, rất tốt! Lần này mời ngài về, Cẩn Dật cùng Minh Thiệu đều có công lao, nhất là Cẩn Dật, không thể phủ nhận, ha ha.”

“Thiên đế quá khen.” Cẩn Dật khom người.

“Đúng rồi, sao lại không thấy Minh Thiệu Tướng quân?”

Thiên đế vừa nói xong đã nghe thấy thông báo của Thiên quan truyền từ cửa đến: “Minh Thiệu Tướng quân đến ——”

Thanh Dao vừa mới buông lỏng tâm, trong nháy mắt vụt thót lên tận cổ họng, nàng lén lút lùi về sau lưng Cẩn Dật mấy bước, len lén quay đầu nhìn Minh Thiệu.

Minh Thiệu dường như cảm giác được Thanh Dao đang nhìn hắn, lúc đi qua nàng, hắn bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn nàng một cái. Trong đầu Thanh Dao oanh một tiếng, vô số hình ảnh như nước vỡ đê ầm ầm lao ra, hỗn độn mơ hồ, giống như trừu tượng ra, tất cả mọi thứ đều mờ ảo, giống như nàng đã trải qua ngàn vạn ngày đêm chỉ để chờ khoảnh khắc nhìn nàng.

Thanh Dao cúi đầu, lông mày nàng nhăn lại một chỗ, tim cũng đập liên hồi. Rõ ràng chỉ là cái nhìn cực kỳ ngắn ngủi, đối với nàng mà nói lại giống như đã trải qua ngàn vạn năm. Đến khi nàng cảm giác ánh mắt đó không còn mãnh liệt nữa, nàng rốt cục lấy dũng khí ngẩng đầu lên.

Mà lúc này Minh Thiệu đã sớm thu hồi tầm mắt từ trên người nàng, đang trả lời Thiên đế. Có lẽ là do nàng quá lo lắng, Minh Thiệu cũng không hề nhận ra nàng, hắn và những thần tiên khác giống nhau, chỉ vì nàng đi cùng với Chân Vũ Đại Đế nên mới tò mò về thân phận của nàng thôi.

“Tướng quân rốt cuộc đã tới, ta đang muốn tìm ngài đây.” Thiên đế hôm nay cực kỳ vui vẻ, “Mấy ngàn năm nay khổ cực Tướng quân, chiến công của ngài đối với Lục giới quá rõ ràng. Hôm nay Chân Vũ đã trở về, ta đã ban Phục Ma điện cho ngài ấy, sau này sẽ do Tướng quân và Chân Vũ cùng nhau thủ hộ Lục giới, cùng đảm nhiệm danh vị Chiến thần. Hai người thay phiên làm việc, không biết ý Tướng quân thế nào?”

Minh Thiệu có chút ngoài ý muốn. Trước đây Thiên đế đã đáp ứng hắn, chỉ cần Chân Vũ Đại Đế trở lại sẽ cho phép hắn từ chức Chiến thần, từ đó không hề can thiệp nữa. Nào biết hắn còn chưa mở miệng, Thiên đế đã tiên hạ thủ vi cường**, đánh gãy đường lui của hắn. Ở trên đại điện ngay trước mặt nhiều thần tiên như vậy Thiên đế nói hắn và Chân Vũ Đại Đế cùng đảm nhiệm chức vụ, hiển nhiên là đã suy tính từ trước.

**ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Minh Thiệu cười khổ, xem ra Thiên đế không có ý thả hắn. Thật may mắn Thanh Dao vẫn còn sống, hắn đã tìm được Thanh Dao. Chỉ cần có Thanh Dao bên cạnh hắn, chẳng phải ở đâu cũng giống nhau sao?

Nơi có nàng, vĩnh viễn đều có hắn.

“Mọi chuyện mặc cho Thiên đế làm chủ.” Minh Thiệu gật đầu một cái.

Thiên đế không nghĩ tới Minh Thiệu dễ dàng đáp ứng như vậy nên mừng rỡ nói: “Được, sau này chúng sinh Lục giới nhờ cậy vào hai vị.”

“Chúc mừng Thiên đế bệ hạ, chúc mừng Chân Vũ Đại Đế, chúc mừng Minh Thiệu Tướng quân!” Trên điện chư thần cùng lên tiếng chúc mừng.

Thiên đế nhìn trên điện, thanh âm hòa hoãn rất nhiều: “Thẩm Phương cung Lê Hoa tiên tử có ở đây?”

“Lê Hoa tiên tử Như Nhã, tham kiến Thiên đế bệ hạ.”

Giọng nữ ngọt ngào uyển chuyển như chim oanh, lại giống như ánh nắng mùa xuân tháng ba rơi xuống cánh hoa, mềm mại, ấm áp. Mà chủ nhân thanh âm càng làm cho người ta say mê, nàng từ trong đám người bước ra, nàng mặc một bộ bạch y giống như đóa hoa yêu kiều theo dòng nước, phản chiếu ánh mặt trời, trong phút chốc hoa cỏ mặt trời, tất cả đều mất đi sắc thái.

Tất cả nam tiên có mặt thấy vậy đều kinh ngạc. Theo tiên cấp, các Tiên hoa môn hạ của Thanh đế đều không được ở Lăng Tiêu điện. Ngày thường các Tiên hoa đều ít giao tiếp với bên ngoài, những Thần tiên gặp mặt các nàng cũng không nhiều. Hôm nay Như Nhã ở chỗ này, là bởi vì Thiên đế muốn dặt tơ hồng cho nàng cùng Minh Thiệu, ngay từ đầu đã sắp xếp xong xuôi.

Nghe Như Nhã tự xưng là Lê Hoa tiên tử, Minh Thiệu đột nhiên cả kinh, sợ mình nhìn lầm, chăm chú quan sát Như Nhã. Tâm hẩn trong nháy mắt trở nên lạnh nhạt.

Quả nhiên là thế!

“Hôm qua Thanh đế nói với ta, nói Tướng quân tìm ngài ấy hỏi thăm về Lê Hoa tiên tử. Ha ha, là do ta sơ sót, Tướng quân đã vất vả vì chiến sự nhiều năm như vậy, đúng là nên suy nghĩ đến chuyện chung thân của mình. Bất kể bàn về tướng mạo hay phẩm đức, Lê Hoa tiên tử Như Nhã cùng Tướng quân vô cùng xứng đôi, không bằng nhân dịp này định ra hôn lễ của hai người đi.”

Thiên đế vừa nói xong, Như Nhã tiên tử xấu hổ cúi đầu, sắc mặt ửng đỏ, hiển thị rõ tư thái của tiểu nữ nhi. Có thể cùng Chiến thần uy nghiêm nhất Thiên giới kết làm chim liền cành, là chuyện mơ ước thiết tha của biết bao nhiêu tiên tử, nàng cũng là một trong số đó. Hôm nay hạnh phúc có thể chạm đến tay, giống như là mơ vậy.

Vậy mà một câu nói của Minh Thiệu hoàn toàn đập bể mộng đẹp của Như Nhã.

Minh Thiệu nói rõ ràng từng chữ: “Ngàn năm vạn năm, Lục giới bao la, trong lòng Minh Thiệu chỉ có một Phù Vân linh chủ thôi, xin thứ cho Minh Thiệu không thể tòng mệnh!”

“Thật hay cho câu ‘ngàn năm vạn năm, Lục giới bao la, trong lòng Minh Thiệu chỉ có một Phù Vân linh chủ thôi!’” Thiếu nữ áo lam mắt ngọc mảy ngài bước vào đại điện, thanh âm vang vọng nói, “Tướng quân có thể nói ra những lời này, cũng coi như không phụ một lòng say mê của tỷ tỷ ta đối với ngài.”

“Sương Linh?” Thiên đế vừa mừng vừa sợ.

Trên đại điện vang lên một trận xôn xao. Ba trăm năm trước sau khi cắt đứt hôn sự, Sương Linh không hề xuất hiện, ai cũng không nghĩ tới lúc này nàng lại có mặt tại đây.

Một mực yên lặng diễn vai người đi đường, trong lòng Thanh Dao rốt cuộc nổi lên một gợn sóng. Nàng âm thầm quan sát Sương Linh, nghĩ thầm thì ra nữ tử này chính là vị hôn thê của Cẩn Dật, Sương Linh tiên tử. Nhưng tại sao nàng ấy lại gọi Phù Vân là tỷ tỷ? Thanh Dao đầy bụng nghi vấn nhìn về phía Cẩn Dật.

Cẩn Dật và Thanh Dao liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt phức tạp. Hắn quay đầu nói với Sương Linh: “Sương Linh, ta.”

“Yên tâm, không phải ta tới tìm ngài.” Sương Linh cắt đứt lời hắn, “Chỉ là ta nghe nói Minh Thiệu Tướng quân muốn kết hôn với Lê Hoa tiên tử trong cung Thanh đế cho nên muốn tới xem thử, trừ tỷ tỷ ta ra, rốt cuộc là nữ tử nào có thể chiếm được trái tim của Chiến thần. Ha ha, Như Nhã tiên tử quả thật rất xinh đẹp, nhưng phàm trần có câu nói ‘khát nước ba ngày, chỉ uống một bầu’. Minh Thiệu ca ca, tỷ tỷ ta chính là một bầu nước duy nhất của huynh, đúng không?”

Minh Thiệu trong mắt lóe lên một nụ cười như có như không: “Đúng vậy.”

Nụ cười ấy rơi vào mắt Thanh Dao, nàng không khỏi cảm khái, Chiến thần Minh Thiệu quả nhiên là một người chung tình.

Sương Linh cũng hài lòng. Nàng vốn tới để hưng sư vấn tội, không ngờ lại nghe được một câu này của Minh Thiệu. Ánh mắt tỷ tỷ đúng là tốt hơn so với nàng!

“Chuyện ta muốn làm đã làm xong, cáo từ.”

Thường Nga vội vàng ngăn cản nàng: “Sương nhi đợi đã, phụ mẫu cô cũng rất nhớ cô, cô không trở về Thanh Yêu sơn gặp họ sao?”

“Nếu bọn họ có thể khiến người khác tổn thương mấy ngàn năm, có nữ nhi ta hay không thì có quan hệ gì, để cho bọn họ ân ân ái ái với nhau đi!”

Thanh âm Sương Linh cuồng vọng, nếu là những thần tiên khác chỉ sợ đã bị Thiên đế cách chức hạ phàm từ lâu rồi. Từ trước đến giờ Thiên đế luôn thương yêu nàng như cháu gái ruột, cũng bởi vì năm đó Cẩn Dật thoát hôn mắc nợ nàng, cho nên chuyện này cũng không hề trách phạt.

Thiên đế chỉ phất tay một cái, thở dài một tiếng nói: “Thôi, Sương nhi lui ra đi, về sau đừng tùy hứng như vậy nữa.”

Sương Linh khom người, đang muốn đi thì bóng dáng nữ tử bạch y che mặt bên cạnh Chân Vũ Đại Đế chợt xông vào tầm mắt của nàng.

Nàng ngẩn ra, “Ừm, vị tiên tử này là?”

Thanh Dao đang lo lắng không biết trả lời thế nào, Chân Vũ Đại Đế đã nói: “Vị này là đệ tử của Khê phu nhân phi tử Viêm Đế, cũng là sư muội tại hạ, Hàn nhụy tiên tử.”

“Hàn nhụy? Nhụy hàn hương lãnh. Đúng rồi, Vân Khê trong Thanh Đăng Cốc quả thực có một cây hoa lê hàn nhụy vạn năm, là năm đó ta tặng cho nàng. Thời gian thấm thoát, không nghĩ tới hàn nhụy đã trải qua ngộ đạo thành tiên.”

Người nói là một nữ tiên đoan trang ưu nhã, Thanh Dao nhớ tới Khê phu nhân từng nói với mình, bản thể của nàng là hoa lê hàn nhụy, chính là do Thượng Nguyên phu nhân tặng cho. Nói như vậy, vị tiên nữ cao quý trước mắt này xác thực là Thượng Nguyên phu nhân thống lĩnh mười vạn ngọc nữ trên Thiên giới.

Thiên đế nhướng mày: “A? Nói như vậy Thượng Nguyên phu nhân và Hàn nhụy tiên tử cũng coi là quen biết cũ.”

“Bệ hạ, không chỉ có Thượng Nguyên phu nhân và vị tiên tử này là quen biết cũ, Minh Thiệu đã từng gặp nàng một lần. Minh Thiệu còn có chút chuyện muốn thỉnh giáo nàng, bệ hạ tha lỗi.”

Thiên đế cùng chư thần trên điện còn chưa kịp phản ứng, không biết Minh Thiệu muốn làm gì, ngay cả Thanh Dao cũng như rơi vào sương mù, bỗng nhiên Minh Thiệu kéo tay nàng, nói với Chân Vũ Đại Đế “Thần thượng, mượn lệnh sư muội một lát, đa tạ”, sau đó không biết thế nào nàng liền mơ mơ màng màng đi theo Minh Thiệu ra khỏi Lăng Tiêu điện.

Mới bình tĩnh lại không bao lâu Lăng Tiêu điện lại náo nhiệt, bàn tán xôn xao, tiêu điểm lập tức từ Sương Linh biến thành Thanh Dao, chỉ là trong số họ không ai nhìn thấy được diện mạo Thanh Dao.

Trong khoảnh khắc Minh Thiệu kéo tay Thanh Dao, tâm Cẩn Dật đã chìm xuống đáy cốc. Hắn đã đánh giá thấp Minh Thiệu! Một tầng băng tiêu vẫn không thể địch nổi tư niệm mấy trăm năm của Minh Thiệu đối với nàng!

Một người khác cũng cô đơn đó là Lê Hoa tiên tử Như Nhã, bóng lưng quả quyết của Minh Thiệu rời đi đã khắc sâu trong lòng nàng, cũng không có cách nào xóa đi. Nhân gian bây giờ đã là tháng tư, là thời gian hoa lê héo tàn. Mà hạnh phúc của nàng còn chưa nở rộ tới cực hạn thì đã tàn phai rồi. Khóe miệng của nàng mang một nụ cười khổ.

Tác giả có lời muốn nói: ngao, tôi tới đối mới

52. Q.3 - Chương 11: Mộng Tỉnh Như Khói Mờ Không Vết (1)

Minh Thiệu kéo Thanh Dao nhanh chóng ngự phong đi về phía trước, bên tai Thanh Dao vù vù tiếng gió, tóc đen bay múa, quần dài váy dài lướt theo mây, tựa như ảo mộng.

Nàng ảo não không thôi, Minh Thiệu vội vội vàng vàng kéo nàng từ Lăng Tiêu điện ra ngoài, đơn giản là vì chuyện đoạt kiếm hôm đó. Chỉ là đầu óc nàng xoay chuyển quá chậm, chuyện đột nhiên xảy ra, nàng căn bản không kịp nghĩ đến đây. Hôm nay hồi hận ảo não thì đã muộn rồi.

“Rốt cuộc ngài muốn dẫn ta đi đâu? Ta cũng chỉ vì muốn mượn kiếm của ngài xem một chút, ngài cần gì phải hẹp hòi như vậy! Đang nói chuyện với ngài đó, này”

Vô luận Thanh Dao nói gì, Minh Thiệu từ đầu đến cuối đều nghiêm mặt không để ý tới nàng. Càng về sau Thanh Dao lại buông tha, cổ tay của nàng bị Minh Thiệu nắm chặt, đau rất, nàng không muốn lãng phí khí lực vùng vẫy vô ích nữa.

Nàng cũng không tin, nàng đường đường là thập nhất đệ tử của Khê phu nhân, sư muội của Phục Ma thiên thần Chân Vũ Đại Đế, Minh Thiệu còn có thể làm gì được nàng!

Bọn họ ngự phong thật lâu thật lâu, cuối cùng Minh Thiệu dừng lại ở một nơi xinh đẹp bát ngát nhưng không có bóng người.

Sương mù lượn lờ trước mắt, trừ màu trắng vẫn là màu trắng. Một lát sau, sương mù tản đi, sông núi rừng rậm từ từ hiện ra.

Thanh Dao kinh ngạc phát hiện bọn họ đang đứng ở một hồ nước khô kkhốc, bên hồ có tảng đá khổng lồ màu xanh, đề ba chữ “Hi Di trì”. Lại tiếp tục đi qua một chỗ đã lâu chưa có ai ở, nói là không có ai bởi vì tất cả hoa cỏ trong sân đều khô héo. Mà ngoài viện kia chỉ còn một gốc lê trụi lủi, cực kỳ vắng lặng thê lương. Tâm Thanh Dao cũng lạnh lạnh, không biết ý nghĩ xúc động muốn rơi lệ từ đâu tới.

Bốn phía yên tĩnh, mấy con Hoàng Vũ vũ cánh từ trong rừng bay ra, vừa bay vừa hót mấy tiếng vui vẻ. Thanh Dao chưa từng nhìn thấy loại chim này, gọi không ra tên.

Nàng hỏi Minh Thiệu: “Đây là đâu?”

“Chân trời.”

“Chân trời? Là Nam Minh?”

“Đúng vậy. Thanh nhi, nàng còn nhớ rõ nơi này ư, nàng từng ở đây hơn một vạn năm.”

Thanh Dao lui về sau vài bước: “Ngài, ngài nhận ra ta từ lúc nào?”

“Từ cái nhìn đầu tiên.” Minh Thiệu thẳng thắn, “Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã biết đó là nàng.”

Cái nhìn thoáng qua vội vã trên Lăng Tiêu bảo điện đã sớm lấp đầy trái tim trống rỗng ba trăm năm của Minh Thiệu. Mặc dù trên gương mặt Thanh Dao bị băng tiêu của Cẩn Dật che giấu, hắn không thấy rõ diện mạo của nàng, nhưng hắn biết đó chính là nàng.

Thiên đế cố ý đem tin đồn Lê Hoa tiên tử gả cho Chiến thần Minh Thiệu lan truyền nhanh chóng, cả Thiên giới dường như biết hết. Thời điểm hắn nhìn thấy Thanh Dao trên đại điện, tưởng rằng nàng chính là Lê Hoa tiên tử.

Cho đến khi Như Nhã từ trong đám người đi ra, hắn biết chuyện không tốt đẹp như hắn nghĩ. Vốn là hạnh phúc dễ như trở bàn tay lại một lần nữa lướt qua hắn. Hắn không dám công khai thân phận của nàng trên đại điện, cho nên hắn chỉ có thể mang nàng đi.

“Thanh nhi.” Minh Thiệu nhìn Thanh Dao, đưa tay tháo khăn che mặt của nàng.

Băng tiêu chảy xuống, gương mặt quen thuộc như bạch liên trong sóng biếc, từ từ nở rộ, lạnh như tuyết, lặng như khói, trắng trong thuần khiết điểm đậm lại không che giấu được mỹ lệ khắc trong xương cốt.

Bốn mắt nhìn nhau, Minh Thiệu rốt cục cũng cười. Ánh mắt hắn trong sáng lấp lánh, giống như có thứ gì đó đang từ từ hòa tan.

“Thanh nhi.”

“Ngài. . . . coi ta là Phù Vân linh chủ?”

“Không, nàng chính là vậy.”

Minh Thiệu kéo tay Thanh Dao, đặt Trấn Thiên Kiếm trên tay nàng, nghiêm túc nói: “Trấn Thiên Kiếm phệ hồn, giữa thiên địa chỉ có ta cùng Phù Vân linh chủ mới có khả năng chạm nó mà không bị thương tổn.”

“Nhưng ta. . . .”

“Nàng là nữ nhi của Bích Cẩn Tiên thù chủ nhân của Bồng Lai Tê Phương thánh cảnh, phong hào Phù Vân linh chủ. Nàng tên là Thanh Dao, ý là ‘mộng tĩnh như khói mờ không vết’, đây là do Dao Cơ đặt.”

“Vu Sơn nữ thần Dao Cơ?”

“Đúng vậy. Kiếp trước của nàng là tiên tử Vị Hi trông giữ Hi Di trì, từ lúc đó Dao Cơ đã là bằng hữu của nàng. Mà ở đó chính là cuộc sống kiếp trước của nàng, chân trời Nam Minh. Thanh nhi nàng đã nhớ ra chưa?”

Thanh Dao lắc đầu một cái, gương mặt mờ mịt.

Bất ngờ không kịp chuẩn bị, Minh Thiệu bỗng đưa tay ôm nàng vào lòng, một loại cảm giác quen thuộc đã lâu chỉ một thoáng truyền khắp người nàng, lẫn vào huyết dịch lan tràn toàn thân. Vô số mảnh vụn trí nhớ trong đầu hợp lại nhưng từ đầu tới cuối không cách nào gom thành một hình ảnh đầy đủ, đầu nàng đau như muốn nứt, giống như có người đang đem linh hồn nàng từ trong thân thể kéo ra.

“A ——” Thanh Dao đột nhiên đẩy Minh Thiệu ra, che đầu thét chói tai.

“Thanh nhi nàng làm sao vậy?”

Minh Thiệu thấy Thanh Dao khác thường, sợ nàng làm ra chuyện thương tổn bản thân, vội vàng ôm nàng vào trong ngực. Nàng giống như một con thú không an phận, càng không ngừng đá hấn, đánh hấn, móng tay thật dài cắm vào da thịt hấn, điểm một giọt hồng dính trên bạch y.

“Không nghĩ ra thì đừng miễn cưỡng mình, Thanh nhi nàng đừng lộn xộn, Thanh nhi. . . .”

Thanh âm Minh Thiệu không ngừng vang vọng bên tai Thanh Dao. Nàng thở hổn hển dần dần bình tĩnh lại, dần dần khôi phục bình thường. Nàng cũng không biết mình đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi giống như trong nháy mắt nhớ lại rất nhiều chuyện đáng sợ, mà nàng lại không biết rốt cuộc chuyện gì đáng sợ như thế, vậy mà lại làm nàng lâm vào điên cuồng.

“Thật xin lỗi, ta không nên ép nàng nhớ lại những chuyện không vui, về sau ta sẽ không ép nàng nữa, chúng ta cùng nhau quên đi.” Minh Thiệu ôm nàng thật chặt, đặt cằm trên đầu nàng, lẩm bẩm nói nhỏ.

Hơi thở của hắn quanh quẩn bên người nàng, nàng cảm giác mình si mê như thế, cứ như vậy bất tri bất giác trầm luân. Nàng không phản kháng sự thân cận của Minh Thiệu, hai tay bất tri bất giác ôm lấy hắn.

Khi lòng bàn tay chạm đến đường hẹp dài nhô ra bên vai trái của hắn, Thanh Dao sợ hết hồn.

“A!” Thanh Dao sợ hãi kêu lên đẩy hắn ra.

Mộng cứ như vậy thức tỉnh, nàng cũng từ mộng cảnh trở lại thực tế.

Minh Thiệu đầu tiên là sững sốt, sau đó khóe miệng lộ ra nụ cười khổ bất đắc dĩ. Hắn nói: “Hù dọa nàng rồi. Vết sẹo này theo ta ba trăm năm. Ba trăm năm, cũng là lúc nàng rời khỏi cuộc sống của ta.”

“Ngài. . . .” Thanh Dao dè dặt hỏi hắn, “Vết sẹo dài như vậy, rất đau đi.”

“Cũng đã qua.” Minh Thiệu thở dài, hắn từ từ dạo bước tới bên hồ, ngẩng đầu nhìn về nơi xa.

Ba trăm năm trước, bởi vì cuộc chiến Thiên Ma kia mà hắn mất đi Thanh Dao, vết sẹo này cũng là do chiến tranh lưu lại. Một kiếm của Phá Thiên chém sau lưng hắn, vết thương kéo dài từ xương bả vai đến eo nhìn thấy mà giật mình. Thương lành, vết sẹo vĩnh viễn lưu lại. Nhưng tất cả tất cả mọi nỗi đau cộng lại cũng

không bằng nỗi đau mất đi nàng, hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên nội tâm của hắn tuyệt vọng đến cỡ nào khi chính mắt nhìn thấy Bồng Lai tiên đảo bị nước biển vô tận thay thế.

Thanh Dao đi lên trước, nàng ma xui quỷ khiến run rẩy đưa tay đặt trên lưng hắn. Vết sẹo nhô ra, làm bàn tay nàng đau nhói, giống như nàng có thể cảm nhận được đau đớn của hắn khi huyết nhục bị cắt tới tận xương.

Trước mắt nóng lên, nước mắt dọc theo gương mặt chảy xuống rơi vào trong hồ.

Lúc này chuyện không thể tưởng tượng nổi xảy ra, giống như con suối từ trên trời giáng xuống, đầy hồ vốn khô khốc từ lâu giờ đây không ngừng chảy ra nước hồ màu u lam, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sâu, cho đến khi lấp đầy Hi Di trì. Ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt hồ, sóng gợn lẫn lẫn.

Chân mày Minh Thiệu nhăn lại, trong mắt Thanh Dao càng thêm kinh ngạc.

“Xảy ra chuyện gì? Không phải Hi Di trì đã khô cạn từ lâu rồi sao?”

“Nước mắt của nàng?” Minh Thiệu không thể tin, “Là nước mắt của nàng!”

Tiên tử Vị Hi, sống ở Tây Lăng sơn, bản tính thiện lương, giữ chức Thủy thần bảo hộ Vô Ưu tuyền ở Nam Minh, tứ phong danh hiệu Hi Di.

Minh Thiệu nhớ rõ hắn đã đọc qua đoạn văn này trên điển tịch, mấy lời ít ỏi, căn bản không thể nào khảo chứng quá khứ của Vị Hi. Nhưng tại sao nước mắt Thanh Dao rơi vào trong ao Hi Di, suối nước lại được sinh ra? Chẳng lẽ nói.

Nghĩ đến chỗ này, tâm Minh Thiệu run lên. Hắn đưa tay phải ra dùng Hoa Tiêu quyết, vốn định nghiệm chứng thử rốt cuộc đây có phải là Vô Ưu Tuyền không, nhưng nước hồ vẫn dập dềnh sóng nước, căn bản không có phản ứng gì. Hắn buồn bực, lại thử lần nữa, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

“Suối nước nhận chủ?” Minh Thiệu quay đầu lại, “Thanh nhi nàng thử một chút, dùng Hoa Tiêu Tuyệt.”

Thanh Dao gật đầu một cái, ngón cái cùng ngón giữa tay phải đan xen, đầu ngón tay phát ra ánh sáng trắng. Theo tia sáng, nước hồ đột nhiên bay lên, tới một nửa lại như mưa rào rơi xuống, vẩy lên trên bờ. Hoa lá khô héo trong viện hồi phục, tràn đầy sức sống.

Cây lê trụ lúi dỉnh chút nước, trong phút chốc cũng tràn đầy sức sống, nhanh chóng đâm chồi, đâm một nụ hoa. Nụ hoa lại nhanh chóng nở ra, hé nhụy, nở rộ. Từng đóa tím tùm ở đầu cành, gió vừa thổi, cánh hoa như tuyết bay lả tả. Thanh Dao đưa tay tiếp được một cánh hoa, chỉ thấy phía trên kia đột nhiên viết hai chữ: Tuyền Ly.

Trong lòng Thanh Dao đều là kinh ngạc, mà Minh Thiệu cũng không thua kém nàng. Suy đoán trong lòng được chứng thực, hắn nhất thời cũng không biết nên cao hứng hay là lo lắng. Có thể khiến cho vạn vật bắt đầu tái sinh đó là Vô Ưu Tuyền. Mà nguồn nước của Vô Ưu Tuyền, không ngờ lại là nước mắt Thanh Dao!

“Tại sao trên cánh hoa lại có chữ? Hình như là tên của một người, Tuyền Ly. Tuyền Ly là ai?”

“Chiến thần tiền nhiệm trên Thiên giới.”

Tuyền Ly. Vị Hi.

Gốc hoa lê này hơn ba vạn năm trước tự tay Vị Hi trồng, mỗi ngày nàng dùng nước suối để tưới, mỗi ngày hướng về phía nó bày tỏ tư niệm đối với Tuyền Ly. Cây lê nở hoa, trên mỗi cánh hoa, Vị Hi viết tên Tuyền Ly. Dần dà lâu ngày, cây lê hiểu tâm Vị Hi. Cách hơn ba vạn năm năm tháng nó lại nở hoa một lần nữa, lần này, ngay từ đầu cánh hoa đã mang theo hai chữ “Tuyền Ly”.

Minh Thiệu chậm rãi kể lại chuyện xưa giữa Tuyền Ly và Vị Hi, từng chữ từng câu nói cho Thanh Dao nghe.

Hắn kéo tay nàng, nói với nàng: “Tuyền Ly không phải không yêu Vị Hi, chính vì hắn yêu nàng, cho nên hắn lạnh nhạt với nàng, gạt bỏ nàng. Nếu đã không thể nào cho nàng hạnh phúc, hắn chỉ có thể rời đi, để cho nàng đi tìm kiếm hạnh phúc thuộc về mình. Nhưng hắn lại không biết, nàng mất đi hắn, là vĩnh viễn sẽ không bao giờ có hạnh phúc.”

“Thanh nhi,” Minh Thiệu kéo tay Thanh Dao, “Ta sẽ không lặp lại sự sai lầm này.”

Trong lòng Thanh Dao ấm áp. Mặc dù nàng không nhớ rõ chuyện trước kia, nhưng kể từ lần đầu tiên gặp mặt, đối với hần nàng có cảm giác quen thuộc cũng như cảm giác thân cận mãnh liệt. Nàng đã dần dần bắt đầu tin tưởng nàng chính là Phù Vân linh chủ. Về phần tại sao nàng lại mất trí nhớ, tại sao nàng lại trở thành đồ đệ của Khê phu nhân, tại sao bản thể nàng lại biến thành hoa lê. Những chuyện này, đều không quan trọng.

Nước hồ màu u lam phản chiếu hình ảnh hai người đang nắm tay, bóng mây lượn lờ trên mặt nước, gió thổi gợn sóng nhộn nhạo, hai bóng dáng mơ hồ.

Tình nồng ý mật, đột nhiên một đoàn màu trắng nho nhỏ xông tới, nhào về phía Thanh Dao. Thanh Dao sợ hãi lui ra, đoàn màu trắng kia đã vững vàng ngồi trong ngực nàng, nhìn kỹ mới biết đó là một Tuyết Hồ nho nhỏ.

53. Q.3 - Chương 12: Mộng Tỉnh Như Khói Mờ Không Vết (2)

“A, thật đáng yêu.” Thanh Dao yêu thích không buông tay.

Nàng ôm Tuyết Hồ vào ngực, càng không ngừng vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

“Tinh Tinh?”

“Nó gọi là Tinh Tinh? Hả, huynh biết nó?”

“Không biết. Nhưng nghe nói Vị Hi cô đơn ở Nam Minh sinh sống mấy vạn năm, chỉ có một con Tuyết Hồ tên Tinh Tinh làm bạn cùng nàng. Sau đó Vị Hi rời đi, Tinh Tinh cũng mất tích.” Minh Thiệu nói, “Tiểu Tuyết Hồ trong tay nàng hẳn là Tinh Tinh rồi, không nghĩ tới nó vẫn còn ở nơi này chờ nàng trở lại. Tên tiểu tử này rất có linh tính, bộ dáng của nàng thay đổi nhưng nó vẫn có thể ngửi thấy mùi hương của nàng.”

Minh Thiệu cười sờ sờ bộ lông Tinh Tinh. Ai ngờ Tinh Tinh không nể tình chút nào, đột nhiên nhô đầu ra hung hăng cắn cổ tay Minh Thiệu. Chút tê dại lan tràn ra, lông mày Minh Thiệu nhăn một cái thành hình chữ xuyên ().

“Ai nha, Tinh Tinh nguoi mau nhả ra, mau nhả ra!” Thanh Dao nóng nảy.

Tinh Tinh lúc này mới nể tình nhả ra, nó kêu mấy tiếng xì xèo với Minh Thiệu, giống như đang thị uy. Sau đó lại ngoan ngoãn chui vào ngực Thanh Dao.

Thanh Dao thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng mi cũng nhả ra, làm ta đau lòng chết mất.”

Mặt mày Minh Thiệu mới vừa nhăn thành một nhúm nhất thời giãn ra, cười tươi như nở hoa, hần gọi nàng: “Thanh nhi, nàng mới vừa nói.”

Thanh Dao không để ý tới hần, nàng yêu thương vuốt ve đầu Tinh Tinh, nói: “Tên tiểu tử này sao thấy cái gì cũng cắn hả, hổng răng thì làm sao bây giờ, làm ta đau lòng chết đi được. Mau há mồm cho ta xem có bị thương hay không, ngoan.”

Lông mày Minh Thiệu giật giật, khóe miệng cũng giật giật. Những lời này rất hữu hiệu, thành công dả kích hần. Từ đầu đến cuối Tinh Tinh còn đặc ý kêu lên với hần, mặt khiêu khích.

Thanh Dao đặt Tinh Tinh trên đất, sờ sờ đầu nó, lại từ trong tay áo lấy ra một cái khăn tay. Vết thương trên Minh cổ tay Thiệu rất nhỏ, máu càng không ngừng chảy ra. Nàng kéo tay hần, nhẹ nhàng giúp hần lau vết máu, lại nói: “Đường đường một Chiến thần lại bị Tuyết Hồ nhỏ bé cắn cho bị thương, nếu tin này truyền ra để nhóm thần tiên biết được khẳng định là cười đến rụng răng.”

Minh Thiệu cười cười, nói: “Chỉ sợ cũng chỉ có Tuyết Hồ nàng nuôi mới dám cắn ta.”

“Nó cũng không phải do ta nuôi, ta chưa từng nuôi Tuyết Hồ. Có điều lúc ở Thanh Đăng Cốc ta từng nuôi một con cò trắng, bộ dạng dễ nhìn.”

Cái khăn tay thất nút trên cổ tay Minh Thiệu nhìn qua có chút buồn cười. Nhất là, đối tượng còn đường đường là một Chiến thần, Minh Thiệu Tướng quân bách chiến bách thắng trong truyền thuyết Thiên giới.

Minh Thiệu nhìn cổ tay mình một cái, lại ngẩng đầu nhìn thấy rõ trong mắt Thanh Dao chứa đựng nụ cười hạnh phúc.

Lúc này Tinh Tinh hành động rất không hợp với tình hình, vọt trở lại trong ngực Thanh Dao, uốn éo kêu loạn, rất không an phận.

Thanh Dao tưởng rằng Tinh Tinh đang tức giận vì nàng gạt nó sang một bên, bật cười: “Tinh Tinh ngoan, đừng giận đừng giận, ta đương nhiên hiểu mi nhất.”

Tinh Tinh không cảm kích, nóng nảy bất an, móng vuốt cào loạn trên người Thanh Dao.

“Không đúng, hình như nó muốn nói cho nàng chuyện gì đó.”

“Nói cho ta biết cái gì?”

“Đừng nói chuyện!”

Minh Thiệu cảnh giác nhìn lướt bốn phía, hẩn nắm chặt tay Thanh Dao, theo bản năng bảo hộ nàng ở phía sau. Không khí xung quanh rất quỷ dị, Tinh Tinh ở trong ngực Thanh Dao co lại thành một tiểu cầu, móng vuốt nhọn của nó đặt trên tay Thanh Dao, Thanh Dao cảm thấy hơi ngứa.

“Đi ra đi, Phá Thiên.”

Phạch phạch —— một đám Hoàng Vũ bị giật mình, vỗ cánh bay vào trong rừng.

Lúc này yên tĩnh có chút dọa người, Thanh Dao ngoan ngoãn đứng phía sau Minh Thiệu, cũng không dám thở mạnh. Nàng đang nghĩ người tên Phá Thiên là ai vậy. Có lẽ là đối thủ của Minh Thiệu. Nhìn bộ dạng cẩn thận của Minh Thiệu, đoán chừng Phá Thiên cũng không dễ đối phó. Nàng có chút hối hận ba trăm năm nay không tu hành cho thật tốt, với tu vi gà mờ của nàng, ngộ nhờ liên lụy đến người ta thì làm sao bây giờ.

Suy nghĩ lung tung của Thanh Dao còn chưa kết thúc, bầu không khí yên tĩnh đã bị đánh phá.

Phá Thiên từng bước từng bước đi đến bên hồ, mỗi một bước đi của hắn khiến bóng dáng rõ ràng hơn một chút, cho đến khi cả người hoàn toàn xuất hiện.

Thanh Dao híp mắt quan sát Phá Thiên. Nàng cảm thấy bộ dạng hắn có bao nhiêu tuấn mỹ thì có bấy nhiêu yêu tà. Ánh mắt câu hồn đoạt phách, khoe mắt khê hướng lên. Tóc của hắn đen như mực, hai bên thái dương lại điểm tuyết trắng. Một thân da trắng bóng rọi màu đen che phủ kín mít, lại khiến cho người khác nhìn qua mà thấy kinh người.

“Phù Vân cô nương, đã lâu không gặp.” Khoe miệng Phá Thiên cong lên một đường.

“Đủ rồi!” Minh Thiệu lạnh lùng nói, “Đây là ân oán giữa ta và ngươi, không được kéo nàng vào.”

“Tướng quân khẩn trương cái gì, ta chỉ chào hỏi với linh chủ thôi. Ta vốn không phải tới tìm ngài, chỉ tiếc hết lần này đến lần khác lại trùng hợp như thế, chuyện không nên nhìn lại bị ta nhìn thấy. Ha ha, thì ra đôi mắt của Phù Vân linh chủ chính là nguồn nước của Vô Ưu Tuyền a. Sợ rằng ngay cả chính Vị Hi cũng không biết điều này đi. Nếu sớm biết, năm đó nàng cũng không phải chết oan.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, đến tột cùng ngươi muốn gì?”

“Tuyên Ly, ngươi còn nhớ rõ hôm nay là ngày gì không? Là ngày giỗ của Vị Hi! Hơn năm nghìn năm trước, cũng vào ngày này nơi này, nàng vì ngươi mà nhảy xuống sông Vong Xuyên. Hôm nay Phù Vân linh chủ thiếu mất một hồn, cho dù giết nàng cũng không cách nào làm cho Vị Hi sống lại. Ngươi nói xem, nếu ta moi mắt nàng ra để tế điện Vị Hi, Vị Hi có thể vui vẻ hay không?”

Cả người Thanh Dao lạnh như băng, trong hoảng hốt nàng giống như nhìn thấy màu máu đỏ tươi chói mắt văng lên nhuộm đỏ ánh mắt nàng.

“Vẫn là câu nói kia, muốn đụng đến nữ nhân của ta, ngươi không đủ tư cách!”

“Vậy thì thử một chút xem sao.”

Minh Thiệu nắm chặt tay Thanh Dao, hần nói với nàng: “Thanh nhi nàng nhanh đi đi, đi Phục Ma điện tìm sư huynh của nàng.”

“Ta không đi, huynh và ta cùng đi.”

“Nàng đi trước đi, chờ ta trở về tìm nàng.”

“Ha ha ha, đừng hòng đi, ba trăm năm không gặp, ta còn muốn ôn chuyện với hai người đấy.”

Đang nói chuyện hắc phong mãnh liệt thổi đến, khiến Thanh Dao không thể mở mắt, đầu cúi thật thấp, một bên tay bảo vệ Tinh Tinh trong ngực. Lúc này Minh Thiệu lại buông lỏng cánh tay kia của nàng, đẩy nàng đi ra.

“Đi mau.”

Tinh Tinh càng không ngừng dùng đầu cọ cọ Thanh Dao, dường như cũng muốn bảo nàng đi nhanh. Nếu như ở Phương Trượng sơn trước kia, dựa vào tính nhất gan sợ phiền phức của nàng, đoán chừng đã sớm thoát thân không thấy đâu. Nhưng bây giờ hai chân nàng nặng nề, muốn bước cũng không bước được.

Bên cạnh đó, Minh Thiệu cùng Phá Thiên càng đấu càng không thể tách rời, đao quang kiếm ảnh lần lượt thay đổi, chìm chóc sợ hãi bay loạn trong rừng. Những bông hoa trên cây lê bị gió thổi bay đầy trời, giống như từng con bướm bướm giã giụa trong cuồng phong.

Thanh Dao lui về phía sau mấy bước, lúc này chợt có người bắt được tay phải của nàng, nàng sợ hết hồn, quay đầu lại thấy một cô gái xa lạ mặc áo màu xanh.

“Suyt, đi theo ta!”

“Ta.”

“Đi mau.”

Nàng kia không nói lời gì liền lôi Thanh Dao đi, tốc độ rất nhanh, đảo mắt đã rời khỏi Nam Minh. Thanh Dao nhớ tới việc Minh Thiệu bảo nàng trở về Thiên giới tìm Chân Vũ Đại Đế, nhưng đường bay của hai người không giống như đường đi Thiên giới. Hơn nữa nàng cũng không biết thân phận của cô gái áo xanh này.

Nàng đề cao cảnh giác, tránh khỏi tay cô gái kia, nói: “Cô là ai, muốn dẫn ta đi đâu?”

Cô gái áo xanh dừng lại, nàng nhìn Thanh Dao từ trên xuống dưới một lần, trong lời nói không che giấu được thất vọng: “Đại ca không hề gạt ta, quả nhiên tỷ không nhớ gì.”

“Chẳng lẽ chúng ta quen biết?”

“Ta là Lăng Ba, Tây Hải Thất công chúa Lăng Ba. Chúng ta từ nhỏ đã biết nhau, tỷ, ta, còn có đại ca ta, chúng ta thường chơi cùng nhau. Thanh nhi tỷ có nhớ không?”

Thanh Dao lắc đầu một cái, trong đầu nàng lập tức hiện ra từng lời mà Cẩn Dật đã nói với nàng: “Nàng còn nhớ rõ Lăng Ba không”, “Lăng Ba đã trở lại, muội ấy luôn luôn chờ nàng trở về”.

Cô gái áo xanh trước mắt chính là Lăng Ba trong miệng Cẩn Dật?

“Đại ca cô. Không phải là Cẩn Dật Thiên tôn chứ?”

Lăng Ba mừng rỡ: “Tỷ đã nhớ ra? Đúng, không không không, cũng không đúng, đại ca ta tên là Ngao Thần, là đại thái tử Tây Hải. Có điều bây giờ huynh ấy là Cẩn Dật Thiên tôn.”

Thanh Dao khó hiểu, đang muốn hỏi lại, Lăng Ba nói: “Đừng nói gì nữa, ta biết tỷ muốn hỏi chuyện gì, có điều nơi này không an toàn, chờ đến Tây Hải ta sẽ kể mọi chuyện cho tỷ.”

“Được.”

Gió bên tai thổi không ngừng, làm tóc Thanh Dao cũng thổi rối loạn. Tinh Tinh vẫn co ro như cũ, thân thể hơi có chút run rẩy.

Thời gian trôi mau, đảo mắt mặt trời đã ngã về tây. Trải qua một ngày Thanh Dao cảm thấy thật vội vàng, chưa kịp nghỉ ngơi lần nào. Nhưng so với việc mỗi một, hiện tại nàng càng lo lắng cho Minh Thiệu hơn. Mặc dù không biết Phá Thiên là thần thánh phương nào, nhưng trực giác nói cho nàng biết Phá Thiên rất khó đối phó, nghĩ tới chuyện hấn muốn moi mất nàng, nàng liền run run.

“Chúng ta đã đến nơi, phía dưới chính là Tây Hải.” Lăng Ba vui vẻ chỉ cho nàng xem.

Mặt biển mênh mông bát ngát, tiếng sóng vỗ không ngừng, rộng lớn mạnh mẽ, âm âm sóng dậy. Trời chiều trải dài trên mặt biển, nhuộm Tây Hải thành một màu vàng kim. Cảnh đẹp như vậy nhưng Thanh Dao không có chút tâm tư nào để thưởng thức. Nàng không biết ở Nam Minh ngàn dặm kia, hiện tại Minh Thiệu thế nào.

Lăng Ba an ủi nàng: “Đừng lo lắng, Minh Thiệu Tướng quân là đệ nhất thần tướng trên Thiên giới, Phá Thiên không làm gì được ngài ấy. Ba trăm năm trước Phá Thiên đã thua trên tay ngài ấy đấy. Đi thôi, ta dẫn tỷ đi gặp phụ vương mẫu hậu ta.”

Lăng Ba giơ tay lên, dường như nước biển có thể nghe hiểu lời nàng, như màn che chậm rãi kéo ra hai bên, ở giữa tạo thành một đường nhỏ. Các nàng đi dọc theo con đường này, đi tới giữa, nước biển đằng sau đã khép lại, bên cạnh tự động mở ra, vì vậy trên người các nàng không có dính tí nước nào.

Đáy biển và đất liền hoàn toàn là hai dáng vẻ khác nhau, kỳ quái, rất mới mẻ. Nơi này không có rừng núi nhấp nhô, lại có bụi san hô sắc sỡ xinh đẹp; không có chim bay cá nhảy, lại có những con cá ngũ sắc không ngừng bơi qua bên cạnh. Rong biển trong nước dập dờn đung đưa, như các thiếu nữ thướt tha nhảy múa.

Tinh Tinh tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, Thanh Dao đề đầu nó xuống, nói: “Đừng lộn xộn, bị cá mập ăn ta mặc kệ đấy.”

Lăng Ba xì một tiếng bật cười: “Thanh nhi, tỷ quả nhiên thay đổi, trước kia tỷ không như vậy.”

“Trước kia ta thế nào?”

“Ừm. . . .” Lăng Ba suy nghĩ một chút, “Không rõ lắm, trước kia tỷ không thích nói chuyện, hơn nữa không thích nói với nam nhân. Dĩ nhiên trừ đại ca ta ra, quan hệ giữa tỷ cùng đại ca rất tốt, lại xứng đôi. Khi đó tỷ muội chúng ta cho rằng tỷ sẽ trở thành chị dâu của chúng ta đấy.”

Thanh Dao đỏ mặt, cúi đầu không nói.

“Chúng ta đã đến nơi rồi. Thanh nhi tỷ xem, trước mặt chính là Long cung.”

Theo hướng Lăng Ba chỉ, Thanh Dao nhìn thấy trước mắt là một tòa cung điện tráng lệ. Ngói vàng tường đỏ, phía trên vẽ đủ loại biểu tượng màu sắc hình rồng. Mái hiên nhếch lên, đều là bộ dáng đầu rồng, hai bên dưới mái hiên chỗ cao nhất cung điện đều có chuông vàng. Nhìn kỹ, trên chuông vàng đều khắc hoa văn hình rồng.

Đại môn cung điện treo một tấm biển sơn vàng, bên trên đề bốn chữ to mạnh mẽ uy nghiêm “Tây Hải Long cung”.

Thanh Dao và Lăng Ba mới vừa đi đến đại môn, cửa liền được mở từ bên trong, những người mặc vải Vân tiêu băng nối đuôi đi ra, xếp thành hai hàng chỉnh tề, đồng thời khom mình hành lễ nói: “Cung nghênh Thất công chúa.”

“Ừ, các người lui xuống đi.”

“Dạ.”

“Thanh nhi, phụ vương mẫu hậu biết tỷ tới, đều chờ gặp tỷ đó. Còn có Tam tỷ, Lục tỷ, Bát muội. Tất cả mọi người rất nhớ tỷ.” Lăng Ba cười nói nhẹ nhàng, sắc mặt rạng rỡ.

Thanh Dao có chút thụ sủng nhược kinh. Trước kia bộ dáng nàng thế nào nàng không nhớ, nhưng lại có nhiều người nhớ nàng như vậy, cảm giác đây cũng là một loại hạnh phúc.

54. Q.3 - Chương 13: Mộng Tỉnh Như Khói Mờ Không Vết (3)

Tây Hải Long cung không hoa lệ uy nghiêm giống như Lăng Tiêu bảo điện trên Thiên giới, nhưng cũng không mất đi khí phái. Thanh Dao đi theo Lăng Ba, thỉnh thoảng sẽ có lính tôm tướng của xếp thành hàng tuần tra đi qua các nàng. Đến cửa điện, thậm chí còn có quân đội Giao Long (thuồng luồng) hung mãnh nhất đáy biển canh giữ bên ngoài. Trừ lần đó ra còn có Dạ Xoa cưỡi Kinh Ngư (cá voi) tuần biển, mỹ nữ Giao nhân đi theo xe Long Nữ Long phi hương, con trai mang viên trân châu khổng lồ chiếu lấp lánh. . . . Những hình ảnh này Thanh Dao chưa từng thấy bao giờ.

Giao Long Tướng quân đứng đầu đội hộ vệ bước lên trước, nói rõ ràng “Tham kiến Thất công chúa”, sau đó vung tay lên, phân phó binh sĩ sau lưng mở cửa điện ra.

Mất một lúc lâu, cuối cùng Thanh Dao cũng bước vào chính điện Long cung. Trước kia nàng từng nghe Hoắc Kỳ nói, trong bốn biển thì Đông Hải giàu có nhất, Tây Hải binh lực cường thịnh nhất, hôm nay vừa thấy quả nhiên đúng như lời nói, coi như Hoắc Kỳ có chút kiến thức.

Cũng không biết Hoắc Kỳ và A Vi hiện tại thế nào, khẳng định sư phụ và Minh Kính mỗi mỗi lại đang cầm cùi hái thuốc, niệm kinh, làm những chuyện nhàm chán. Thanh Dao không khỏi có chút hoài niệm cuộc sống vô lo vô ưu trên Phương Trượng, mặc dù nàng mới vừa rời đi không bao lâu.

“Thanh tỷ tỷ, thật sự là Thanh tỷ tỷ!” Thanh âm kích động của nữ tử lập tức kéo suy nghĩ Thanh Dao trở lại.

Hai bóng hình một xanh một hồng xuất hiện trước mặt Thanh Dao, nữ tử áo hồng cực kỳ kích động, một phen kéo cánh tay Thanh Dao nói: “Đại ca không gạt chúng ta, Thanh tỷ tỷ, quả nhiên tỷ còn sống, tỷ còn sống!”

Đối với sự nhiệt tình của nữ tử áo hồng Thanh Dao không biết làm sao, vẻ mặt lúng túng, thật may Lăng Ba kịp thời giải vây giúp nàng.

Lăng Ba nói: “Tam tỷ, Bát muội, Thanh nhi không nhớ được chuyện trước kia, có thể có chút không quen.”

“Thanh nhi, đây là Bát muội Hoài Ngọc.” Lăng Ba chỉ vị nữ tử áo hồng, lại chỉ vào nữ tử áo xanh nói tiếp, “Vị này là Tam tỷ Thanh Lê công chúa.”

Hoài Ngọc nói: “Thanh tỷ tỷ, tỷ thật sự không nhớ muội? Trước kia chúng ta thường chơi chung với nhau. Khi còn bé muội ở Vu Sơn bị lão hổ trắng của Dao Cơ đuổi chạy khắp núi, tỷ đã giúp muội. Còn có lần tỷ giúp Thất tỷ độ kiếp nữa, muội cùng Tam tỷ ở nhân gian gặp tỷ mà.”

“Ta.”

Hoài Ngọc còn muốn tiếp tục nói, Thanh Lê đã kéo ống tay áo của nàng ấy: “Bát muội, Thanh nhi nhất thời chưa thích ứng, chúng ta đi vào từ từ nói.”

Lăng Ba theo bản năng vỗ vỗ vai Thanh Dao, ý bảo nàng không nên quá để ý. Thanh Dao cười một tiếng, nhiều chuyện cũ như vậy hiện tại đối với nàng cũng chỉ là mây trôi chân trời, sương mù trong núi, mặc dù có thể bọn họ đã từng khắc thật sâu trong trí nhớ của nàng.

Tại sao hiện tại nàng lại ngẫm thừa nhận mình chính là Phù Vân chứ? Chẳng lẽ là vì những lời nói của Minh Thiệu? Tại sao đối với lời nói của hắn, nàng lại tin tưởng không chút hoài nghi?

Minh Thiệu.

Thanh Dao tỉnh ngộ, mặc dù Lăng Ba nói rằng Minh Thiệu đối phó được với Phá Thiên nhưng hình như nàng quên mất một điều, đó chính là Minh Thiệu không biết nàng đi theo Lăng Ba tới Tây Hải.

Nàng lắc tay Lăng Ba: “Huynh ấy bảo ta trở về tìm sư huynh của ta, ta sợ huynh ấy sẽ đi tìm ta.”

“Ai? A, tỷ nói Minh Thiệu Tướng quân hả, như vậy đi, để ta bảo Bát muội đi nói với hắn.”

Lăng Ba kéo Bát công chúa Hoài Ngọc đang đi phía trước, dẫn dò nói: “Bát muội, muội đến Ngự Thiên cung nhìn xem Minh Thiệu Tướng quân đã trở về chưa, nếu gặp ngài ấy thì nói Thanh nhi đang ở Tây Hải. Ta muốn giữ Thanh nhi ở đây vài ngày, bảo ngài ấy đừng lo lắng.”

“Được, Thanh tử tử, tử chờ muối. Muối đi một lát rồi về, muối còn có rất nhiều chuyện muốn nói với tử đây.”

Hoài Ngọc là một đứa trẻ, nói xong nhảy nhót ra ngoài, vẻ mặt vui sướng. Nhưng đi chưa được mấy bước liền bị Lục công chúa Diệp Tử không biết từ nơi nào kéo đến chỗ tối. Diệp Tử sợ Hoài Ngọc kêu thành tiếng liền bịt kín miệng Hoài Ngọc, xác định mấy người Thanh Dao đi xa rồi mới buông ra.

Thấy rõ trước mắt là Lục tử Diệp Tử, Hoài Ngọc sáng giọng: “Lục tử, tử làm cái gì vậy!”

“Đương nhiên là ngăn cản muối đi làm chuyện điên rồ, nha đầu ngốc.” Diệp Tử khinh thường liếc Hoài Ngọc một cái, “Đừng nói với ta là muối không biết Minh Thiệu thích Thanh nhi nha!”

“Biết, Minh Thiệu Tướng quân thích Thanh tử tử, Thiên giới có ai không biết chứ.”

“Vậy muối còn đi mật báo? Muối vừa nói như thế, Minh Thiệu khẳng định lập tức sẽ tới mang Thanh nhi đi. Chẳng lẽ muối hi vọng bọn họ ở chung một chỗ? Tử lại không muốn Thanh nhi cùng Minh Thiệu ở chung một chỗ!”

“Tại sao không để cho bọn họ ở chung một chỗ?” Hoài Ngọc không hiểu, nàng suy nghĩ một chút, chợt vỗ đầu một cái, “A, muối biết.”

“Hiếm thấy muối còn nghĩ được đến đây, không tệ, nha đầu ngốc rốt cục thông suốt rồi”

“Lục tử, tử mau khai ra đi, Minh Thiệu Tướng quân tuần dật phi phạm, tử thích huynh ấy là rất bình thường, nói ra muối sẽ không cười tử đâu.”

Diệp Tử lão đảo một cái, thiếu chút nữa té lăn trên đất.

Nàng tức giận mắng: “Con mắt nào của muối nhìn thấy tử thích Minh Thiệu hả? Muối mới thích Minh Thiệu ấy, muối không chỉ có thích Minh Thiệu, muối còn thích cả nhà Minh Thiệu!”

“Muối. . . . Muối không thích huynh ấy nha. Lục tử vừa rồi tử còn nói, tử không muốn Thanh nhi cùng Minh Thiệu ở chung một chỗ. Chẳng lẽ không phải tử thích Minh Thiệu Tướng quân, cho nên. . . .” Hoài Ngọc rất oan uổng.

Diệp Tử nửa ngày nói không ra lời.

Tây Hải Long thần có ba vị thái tử sáu vị công chúa, trong đó Bát công chúa Hoài Ngọc ngây ngốc, mọi việc làm cũng sẽ chậm nửa nhịp, có lúc giải thích nhiều lần nàng cũng không lĩnh ngộ được hàm nghĩa chân chính. Lục công chúa Diệp Tử có đầu óc linh hoạt nhất, mỗi lần gặp phải tình huống như thế, nàng hận không thể chia đầu mình cho Hoài Ngọc một nửa.

Diệp Tử hít thở sâu một hơi, nói: “Hoài Ngọc, muối không thể trì hoãn như vậy được nữa. Bây giờ muối đi tìm Minh Thiệu, Minh Thiệu đến sẽ mang Thanh nhi đi, vậy đại ca làm sao bây giờ? Đừng quên đại ca thích Thanh nhi, nhớ năm đó khi huynh ấy và Thanh nhi là thanh mai trúc mã tình chàng ý thiếp, còn không biết Minh Thiệu đang ở đâu đấy.”

Hoài Ngọc bừng tỉnh hiểu ra: “Đúng, Lục tử nói rất đúng. Không thể để cho Minh Thiệu Tướng quân biết Thanh nhi ở chỗ này, ngay bây giờ muối sẽ đến Ngọc Khuết Tiên cung gọi đại ca về.”

“Nhớ đấy, ở trên Thiên cung không được gọi đại ca loạn lên, trông chừng cái miệng của muối.”

“Biết rồi ——”

Lăng Ba dẫn Thanh Dao vào trong cung, vừa đúng lúc Tây Hải Long thần từ trên ghế đứng lên. Hắn vừa nhìn thấy Thanh Dao, đầu tiên chân mày nhíu lại, ngay sau đó giãn ra, rồi ngoài dự liệu của tất cả mọi người, ông lại khom người bái lạy Thanh Dao.

Thanh Dao cả kinh lui về phía sau mấy bước: “Long thần ngài ——”

“Thanh Dao không cần kinh hoảng, một lạy này là Tây Hải chúng ta nợ con. Con liều mình bảo vệ một hồn phách của Thần nhi, lại trợ giúp Lăng Ba bình an vượt qua kiếp nạn hồng trần, Ngao Tề vô cùng cảm kích.”

Tây Hải Long mẫu vén bức rèm che lên từ bên trong đi ra: “Đúng vậy Thanh nhi, con cứ nhận lấy đi, nếu không Long thần ông ấy sẽ áy náy.”

“Phụ vương mẫu hậu, không phải đại ca đã nói rồi sao, Thanh nhi đã không nhớ rõ chuyện trước kia, bây giờ hai người nói chuyện này cũng vô dụng.”

“Mất trí nhớ?”

Long thần kinh ngạc, chợt trở tay thăm dò, Thanh Dao không kịp chuẩn bị thì đỉnh đầu đã bị kim quang từ tay Long thần bao lại, nhất thời trong đầu thật hỗn độn.

Lăng Ba nóng nảy: “Phụ vương người làm gì vậy?”

“Thì ra là như vậy.” Tây Hải Long thần bình tĩnh hiểu ra, “Hồn phách Thanh Dao đã từng bị đánh tan, cũng không biết Bích Cẩn Tiên thù cùng Dao Cơ công chúa dùng phương pháp gì, không ngờ lại bảo vệ được những hồn phách vị võ nữ kia, lại lần nữa hợp lại với nhau. Có điều trong cơ thể Thanh Dao hình như còn thiếu một hồn. Kỳ quái, kỳ quái.”

“Ý phụ vương là, hồn phách Thanh nhi không đầy đủ nên đã quên chuyện trước kia? Ừm, điểm này rất giống với đại ca, năm đó cũng bởi vì mất đi hồn phách quan trọng nhất nên đại ca mới có thể quên chúng ta.”

“Đúng vậy, hồn phách phá thành mảnh nhỏ, cho dù hợp lại lần nữa vẫn có một khe hở, huống chi còn chưa hợp đủ. Aiz, cũng khó trách Thanh Dao lại quên chuyện trước kia. Hiện tại thân thể nàng là hoa lê hàn nhụy vạn năm biến thành, hai hồn sáu phách, một thuộc thể lạnh.”

Thanh Lê nói: “Thuộc họ mộc là được rồi, Bích Cẩn cô cô cũng vậy.”

Lăng Ba cau mày: “Nhưng Dương Tuyền Đế quân thuộc thủy, chẳng lẽ Thanh nhi không giống ông ấy? Có điều trong ngũ hành thủy sinh mộc, Thanh nhi là nữ nhi của ông ấy, thuộc mộc cũng đúng.”

“Lăng Ba!” Khẩu khí Long mẫu lập tức nghiêm nghị.

Nhắc tới tên Dương Tuyền Đế quân, tất cả mọi người đều im lặng, không khí nhất thời lạnh đi không ít.

Lăng Ba hồi hận, nhất thời nói chuyện không nên nói, Dương Tuyền Đế quân không chỉ là điều cấm kỵ của Bích Cẩn và Thanh Dao, mà còn là điều cấm kỵ của Tê Phương thánh cảnh. Nhưng thật may hiện tại Thanh Dao không nhớ gì, nàng chỉ ngây ngốc nhìn bọn họ, gương mặt mờ mịt.

“Cái gì mà thuộc mộc, thuộc thủy? Sao ta nghe không hiểu gì vậy.” Thanh Dao nháy nháy mắt, “Có điều sư phụ ta từng nói, bản thể ta là hoa lê hàn nhụy, có phải vì hoa lê cần tưới nước hay không?”

Khóe miệng mọi người đều giật giật, không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào.

Vừa đúng lúc Diệp Tử đi vào, nàng lập tức chuyển đề tài: “Thanh nhi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Ba trăm năm không gặp, không biết tỷ có khỏe hay không

“Rất tốt, sư phụ và mẫu mẫu đối với ta cũng rất tốt. Chỉ là rất kỳ quái, sư phụ luôn luôn phản đối ta đi ra Thanh Đăng Cốc, nhưng lần này thái độ lại khác thường, để cho sư huynh dẫn ta ra ngoài, sau đó ta không hiểu gì đã có mặt tại Thiên giới. Về sau Minh Thiệu lại mang ta đến Nam Minh. A, Lăng Ba sao cô biết ta ở Nam Minh?”

Sắc mặt Lăng Ba chợt trầm trọng, nàng mím môi, nói: “Thật ra thì, là ta theo dõi hai người.”

Lúc này không chỉ là Thanh Dao, Tây Hải Long thần Long mẫu, còn có Thanh Lê Diệp Tử đều ngây ngẩn cả người. Chuyện Thanh Dao còn sống là do Cẩn Dật nói cho bọn họ biết. Trong Tây Hải phải kể tới Lăng Ba và Thanh Dao có quan hệ tốt nhất, nàng vừa nghe tin tức này lập tức không kiềm chế được, bảo rằng muốn đưa Thanh Dao về.

Cẩn Dật và Thanh Dao, Thanh Dao và Ngao Thần. Đoạn thị phi này vượt qua năm nghìn năm cũng đến lúc giải quyết rồi.

Lăng Ba giải thích nói: “Thanh nhi, đại ca nói tỷ còn sống, nói tỷ sẽ trở về. Cho nên talen đi Thiên giới, ai biết Minh Thiệu tướng quân mang tỷ đi Nam Minh rồi, tình thế cấp bách ta nhất thời. Tỷ đừng

trách ta nhiều chuyện, ta biết tỷ thích Minh Thiệu, nhưng ta cảm thấy có một số việc nếu không nói cho tỷ, đối với đại ca quá không công bằng.”

“Thanh nhi tỷ quả thật không biết? Cẩn Dật Thiên tôn chính là đại ca ta, Ngao Thần, là Thần ca ca một ngàn năm trước vì cứu tỷ mà bị Chúc Âm xuyên tim, hình thần câu diệt.”

Thanh Dao cảm thấy thật khó tin, tại sao lại như vậy? Rõ ràng một ngàn năm trước Thái tử Tây Hải chết trên tay thần thú Chúc Âm, tại sao hắn lại trở thành Tôn Tử của Thiên đế?

Trước đó Cẩn Dật từng nói, nếu nói đến chuyện này thì phải bắt đầu từ năm ngàn năm trước.

Năm ngàn năm trước.

Năm ngàn năm trước xảy ra chuyện gì?

55. Q.3 - Chương 14: Nhớ Lại Tích Oanh Ngữ Yến Thanh Đề (1)

Đáy biển và đất liền không giống nhau, nơi này không có bình minh cũng như hoàng hôn.

Buổi sáng khi Thanh Dao tỉnh lại không ý thức được mình đang ở Long cung, theo thói quen nàng ngó đầu ra cửa sổ nhìn ánh mặt trời, trước mắt cũng chỉ có ánh sáng phát ra từ Dạ Minh Châu. Tiểu Tuyết hồ Tinh Tinh đang co tròn lại trong ổ, nó vẫn đang ngủ. Ánh sáng từ Dạ Minh Châu chiếu lên bộ lông tuyết trắng, nhìn qua cực kỳ mềm mại trơn bóng.

Thanh Dao vươn tay sờ đầu nó, tay dừng giữa không trung lại rụt trở về, sợ đánh thức nó. Nàng mỉm cười xoay người lại, không chớp mắt quan sát Dạ Minh Châu trên tường.

Dường như mỗi gian phòng, trên vách tường của Tây Hải Long cung đều có Dạ Minh Châu lớn nhỏ đủ loại dùng để chiếu sáng. Những thứ này trong mắt người phàm là vô giá thậm chí là trân bảo, cho dù có tiền cũng không mua được nhưng lại là đồ tầm thường trong Long cung. Hàng năm trai ngọc đến tuổi có thể sinh được ba viên, giá trị của chúng cũng không khác gì so với nền mà người phàm sử dụng.

Từ cửa sổ nhìn ra phía ngoài là một vườn hoa. Nói là vườn hoa, nhưng thật ra hoa cỏ nơi này đều dùng Lưu Ly Phỉ Thúy châu báu hạng nhất mô phỏng làm theo, tinh xảo nhưng thiếu đi phần linh khí vốn có, không có san hô hải tảo bên cạnh làm nền thì đẹp hơn.

Thanh Dao nhìn ra cửa sổ mấy lần, nàng chán đến chết, định đi ra ngoài vườn hoa tản bộ. Cũng không phải nàng hứng thú với mấy loại hoa cỏ Ngọc Thạch này, chẳng qua hai ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, tâm trí thật sự hỗn loạn, mỗi lần chỉ có một mình là lúc nàng lâm vào trạng thái như bước vào cõi thần tiên.

Nàng nhớ rõ câu chuyện năm nghìn năm trước mà Lăng Ba và Tây Hải Long thần nói với nàng ngày hôm qua, hơn nữa nó còn liên quan đến rất nhiều người, quả thật giống như câu nói mà Chân Vũ Đại Đế từng nhắc tới, lưu niên thế khứ, sát na phương hoa (*).

(*)tạm dịch : năm xưa qua đi như thời khắc hoa tỏa hương

Năm nghìn năm trước, bởi vì nữ thần Vu Sơn Dao Cơ mỹ lệ thần bí khó lường cùng với tính tình ngang ngạnh, một giai đoạn đã trở thành nữ tiên nổi danh nhất Thiên giới, quan hệ mập mờ giữa nàng và Thái tử Thừa Nguyên cũng trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của nhóm thần tiên.

Phiên bản được lưu truyền rộng rãi nhất là, Thái tử điện hạ Thừa Nguyên yêu đơn phương Dao Cơ công chúa, nhưng Dao Cơ công chúa trời sinh tính cao ngạo quái gở, căn bản không đem bất luận kẻ nào để ở trong mắt, bao gồm con trai lớn Thừa Nguyên của Thiên đế. Thiên đế đương nhiên cũng không đáp ứng để ột vị nữ tiên ly kinh bạn đạo** trở thành con dâu mình cũng như Thiên hậu tương lai, mặc dù Dao Cơ có thân phận tôn quý mà những nữ tiên khác không cách nào sánh bằng.

** ý nói đi ngược với điều thường, trái với tư tưởng gia giáo khuôn mẫu, phép tắc giáo huấn bình thường.

Đối mặt với Dao Cơ vạn năm lạnh lùng xa cách cùng với áp lực từ Thiên đế, Thừa Nguyên không thể không nghe theo an bài của Thiên đế, lấy nữ nhi của Nam Phương thần Thuần Ý làm phi.

Vì chặt đứt lời đồn, Thiên đế hạ chỉ không được tung tin đồn thất thiệt, nghị luận xằng bậy về chuyện của Dao Cơ và Thừa Nguyên, kẻ trái lời đều phải từ bỏ tiên tịch hạ phàm.

Có mệnh lệnh nghiêm khắc như thế, chuyện giữa Dao Cơ và Thừa Nguyên đương nhiên trở thành điều cấm kỵ trên Thiên giới. Mà đoạn chuyện cũ vốn mập mờ cũng liền theo gió phai đi. Không lâu sau Thuận Ý phu nhân mang thai Thiên tôn, nàng cùng Thừa Nguyên cũng rất hòa hợp.

Vốn mọi chuyện đều có thể rất hoàn mỹ nhưng đôi khi phiên toái thích tự động tìm tới cửa.

Trước khi Thuận Ý phu nhân gả cho Thừa Nguyên điện hạ cũng không thiếu người theo đuổi, như trăng sáng được những ngôi sao vờn quanh, cho nên vị nữ tiên trẻ tuổi xinh đẹp này luôn tự tin cao ngạo, kiêu ngạo của nàng có thể so sánh với Dao Cơ, thậm chí có hơn mà không có kém.

Bào thai trong bụng sắp chào đời, có một ngày Thuận Ý phu nhân tản bộ bên bờ sông Thiên Cực, ngẫu nhiên nhìn thấy Dao Cơ tới chúc thọ Thượng Nguyên phu nhân. Đối với vị công chúa thần bí của Viêm Đế nàng đã từng nghe qua, lòng hiếu kỳ khiến nàng muốn tiến lên cất tiếng chào hỏi. Nhưng chưa đợi nàng cất bước, Thừa Nguyên điện hạ bỗng xuất hiện bên cạnh Dao Cơ.

Dao Cơ ít có giao thiệp với Thiên cung, tương tư lâu dài cùng biệt ly khiến ột khắc kia khi Thừa Nguyên nhìn thấy nàng càng thêm si mê. Dao Cơ lạnh nhạt đáp lời hẩn, thậm chí không thiếu những từ châm chọc, hẩn một chút cũng không quan tâm, chỉ cần có thể nhìn nàng thêm vài lần.

Thuận Ý phu nhân nghe được những lời cổ quái trong đó, kiêu ngạo như nàng làm sao có thể chịu được chuyện trượng phu yêu dấu nhớ mãi không quên nữ tiên khác! Dưới cơn nóng giận nàng nhảy xuống sông Thiên Cực, dọa một đám cung nữ sau lưng sợ đến nổi mặt mày biến sắc, cao giọng thét chói tai. Đợi đến khi Thừa Nguyên điện hạ cứu nàng lên, nàng chỉ còn lại hơi thở yếu ớt.

Lúc này là Đông chí, chính là lúc nước sông Thiên Cực lạnh như băng. Hơn nữa nước sông Thiên Cực là âm hàn, một khi nữ tiên rơi vào trong đó cũng sẽ bị hút sạch tinh khí. Thừa Nguyên cùng Dao Cơ hao tổn rất nhiều linh lực, nhưng đã quá muộn, bọn họ không thể xoay chuyển thế cục.

Thai nhi trong bụng Thuận Ý là một nam anh. Thừa Nguyên hao hết ngàn năm linh lực mới bảo vệ được linh hồn của đứa trẻ đó, khiến cho nó không có lập tức tiêu tán.

“Nam anh kia chính là Cẩn Dật Thiên tôn, cũng chính là đại ca của ta —— Ngao Thần.” Lúc Lăng Ba nói những lời này với Thanh Dao, ánh mắt buồn bã đầy bi thương.

Thanh Dao hỏi lại nàng ấy: “Vậy Thuận Ý phu nhân đâu?”

Lần trước Cẩn Dật đã nhắc tới chuyện này với nàng, nhưng hẩn còn chưa kịp nói cho nàng biết Nam Thiên phi – Thuận Ý phu nhân về sau ra sao.

“Thuận Ý phu nhân bị nước sông Thiên Cực hút sạch tinh khí, không lâu liền ra đi. Chẳng qua là Thiên đế muốn giữ mặt mũi, ngài ấy nói với thông gia rằng Thuận Ý không cẩn thận ngã xuống sông Thiên Cực, ngày đó mấy cung nữ kia đều bị tẩy trí nhớ đưa đến Bắc Hoang.” Tây Hải Long thần nói, “Vì để cho chuyện này mau chóng tiêu tan, một năm về sau Thiên đế lại an bài cho Thừa Nguyên điện hạ cưới Thiên phi Vũ Thần. Chúng tiên mơ hồ cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ lạ, rồi cũng không dám nhiều lời, thậm chí ngay cả danh hiệu Thuận Ý phu nhân cũng không dám nhắc lại. Cho nên những thần tiên đắc đạo muộn căn bản không biết chuyện này, cũng tưởng rằng Cẩn Dật Thiên tôn là ruột thịt của Vũ Thần.”

Diệp Tử sinh lòng nghi vấn: “Chuyện Thuận Ý phu nhân nhảy sông Thiên Cực bí ẩn như vậy, làm sao phụ vương lại biết?”

“Thiên đế muốn cầu cạnh phụ vương, đương nhiên phải nói thật với ta. Tiểu Diệp Tử, khi đó con còn chưa sinh ra đâu, dĩ nhiên không biết chuyện của Thần nhi. Lại nói đây cũng là một vết sẹo trong lòng ta và mẫu hậu con, Thần nhi bạc mệnh, ra đời còn chưa tròn tháng đã chết non. Theo quy định của Long tộc chúng ta, con cháu Long tộc sau khi chết ba ngày, đem thi thể cùng Long Châu hỏa táng chung, sau khi chết có thể đến Tây Sơn trọng sinh, hóa thành Thần Long thủ hộ Thiên giới. Sau khi Thần nhi chết, ngày hôm sau Thiên đế bí mật bãi phóng Tây Hải Long cung, ngài ấy mang đến hồn phách còn lại của Cẩn Dật Thiên tôn, làm một giao dịch với ta.”

“Cũng bởi vì giao dịch này, Cẩn Dật Thiên tôn thành Tây Hải đại thái tử, cũng chính là đại ca của chúng con?”

“Đúng vậy.”

“Ý của phụ vương là, đại ca căn bản đã chết, năm ngàn năm trước đã chết rồi. Người luôn bên cạnh chúng con hơn nữa còn là thanh mai trúc mã với Thanh nhi thật ra là Cẩn Dật Thiên tôn?” Lăng Ba nhất thời khó có thể tiếp nhận sự thực này.

Bất kể bộ dạng hay thần thái của Cẩn Dật giống Ngao Thần như đúc, Cẩn Dật có thể nói ra rất nhiều rất nhiều kỷ niệm giữa bọn họ. Cho nên khi Cẩn Dật nói với họ mình chính là Ngao Thần, mặc dù hẳn không thể giải thích tại sao mình lại là Thiên tôn, hơn nữa đối với chuyện này hẳn cũng vẫn im lặng, nhưng huynh muội bọn họ đều tin chắc hẳn thật sự là đại ca của bọn họ.

Thì ra bọn họ đều sai rồi, Cẩn Dật không phải là Tây Hải đại thái tử Ngao Thần, sự thật là, ngay từ đầu không hề có Ngao Thần, người vẫn làm đại ca Ngao Thần của họ kỳ thật chính là Cẩn Dật Thiên tôn!

“Phụ vương, người và Thiên đế rốt cuộc đã làm giao dịch gì?”

Tây Hải Long thần thở dài một cái, Long mẫu bên cạnh hẳn từ đầu đến cuối vẫn giữ vững trầm mặc, chỉ có thời điểm trưng phu nhân mỉm cười nhẹ nhàng nắm tay ông. Bà biết ông rất khó mở miệng, cho nên điều bí mật này cuối cùng là từ trong miệng của bà đi ra, mà bí mật này lại có liên quan đến Lăng Ba.

Khi Long mẫu nói xong, Thanh Dao không thể không cảm khái, người phàm thường nói thiên ý thiên ý, thì ra thật sự có thiên ý. Mọi chuyện hôm nay có phải cũng do ý trời từ trước hay không?

Tiếng hát uyển chuyển theo gợn nước nhẹ nhàng mà đến, thật giống như một giấc mơ. Mặc dù Thanh Dao không biết về lĩnh vực này, nhưng nàng đoán giọng hát mềm mại như vậy, sáng tỏ tinh khiết như ánh trăng rơi trên mặt đất, trên thế gian này sợ rằng cũng chỉ có nữ tử Giao nhân mới có được.

Khi còn ở Thanh Đăng Cốc, Thanh Dao từng đọc qua cuốn sách « Tứ hải chí » nhằm chán của Khê phu nhân, nàng còn nhớ rõ trong đó có một đoạn miêu tả về Giao nhân như thế này.

Giao, thân người đuôi cá, tướng mạo xinh đẹp yêu hát, gọi là nhân ngư huyền bí. Lệ rơi thành châu, yêu dật tở, thân thể quý giá hơn vàng.

Truyền thuyết rằng trong tứ hải Giao nhân Tây Hải được coi là xuất chúng nhất. Thanh Dao chưa từng nghe tiếng hát nào hay như vậy, nàng đi theo tiếng hát, bất tri bất giác đã đi rất xa. Đợi nàng phát hiện ra thì bản thân đã ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Đá ngầm khắp nơi, san hô từng cụm, rong biển từ trong khe đá ngầm vừa dài vừa dày, xanh biếc đến nỗi như muốn biến thành đen. Một nơi vắng vẻ như vậy giống như nơi hoang dã trên đất liền.

Chờ Thanh Dao nghe tiếng hát Giao nhân dẫn mình tới thì tiếng hát kia đã sớm biến mất, thậm chí nàng có chút hoài nghi, vừa rồi có phải mình nghe nhầm hay không.

Hoắc Kỳ thường nói, nơi hoang dã dễ dàng gặp phải yêu tinh, nếu gặp phải yêu tinh đạo hạnh cao, thần tiên cũng không đối phó được. Thanh Dao đương nhiên biết Hoắc Kỳ cố ý hù dọa nàng, hơn nữa nơi này là Tây Hải, căn bản không có cái gì gọi là yêu quái lợi hại được. Nhưng vì trời sinh tính tình nhát gan sợ chết, nơi hoang vu như vậy nàng nên rời khỏi càng sớm càng tốt.

Thanh Dao sợ run cả người, vội vàng trở về.

Nơi này đá ngầm san sát, hơn nữa không khác nhau là mấy, giống như mê cung vậy. Thanh Dao đi hơn nửa ngày, trong lúc vô tình liếc thấy trong đó có một khối đá rất giống đầu ngựa, đó là khối đá mà lúc lạc đường nàng mới vừa nhìn thấy. Tâm nàng như tro lạnh, quả nhiên là trở về nơi xuất phát.

Đang lúc Thanh Dao luống cuống tay chân, một con cá mập khổng lồ đuổi theo một đám cá nhỏ từ đằng xa bơi tới đây, bơi qua bên người Thanh Dao. Nó bơi rất nhanh, nước gợn sóng làm tảo biển đục đục, cửa sơn động giấu ở trong san hô tảo biển bị Thanh Dao phát hiện.

Lúc này, Thanh Dao nghĩ đến lời của Hoắc Kỳ. Hoắc Kỳ nói hẳn thường xuống phàm trần đọc sách, những tình tiết như nhân vật chính phát hiện được sơn động bí ẩn, bình thường cũng có thể tìm được dị bảo quý

hiếm từ trong đó, hoặc là phát hiện bí mật kinh thiên, vận khí khá hơn thì có thể gặp được mỹ nữ tránh mưa trong động. Thanh Dao tin chắc tình tiết cuối cùng là do Hoắc Kỳ lựa ý hòa theo mà thêm vào.

Thanh Dao vô cùng hiếu kỳ, nếu không vào xem thử đoán chừng một tháng sau nàng sẽ không ngủ yên được. Vì vậy nàng mạnh mẽ tiến vào, trái tim đập thình thịch giống như một con thỏ nhỏ đang nhảy.

Mới vừa bước vào động là một khoảng không đen nhánh, Thanh Dao dè dặt bước từng bước vào trong, thay vì nói là đi, không bằng nói là đang xê dịch từng tí thì đúng hơn. Trong lúc bất chợt mấy con cá không biết tên từ bên trong xông ra dọa Thanh Dao sợ đến nổi mặt mày biến sắc. Nàng muốn bỏ cuộc nửa chừng, đang suy nghĩ có nên quay trở lại hay không, phía trước xuất hiện vài tia sáng.

Trong lòng Thanh Dao cuối cùng nắm chắc rồi, nàng tăng nhanh bước chân đi về phía ánh sáng.

Khúc quanh, dừng lại, nàng sợ ngây người, trong một khắc đó tim nàng như ngừng lại.

Hoắc Kỳ nói không đúng. Nơi này không có kỳ trân dị bảo, không có bí mật kinh thiên động địa, càng không có mỹ nữ diễm đam đáng yêu. Bên trong trống rỗng, mấy viên Dạ Minh Châu treo trên vách tường làm cả thạch động sáng như ban ngày. Trên vách tường chỉ có những bức họa rực rỡ màu sắc, mỗi một bức họa đều kể rõ một chuyện, xếp cùng một chỗ vừa hay kể lại đầy đủ một câu chuyện.

Nhưng điều làm cho Thanh Dao thật sự kinh ngạc là, người trong tranh lại là nàng và Cẩn Dật! Không, nói đúng hơn, đó là nàng và Ngao Thần.

Nhẹ nhàng truyền tới một tiếng thở dài, mang theo chút thê lương.

“Ai?” Thanh Dao cảnh giác xoay người.

Đôi mắt của cẩm y nam tử như đêm tối, đang lẳng lặng nhìn nàng. Hắn mở miệng gọi tên nàng: “Thanh nhi.”

56. Q.3 - Chương 15: Ước Tích Oanh Ngũ Yến Thanh Đề (2)

Trong nháy mắt Thanh Dao thấy hoảng hốt, thiếu chút nữa nàng tưởng rằng hắn từ trong bức họa đi ra, thế cho nên nàng đã quên trả lời hắn. Nàng dọc theo thạch bích chậm rãi bước đi, đầu ngón tay phải lướt qua mỗi bức họa. Nhiệt độ lạnh lẽo của thạch bích theo ngón tay của nàng lan tràn vào thân thể, khơi dậy kí ức nghìn năm qua vẫn dấu sâu trong nội tâm của nàng. Vô số mảnh nhỏ chậm rãi tích tụ thành một, biến thành những hình ảnh đầy đủ, rất mơ hồ rồi lại thật rõ ràng.

Khi đầu ngón tay của nàng dừng trên bức tranh cuối cùng, giống như có có những tia chớp vô hình mãnh liệt tràn vào cơ thể, nàng run lên, những sự trói buộc trong lòng nàng như thành lũy trong khoảnh khắc ầm ầm sụp đổ. Mà thân thể của nàng giống như một đóa lê hoa héo rũ, gió thổi qua, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

“Thanh nhi.”

Cẩn Dật nhanh chóng tiến lên phía trước, trước khi Thanh Dao ngã xuống tiếp được nàng.

“Thanh nhi, nàng không sao chứ?”

Thanh Dao sớm đã lệ rơi đầy mặt, nàng mở miệng, thanh âm yếu ớt như muỗi kêu: “Thần ca ca.”

Nước mắt theo hai má của nàng rơi xuống, trong nháy mắt tan vào nước biển, biến mất không dấu vết.

Một tiếng “Thần ca ca” nhỏ đến không thể nghe thấy lại như sấm sét bên tai Cẩn Dật, hắn không thể tin: “Thanh nhi, nàng, nàng nhớ lại?” .

“Nhớ lại, nhưng mà lại không nhớ rõ.” Thanh Dao cả người vô lực, mơ mơ màng màng.

Vừa rồi trong nháy mắt giống như nàng tìm về được tất cả kí ức của nàng và Ngao Thần trước kia, trong lòng nàng như sóng lớn quay cuồng, nước mắt không tự giác tuôn trào. Nhưng mà trí nhớ này trong nháy mắt lại hoàn toàn biết mất, đồng thời còn lấy đi tri giác của nàng. Cái loại cảm giác này giống như. giống như linh hồn trong thân thể bị cứng rắn kéo ra.

Trong lòng Cẩn Dật vừa lóe lên một tia hi vọng lại biến mất ngay lập tức. Nhưng mà vẻ kích động cùng hưng phấn của hắn vẫn còn trên mặt, rốt cuộc Thanh Dao cũng nhận ra hắn , rốt cuộc nàng cũng nhớ ra hắn là Ngao Thần!

“Bát muội nói Lăng Ba đem nàng đến đây, ta qua nhìn xem nhưng lại không thấy nàng trong phòng. Sao nàng lại muốn đến nơi này?”

“Ta cũng không biết. Ta nghe giao nhân ca hát, rồi bước đến nơi này.”

Thanh Dao miễn cưỡng đứng dậy, dù sao nam nữ khác biệt, nàng không hy vọng cùng Cẩn Dật có quá nhiều tiếp xúc. Cẩn Dật hiểu được tâm tư của nàng, cũng vội vàng buông tay, đồng thời nhìn nàng nhột nhột cười.

“Thần ca ca, sao huynh lại ở chỗ này? Chẳng lẽ những bức tranh này.”

“Phải” .

“Từ khi nào mà lại có những bức tranh này?”

“Ba trăm năm, khi đó nàng rời đi, chính ta lại nhớ ra hết mọi việc.” Trên mặt Cẩn Dật hiện lên nụ cười khổ, hắn nói, “Nàng biết đấy Thanh nhi, ta không quên được quá khứ của chúng ta, với ta mà nói đoạn trí nhớ này không phải chỉ một vị trí Thiên Tôn là có thể đánh đổi. Ta muốn nàng trở về, muốn cho thời gian quay lại, trở lại đoạn thời gian chúng ta vô ưu vô tư kia. Khi đó nàng là Phù Vân linh chủ, ta là Tây Hải thái tử. Nhưng mà ta bất lực, Thanh nhi, cái gì ta cũng không làm được.”

“Cho nên huynh dùng cách này để tưởng niệm hết thấy?”

Cổ họng Thanh Dao khô khốc, cái mũi cũng bắt đầu chua xót, lại không phát hiện nước mắt của chính mình đã ngừng, lại như hạt châu từng giọt từng giọt rơi xuống.

Cẩn Dật dùng tay lau nước mắt cho nàng, một bên cười nói: “Thực đáng tiếc.” . “Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc nàng không phải giao nhân, nếu không nhiều nước mắt như vậy đều biến thành chân trâu, giá trị không nhỏ đâu.”

Thanh Dao phì cười, sự lo lắng trong lòng cũng theo tiếng cười mà tiêu tan.

“Thần ca ca, không không không, kỳ thật ta không nên gọi huynh như vậy, hắn ta nên gọi huynh là Cẩn Dật thiên tôn, Long thần cũng đã nói cho ta biết.”

“Hắn nói cho nàng cái gì ?”

“Cái gì nên nói đều nói.” Thanh Dao thiên chân vô tà nháy mắt với hắn mấy cái, tỏ vẻ đây là chuyện nhỏ nhặt đối với nàng, giống như truyện ăn cơm, đi ngủ hàng ngày..

Trong lòng Cẩn Dật lại trầm xuống, đương nhiên hắn không cảm thấy việc này là việc nhỏ, nhớ tới mấy ngày trước Thượng đế đưa ra đề nghị kia, hắn không thể cam đoan lần sau hắn còn có thể đúng lý hợp tình cự tuyệt như vậy. Có dũng khí giống như Minh Thiệu không phải lần nào hắn cũng làm được.

“Cẩn Dật.” Lúc này đây, Thanh Dao gọi là “Cẩn Dật” mà không phải là “Thần ca ca” , nàng nói, “Những việc đó cũng không phải huynh có thể quyết định, thời điểm năm đó Thượng đế đem hồn phách của huynh gửi nuôi trong Long Châu cũng là lúc huynh trở thành Ngao Thần, đúng không?”

“Có lẽ, ta tình nguyện làm Ngao Thần. Thiên gia có rất nhiều việc không thể tránh được, thân là đích tôn của Thiên gia, thậm chí ta không có quyền được lựa chọn người mình thích, cũng giống như phụ vương của ta.”

Thừa Nguyên điện hạ, Dao Cơ. trong lòng Thanh Dao cảm thấy lạnh lẽo.

Sau khi trầm mặc thật lâu, nàng nói: “Ta tốt hơn nhiều, chúng ta rời khỏi nơi này thôi, nhất định Lăng Ba đang sốt ruột chờ.”

Bọn họ rời khỏi thạch động, dọc theo đường đi đều không nói một lời. Trong lúc Thanh Dao vô ý nhắc đến tên Lăng Ba, trong lòng hai người đều xẹt qua một cảm giác kì di, chẳng qua là bọn họ nghĩ đến việc khác nhau.

Khi Cẩn Dật được sinh ra, hồn phách phân li, tuy rằng Thừa Nguyên dùng một nghìn năm tu vi giúp hần ngưng tụ hồn phách nhưng lại không thay đổi được chuyện ngày tháng của hần không còn nhiều. Đúng lúc Ngao Thần bị chết yếu, Thượng đế cùng Long thần làm một giao dịch, dùng Long Châu của Ngao Thần để Cẩn Dật dưỡng hồn. Kết quả của việc đó là, di thể của Ngao Thần không thể đồng thời cùng hỏa táng cùng Long Châu, hần liền mất đi tư cách Bắc Hoang hộ pháp thần long.

Thượng đế công bố với bên ngoài là để vị của mình trực tiếp truyền cho tôn tử Cẩn Dật nên để cho hần ra ngoài rèn luyện, bởi vậy bốn nghìn năm trước Cẩn Dật chưa từng xuất hiện trước mặt người khác, không ai biết bộ dáng của vị Thiên Tôn này như thế nào. Kỳ thật bốn nghìn năm kia, Cẩn Dật đều dùng thân phận Tây Hải đại thái tử Ngao Thần mà sống. Thẳng đến một nghìn năm trước hần vì cứu Thanh Dao mà chết, Thượng đế âm thầm đưa hồn phách của hần quay về cứu chữa.

Thanh Dao không rõ chân tướng, vì cứu Thần ca ca của nàng liều mình đem một tia hồn phách của Ngao Thần lưu lại trong Phong Ngâm Thảo, lại không đoán được cuối cùng bị người khác lấy hết.

Sau khi Phong Ngâm Thảo bị Dương Tuyền đế quân nhổ tận gốc, kia một tia du hồn cuối cùng về với Cẩn Dật. Đó là một tia hồn phách rất trọng yếu của hần, lưu lại rất nhiều thứ liên quan đến hần và Thanh Dao. Vì thế nên ba trăm năm trước, sau khi Thanh Dao ra đi, ngược lại Cẩn Dật nhớ hết mọi việc.

Để bồi thường cho Ngao Thần, Thượng đế đưa cho Tây Long thần nhìn thiên cơ phổ của Ti Mệnh tinh quan, tiết lộ thiên cơ.

Ở Tây Hải kí sự trong đó một tờ rõ ràng viết, có một ngày trong tương lai Tây Hải Thất công chúa sẽ gặp tai ương ngập đầu, hơn nữa rất có thể sẽ hồi phi yên diệt (tan thành tro bụi). Thượng đế nhận lời, hần sẽ để cho Ti Mệnh tinh quan tạo ra một việc không thể ngờ tới. Ai cũng không biết việc này là gì, chính là nó sẽ cứu được tính mạng của Thất công chúa

Khiến cho Thanh Dao giật mình vạn phần chính là, Lăng Ba cùng Thanh Lê đều nói, nàng chính là việc không ngờ tới kia! .

Ba trăm năm trước, là nàng giúp Lăng Ba vượt qua kiếp nạn hồng trần, Lăng Ba mới có thể bình an trở về Tây Hải. Lúc ấy Thanh Lê cùng Hoài Ngọc đều ở đây, chẳng qua các nàng cũng không biết, việc ngoài ý muốn này lại là do Thượng đế cho phép, mà không phải là một mình Thanh Dao đi ngược thiên quy.

Nói cách khác, cứu tính mạng của Lăng Ba không phải Thanh Dao mà là Ngao Thần. Bởi vì mạng của Lăng Ba là dùng mạng của Ngao Thần để đổi lấy!

Thời điểm kể rõ chuyện này, trong lúc vô ý Thanh Lê nhắc đến một cái tên —— Tiêu Dực. Lúc ấy sắc mặt của Lăng Ba thay đổi, ánh mắt của nàng mang vẻ phức tạp cùng bất đắc dĩ.

Sau đó Thanh Lê nói cho Thanh Dao, Tiêu Dực là người mà Lăng Ba thích, hơn nữa là một phạm nhân. Thời điểm Lăng Ba ở nhân gian lịch kiếp, cũng không biết là có phải trùng hợp hay không, mà mỗi một thể đều gặp Tiêu Dực và yêu thương hần. Mà mỗi một thể Tiêu Dực đều yêu nữ tử bên cạnh nàng. Đây là kiếp hồng trần của Lăng Ba.

Thanh Dao nghĩ trong mười thế luân hồi, Lăng Ba đã chậm rãi có nhân tính. Cho dù đã độ xong kiếp về tới Tây Hải, trong lòng nàng vẫn là không quên được người có tên Tiêu Dực kia đi.

Cùng lúc đó, trong lòng Cẩn Dật lại nghĩ, Thượng đế nhắc tới muốn đem Lăng Ba gả cho hần. Lý do của Thượng đế rất đơn giản, nếu hần cùng Sương Linh đã là gương vỡ khó lành, như vậy để cho Lăng Ba làm Thiên Hậu đi, coi như là cho Tây Hải một cái nhân tình.

Cẩn Dật cảm thấy đây là một việc cỡ nào hoang đường cùng buồn cười, hần cùng Lăng Ba làm huynh muội mấy nghìn năm, cho dù không phải ruột thịt nhưng để cho hần cưới một nữ tử mà bao nhiêu năm nay hần đối xử như thân muội muội hơn nữa còn không hề có tình cảm nam nữ, hần sao có thể làm được.

Hần không nhắc đến chuyện này với bất cứ ai, hần cũng tuyệt đối không làm chuyện này xảy ra.

Cẩn Dật cùng Thanh Dao vừa bước vào nội điện của long cung, Tinh Tinh giống như tên rơi cung nhảy lên người Thanh Dao. Thanh Dao bất ngờ không kịp phòng lui về sau vài bước, nếu thân thể Tinh Tinh lớn hơn chút, nàng cảm thấy nhất định chính mình sẽ bị nó đẩy ngã.

Lăng Ba, Hoài Ngọc, Thanh Lê còn có tỷ muội Diệp Tử đều ở đây. Bởi vì Thanh Dao mất tích mà trong lòng mọi người đều lo lắng, nhìn đến cảnh tượng như vậy, giờ phút này các nàng không khỏi mỉm cười.

Thanh Dao giống như đồ tiểu hài tử, xoa đầu Tinh Tinh: “Ngoan, không phải ta đã trở lại sao.”

Tinh Tinh không buông tha, cái đầu nhỏ không ngừng cọ Thanh Dao, chỉ sợ chớp mắt nàng lại biến mất không thấy...

Hoài Ngọc trêu ghẹo nói: “Tiểu hồ ly sợ người bỏ trốn cùng đại ca ta, bỏ lại nó không quan tâm.”

“Nói bậy bạ gì đâu!” Thanh Dao đỏ mặt, sau đó ở tất cả mọi người ở đây đều cười ha ha lên.

“Bất công chúa, ” Thanh Dao nhớ tới chuyện của Minh Thiệu, hỏi nàng, “Người nói với hần chưa?”

Về mặt Hoài Ngọc lập tức thay đổi, dù sao cũng không giỏi nói dối, nàng ấp úng hơn nửa ngày cũng không biết nên mở miệng như thế nào. May mà Diệp Tử thông minh, nàng nhanh chóng tiếp lời nói: “Bất muội đến Ngự thiên cung, nhưng mà Minh Thiệu tướng quân không ở đó, có lẽ còn chưa trở về đi.”

“Hần không ở đó?”

“Đúng vậy, có lẽ bận việc nên ra ngoài rồi.”

Trong lòng Thanh Dao có chút lo lắng. Không phải Lăng Ba nói hần đối phó với Phá Thiên hoàn toàn không có vấn đề gì sao? Hần nói khi trở lại thiên giới sẽ lập tức tìm nàng, nhưng mà hần còn chưa trở về? Nàng xoay người, đem ánh mắt nhìn hướng Cẩn Dật, muốn xem hần có phản ứng gì. Nhưng Cẩn Dật đối với chuyện này cũng không biết gì cả.

Hần hỏi lại hỏi Thanh Dao: “Như thế nào, hôm qua nàng cùng Minh Thiệu ra ngoài, đi chỗ nào?”

“Chân trời Nam Minh. Khi chúng ta muốn trở về thì đột nhiên Phá Thiên xuất hiện, nói muốn lấy đôi mắt của ta, Minh Thiệu liền động thủ với hần. Là Lăng Ba đã cứu ta rồi đưa ta đến nơi này.”

Cẩn Dật quay đầu lại nhìn Lăng Ba, Lăng Ba gật gật đầu.

“Thanh nhi không cần lo lắng, Phá Thiên đã thua trong tay Minh Thiệu không chỉ một lần, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì khẳng định Minh Thiệu sẽ không có chuyện gì. Nàng ra ngoài cũng đã lâu, Chân Vô đại đế sẽ lo lắng đích. Không bằng trước ta đưa nàng về Phục Ma điện, rồi từ từ chờ Minh Thiệu trở về, nàng cảm thấy thế nào?”

Thanh Dao nhớ tới trước đó Minh Thiệu bảo nàng về Phục Ma điện chờ hần, vì thế nàng gật gật đầu.

Nghe nói như thế Diệp Tử lại nóng nảy: “Sao hiện tại đại ca lại đưa nàng trở về, chúng ta.”

“Tiểu Diệp Tử!” Thanh Lê giữ chặt Diệp tử, ngăn cản nàng tiếp tục nói.

Thanh Dao ngờ vực đánh giá lại các nàng một lần, mày nhíu lại. Nhưng thật ra Cẩn Dật hiểu được ý tứ trong lời nói của Diệp Tử, biểu tình của hần vừa tức giận vừa buồn cười, trong mắt cũng mang theo sủng nịch.

“Aiz, đám nha đầu các người!” Cẩn Dật bất đắc dĩ lắc đầu.

57. Q.3 - Chương 16: Ước Tích Oanh Ngữ Yên Thanh Đề (3)

Thanh Dao chưa từng trông cậy vào việc sau khi rời đi Thăng Đẳng cốc sẽ có cuộc sống yên bình như nước, nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ đến là sẽ rối loạn như bây giờ.

Từ Tây Hải đến thiên cung, nói gần không gần, nói có xa cũng không phải xa, lấy tu vi của Cẩn Dật, đưa nàng theo thì không đến nửa canh giờ là có thể đến thiên cung, nhưng mà trong ngần giữa nửa canh giờ này, bọn họ ở bên ngoài Phục Ma điện lại gặp được Dao Cơ, người mà thường ngày rất ít khi rời khỏi Vu sơn.

Một khắc kia Dao Cơ nhìn thấy Thanh Dao, giống như mặt hồ yên tĩnh thỉnh thoảng có cơn gió lướt qua tạo nên từng đợt sóng nhẹ bỗng nhiên có một khối đá lớn rơi vào, khơi dậy hàng nghìn, hàng vạn bọt nước. Hơn nữa, đây tựa hồ chỉ là mới bắt đầu

Thanh Dao cùng Dao Cơ đã từng gặp mặt một lần, thời điểm mà Dao Cơ nhìn thấy nàng lại kích động dị thường, phút chốc trong mắt thoáng qua kinh ngạc cùng tức giận. Thanh Dao nghĩ muốn tiến lên gọi nàng một tiếng, vừa định mở miệng nói chuyện thì đã bị dọa bởi phản ứng bất thường của nàng. Mà Tinh Tinh trong lòng nàng lại im như hến, co lại thành một , không dám động đậy.

“Ai cho người rời khỏi Phương Trượng sơn?” Ngữ khí của Dao Cơ lạnh như băng, ngực cũng phập phồng, nhìn qua tức giận không hề nhẹ.

“Ta.”

“Nói, ai cho người rời khỏi Phương Trượng sơn, người có biết chính mình đang làm cái gì hay không—— Cẩn Dật, người làm thật tốt, chẳng lẽ người còn ngại nàng không đủ đáng thương, không đủ thê thảm để đắm thần tiên thích ra vẻ đạo mạo như các người tùy ý nhạo báng hay sao! Có phải nàng giống như Bích Cẩn vĩnh viễn biến mất trên đời các người mới vừa lòng?” .

Tiểu công chúa mà Viêm đế sủng ái nhất, Vu sơn nữ thần Dao Cơ trong trẻo nhưng lạnh lùng kiêu ngạo, từ trước đến giờ, trước mặt người khác nàng đều là một vẻ gấp biến không sợ hãi, đây là lần đầu nàng tức giận thành như vậy. Ngay cả thiên tôn Cẩn Dật đã quen nhìn thấy sóng gió cũng không dám đối diện nàng, Thanh Dao về mặt vô tội, nàng căn bản không biết ý tứ trong lời nói của Dao Cơ là gì.

Cẩn dật đang muốn giải thích: “Dao Cơ công chúa, kỳ thật.”

“Đủ, nhiều lời vô ích. Thanh nhi, người lập tức đi theo ta quay về chỗ sư phụ người.” Dứt lời Dao Cơ đưa tay kéo Thanh Dao đi.

Cẩn Dật tiến lên ngăn nàng lại: “Dao Cơ công chúa đừng như vậy. Thanh Dao là mây bay nơi chân trời, linh hồn của nàng tự do, nàng không thuộc về Phương Trượng sơn. Ngài không thể vì chuyện của ba trăm năm trước mà giam cầm nàng cả đời, nàng cần tự do.”

“Hừ, mệnh không có thì nói gì tự do! Người tránh ra, ta muốn dẫn nàng đi.”

“Là Khê phụ để cho ta mang nàng đi.”

Hai người bọn họ tranh chấp không ngừng, Thanh Dao thật không biết phải làm sao. Nàng không nhớ rõ chuyện trước kia nên căn bản không biết lời của bọn họ là có chuyện gì. Lời nói của Dao Cơ mang theo châm chọc cùng sự kiên trì của Cẩn Dật khiến cho nàng cảm thấy mình là một quân cờ, bị người đùa nghịch qua lại. Cơn đau đầu của nàng lại bắt đầu phát tác, cuộn cuộn hỗn độn, như một nghìn con ong mật rối loạn ở trong đầu.

Ngày này Thượng đế hạ chỉ thiết yến ở Phục Ma điện để đón gió tẩy trần cho Chân Võ đại đế, mời tất cả thượng tiên trên thiên giới. Dao Cơ đáp ứng lời mời đến dự tiệc, mặc dù nàng lạnh lùng nhưng quan hệ với Chân Võ đại đế lại vô cùng tốt. Không ngờ lại gặp Thanh Dao, người mà trăm triệu lần không nên xuất hiện ở chỗ này.

Mặt khác những thần tiên được mời cũng đã lục tục đến nơi này, nhìn thấy một màn như thế này, tất cả mọi người không có ngoại lệ xung quanh xem. Mà Cẩn Dật cùng Dao Cơ bắt đầu từ khẩu chiến chuyển sang nhân thân chiến (đấu mắt=))), có tiểu tiên thích xen vào chuyện của người khác lặng lẽ nói lửa trong mắt Dao Cơ so với Tam Vị Chân Hỏa trong lò luyện đan của Thái Thượng lão quân còn lợi hại hơn.

Sau đó, chúng tiên chú ý tới tiêu điểm của tranh chấp là Thanh Dao, một đám đều bị chấn.

“Phù Vân. Phù Vân linh chủ? Trội ạ, thật sự là Phù Vân linh chủ của Tê Phương thánh cảnh!”

“Điều này sao có thể, ba trăm năm trước Phù Vân linh chủ đã chết, sao có thể lại xuất hiện ở đây?”

“Quả thật là Phù Vân linh chủ? Khó trách hôm qua Minh Thiệu tướng quân cự tuyệt chuyện Thiên đế tứ hôn ở Lăng Tiêu bảo điện, hẳn đối với Phù Vân linh chủ đã si tình suốt ba trăm năm.”

“Đúng vậy đúng vậy, cũng khó trách Dao Cơ công chúa lại âm ỉ với Thiên tôn, ai chẳng biết Dao Cơ công chúa có quan hệ tốt với Bích Cẩn tiên thù. Huống chi năm đó Bích Cẩn tiên thù lại chết như vậy.”

“Aiz, Phù Vân linh chủ này cũng thật sự đáng thương, ai có thể nghĩ đến nàng lại chính là nữ nhi của Dương Tuyền đế quân cùng Bích Cẩn tiên thù. Một nữ thần kiêu ngạo như Bích Cẩn, khó trách đem việc này giấu diếm lâu như thế.”

“ ”

Trong lúc nhất thời đám người nghị luận sôi nổi, ba trăm năm qua đề tài “Phù Vân linh chủ là nữ nhi của Dương Tuyền đế quân cùng Bích Cẩn tiên thù” lại một lần nữa nổi lên mặt nước, trong đó đủ loại lời nói khó nghe. Sau đó Dao Cơ thật sự không nghe nổi nữa, quay đầu lại hung hăng quét ánh mắt qua bọn họ một lượt. Chúng tiên kiêng kị nàng, thanh âm nói chuyện lập tức nhỏ đi không ít.

Không khí im lặng này kéo dài không bao lâu thì bị phá vỡ, mơ hồ nghe được có người nói: “Thượng Nguyên phu nhân cùng Thanh đế đến” . Chúng tiên tự giác tản sang hai bên, tạo ra một đường đi.

Thanh đế ti chưởng hoa cỏ cây cối của lục giới, Thượng Nguyên phu nhân thống lĩnh mười vạn ngọc nữ của thiên giới, đều là thần tiên đức cao vọng trọng trong tiên giới. Bọn họ đến gần, giống như có thể cảm thấy được khí tức yên bình phảng phất.

Thượng Nguyên phu nhân đoan trang uy nghi, phía sau mười hai tiểu chủ đều là nhân tài kiệt xuất trong những tiên nữ của thiên giới, xinh đẹp không giống người thường, mà trong đó thất tiểu chủ Kỳ Mộng ngọc nữ là người xuất chúng nhất. Sâu xa hơn, Kỳ Mộng ngọc nữ là người được Thiên đế chỉ định làm sườn phi của Cẩn Dật. Chỉ tiếc hôn sự của Cẩn Dật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đoạn nhân duyên của nàng cùng Cẩn Dật ngày càng mịt mờ, cơ hồ bị quên đi.

So với Kỳ Mộng ngọc nữ, Lê hoa tiên tử Như Nhược theo đuôi Thanh đế mà đến được chú ý nhiều hơn. Phía sau Thanh đế là hai mươi bốn hoa tiên, đều như hoa như ngọc, thân tản mát mùi thơm lạ lùng, rất khó thấy sự khác biệt. Nhưng mà ánh mắt của tất cả thần tiên ở đây đều chú ý tới Như Nhược đứng ở sau cùng hơn nữa không tính chói mắt.

Hôm qua Thiên đế mới hạ chỉ đem Như Nhược gả cho Minh Thiệu, Minh Thiệu lại hủy hôn ngay tại đó, việc này đối với một nữ tử mà nói là một chuyện hổ thẹn. Lúc này có Thanh Dao, chúng tiên không khỏi đem nàng cùng Như Nhược so sánh, khe khẽ nói nhỏ, nghị luận với nhau.

Như Nhược ngẩng đầu nhìn Thanh Dao một cái, lại cúi đầu, trong lòng giống như ngũ vị tập trần, chua ngọt đắng cay chất đều đủ cả. Tường Vi tiên tử Kiều Vi An đứng ở một bên cầm tay Như Nhược, hiểu ý cười với nàng. Kiều Vi An như một đóa hoa tường vi mạnh mẽ phóng khoáng, phần y tung bay, ngọt ngào đáng yêu, nụ cười kia giống như ánh sáng mặt trời vào mùa đông, nhất thời khiến cho những điều không vui trong lòng Như Nhược tan biến.

Thanh Dao cảm thấy được Như Nhược nhìn nàng, nàng có chút bồn chồn. Hôm qua sau khi Minh Thiệu cự tuyệt Như Nhược thì dẫn theo nàng nghênh ngang rời đi, nàng có thể tưởng tượng được tâm tình của Như Nhược lúc đó.

Nhóm thần tiên cùng tiên nữ đều ôm ấp bồn chồn mà nhìn nhau, cuối cùng cục diện náo nhiệt này vì một câu nói của Thanh đế mà dừng lại.

Thanh đế thần nhiên mở miệng hỏi: “Dao cơ, có chuyện gì ở đây?” .

Thanh âm của hắc bình thần, cùng với ngoại hình nho nhã của hắc rất phù hợp. Nhưng thanh âm bình thần như vậy lại làm cho người ta có cảm giác áp bách. Trừ bỏ Dao Cơ.

Dao Cơ lạnh lùng đem ánh mắt từ trên người Cẩn Dật thu hồi, nàng kéo Thanh Dao qua, ngẩng đầu châm chọc nói: “Đã qua ba nghìn năm rồi đi? Thiên giới nhiều thượng thần, thượng tiên như vậy lại không có một người đi chỉ trích người vứt bỏ thể nữ (thê tử, nữ nhi) là Dương Tuyền đế quân, ngược lại ỷ mạnh hiếp yếu, đưa mẹ con Bích Cẩn vào tuyệt lộ. Bích Cẩn xả thân bảo vệ hỗn phách của Thanh nhi, Thanh nhi mới

có thể kéo dài hơi tàn mà sống đến bây giờ. Không nghĩ tới khoảng thời gian an ổn không quá vài ngày, Thiên tôn điện hạ lại vội đem tiểu cô nương người ta kéo vào hố lửa, sao Thanh đế không hỏi một chút xem Thiên tôn làm như vậy là có ý tứ gì, ngược lại tới hỏi ta, điều này không phải thật buồn cười sao?”

Thanh đế cau mày, hần hỏi Thanh Dao: “Hàn nhụy tiên tử? Người thật sự là nữ nhi của Bích Cẩn – Phù Vân linh chủ?”

Thanh Dao suy tư trong chốc lát, gật gật đầu.

“Mặc dù ta không rõ lắm trong chuyện này có ân oán gì, nhưng mọi sự đều do nhân duyên mà sinh, do nhân duyên mà diệt, Dao Cơ người cũng không nên để mọi việc trong lòng một cách quá mức đi. Phù Vân linh chủ đại nạn không chết, tất có hạnh phúc về sau.”

“Chỉ mong được như lời của Thanh đế, chỉ là hôm nay ta không mang Thanh Dao đi thì không thể. Thiên tôn điện hạ, xin nhường đường.”

“Chậm đã.” Cửa điện mở ra, thanh âm của Chân Vô đại đế không báo trước truyền ra từ bên trong.

Hần một thân thanh sam nhìn qua phá lệ thông dong tự tại, cùng vẻ huyên náo trước mắt thật sự là không hợp. Ký Phong phía sau hần cũng lạnh nhạt như vậy, chỉ là quét mắt nhìn Thanh Dao một cái rồi không có biểu tình gì khác.

Chân Vô đại đế nói: “Dao cơ, là ta mang Thanh nhi ra ngoài, cũng là sự thúc cho phép nàng rời đi.”

“Sự huynh, ta có thể được biết vì cái gì không?” Làm cho người ta ngoài ý muốn chính là những lời này là do Thanh Dao hỏi, nàng thoát khỏi tay Dao Cơ đi lên phía trước, đôi mắt trong suốt lấp lánh, “Cho tới nay đều là mọi người chi phối vận mệnh của ta, ta cảm thấy chính mình giống như một quân cờ, mặc người khác đùa nghịch. Ta rất khó chịu, ta thật sự rất khó chịu!”

“Thanh nhi?”

Thanh Dao cười nhạt, nàng nhìn Dao Cơ, lại nhìn Cẩn Dật, tiếp tục nói: “Cẩn Dật thiên tôn, ngài nói ta cần tự do, nhưng ta cảm thấy sau khi ta rời khỏi Thanh Đẳng cốc, thứ ta mất hoàn toàn chính là tự do. Có lẽ các ngài sẽ không hiểu được cảm giác của ta, các ngài đều coi ta là tiểu cô nương không hiểu chuyện, mọi việc của ta đều phải do các ngài quyết. Ta không cần quan tâm chân tướng là như thế nào, ta chỉ muốn biết, hơn nữa ta cũng cảm thấy mình có quyền được biết.”

Một lời nói ra khiến tất cả mọi người á khẩu không trả lời được. Không ai chú ý tới Thượng Nguyên phụ nhân được ngọc nữ vây quanh cảm thấy hứng thú nhìn Thanh Dao, tỏ vẻ khen ngợi.

Tuy rằng đã quên hết thấy, chính là sau khi trải qua một lần sinh tử máu chảy đầm đìa, vị Phù Vân linh chủ từ nhỏ đã được các trưởng bối bảo vệ rất cực đã trưởng thành.

Nếu nói chuyện Thanh Dao đột nhiên phản kháng mọi người là việc ngoài ý muốn thì hành động tiếp theo của nàng càng khiến cho người khác phải trợn mắt há mồm.

Thanh Dao xoay người đi về phía Thanh đế, sau đó khi mà tất cả mọi người đều nghĩ rằng nàng có chuyện cần nói với Thanh đế thì nàng vượt qua Thanh đế đi đến bên cạnh Lê hoa tiên tử Như Nhược. Hạ thấp người, uyển chuyển cúi đầu.

“Như Nhược tiên tử, đối với chuyện hôm qua xảy ra trên Lăng Tiêu bảo điện, ta thật sự vô cùng có lỗi, đây cũng không phải là kết quả mà ta muốn. Minh Thiệu tướng quân lạnh lùng cao ngạo, mọi người đều biết. Kỳ thật không phải hần cố ý muốn thương tổn tiên tử, chỉ là tính tình của hần vốn như vậy, hi vọng tiên tử không trách hần.”

Như Nhược đưa tay đỡ Thanh Dao: “Linh chủ đừng như vậy, ta không trách linh chủ, thật sự.”

“Cảm tạ tiên tử.”

“Linh chủ chậm bước.” Thanh Dao vừa muốn xoay người, Như Nhược cầm lấy tay nàng, tiến đến nói nhỏ vài câu bên tai nàng.

Khóe miệng Thanh Dao khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười: “Cảm tạ tiên tử, nhất định ta sẽ.”

Kiều Vi An bước đến bên cạnh Như Nhược, khé kéo ống tay áo của nàng hỏi: “Như Nhược, người vừa nói cái gì với nàng đó?”

Như Nhược cười mà không đáp. Kiều Vi An liên tục mắng nàng keo kiệt. Kỳ thật vừa rồi nàng đã nói với Thanh Dao một câu: Minh Thiệu tướng quân thực yêu linh chủ, ta hi vọng hai người có thể hạnh phúc!

Có lẽ đúng là bởi vì những lời này nên Thanh Dao đã quyết định một việc.

Nàng quay đầu lại, “Sư huynh, Thần ca ca, Dao Cơ, cảm ơn những việc mà mọi người đã làm cho ta, ta phải đi.”

Dao Cơ hỏi nàng: “Thanh nhi, người muốn đi đâu?”

“Chân trời.”

“Thanh nhi khoan đã!”

Một tiếng này thành linh xuất hiện, ai cũng không đoán được rằng chủ nhân của thanh âm đó lại xuất hiện lúc này.

Tâm của thần tiên hay tiên nữ ở đây đều bị nín lại. Tiểu tuyết hồ Tinh Tinh cũng cảm giác được bầu không khí không đúng, nhanh chóng rút người vào trong lòng Thanh Dao, ngậy người ô ô than nhẹ.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão. Mưa gió không hẹn mà tới, sự yên lặng lại một lần nữa bị đánh vỡ. Thanh âm nghị luận nhỏ vun từ trong đám người lại vang lên, xôn xao.

Thanh Dao mới đi vài bước, nàng bắt đầu quay đầu lại.

Chỉ thấy một nam nhân bạch y đứng đó, thanh cao thoát tục, hai mắt buồn vui lẫn lộn nhìn nàng. Phía sau hẳn hai vị nữ tử một lam một thanh đi theo, trong đó nữ tử áo lam thì Thanh Dao có biết, chính là Sương Linh hôm qua tại Lăng Tiêu bảo điện xung đột với Thượng đế. Vị nữ tử thanh y kia tuổi lớn hơn, Thanh Dao cảm thấy ánh mắt của vị thanh y nữ tử này nhìn nàng có vẻ là lạ, tựa hồ mang theo oán khí mãnh liệt.

“Tỷ tỷ!” Sương Linh bước về phía Thanh Dao, không thể tin được đưa tay lên mặt sờ nhẹ, “Tỷ tỷ? Thật là tỷ, thật sự là tỷ? Tỷ còn sống! Thật tốt quá!”

“Mọi gọi ta là tỷ tỷ?”

“Tỷ không nhớ rõ sao? Tỷ.”

“Thanh nhi, con thật sự chưa chết?” Nam nhân bạch y chặn lại lời của Sương Linh. Hắn đi về phía trước từng bước, lại bị Dao Cơ mạnh mẽ ngăn lại.

Dao Cơ nở một nụ cười khinh miệt: “Như thế nào, đến bây giờ để quân nghĩ muốn làm chức phụ thân này sao? Ngày cảm thấy ngài có tư cách này à?”

Dương Tuyền để quân ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của Dao Cơ, ánh mắt hắn chỉ nhìn Thanh Dao: “Thanh nhi, phụ thân thực có lỗi với con, khiến cho con phải chịu khổ. Con không chết là tốt rồi, sau này phụ thân sẽ đối xử thật tốt với con.”

“Phụ thân không có tư cách nói những lời này.” Sương Linh nói, “Là người hại tỷ tỷ biến thành như vậy, chính tay người suýt chút nữa giết chết chính nữ nhi thân sinh của mình!”

Thanh Nữ nhú mày nói: “Sương nhi, sao con có thể nói như vậy, ông ấy là phụ thân của con.”

“Con trở lại Thanh Yêu sơn không có nghĩa là con tha thứ cho hai người.” Sương Linh cười khổ, “Phụ thân, mẫu thân, hai người nói thật xem, hai người có cảm thấy không xứng với tỷ tỷ cùng Bích Cẩn cô cô không? Còn con cảm thấy làm nữ nhi của hai người rất đáng xấu hổ.”

Bốp!

Âm thanh của một cái tát đột ngột vang lên, tất cả mọi người không thể tin được, Dương Tuyền để quân từ trước đến nay đều coi Sương Linh như trân bảo mà sủng ái lại có thể ra tay đánh nàng.

Thanh Nữ nhào lên bảo vệ Sương Linh, hai mắt đỏ sẫm: “Dương Tuyền, chàng làm cái gì vậy! Phù Vân là nữ nhi của chàng, Sương nhi cũng như vậy, chàng vì nàng ta mà đánh Sương nhi sao?”

“Mẫu thân tránh ra, để cho phụ thân đánh chết con là xong, có đánh chết con thì con vẫn muốn nói.” Sương Linh ngẩng đầu lên, “Dương Tuyền để quân, nếu ngài còn có một tia lương tri thì đến mộ phần của Bích Cẩn cô cô mà dập đầu nhận sai. À đúng rồi, thật ra ta đã quên, Bồng Lai cũng đã chìm rồi, ngài không có cơ hội nữa. Bích Cẩn cô cô cũng vĩnh viễn không tha thứ cho ngài, Thanh nhi tỷ tỷ sẽ không, ta cũng sẽ không. Năm đó ngài làm ra chuyện như vậy có nghĩ đến một ngày hôm nay không!”

“Con ——”

“Ngài đánh đi.” Sương Linh đẩy Thanh Nữ ra, ngẩng đầu không kiêu ngạo không siểm nịnh nghênh đón.

Thanh Dao tiến lên phía trước đem Sương Linh bảo vệ sau người, vẫn không mở miệng nói chuyện.

Dương Tuyền để quân chần chừ: “Thanh nhi.”

“Các người đi đi, chuyện trước kia ta không nhớ rõ, ta không muốn nghe.”

Kỳ thật theo dõi thoại của bọn họ, Thanh Dao đã đoán được đại khái sự tình. Chỉ là nàng quá mệt mỏi, căn bản không tâm tư oán hận nữa.

Dao Cơ đi tới tách Thanh Dao và Sương Linh ra, so với vẻ tức giận khi gặp Thanh Dao lúc trước, hiện tại nàng bình tĩnh hơn. Nàng nhìn Dương Tuyền để quân, gần từng chữ: “Dương Tuyền, ta vẫn đều cảm thấy được người thực đáng thương. Hiện giờ hai nữ nhi thân sinh cũng không muốn nhận ngài, ngài có từng nghĩ mình sẽ có một ngày thế này?”

“Dao Cơ người đừng có phách lối ” Thanh Nữ nói, tức giận đến ngực cũng phập phồng “Bọn họ sợ người, nhượng nhịn người, đó là nể mặt mũi phụ thân người là Viêm đế, không có Viêm đế thì người cái gì cũng không phải, người có tư cách gì để chỉ trích chúng ta?”

Dao Cơ không để ý tới nàng, tiếp tục nói với Dương Tuyền để quân: “Ngài thực sự nghĩ rằng năm đó cắt đứt cổ tay, dùng máu tươi cứu tính mạng của ngài chính là Thanh Nữ sao?”

“Sao người có thể biết chuyện này?” Sắc mặt Dương Tuyền để quân đại biến. Thanh Nữ phía sau hắn cũng mặt xám như tro tàn, không có nửa điểm huyết sắc.

“Thanh đàm bích ba tỏa lâm lang, y tán hà tạ cận thu hương. Đãi đáo nhị hàn linh lạc thì, phong vũ bất kì thanh sương hàng*.” Dao Cơ chậm rãi nói, “Còn nhớ rõ những câu thơ này không? Ngài có biết hay không, chính ngài đã hại chết người mà mình yêu thương nhất!”

Tạm dịch: nước hồ Bích Ba tỏa ánh ngọc, sen trên sóng nước tỏa hương thơm. Chờ khi lạnh lẽo nhụy thừa thốt, mưa gió bất ngờ hạ sương xanh.

58. Q.4 - Chương 17: Vân Thâm Thập Mộng Hựu Thiên Niên (1)

Không khí ban đêm rất ẩm ướt, tạo nên sương mù mờ mờ lung lung, bao phủ ở xung quanh núi cách xa đó, hòa lẫn với ánh trăng chiếu trên mặt đất màu bạc ngân, giống như cánh ve, lại như lụa mỏng, tựa sầu bi nơi mi gian (giữa hai lông mày) của nữ tử.

Ánh trăng phản chiếu trong Hi Di trì, gợn nước lay động, tỏa ra ngân quang.

Tuy rằng Thanh Dao không thích người hay gây sự như cung chủ Nguyệt cung là Thường Nga, nhưng nàng không thể không thừa nhận đêm trăng tròn đẹp như vậy khiến lòng nàng say. Nàng loáng thoáng nhớ lại, trước kia không lâu trong một đêm trăng tròn, nàng ở trong một nơi sương mù vờn quanh, ngửi hương thơm của hoa cỏ, cười bạch hổ trốn trong đám cây bệ lệ (một loại cây thường mọc thành bụi, thường xanh, lá cây dùng làm phần rôm, còn gọi là mộc liên). Nhưng mà trí nhớ này quá mức mơ hồ, hình ảnh chợt lóe lên trong đầu rồi chợt biến mất không thấy.

“Minh Thiệu tướng quân, chàng có ở đây hay không?” Thanh Dao nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Bốn phía yên tĩnh, bởi vậy thanh âm của nàng thực rõ ràng như quanh quẩn mọi nơi. Nhưng mà không có ai trả lời nàng, Nam Minh trông không tựa như chỉ có một mình nàng, nàng bắt đầu cảm thấy bất an.

“Tướng quân?”

“Khụ khụ.”

Thanh âm ho khan rất nhỏ xuyên qua màn đêm, đập vào trong lòng Thanh Dao, lập tức nàng phấn chấn tinh thần, “Là ai?”

“Khụ khụ, là Thanh nhi sao?”

Minh Thiệu?

Thanh Dao mừng rỡ: “Chàng ở nơi nào, sao ta lại không thấy chàng?”

“Thanh nhi.”

Trong lòng Thanh Dao chấn động, dưới tàng cây lê trống rỗng trước mắt bỗng có thêm một bóng người. Nhưng nàng lập tức ý thức được đó là Minh Thiệu, hẳn là vừa rồi hẳn dùng kết giới che đi bản thân mình.

“Tướng quân, chàng không sao chứ?” Thanh Dao kéo váy, ba bước cũng thành hai bước vội vàng chạy qua, ngày thường Minh Kính每每 dạy nàng phải rụt rè nàng hoàn toàn không để ý.

Minh Thiệu dựa vào thân cây, nhẹ nhàng thở hổn hển.

Thanh Dao ngồi xổm xuống bên cạnh, nhìn kỹ mới phát hiện sắc mặt hắn tái nhợt, giống như bị thương thật nghiêm trọng. Nàng đưa tay qua đỡ hắn, kết quả vừa đụng đến thân mình của hắn, nàng cảm giác trên tay mình dính dính. Dựa theo ánh trăng nhìn vào lại thấy toàn là máu.

“Chàng bị thương? Sao lại thế này, sao lại nhiều máu như vậy?”

“Đừng lo.” Minh Thiệu miễn cưỡng đứng dậy, “Vốn muốn chờ khôi phục lại một chút rồi đi tìm nàng, nàng không có việc gì là tốt rồi.”

Nước mắt của Thanh Dao chảy ra: “Nhưng mà chàng bị chảy thật nhiều máu. Lãng Ba nói chàng đối phó với Phá Thiên không có vấn đề gì, ta cũng không biết là sẽ như vậy. Phá Thiên đâu, hẳn đi rồi sao?”

“Ừ, hẳn cũng bị trọng thương. Ta không sao, nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi.”

Đương nhiên Thanh Dao biết là Minh Thiệu muốn an ủi mình nên nói vậy, trong lòng nàng lo lắng giống như lửa đốt, nước mắt không nhìn được mà chảy xuống. Nàng nhớ rõ trước kia chính mình không thích khóc, từ khi rời đi Phương Trượng tiên sơn, nàng đã khóc vài lần.

Minh Thiệu thực tự nhiên giúp nàng lau nước mắt: “Nàng khóc cái gì? Nước mắt của nàng chính là nước của Vô Ưu tuyền rất trân quý, cứ như vậy mà lãng phí thì thật đáng tiếc.”

Vô Ưu tuyền! Trong đầu Thanh Dao hiện lên một đạo kim quang.

Đúng rồi, Vô Ưu tuyền, sao nàng lại không nghĩ đến Vô Ưu tuyền chứ. Nếu nàng là Hi Di tiên tử chuyển thế, nhất định nàng có thể khống chế Vô Ưu tuyền!

Thanh Dao đang cảm thấy buồn rầu bỗng vui vẻ hẳn lên, nàng xoay người chạy đến bên cạnh Hi Di trì, hít một hơi thật sâu. Sau đó nàng mặc niệm pháp quyết có thể khống chế nước, hai tay chuyển động trước ngực, ngón tay làm các động tác linh hoạt. Theo sự biến hóa các ngón tay của nàng, nước chậm rãi từ trong trì bay ra, giống như một con rắn trong không trung cuộn mình lại, sau đó hóa thành từng giọt nước giống như mưa rơi vào người Minh Thiệu.

Nơi nào được nước trong Vô Ưu tuyền rơi vào thì máu tươi lập tức biến mất, trên bạch y của Minh Thiệu nhiều điểm màu đỏ lui dần, sáng sủa hẳn lên.

Giống như, giống như là nằm mơ.

Nhìn việc đang diễn ra, Thanh Dao vừa lòng nháy mắt với Minh Thiệu mấy cái: “Không có việc gì chứ?”

Nhưng mà lời còn chưa nói xong, nàng bỗng nhiên cảm thấy choáng váng hoa mắt, hình ảnh mơ hồ bị chia thành từng mảnh nhỏ, từ trong đầu nàng không ngừng hiện lên. Cảnh tượng tương tự như thế này, người cũng tương tự vậy. Thật lâu thật lâu trước kia, giống như nàng đã từng làm việc này, nhưng mà tựa hồ người kia lại không phải nàng.

“Thanh nhi?”

Hình ảnh biến mất, nhất thời Thanh Dao cảm thấy thân thể nhẹ nhàng không ít. Nàng mơ mơ màng màng, thấy Minh Thiệu đang nhìn chăm chăm mình một cách kỳ quái, nàng vội nói: “Không có gì. Chẳng không sao chứ?”

“Ừ, không hổ là Vô Ưu tuyền. Khó trách.”

“Khó trách cái gì?”

Khó trách năm đó Tuyên Ly rời Vô Ưu tuyền xuống hạ giới, Hi Di trì khô cạn, Thượng đế giận chó đánh mèo đổ tội cho hần cùng Vị Hi, thậm chí không tiếc hy sinh vị tướng quân dũng mãnh thiện chiến nhất Thiên giới. Thế nhân đều biết Vô Ưu tuyền không có nguồn, dùng một chút thì ít đi một chút. Lại có ai sẽ nghĩ đến, nguồn của Vô Ưu tuyền lại ở trong một đôi mắt. Trong vạn năm đó, Hi Di đã biến thành linh hồn của Vô Ưu tuyền, ánh mắt của nàng chính là nguồn của Vô Ưu tuyền!

Minh Thiệu cười lắc đầu: “Không có gì, chúng ta rời nơi này thôi. Vừa rồi nàng nhắc đến Lăng Ba, chẳng lẽ nàng đi Tây Hải Long cung?”

“Đúng vậy.”

“Quay về Phục Ma điện đi. Ta nói với Chân Vô đại đế là muốn mượn sư muội của ngài một lát, đến bây giờ còn chưa đưa nàng trở về, không biết trong lòng sư huynh của nàng sẽ giận ta như thế nào đâu.”

“Huynh ấy biết ta tới tìm chàng. Kỳ thật. Đã xảy ra rất nhiều chuyện.”

Thanh Dao không biết nên giải thích như thế nào. Sự tình diễn ra đột nhiên cũng quá nực cười, căn bản nàng không thể biết được tiếp theo sẽ xảy ra cái gì. Thời điểm nàng từ biệt Dao Cơ và Chân Vô đại đế đã nói là muốn đi tìm Minh Thiệu, Sương Linh muốn đi cùng nàng nhưng bị nàng cự tuyệt. Khi đó nàng không thể xác định tình huống của Minh Thiệu và Phá Thiên như thế nào, nàng tùy tiện đến rất có thể sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên nàng không thể liên lụy đến Sương Linh.

Lúc gần đi, Thanh Dao đưa Tinh Tinh cho Sương Linh nhờ chăm sóc. Nếu ngay cả an toàn của chính mình cũng không thể bảo đảm, sao nàng có thể cho Tinh Tinh đi theo mạo hiểm với mình.

Đối với Tinh Tinh, nàng có cảm giác rất kỳ quái, không muốn rời xa. Nếu như lời của Minh Thiệu đều là sự thật, Vị Hi là kiếp trước của nàng, như vậy thì Tinh Tinh là người bạn duy nhất của nàng kiếp trước.

Nàng không muốn, cũng không nhẫn tâm khiến cho nó gặp nguy hiểm.

Thanh Dao nói: “Ta không thể trở về Thiên giới, hiện tại tất cả mọi người đều biết ta là Phù Vân linh chủ, ta cũng không rõ chính mình có quan hệ gì cùng Cẩn Dật Thiên tôn, nhưng mà nhất định Thượng đế sẽ sợ ta lại dây dưa cùng Cẩn Dật, hần sẽ không cho phép ta ở lại Thiên cung. Còn có, Dương Tuyên đế quân. . . . Ta đã thấy hần

Không thể đoán được, mới có ngắn ngủi một ngày mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Trong lòng Minh Thiệu biết Dương Tuyên đế quân đối với Thanh Dao có nghĩa gì, cho dù đã quên, một vết sẹo nhìn thấy ghê người đã khắc vào trong lòng kia, vĩnh viễn cũng không thể biến mất.

Hần tay của Thanh Dao, thật tự nhiên kéo nàng vào trong lòng: “Không thể quay về thì chúng ta không quay về. Chúng ta sẽ ở lại Nam Minh, được không?”

Mặt Thanh Dao đỏ bừng, hai gò má cũng nóng lên.

Ngay cả chính nàng cũng không biết đến tận cùng là bắt đầu từ khi nào, nàng yêu thương người nam tử bề ngoài lạnh lùng nhưng đối với nàng phá lệ tận tâm này. Thời điểm ở Tây Hải, mặc dù đối mặt với những

bức họa ghi chép hỉ nộ ái ố sầu oán sinh tử trong thạch động, nàng đối với Cẩn Dật cũng chỉ có cảm kích và thân thiết. Không giống hiện tại, Minh Thiệu cho nàng cảm giác hoàn toàn không giống với Cẩn Dật.

Thanh Dao tin tưởng, phần chấp nhất này là Vị Hi lưu lại cho nàng —— cái loại chấp nhất nguyện ở trong Vong Xuyên chịu khổ đời đời kiếp kiếp cũng không muốn quên đi hẳn.

“Thanh nhi.” Minh Thiệu gọi tên của nàng.

Hắn nhìn kỹ đôi mắt của nàng, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, bàn tay với các vết trài cùng với da thịt mịn màng của nàng dính sát tại một chỗ. Cảnh tượng như vậy.

Rất nhiều hình ảnh ở trước mặt xẹt qua, nàng thét chói tai đẩy Minh Thiệu ra, lui về phía sau. Bởi vì động tác quá lớn nên có gì đó rơi ra từ trong ống tay áo nàng, lăn đến bên chân Minh Thiệu.

Đó là một viên trân châu màu trắng, nhưng so với chân trâu càng mượt mà bóng loáng, giống như tỏa ra ánh sáng của nhật nguyệt.

“Thanh nhi?” Minh Thiệu thấy rất khó hiểu.

Thanh Dao cũng cảm thấy hoảng hốt, nàng nhặt hạt châu từ mặt đất lên, đang muốn cất vào ống tay áo thì bị Minh Thiệu cầm lấy tay.

“Đây là cái gì?”

“Ta cũng không biết, là Dao Cơ đưa cho ta, nàng để ta cất giữ.”

“Hình tròn, màu trắng, như tinh hoa của nhật nguyệt hợp lại.” Minh Thiệu nhớ trong sách cổ có một đoạn viết như vậy, không khỏi kinh hãi, “Là thượng cổ di châu ‘Nhật Nguyệt Tinh’!”

Mới nói xong những lời này, bỗng nhiên “Nhật Nguyệt Tinh” tỏa ra hào quang sáng chói khiến mắt bọn họ cảm thấy đau đớn, tay Minh Thiệu run lên, nó liền rơi xuống. Thanh Dao không rõ đã xảy ra chuyện gì, trước mắt chỉ có một màu chói lọi, nàng đau đến chảy nước mắt, Minh Thiệu cảm thấy bàn tay lạnh lẽo. Minh Thiệu sợ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn nên nhanh chóng đem nàng bảo vệ trong ngực, dùng thân thể của chính mình bảo vệ nàng

Từng tiếng chim hót truyền đến, uyển chuyển êm tai. Đây là Hoàng Diên điều đặc biệt có tại Nam Minh, nhỏ nhắn xinh đẹp, cả thân thể màu vàng, chỉ có một đám hồng vũ trên trán tô điểm. Tiếng kêu của chúng thanh linh, Thiên hậu từng tán thưởng: tiếng hót như nhạc, luận về âm thanh đứng đầu trăm loại chim.

Mười ngón tay của Minh Thiệu nhẹ vuốt tóc Thanh Dao, hắn nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Thanh nhi, không có chuyện gì.”

Mấy con Hoàng Diên điều tung cánh bay qua bên Thanh Dao, nàng từ trong lòng Minh Thiệu ngẩng đầu lên, từng cảnh trí quanh mình lần lượt lướt qua: cây lê, tảng đá, Hoàng Diên điều, Hi Di trì, còn có ‘Nhật Nguyệt Tinh’ vừa rơi bên chân nàng.

Cái gì đều không thay đổi, thoáng như một giấc mộng.

Nhưng nàng cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp. Rốt cuộc là sai ở đâu?

Một chút thần sắc lạnh nhạt hiện lên trong mắt nàng, thanh bản lãnh liệt, nhưng ngay sau đó thần sắc ấy biến mất, trong phút chốc khôi phục bình thường hết thấy, nhanh đến không thể tin được.

Trong lòng Minh Thiệu như có cây kim đâm vào, nảy sinh nghi ngờ, còn tưởng rằng chính mình nhìn nhầm.

Đó là một ánh mắt từ rất lâu rồi mới thấy, ba trăm năm trước ở Phi Thiên Phong trên Bồng Lai lần đầu nhìn thấy, là ánh mắt Thanh Dao nhìn hắn thời điểm đó. Loại ánh mắt mang theo vẻ cao ngạo cùng khinh thường, coi rẻ vạn vật, giống như trên thế gian này căn bản không vật gì có thể được nàng đặt trong mắt.

Hiện tại Thanh Dao khờ dại thuần túy, sao có thể có ánh mắt như thế này!

“Tướng quân, ” Thanh Dao ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Minh Thiệu, “Chàng có sao không?”

Thanh Dao như vậy, rõ ràng là ở cười, nhưng trong mắt nàng lại toàn là bi thương. Ánh mắt của nàng chính là Vô Ưu tuyền trong suốt, ánh trắng chiếu vào bên trong, gió thổi qua, ngân quang lấp lánh.

“Không đúng!” Minh thiệu nhủ mày.

Không đúng!

Nhất định có chỗ nào không đúng!

“Tướng quân cũng nhận thấy có gì đó không đúng sao?” Thanh Dao đưa tay vuốt lên trán hắn, thanh âm như tiếng trời, “Thời điểm đạo bạch quang kia hiện lên, bầu trời vẫn còn tối, nhưng mà hiện tại.”

Đúng vậy, hiện tại là ban ngày!

Không chỉ có như thế, ngay cả cảnh trí xung quanh cũng có biến hóa rất nhỏ. Rêu trên tảng đá nhợt hơn, trên cây lê có hoa, còn có nước trong Hi Di trì cũng có biến hóa!

Nơi này là Nam Minh, nhưng không phải là Nam Minh lúc đầu!

Thanh Dao nói xong, Minh Thiệu lập tức nhìn cảnh tượng quanh mình. Đang lúc bọn họ nhủ mày trầm tư, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến thanh âm tiếng binh khí va chạm.

Từ xưa Nam Minh đã hoang vắng, ngoài người trông coi Vô Ưu tuyền là Vị Hi thì không có ai khác. Từ năm nghìn năm trước Vị Hi rời đi, Hi Di trì này chính là một nơi thê lương, không còn có ai đặt chân qua.

Nhưng mà hiện tại.

“Đi, đi xem.” Minh Thiệu kéo tay Thanh Dao bước qua.

59. Q.4 - Chương 18: Vân Thâm Thập Mộng Hựu Thiên Niên (2)

Hai bóng đen cứ như vậy mà hiện lên trong mắt Thanh Dao, ngân quang lần lượt thay đổi, binh khí va chạm không ngừng. Sau khi nhìn thấy diện mạo của hắc y nhân, tuy rằng Thanh Dao cố gắng khắc chế chính mình nhưng nàng không nhịn được mà lắp bắp kinh hãi.

Tóc đen, cặp mắt yêu dị, ma kiếm. Rõ ràng chính là Phá Thiên!

Nhưng mà.

Nhưng mà.

Trước mắt Thanh Dao như bị một tầng sương mù che kín, nàng đã không thể phân biệt được có phải mình đang nằm mơ hay không. Vì cái gì mà những điều này lại chân thật như vậy, tựa trong sương mù xem hoa, qua nước ngắm mặt trăng.

Hắc y nam tử còn lại kia.

Điều khiến Thanh Dao chân chính giật mình không phải là Phá Thiên, mà là nam tử hắc y đang đối phó với Phá Thiên.

Thân hình của hắc y nhân thuộc như thế, giống như đã gặp qua ở trong mộng ngàn vạn lần.

Hình dáng của hắc y nhân giống như lưỡi dao sắc bén được điêu khắc ra từ vùng cực địa hàn băng.

Ánh mắt của hắc y nhân quyết tuyệt lạnh lẽo, không chứa một chút độ ấm cũng như không mang theo biểu tình gì.

Chiếc mặt nạ bằng ngọc đủ để che đi nửa diện mạo của hắc y nhân, chỉ lộ ra ánh mắt. Dù là như thế nhưng khi nhìn thấy Thanh Dao vẫn lập tức nhận ra hắc y nhân, bởi vì cái tên kia đã từng ở trong đầu nàng quanh quẩn nghìn vạn lần.

Tuyên Ly, Tuyên Ly.

Thanh Dao cảm giác được bàn tay của Minh Thiệu đang nắm tay nàng run lên một cái.

Hắn, nhất định cũng cảm thấy giật mình giống nàng.

Tuyên Ly, chiến thần tiên nhiệm của Thiên giới, từng là thần thoại bất bại. Không có gì ngoài chiếc mặt nạ che đi nửa khuôn mặt, hắn cùng Minh Thiệu tựa hồ giống nhau như đúc. Nhưng mà Thanh Dao thấy được trên người Tuyên Ly có điều gì đó mà hiển nhiên Minh Thiệu không có.

Không phải lạnh lùng, không phải cao ngạo, là tuyệt tình!

Tuyên Ly, hắn là hắn không có cảm tình đi. Bằng không sao hắn có thể đối xử với Vị Hi nhẫn tâm như vậy.

Thanh Dao khẽ động, Minh Thiệu giữ lại tay nàng, ý bảo nàng bình tĩnh xem tiếp. Một khắc nhìn thấy Tuyên Ly kia, nghi vấn trong lòng bọn họ đồng thời được giải khai.

Khó trách cảnh trí ở Nam Minh không giống trước, bởi vì căn bản bọn họ không phải ở Nam Minh kia. Hiện tại là năm nghìn năm trước, mà lúc này, Nam Minh thuộc về Tuyên Ly cùng Vị Hi.

Phá Thiên cùng Tuyên Ly vẫn tập trung vào trận chiến của mình, không hề chú ý đến cạnh đó bỗng nhiên có hai người xa lạ xâm nhập. Hiển nhiên bọn họ đánh nhau đã lâu, trên thân hai người đều có nhiều vết máu. Thanh Dao cảm thấy, nếu không phải y phục màu đen, chắc giờ phút này trên người bọn họ cũng là vết máu loang lổ đi.

Năm nghìn năm trước, đúng là lúc cuộc chiến thiên ma suýt chút nữa đã hủy diệt nhân gian. Thanh Dao nhớ rõ, lúc này Tuyên Ly vì không chịu nổi chiến đấu suốt mấy ngày, cuối cùng nhất thời thể lực chống đỡ không được nữa mà thua trên tay Phá Thiên. Nói như vậy, trận chiến trước mắt này hắn là.

Đột nhiên Tuyên Ly phun ra một ngụm máu tươi lên thân Trấn Thiên Kiếm trong tay hắn, hắn cố gắng đỡ một kích của Phá Thiên, xoay người cầm kiếm trên mặt đất, liều chết chống đỡ không cho chính mình ngã xuống.

Khóe mắt Minh Thiệu run lên, hắn gần như không hề nghĩ ngợi, lấy ra mảnh băng tiêu mà trước kia Thanh Dao dùng để che mặt đeo lên. Trấn Thiên Kiếm ra khỏi vỏ, ngân quang hiện lên trong mắt Thanh Dao, Thanh Dao nhíu mày quay đầu đi chỗ khác, thời điểm nàng mở to mắt đã nhìn thấy Minh Thiệu đang chiến đấu với Phá Thiên.

Mà rốt cuộc Tuyên Ly không chống đỡ được nữa, ngã xuống trong vũng máu.

“Trấn Thiên Kiếm!” trong cặp mắt yêu dị của Phá Thiên xẹt qua khiếp sợ cùng không thể tin được, “sao lại có đến hai thanh Trấn Thiên Kiếm? Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Thắng ta nói sau!”

Phá Thiên vốn đã trong tình trạng kiệt sức, mà Minh Thiệu cũng không cho hắn cơ hội thở dốc, mỗi một chiêu thức đều quyết tuyệt muốn dồn người khác vào chỗ chết. Hơn mười chiêu qua đi, Phá Thiên hoàn toàn bị vây trong thế hạ phong, hắn tò mò về thân phận của Minh Thiệu, cũng không cam lòng cứ như vậy bị đánh bại. Nhưng mà theo kiếm thế thay đổi của Minh Thiệu, rốt cuộc hắn cũng nghĩ rời nơi này trước rồi tính sau.

Minh Thiệu vung y bào bay lên, rút kiếm đuổi theo.

Chỉ có Tuyên Ly vẫn đang hôn mê, máu chảy trên mặt đất, máu tanh như vậy nhìn thấy ghê người. Nếu không phải có chút hiểu biết hắn, chắc chắn Thanh Dao sẽ nghĩ đến hắn đã tắt thở.

Thanh Dao từ chỗ tối đi ra, từng bước một, chậm rãi đi về phía Tuyên Ly. Miệng nàng hiện lên một nụ cười khác thường, giống như thương hại, lại giống như thật bất đắc dĩ. Nàng vươn tay muốn đỡ hắn đứng lên, nhưng khi nghĩ lại, tay vẫn dừng trong không trung, rốt cuộc vẫn không hạ xuống.

Chuyện đã phát sinh, ai cũng không có khả năng thay đổi. Nàng không thuộc về nơi này, bởi vậy nàng không thể để cho chính mình liên lụy vào.

Thanh Dao tạo một kết giới đem bản thân che đi, ngón giữa ngón cái búng một cái, một đạo lam quang từ đầu ngón tay nàng bắn ra, nhập vào trong người Tuyên Ly. Mí mắt Tuyên Ly giật giật, chậm rãi thức tỉnh.

Mấy con Hoàng Diên diểu bay qua bên người hắn, thêm vào chút sắc thái tươi đẹp. Hắn dùng kiếm chống đỡ thân mình, chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên. Theo động tác của hắn, máu từ vết thương càng không

ngừng chảy ra, tay trái hấn ôm ngực, qua kẽ hở của ngón tay có thể thấy máu chảy ra, lúc này Thanh Dao mới phát hiện, trên người hắn có vài miệng vết thương rất lớn.

Ai cũng sẽ không nghĩ đến, chiến thần uy nghiêm lạnh lùng của Thiên giới giờ phút này tóc tai tán loạn, chật vật không chịu nổi, khác hẳn thần thái khi xưa. Duy nhất không đổi chính là lãnh ngạo khí cách người ngàn dặm của hắn.

Tuyên Ly chống kiếm thất tha thất thểu đi về phía trước, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Thanh Dao đi theo hắn từ chỗ xa xa, không hề có ý tứ muốn tiến lên hỗ trợ. Nàng biết bởi tu vi của hắn, cho dù là có kết giới cũng không thể thoát ánh mắt của Tuyên Ly. Cũng may Tuyên Ly trọng thương, không có tâm tư chú ý đến thứ khác. Tuy vậy Thanh Dao vẫn không dám coi thường.

Hình ảnh quen thuộc hiện lên trước mắt, Thanh Dao bỗng dường như hiểu được, phương hướng mà Tuyên Ly đi tới là Hi Di trì.

Nước màu lam thăm thẳm dập dềnh trong ánh mặt trời, như lá vàng tinh tế dán trên mặt quạt, tỏa ánh lấp lánh. Tuyên Ly nhìn chăm chú vào chỗ nước suối kia, cổ hết sức thở hổn hển vài cái, bỗng nhiên một ngụm máu tươi từ trong miệng trào ra, thân hình hắn đột nhiên ngã về phía trước, cũng may đúng lúc sử dụng kiếm chống đỡ mới không ngã xuống.

Quả nhiên là như thế này!

Thanh Dao lui đến bên một gốc cây hoa lê, vài đóa hoa bay xuống, trong đó có một cánh hoa rơi trên tóc nàng.

Trong căn phòng đối diện Hi Di trì, nữ tử bạch y ôm tiểu tuyết hồ từng bước đi tới, dung nhan xuất trần thoát tục, tất cả những điều tốt đẹp mà so sánh cũng chỉ ảm đạm thất sắc.

Nàng lẳng lặng đứng trước vị chiến thần trẻ tuổi này, ánh mắt trong suốt mềm mại. Tiểu tuyết hồ Tinh Tinh ở trong lòng nàng cọ vài cái, sợ cản trở sự yên tĩnh của chủ nhân nên ngoan ngoãn nằm im mà không hề lộn xộn.

Ánh mắt Vị Hi dừng lại ở Trần Thiên Kiếm trên tay Tuyên Ly, nhíu mày hỏi: “Trần Thiên Kiếm? Chiến thần Tuyên Ly!”

Sau đó tay phải của nàng nhẹ nhàng vung lên, Vô Ưu tuyến giống như từng giọt mưa rơi trên người Tuyên Ly, vết máu trên người Tuyên Ly dần mất đi, nháy mắt khôi phục bộ dáng ngày xưa.

Lúc này một trận gió thổi qua, đóa hoa bay lả tả xuống dưới. Tùy theo mà đến chính là tà khí mà chỉ có Ma quân Phá Thiên mới có. Thanh Dao quay đầu lại, quả nhiên thấy Phá Thiên cầm Ma kiếm trong tay, một đôi mắt yêu dị nhìn chằm chằm Vị Hi.

Sao lại chỉ có một mình Phá Thiên quay lại, Minh Thiệu đâu?

Tim Thanh Dao đập dồn dập.

“Hi Di trì? Nàng là Vị Hi tiên tử?” Khóe miệng Phá Thiên cong lên.

Vị Hi lạnh lùng nói: “Mời Ma quân trở về, đây không phải là nơi ngài nên tới.”

“Có thể trở về, nhưng mà ta muốn mang thủ cấp của hắn đi!” Phá Thiên chỉ vào Tuyên Ly vẫn còn đang mê man trên mặt đất.

“Bản thân Ma quân bị trọng thương, làm gì phải đau khổ chống đỡ. Hiện tại ngài không phải là đối thủ của ta.”

“Tiên tử quá mức tự tin rồi, không xem thử sao có thể biết.”

Kiểm thế của Phá Thiên rất nhanh, lời còn chưa dứt, kiếm quang màu đen đã sượt qua y bào của Vị Hi. Vị Hi linh hoạt né tránh, Lưu Vũ kiếm ra khỏi vỏ, lam quang lóe lên, nhìn như nhỏ nhắn mềm mại lại mang theo độ mạnh không thể khinh thường. Phá Thiên không nghĩ tới vị thể ngoại tiên tử này lại có bản sự như vậy, hơn nữa vốn hắn bị thương nặng, rất nhanh đã ở thế hạ phong.

Vị Hi vẽ một đường kiếm, Lưu Vũ kiếm thuận thế đưa về phía trước, dừng lại ngay trước hầu kết của Phá Thiên. Sợi tóc bay lên bị kiếm khí cắt đứt thành hai đoạn.

“Chịu thua chưa? Đi đi.” Vị Hi giọng điệu lạnh nhạt, “lần tới ta không thể cam đoan mình có thể dừng kiếm nhanh như vậy hay không.”

Phá Thiên đẩy thanh kiếm đang chỉ vào mình ra, cười: “Nàng biết rõ ta là Ma quân còn thả ta đi, lần tới ta cũng không thể cam đoan chính mình có thiện tâm giống như nàng hôm nay hay không.”

Vị Hi không hề đáp lời, nàng lưu loát thu kiếm, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của Tinh Tinh vài cái. Máy động tác này hoàn toàn dừng trong mắt Phá Thiên, hần lại cười cười, máu từ trong miệng hần tràn ra. Tay Vị Hi dừng lại, vừa muốn xoay người, đảo mắt Phá Thiên đã biết mất trước mặt nàng, tựa hồ không muốn sự chật vật của mình bị người khác nhìn thấy.

Chờ Vị Hi đỡ Tuyên Ly vào bên trong, Thanh Dao mới chậm rãi đi ra từ sau gốc lê.

Nàng cười cười: “Đã xem đủ chưa

“Nàng biết ta ở đây?” Người nói chuyện đúng là Minh Thiệu.

Hai người đều hiện ra thân hình, nhìn nhau cười.

Thanh Dao nói: “Tu vi của chàng so với Phá Thiên chỉ có hơn chứ không có kém, bản thân hần bị trọng thương mà lại có thể bình yên đến nơi này, tự nhiên chàng sẽ không xảy ra việc gì ngoài ý muốn.”

“Quả thực là như vậy. Chuyện sẽ phát sinh, vốn là chúng ta không nên nhúng tay. Ta giả vờ đuổi theo Phá Thiên, chính là để cho hần biết khó mà lui, ai ngờ hần nhìn ra được ý của ta, lại quay trở về đây. May mà Vị Hi đánh lui hần.”

“Không nghĩ tới Nhật Nguyệt Tinh lại đưa chúng ta về năm nghìn năm trước.” Thanh Dao thở dài một tiếng.

Ba nghìn năm trước Bích Cẩn được gả cho Dương Tuyền để quân, hiện tại là năm nghìn năm trước nên Bích Cẩn còn chưa gặp được Dương Tuyền để quân. Hần là nàng vẫn đang vui vẻ sinh sống tại Bồng Lai tiên đảo, vô ưu vô tư, khởi đại rục rở.

Mắt Thanh Dao chớp chớp, lông mi rậm dày vểnh lên, như cánh chim bay liệng. Nàng nói: “Minh Thiệu, ta muốn đi Bồng Lai nhìn xem.”

Minh Thiệu chần chờ, đáp án sớm khảng định trong lòng càng thêm rõ ràng.

“Được, ta đi cùng nàng.”

Bồng Lai tiên đảo bốn phía sương mù lượn lờ, nước biển ào ào đập vào đá ngầm, hải triều màu trắng ngầu nhiên bay qua, chúng nó kêu to vài tiếng rồi từ sát mặt biển bay lên, thẳng tận trời.

Thanh Dao từ trên không bay đến, dừng ở trong rừng cách bờ biển không xa. Nàng nóng lòng muốn thấy Bích Cẩn, nhưng nàng vừa muốn bước đi đã bị Minh Thiệu kéo lại.

Minh Thiệu lắc đầu, nói: “Đừng đi loạn, hiện tại bọn họ không biết nàng là ai, Bồng Lai tiên đảo từ trước đến nay đều không chào đón người ngoài.”

Thanh Dao cảm thấy lời Minh Thiệu nói có lý nên đứng qua một bên, không nói gì, tùy ý để hần cầm tay của mình. Minh Thiệu truyền cho nàng một ánh mắt an tâm, ý tứ thật rõ ràng, để cho nàng không nên gấp gáp.

Không qua bao lâu, trên bờ biển truyền đến thanh âm tiếng cười của thiếu nữ đang rất vui vẻ, như ánh mặt trời đầu tiên chiếu vào bụi hoa, lại như chuồn chuồn lướt nước tạo nên những gợn sóng lăn tăn.

Tiếng nước ào ào vang lên, đối với thanh âm này Thanh Dao rất quen thuộc, nàng biết đây là thanh âm của thủy triều. Xuyên thấu qua lùm cây, nàng thấy thiếu nữ bạch y cùng lục y đùa nghịch trong nước, các nàng một tay cầm giày, một tay lôi kéo vạt váy, cười như gió xuân thổi qua.

“Là Bích Cẩn Tiên Thù cùng Dao Cơ công chúa.” Minh Thiệu nói.

Chính xác mà nói, là Bích Cẩn cùng Dao Cơ khi còn trẻ.

Bích Cẩn quần áo lục y, như cảnh dương liễu bay phất phơ cuối xuân vào tháng tư, trong yên tĩnh có nét sinh động đẹp đẽ. Nhìn thấy Bích Cẩn như vậy, ai cũng sẽ không nghĩ đến nhiều năm về sau đuôi lông mày cùng khóe mắt của nàng mang nhiều sầu oán.

Bích Cẩn như vậy mới là đẹp nhất. Cách thời gian nàng cùng Dương Tuyền để quân thành thân còn hai nghìn năm, cho nên nàng còn có thể vui vẻ thêm hai nghìn năm. Đối với thần tiên mà nói, hai nghìn năm mặc dù không tính quá dài, nhưng ở thế gian chỉ sợ đã sớm thương hải tang điền, cảnh còn người mất.

Mà Dao Cơ lại không có khác biệt quá lớn, chỉ hiện tại nàng càng thêm đơn thuần, càng thêm khờ dại, khiến người khác gặp là không thể quên.

Ngay tại thời điểm mà Thanh Dao đang cảm khái, Minh Thiệu nắm tay nàng bỗng nhiên run lên. Thanh Dao thật miễn cưỡng gật đầu, nếu nàng không bị phân tâm, hẳn là đã sớm có thể chú ý tới tiếng cười của Bích Cẩn cùng Dao Cơ đều đã ngừng. Hai thiếu nữ đều vén váy ngồi xuống bờ biển, ngưng thần đánh giá cái gì đó.

“Dương Tuyền để quân!” Minh Thiệu nói.

Tâm Thanh Dao nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Điều này sao có thể! Rõ ràng là hai nghìn năm sau, bọn họ thành thân rõ ràng là hai nghìn năm sau. Vì điều gì mà trước đó nàng đã gặp Dương Tuyền để quân, điều này sao có thể!

Dao Cơ đứng lên sau, rốt cuộc Thanh Dao có thể nhìn thấy nam tử trên mặt đất. Tựa hồ hắn bị thương rất nghiêm trọng, hôn mê bất tỉnh. Thanh Dao cách hắn không tính quá xa, cũng không quá gần, nàng nhìn không rõ khuôn mặt. Nhưng mà nam tử kia y phục thanh sam, khiến cho người ta có cảm giác nho nhã ôn nhuận, không phải Dương Tuyền để quân thì là ai.

Điều này sao có thể!

Lời nói của Dao Cơ vang lên bên tai Thanh Dao, mỗi một chữ tựa như một cây châm, đâm thật sâu vào trong lòng Thanh Dao: có biết hay không, chính ngài đã hại chết người mà mình yêu thương nhất!

Chẳng lẽ trong đó có ẩn tình gì? Năm nghìn năm trước Bích Cẩn đã gặp Dương Tuyền để quân, trước khi thành thân bọn họ đã quen biết? Nàng yêu hắn năm nghìn năm, chứ không phải chỉ có ba nghìn năm sau khi thành thân?

“Năm nghìn năm trước, Dương Tuyền để quân nhận lệnh của Thiên đế làm phó tướng của Tuyên Ly, chỉ huy chinh phạt Ma giới. Nếu ta không đoán sai, trận chiến kia hẳn là vừa kết thúc không lâu, Tuyên Ly cùng Ma quân một đường đầu tới rồi Nam Minh, mà bản thân Dương Tuyền để quân bị trọng thương, đại khái là hắn từ Nộ Thần hà dưới Thiên Ma Uyên tới Đông Hải này.” Minh Thiệu rất lạnh tĩnh phân tích, “Có lẽ vì vậy nên mẫu thân nàng quen biết hắn, nếu nàng muốn ngăn cản.”

Thanh Dao lắc đầu: “Không, ta sẽ không đi ngăn cản bọn họ. Giống như lời của chàng đã nói, chuyện sẽ phát sinh, chúng ta vốn không nên can thiệp. Cho dù chúng ta làm cái gì, điều nên phát sinh vẫn sẽ phát sinh. Minh Thiệu, hóa ra cái gì chúng ta không làm được cái gì, chúng ta không làm được cái gì.”

“Nếu không thể làm gì được, vậy thì đừng làm. Chẳng phải nàng vẫn rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra với phụ mẫu mình sao?”

Phụ mẫu? Trong mắt Thanh Dao hiện lên một tia lạnh lẽo.

60. Q.4 - Chương 19: Vân Tâm Thập Mộng Hựu Thiên Niên (3)

“Dao Cơ, người biết hắn là ai không, vì cớ gì mà phiêu bạt đến nơi đây?” Bích Cẩn kéo kéo ống tay áo của Dao Cơ.

Nàng ở Bồng Lai đã lâu, rất ít khi tiếp xúc với bên ngoài, những chuyện gặp phải cũng ít, thấy loại tình huống này khó tránh có chút bối rối. Dao Cơ thì trấn tĩnh hơn nhiều, nàng cẩn thận đánh giá nam tử trên mặt đất, trong lòng tựa hồ có chủ ý.

“Hắn không phải phạm nhân, nhưng nhìn qua bộ dáng có vẻ bị thương rất nặng. Nếu không như vậy đi, chúng ta cho hắn an một viên Ngưng Hồn đan, sau đó đem hắn giấu ở mặt sau đá ngầm, khi hắn tỉnh lại tự nhiên sẽ rời đi.”

“Không nên không nên, người cũng nói hắn bị thương rất nặng, cho dù ăn Ngưng Hồn đan cũng không thể tỉnh nhanh như vậy. Chúng ta vẫn nên đem hắn mang về thôi.”

“Đừng quên lời dặn của sư phụ người, Tê Phương thánh cảnh chưa bao giờ lui tới với người ngoài, huống chi là một nam nhân không rõ lai lịch. Người cứ như vậy mà dẫn hắn trở về, Phát Y tiên thù nhất định không tha cho người.”

Bích Cẩn nóng nảy, nàng lấy khăn tay ra giúp nam tử kia lau đi vết máu trên trán, nhưng mà cả người hắn đều là máu, một cái khăn tay này sao có thể lau được hết. Ngưng Hồn đan tuy rằng là thần dược chữa thương của Tê Phương thánh cảnh, nhưng hắn bị thương quá nặng, Bích Cẩn nhìn kỹ mới phát hiện, trước ngực hắn có một vết thương rất lớn, hiển nhiên là bị lợi kiếm đâm qua. Cho hắn dùng Ngưng Hồn đan căn bản không có tác dụng.

Nam tử thanh y nho nhã tuấn tú, ôn nhuận như ngọc, cho dù cả người dính đầy vết máu, quanh thân hắn vẫn lộ ra khiêm tốn cùng phong độ của người tri thức như trước. Bích Cẩn nhìn chăm chú hắn.

Nàng trăm triệu lần không nghĩ đến, chính là một cái nhìn bình thường này, lại khiến nàng rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục, suốt năm nghìn bốn trăm năm.

Cái liếc mắt kia thật sự rất nặng, cho dù là rất nhiều rất nhiều năm về sau, khi nghĩ lại chuyện cũ, nàng cũng vẫn như cũ cảm thấy không hối hận cho dù là uống rượu độc giải khát (ví với chỉ giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả mai sau). Tiên nữ của Tê Phương thánh cảnh, cho tới bây giờ đều là dám yêu dám hận. Yêu chính là yêu, sẽ không bởi vì vết thương của chính mình chảy máu mà phủ định đi cảm tình.

Bích Cẩn không hề nghĩ ngợi, nàng rút cây trâm cài tóc trên đầu xuống, dùng trâm nhẹ nhàng, lưu loát vẽ một đường qua cổ tay trái. Máu lập tức từ miệng vết thương chảy ra thương chảy ra, màu sắc tươi đẹp như một đóa Hồng Liên.

“Bích Cẩn người làm cái gì thế!” Dao Cơ kêu lên sợ hãi.

Bích Cẩn ngoảnh mặt làm ngơ, nàng ngồi xổm xuống, đưa cổ tay đang chảy máu vào miệng nam tử thanh y.

“Người điên rồi, người có biết chính mình đang làm cái gì hay không!”

“Ta biết” Bích Cẩn rất lạnh tĩnh (lạnh lùng, bình tĩnh), khoe miệng mang nụ cười, “Ta đang cứu hắn. Từ nhỏ ta đã đeo Nhật Nguyệt Tinh, máu của ta so với linh đan diệu dược còn có hiệu quả hơn. Uống máu của ta hắn có thể tỉnh lại ngay lập tức.”

“Người cho là máu của mình giống như nước biển không bao giờ hết sao? Chỉ vì một nam nhân không quen biết này, quả nhiên là người điên rồi!” Dao Cơ tức giận không hề nhẹ.

Nhìn bộ dáng cam tâm của Bích Cẩn, Dao Cơ vốn muốn nói cái gì đó, lại nghe thanh âm thanh thúy của nữ tử từ xa truyền đến, gọi đúng là tên của các nàng.

“Bích Cẩn tỷ tỷ, Dao Cơ công chúa, hai người ở chỗ nào?”

“Bích Cẩn tỷ tỷ, thần thượng có việc tìm tỷ, Bích Cẩn tỷ tỷ.”

“Nguy rồi, là Minh Thúy!” Bích Cẩn cắn môi, “Nếu bị nàng nhìn thấy, khẳng định nàng sẽ bẩm báo chi tiết cho sư phụ.”

Minh Thúy tiên ti rất được Phát Y Tiên thù tin tưởng.

Dao Cơ thi triển pháp thuật che mắt, dùng kết giới che giấu đi nam tử thanh y đang nằm trên mặt đất. Nàng vừa mới làm xong hết thấy, Minh Thúy vội vàng chạy tới, hạ thấp người, nói: “Bích Cẩn tỷ tỷ, thần thượng gọi tỷ cùng Dao Cơ công chúa đến Di Nhiên đình.”

“Có việc gì mà vội vàng như vậy?”

“Tây Vương Mẫu nương nương đến đây.”

Bích Cẩn gật đầu: “Được, muội đi trước đi, ta cùng Dao Cơ thay đổi quần áo rồi đi qua.”

Minh Thúy thấy quần áo của các nàng có chút hỗn độn, hơn nữa chân còn không đi gì, như vậy đi gặp Tây Vương Mẫu quả thật có chút thất lễ. Vì thế nàng gật đầu, nói: “Được, ta đi nói với thần thượng một tiếng”, rồi quay đầu rời đi.

Bích Cẩn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Dao Cơ nhắc nhở nàng: “Hiện tại yên lòng còn quá sớm đấy, nếu chúng ta không lập tức đi qua, khẳng định Phất Y Tiên thù sẽ lại phái người đến thúc giục, người tính toán làm thế nào với nam nhân này bây giờ?”

Đúng vậy, nàng nên làm thế nào với hắn bây giờ? Sắc mặt hắn tái nhợt, môi tím tái, giống như có thể chết bất cứ lúc nào. Tuy rằng Bích Cẩn biết sau khi hắn uống xong máu của nàng tuyệt đối không có nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng nàng vẫn không yên lòng.

“Bích Cẩn?”

Tay phải của Bích Cẩn vung lên, sau khi lục quang hiện lên, một con thuyền nhỏ xuất hiện tại bờ biển.

Nàng nói: “Lập tức thủy triều sẽ xuống, người mau giúp ta đỡ hắn lên thuyền đi, trên thuyền có lưu lại pháp lực của ta, nhất định sẽ đưa hắn đến nơi an toàn.”

Tuy rằng Dao Cơ rất không tán thành việc Bích Cẩn tùy tiện cứu nam nhân này, cũng không quan tâm đến hắn là người tốt hay người xấu. Nhưng nàng biết rõ tính tình của Bích Cẩn, nhìn như dịu dàng lại thật sự rất cố chấp, xem ra trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy.

Hai người hợp lực đem nam tử thanh y đỡ lên thuyền. Bích Cẩn do dự đứng ở bên cạnh thuyền, nước biển làm ướt góc váy của nàng cũng hồn nhiên không phát giác, tựa hồ còn chưa hạ được quyết tâm. Dao Cơ thúc dục nàng vài lần, rốt cục nàng cúi đầu xuống, nhắm mắt lại, hung hăng đẩy thuyền ra ngoài.

Tiếng nước biển ào ào không dứt bên tai, chờ Bích Cẩn mở mắt, thuyền đi xa. Trái tim của nàng khẽ nhảy một cái, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhắc váy lên liều mạng đuổi theo. Chân trần trắng như tuyết giẫm trong nước, bọt nước văng khắp nơi.

Dao Cơ gọi nàng: “Bích Cẩn người làm cái gì thế, mau trở lại!”

Bích Cẩn cắn răng đuổi theo thuyền nhỏ, nàng lấy cái khăn tay dính máu kia buộc lên cổ tay trái của nam tử thanh y.

Lúc này mí mắt nam tử thanh y giật giật, có chút tri giác rất mỏng manh. Hắn mơ mơ màng màng thấy một nữ tử lục y rất xinh đẹp đứng bên cạnh mình, gió rất lớn, thổi vào mắt hắn đau rát, còn giống như có thanh âm của nước biển. Rất nhanh hắn lại ngất đi.

Bích Cẩn trở lại trên bờ, tự nhiên không tránh được bị Dao Cơ quở trách.

Dao Cơ vừa bực mình lại vừa bất đắc dĩ: “Sao người không theo hắn luôn đi?”

“Người mới đi theo hắn ấy, ta chỉ muốn nói từ biệt với hắn.” Khóe miệng Bích Cẩn nhếch lên.

“Nói lời từ biệt? Bộ dáng của hắn nửa sống nửa chết thế kia, cho dù người gọi to bên tai hắn vài tiếng hắn cũng không nghe thấy. Nói lời từ biệt? Bớt lấy cớ ình đi, luyện tiếc thì nói là luyện tiếc.”

“Ta không có.”

“Được rồi, ta mặc kệ người có hay không. Hiện tại chúng ta cần phải đi, nếu không đi nhanh xem sự phụ người có đem nhốt người trong Thiên Hương lao không!”

“Đã biết, đi thôi.”

Sau khi đi vài bước, Bích Cẩn quay đầu lại nhìn bờ biển. Thuyền nhỏ theo thủy triều lui xuống đã trôi đi rất xa, chỉ còn lại một điểm đen nho nhỏ.

Bích Cẩn hồn nhiên nghĩ, sau khi hẩn tỉnh lại thấy khăn lụa trên cổ tay, nhất định sẽ chú ý đến bài thơ trên khăn lụa kia. Đó là nàng dùng mây mù của Vu sơn kéo thành sợi tơ, mỗi mũi kim đường chỉ dốc lòng thêu lên: thanh đàm bích ba tỏa lâm lang, y tán hà tạ cận thu hương. Đãi đảo nhị hàn linh lạc thì, phong vũ bất kì thanh sương hàng.

Hai câu thơ ẩn chứa danh hiệu cùng tên của nàng: Bích Cẩn, Hàn Thanh.

Bích Cẩn —— Hàn Thanh linh chủ của Tê Phương thánh cảnh.

Khi đó Bích Cẩn còn không biết, hai ngàn năm sau nàng sẽ gặp lại nam tử này, hơn nữa được gả cho hẩn theo ý nguyện. Nhưng điều đó mang đến cho nàng không phải là hạnh phúc mà là hành hạ. Nàng phải sống trong hành hạ này suốt ba nghìn năm, cuối cùng còn vì thế mà đánh mất tính mạng của chính mình.

Sau khi thuyền rời bến, vì có pháp thuật của Bích Cẩn nên nó mang nam nữ thanh y trôi trên biển, cuối cùng dừng lại trên bờ biển của một thôn nhỏ ở thế gian.

Thanh Nữ của Thanh Yêu sơn phụng lệnh của Thiên đế đến Bắc Hoang hạ sương, trên đường trở về gặp phải trận chiến của Thiên giới với Ma giới. Từ trước đến nay Thanh Nữ tự cao khinh thường việc dính dáng đến người của Ma giới, bởi vậy nàng lựa chọn đi đường vòng. Mà đường này phải đi Đông Hải.

Thanh Nữ ngự phong nửa ngày trên trời chú ý đến chiếc thuyền nhỏ này, đây không phải là một chiếc thuyền bình thường của thế gian, nàng có thể cảm nhận được tiên khí tản ra thì thân thuyền. Xuất phát từ tính tò mò nên nàng đáp xuống, nàng kinh ngạc phát hiện nam tử thanh y nằm trên thuyền lại là Bắc Thiên thần quân —— Dương Tuyền đế quân.

Thanh Nữ ái mộ Dương Tuyền đế quân đã vài trăm năm. Trong hôn điển của Bắc hải Long thần thái tử, một ánh mắt thoáng qua đã khiến tâm của nàng gắn chặt lên người Dương Tuyền đế quân. Có lẽ là nàng rất thanh cao, cũng có lẽ là nàng rất ngượng ngùng, Dương Tuyền đế quân không biết nàng, cho nên nàng không dám tùy tiện nói chuyện với hẩn.

Mấy trăm năm nay Thanh Nữ đem tình cảm này chôn chặt dưới đáy lòng, chỉ có Thường Nga là tỷ muội tốt nhất của nàng mới biết được.

Ở đây phát hiện được Dương Tuyền đế quân bị thương nặng, Thanh Nữ không biết là vui hay buồn. Nàng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hẩn. Mà đúng lúc này đột nhiên hẩn mở mắt, khiến nàng sợ tới mức hoa dung thất sắc, nháy mắt rút tay ra.

Dương Tuyền ngồi dậy, vui sướng nhìn chăm chú vào nữ tử trước mắt. Thanh Nữ mặc lục y ngượng ngùng đáng yêu, kiều mỵ động lòng người. Tâm của hẩn giống như được rửa qua dương quang ấm áp.

Thời điểm hôn mê, hẩn loáng thoáng thấy một nữ tử lục y cắt cổ tay chính mình, dùng máu của bản thân cứu hẩn, dốc lòng giúp hẩn lau đi vết máu trên trán. Hẩn tưởng rằng mình đang nằm mơ, hóa ra đây không phải mộng mà là sự thật.

“Cô nương, là nàng đã cứu ta?”

Thanh Nữ bị hẩn hỏi như vậy thì không biết làm thế nào, nàng chỉ phát hiện hẩn, mà tựa hồ hẩn đã cho rằng là nàng cứu hẩn. Thừa nhận thì cảm thấy xấu hổ, lại không muốn phủ nhận, nên nàng đành phải cúi đầu không nói lời nào.

Dương Tuyền giãy dụa muốn xuống thuyền, nhưng hẩn bị thương thật sự quá nặng, lúc ấy kiếm của Ma quân đâm vào từ sau lưng hẩn, tạo ra một vết thương lớn như vậy. Nếu không có máu của Bích Cẩn chứa linh khí của Nhật Nguyệt Tinh giúp hẩn chống đỡ, chỉ sợ hẩn đã sớm không giữ được tính mạng. Mà hành động này của hẩn ảnh hưởng đến vết thương trước ngực, nhất thời đau đớn len lỏi vào kinh mạch toàn thân, hẩn cắn chặt răng, cuối cùng không chịu được mà ngất đi.

“Đế quân!” Thanh Nữ kêu một tiếng sợ hãi rồi xông lên phía trước.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ ngực của Dương Tuyền để quân, khiến bộ thanh y của hắn bị nhuộm thành màu đen. Thanh Nữ sợ hãi, trong lòng sốt ruột lại không thể làm được gì.

“Nhìn, phía trước có động tĩnh!” Xa xa truyền đến thanh âm của nói chuyện của nam nhân.

Thanh Nữ run lên, nhanh chóng niệm chú ẩn thân đi.

Hai binh lính từ xa chạy tới, trong đó một người phát hiện Dương Tuyền trên thuyền, hắn vui vẻ kêu to: “Mau tới đây, thật sự là để quân, để quân còn sống.”

“Để quân, để quân, ngài mau tỉnh.”

“Để quân cố gắng kiên trì, thuộc hạ đưa ngài về thiên cung.”

Hai người đỡ Dương Tuyền để quân, cười mây bay đi. Thanh Nữ yên lặng ở một bên nhìn, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đáp án không cần nói cũng biết, bọn họ chính là thiên binh trong tiên phủ của Dương Tuyền để quân ra ngoài tìm hắn. Chỉ cần bọn họ đưa hắn về thiên cung thì tính mạng của hắn không lo lắng nữa.

Chỉ tiếc nàng vừa mới quen biết hắn, còn chưa nói được với hắn một câu. Thanh Nữ không khỏi cảm thấy buồn bã thương tâm.

Sau khi hắn tỉnh lại không biết có nhớ đến nàng không? Trong lòng hắn coi nàng là người cứu mình, điều này sao có thể làm nàng chịu nổi. Hắn là hắn còn không biết thân phận của nàng, có lẽ đây chỉ là duyên phận thoáng qua của bọn họ? Nàng có nên đi thiên cung tìm hắn không? Nhưng nàng phải lấy thân phận gì? Ân nhân cứu mạng?

Không không không, không được! Nếu có một ngày hắn người chân chính cứu hắn không phải nàng, hắn sẽ coi thường của nàng. Nàng là Giáng Sương tiên tử thánh khiết của Thanh Yêu sơn, sao nàng có thể làm chuyện ti tiện như vậy! Đúng, nàng tuyệt đối không thể chủ động đi tìm hắn! Sự kiện lớn nhỏ trên thiên giới rất nhiều, một ngày nào đó nhất định hắn sẽ nhìn thấy nàng, sẽ nhận ra nàng!

Sau khi đấu tranh thật lâu, thanh nữ vuốt nhẹ tóc mây, nhẹ nhàng xoay người bay về hướng Thanh Yêu sơn.

Chuyện sau đó ai cũng không đoán trước được. Thanh Nữ không, Dương Tuyền để quân không, Bích Cẩn càng không.

Thương thế của Dương Tuyền để quân quá nặng, sau khi trở lại thiên cung tĩnh dưỡng hơn một tháng mới hồi phục. Hắn quay về bờ biển tìm Thanh Nữ, không thu hoạch được gì.

Ngày đó hai vị thiên binh tìm được hắn đều nói không thấy nữ tử nào cả, có lẽ chỉ là một phạm nhân đi ngang qua. Dương Tuyền bỗng nhiên tỉnh ngộ, trên trời một ngày bằng một năm dưới phạm, nếu như nữ tử lục y kia thật sự là phạm nhân, e là đã sớm già đi, sao có thể nhớ đến hắn.

Từ trong mộng nhớ lại nữ tử lục y dùng chính máu của mình cứu hắn, dịu dàng lưu luyến, Dương Tuyền không nhịn được bóp cổ tay thở dài. Có lẽ, hắn với nàng thật sự là hữu duyên vô phận.

Dương Tuyền thường xuyên đem khăn lụa được buộc ở cổ tay hắn lúc đó ra xem. Lần đó tiên tì hầu hạ hắn muốn đem cái khăn này vứt đi, may mà hắn phát hiện kịp thời, nên ngăn cản. Hắn tinh tế vuốt ve mỗi một chữ được thêu trên khăn: thanh đàm bích ba tòa lâm lang, y tán hà tạ cận thu hương. Đãi đãi nhị hàn linh lạc thì, phong vũ bất kì thanh sương hàng.

Đây là liên hệ duy nhất của nàng với hắn.

Trận chiến Thiên – Ma kia kết cục thật thảm thiết. Tuyền Ly nghịch thiên, phải chịu cực hình ngũ lôi oanh đỉnh, Hi Di tiên tử Vị Hi trông coi Vô Ưu tuyền không làm đúng bốn phận bị biếm hạ phạm trần luân hồi.

Bởi vì trong chiến tranh Bắc Hoang bị quần ma phá hoại nghiêm trọng, sau khi thương thế của Dương Tuyền để quân hồi phục, Thiên đế phong hắn là Bắc Thiên thần quân, phái hắn đến Bắc Hoang tu sửa, đi lần này suốt hai nghìn năm.

Đương nhiên hắn không biết, mỗi lần Thiên giới thịnh yến Thanh Nữ đều tìm kiếm bóng hình hắn, chờ mong hắn có thể nhận ra nàng. Hắn lại càng không biết, ở Bồng Lai xa xôi, người chân chính cứu hắn là Bích Cẩn lại ngày đêm vương bận, tương tư đứt ruột.

Thăng đến hai nghìn năm sau Dương Tuyền để quân được Thiên đế triệu hồi, lại ở hội Bàn Đào náo nhiệt bị Dao Cơ nhận ra.

Sau đó, Tây Vương Mẫu chủ động mở miệng nói muốn giúp hắn chuẩn bị hôn ước. Trong lòng hắn yêu vị nữ tử lục y kia, tự nhiên khéo léo cự tuyệt.

Sau đó Thiên đế biết việc này, Thiên đế nghe Tây Vương Mẫu chọn trúng vị tiên nữ là đệ tử của Phát Y Tiên thù, mà Phát Y Tiên thù là tỷ tỷ của Thiên hậu nên vô cùng vừa lòng, vì thế hạ một đạo thánh chỉ tứ hôn cho Dương Tuyền để quân.

Dương Tuyền để quân không thể kháng cự, cuối cùng vẫn là nghe theo sự sắp xếp của Thiên đế cùng Tây Vương Mẫu, cưới vị Hàn Thanh linh chủ của Bồng Lai.

May mà thê tử dịu dàng, sau khi cưới cũng có thể coi như cuộc sống bình thản an nhàn. Vốn là hắn định cứ như vậy mà sống cũng tốt, nhưng không ngờ đến một trăm năm sau tại thọ yến của Thiên phi Vũ thần, hắn ở trong đám người nhón nháo liếc mắt một cái thấy nàng —— Thanh Nữ!

Hắn nhớ tới hai câu thơ trên chiếc khăn lụa mà hắn trân quý suốt hai nghìn năm: phong vũ bất kì thanh sương hàng hạ. Thanh sương, thanh sương. Nói như vậy nàng là Giáng Sương tiên tử Thanh Nữ sao? Hắn như ở trong mộng mới tỉnh.

Mà hắn trăm triệu lần không nghĩ đến, bởi vì sai lầm “Như ở trong mộng mới tỉnh” này của hắn, mà chính tay hắn phá hủy nữ nhi của mình, còn có cả người mà hắn yêu thương nhất!

61. Q.4 - Chương 20: Phong Vũ Bất Kỳ Thanh Sương Giáng (1)

Bầu trời tối đen hay sao? Vì sao nàng không nhìn thấy gì hết?

Bên tai, là ai gọi tên của nàng?

“Thanh nhi, trả lời ta!” Thanh âm quen thuộc vang lên, là ai? Là ai thường xuyên dùng loại giọng điệu bình thản nhưng uy nghiêm này nói chuyện với nàng?

“Vạn nhất nếu ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngươi hãy mang theo Nhật Nguyệt Tinh rời khỏi nơi này, đi càng xa càng tốt.” Vì cái gì những lời này lại bi thương đến như vậy, vì ai mà nàng phải rời đi?

“Ngươi không chỉ đánh mất hồn phách, chỉ sợ đã cũng đã đánh mất trái tim của mình đi.” Vẫn là thanh âm quen thuộc đấy, nhưng lần này lại mang theo sùng nịch.

Là ai, đến tột cùng là ai?

Mây mù sâu thẳm, lục y nữ tử bỗng nhiên quay đầu, cách một màn sương mỏng mỏng lung, nàng thần nhiên cười.

Ầm——.

Nàng nghe thấy một tiếng nổ, đó là thanh âm sụp đổ của tường thành vẫn đứng cao cao sừng sững trong lòng nàng. Chỉ trong nháy mắt, nó sụp xuống, kéo theo từng đợt bụi bặm.

“Mẫu thân đừng đi, đừng rời xa con, mẫu thân!” Những lời nói nghẹn trong yết hầu cuối cùng cũng vỡ òa trong nước mắt, nước mắt như một trận hồng thủy ầm ầm trút xuống, càng không thể vãn hồi.

Thanh Dao sợ hãi tỉnh lại, hai mắt của nàng nước mắt mờ lung, chảy tới khóe miệng, vị mặn chát, thật là đau lòng.

“Tĩnh?” Bên tai vang lên thanh âm trầm ổn của một nam tử .

Thanh Dao quay đầu lại, hóa ra giờ phút này nàng đang nằm ở trong lòng ngực của Minh Thiệu. Minh Thiệu ôm nàng tựa vào hòn đá ngầm ở gần bờ biển, mảng áo trước ngực của hắn đều bị dính nước mắt của nàng. Tiếng sóng biển không dứt bên tai, nhưng Thanh Dao lại cảm thấy được chung quanh im lặng dị thường, yên tĩnh giống như thời gian hôm nay chỉ còn lại có nàng cùng hắn.

Nàng theo bản năng đẩy hắn ra, từ trong lòng ngực hắn đứng lên, “Ta đã hôn mê bao lâu rồi?”

Minh Thiệu nói: “Đã là một ngày một đêm rồi .”

Một ngày một đêm, hắn ngồi ở trong này ôm nàng suốt một ngày một đêm rồi!

Sau khi Bích Cẩn đưa thuyền nhỏ chở Dương Tuyền để quân vào biển, bọn họ theo đuôi thuyền nhỏ đi tới nơi này. Lúc sau phát sinh chuyện gì bọn họ đều biết, cuối cùng nàng cũng hiểu được câu nói của Dao Cơ rốt cục là có ý tứ gì. .

Có biết hay không, người đã hại chết người yêu nhất!

Thật là cỡ nào buồn cười, người người yêu nhất!

Hóa ra không phải hắn không thương yêu Bích Cẩn, hắn vô cùng yêu nàng, chỉ tiếc ngay cả chính hắn cũng không biết hắn đã yêu nhầm người.

Trên đời này, mọi chuyện luôn vô cùng kỳ lạ. Có lẽ Dương Tuyền trong lúc mông lung nhìn thấy Bích Cẩn cắt cổ tay cứu hắn, hắn đã yêu nàng. Như vậy yêu thương này cũng không kinh thiên động địa, thậm chí hắn cũng không biết bộ dáng của nàng là như thế nào, đó thật chính là một cảm giác kì diệu .

Sau khi hai vị thiên binh đưa Dương Tuyền để quân đi, Thanh Nữ cũng rời khỏi. Chuyện tình sau đó cũng không khó phỏng đoán, bọn họ đại khái đều có thể đoán được là chuyện gì xảy ra. Đây chính là nàng vẫn muốn theo tới tận cùng, chuyện xảy ra ngoài ý muốn này thực vô cùng tàn khốc!

Một khắc đó, Thanh Dao rất cuộc không thể dùng chiếc áo khoác kiên cường để ngụy trang cho chính mình, nàng ngồi xổm trên mặt đất khóc lên, ban đầu còn nhỏ giọng khóc nức nở sau đó gào khóc thành tiếng, tình thế kia giống như là muốn đem tất cả nước mắt đã dồn nén trong ba ngàn năm theo ra hết .

“Mẫu thân, mẫu thân. Vì cái gì mà mọi chuyện thành ra như vậy, người nói cho con biết đi.” Thanh Dao vừa khóc vừa lau nước mắt của chính mình, “Rõ ràng là có thể thật hạnh phúc. có phải do con rất tùy hứng không nghe lời hay không? Con không muốn mẫu thân chết, người trở về đi. Sau này con nhất định sẽ nghe lời người nói, con sẽ không chạy loạn, cái gì con cũng không muốn, con chỉ cần người trở về, mẫu thân.”

Minh Thiệu lần đầu tiên thấy Thanh Dao khóc thương tâm như vậy, nàng tựa như đứa nhỏ làm sai chuyện, muốn đứng ở trước mặt mẫu thân giải thích nhận sai nhưng Bích Cẩn lại vĩnh viễn biến mất. Nhìn thấy nàng như vậy, trong tâm hắn so với nàng còn đau hơn, ngay cả năm đó Ma quân chém vào phía sau lưng hắn một đao cũng không thể đau đớn như vậy.

Minh Thiệu trầm nghĩ, để cho nàng khóc thống khoái một lần cũng tốt, nàng nhịn đã lâu lắm rồi, cũng tới thời điểm phải phát tiết. Khi ngừng khóc nàng, nàng mới có thể chân chính kiên cường.

Cho nên Minh Thiệu không có ngăn cản nàng, thậm chí không có đi an ủi nàng. Hắn đứng ở phía sau nàng một mực yên lặng, nhìn nàng khóc đến mức hai bả vai run lên, cuối cùng hôn mê bất tỉnh. Hắn liền đi lên ôm nàng vào trong ngực, nhìn thấy nàng như trẻ con đang ngủ say, dựa vào tảng đá ngồi một ngày một đêm.

Minh Thiệu nói: “Muốn khóc thì khóc đi, hiện tại nàng có quyền được khóc, không phải sao.”

Một lời trúng đích, ý tứ bên ngoài hiển nhiên là quá rõ. Hắn, hắn đã biết!,

“Chàng phát hiện ra từ lúc nào?” Thanh Dao ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn.

“Một khắc nàng phục hồi trí nhớ kia ta đã biết.”

“Không có khả năng!” Thanh Dao không tin, nàng càng nói càng kích động, “Cái gì ta cũng chưa nói, ta không nói cho chàng biết, ta không tin, ta không tin!”

Đúng vậy, nàng không nghĩ là sẽ nói cho bất kì kẻ nào biết là nàng đã khôi phục được trí nhớ. Trong một khắc ánh sáng của Nhật Nguyệt Tinh nhấp nháy, nàng đã nhớ ra. Nhớ tới nàng chính là linh chủ Phù Vân của Tê Phương thánh cảnh, nhớ tới nàng đã chết ở dưới một chướng của Dương Tuyền để quân, nhớ tới Bích Cẩn tiên thù đã chết, ba trăm năm trước đã chết

Nếu nói sau khi nàng nhìn thấy Dương Tuyền để quân mà lộ sơ hở, bị Minh Thiệu đoán được nàng đã khôi phục trí nhớ, nàng còn tin tưởng. Nhưng hẳn lại nói hẳn đã sớm biết, ngay từ đầu đã biết. Điều này sao có thể!

Minh Thiệu nói: “Thanh nhi, có lẽ nàng đã quên lần đầu chúng ta gặp mặt, ánh mắt của nàng nhìn ta, ta vĩnh viễn không quên.”

Lần đầu tiên nàng cùng Minh Thiệu gặp mặt, là ở đâu, khi nào? Hình như là một chuyện từ rất lâu.

“Khi đó nàng trong treo nhưng lạnh lùng, cao ngạo, giống như trên thế gian này căn bản không có cái gì có thể lọt vào mắt của nàng, cùng với Dao Cơ năm đó giống nhau như đúc. Nàng mới vừa khôi phục trí nhớ, trong một khắc cũng là ánh mắt đấy, nhưng trong đó hơn một tia tuyệt vọng. Ta biết nàng rất mệt mỏi, nếu cho ta lựa chọn, ta tình nguyện để nàng vĩnh viễn không nhớ lại, chẳng sợ nàng sẽ không nhớ rõ ta. Tưởng tượng đến lúc nàng đi đối mặt với Dương Tuyền để quân, ta sợ hãi, dù sao hẳn cũng là phụ thân của nàng.....”

“Minh Thiệu!”

“Thanh Dao!”

Nàng phần nộ cắt đứt lời hắn, mà hắn cũng nghiêm túc quay lại gọi tên của nàng. Hẳn gọi chính là “Thanh Dao” mà không phải là “Thanh nhi” .

“Đây chính là sự thật, nàng trốn tránh cũng tốt, không thừa nhận cũng thế, sự thật vẫn mãi là sự thật! Nàng đã khôi phục trí nhớ, Thanh Dao trước kia dám yêu dám hận đi đâu mất rồi? Đừng quên dòng máu đang chảy trong người nàng chính là của Bích Cẩn tiên thù, nếu không xảy ra nhiều chuyện như vậy thì hiện tại nàng chính là chủ nhân của Tê Phương thánh cảnh, là người thừa kế Nhật Nguyệt Tinh!”

Lời nói mạnh mẽ, hùng hồn đầy khí phách. Thanh Dao trầm mặc, nàng không thể nói gì để chống đỡ.

“Thanh nhi, nàng nên tỉnh lại đi.”

Nàng nên tỉnh lại? Đúng vậy, nàng thật là nên tỉnh lại. Bích Cẩn đã chết, Tuyết Kiều đã chết, Thái Điệp đã chết. Về sau sẽ không còn có người giúp nàng chắn mưa chắn gió, nàng nên tự chính mình đi đối mặt . .

Nàng, nên trưởng thành!

Trong mộng, Bích Cẩn thân nhiên mỉm cười rồi biến mất lướt qua trong tâm trí Thanh Dao, nàng bỗng nhiên nhớ tới, nàng chưa từng gọi Bích Cẩn một tiếng “Nương” , hiện giờ cũng không còn cơ hội nữa .

“Muốn khóc thì cứ khóc đi, không cần chịu đựng.”

“Không, ta không khóc.”

Nàng không thể khóc. Nước mắt của nàng từ lúc chân tướng được vạch trần đã chảy đi hết, từ nay về sau nàng phải học cách kiên cường, học thích ứng được với bất kỳ hoàn cảnh nào mà không cần ai bảo hộ.

“Minh Thiệu, là Nhật Nguyệt Tinh đem chúng ta trở về năm nghìn năm trước. Ta muốn trở về, chàng có thể giúp ta không?”

“Chúng ta đã trở lại.”

“Cái gì?” Thanh Dao không thể tin được.

Trong ánh mắt Minh Thiệu ánh sáng dần bị dập tắt, nhìn không ra hấn trong lòng đến tột cùng là suy nghĩ cái gì. Hấn nói: “Có lẽ là nội tâm của nàng khát vọng biết đáp án, cho nên Nhật Nguyệt Tinh cho nàng thấy được hết thấy. Hiện tại nàng đã biết hết mọi chuyện, chúng ta cũng theo ảo cảnh mà trở về. Có lẽ, đây vốn chính là một giấc mộng.”

“Có lẽ . Mộng, cũng nên tỉnh.” Thanh Dao tựa tiểu phi tiểu, khoe mắt mang theo một tia tự giễu, “Nơi này là thể gian đúng không, vừa lúc, ta muốn đi thể gian một chuyến. Có một chuyện ta cần làm.”

“Là về thất công chúa của Tây Hải?” Minh Thiệu lạnh tỉnh nhìn nàng.

Thanh Dao nở nụ cười. Minh Thiệu quả nhiên là hiểu nàng, trong lòng nàng nghĩ gì đều không thể gạt được hấn .

Thể gian cùng thiên giới không giống nhau, nơi này không phải là chốn tiên cảnh mờ ảo như mộng, mà chính là hồng trần ồn ào náo động. Ba trăm năm trước, nàng cùng Phi Liêm lần đầu tiên đặt chân đến thể gian, chính là vì Lăng Ba. Ba trăm năm sau hôm nay nàng cùng Minh Thiệu lại đến nơi này, cũng là vì Lăng Ba.

Thanh Dao rất hiểu biết về Lăng Ba. Nhớ lại ngày ấy ở Tây Hải long cung, Thanh Lê nhắc đến nam tử ở thể gian tên Tiêu Dực kia, bộ dáng thanh sâu tại mi tâm của Lăng Ba khắc thật sâu vào trong lòng Thanh Dao. Khi đó nàng còn chưa khôi phục trí nhớ, hiện tại nghĩ đến, Lăng Ba vẫn chưa thể quên được Tiêu Dực. Với tính cách của Lăng Ba, nhất định nàng sẽ tìm cơ hội đến thể gian gặp Tiêu Dực, trong lòng nàng Tiêu Dực vĩnh viễn là một nút thắt không gỡ được.

Nếu trong lòng Tiêu Dực nhớ đến Lăng Ba, nhất định nàng sẽ tìm mọi cách giúp Lăng Ba.

Chỉ tiếc Tiêu Dực không yêu Lăng Ba, hấn không yêu nàng!

Hấn, không yêu nàng! Trong đầu Thanh Dao bỗng hiện ra bóng dáng của Tuyên Ly và Hi Di.

Ba trăm năm trước mọi việc cũng tương tự như thế.

Nam tử áo trắng cao quý xuất trần, lạnh lùng phiêu dật, hình dáng cương nghị giống như được khắc ra ở vùng cực địa hàn băng, tuấn dật như thiên thần. Bên cạnh hấn nữ tử áo trắng giống như nụ hoa Bạch Liên hé nở trên mặt nước, trắng trong thuần khiết xinh đẹp cực hạn.

Một đôi nam nữ đi ở trên đường như thế tất sẽ khiến ọi người chú ý, các thiếu nữ mới biết yêu nhìn thấy Minh Thiệu, sắc mặt ửng hồng, tâm như nai con chạy loạn. Mà trên đường tất cả nam nhân nhìn thấy Thanh Dao trong một khắc cũng đủ để dui mù con mắt. Tuyệt sắc khuynh thành như thế, nữ tử có dung mạo tựa thiên nhân, khó tìm ra người thứ hai tại nhân gian.

Minh Thiệu cùng Thanh Dao thân là nhân vật chính lại không coi ai ra gì. Thể gian to lớn, biển người mờ mịt, bọn họ trước đó lại không có điều tra gì về tin tức của Tiêu Dực, muốn tìm Tiêu Dực giống như mò kim dưới đáy biển.

Nếu đổi lại là kẻ nào khác, chỉ sợ Thanh Dao sẽ có chút lo ngại. Nhưng người bên cạnh nàng là Minh Thiệu, đệ nhất chiến thần của thiên giới. Một khắc nàng quyết định buông bỏ hết thấy bắt đầu yêu nam nhân kia thì nàng đã toàn tâm toàn ý tín nhiệm hấn. Nàng nói muốn tới tìm Tiêu Dực, Minh Thiệu không đưa nàng đi thập điện Diêm La Điện tìm chuyển thể của Tiêu Dực, mà là trực tiếp mang theo nàng đi tới nơi này. Như vậy, nàng tin tưởng hấn nhất định là nắm chắc tìm được Tiêu Dực.

Thanh Dao không ở nơi này ba trăm năm, nhân gian đã sớm biến hóa qua thương hải tang điền (bãi biển hóa nương dâu, thế sự xoay vần). Không biết vì sao, đối với con phố dưới chân này Thanh Dao lại có cảm giác quen thuộc. Giống như. Giống như thời điểm năm đó Phong thần đưa nàng đến thể gian, đi đúng là con đường này.

“A, Thanh tỷ tỷ?” Thanh âm như chuông bạc từ từ lâu ven đường bay đến.

Thanh Dao ngẩng đầu, đối diện chính là ánh mắt trong suốt như lưu li của Hoài Ngọc. Nàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, Hoài Ngọc cũng kinh ngạc nhìn nàng.

Cách lan can, Thanh Dao nhìn thấy trên lầu không chỉ có một mình cố nhân là Hoài Ngọc, còn có lục công chúa Diệp Tử cùng tam công chúa Thanh Lê. Các nàng đều ăn mặc giống như nữ tử tâm thường của

thế gian, ngồi xung quanh chiến bàn tròn đầy thức ăn. Nhưng nhìn bộ dáng của các nàng giống như không phải là lén lút ra ngoài.

Diệp Tử đang muốn tiếp đón Thanh Dao lên lầu, ánh mắt quét tới Minh Thiệu ở bên cạnh, lông mi của nàng có chút run lên: “Minh Thiệu tướng quân?”

Minh Thiệu không trả lời nàng, mà là quay đầu lại nói với Thanh Dao: “Đã là cố nhân, nàng không đến ngồi sao?” .

“Cùng ngồi.” khóe mắt Thanh Dao mang theo ý cười.

Bởi vì có quan hệ với Ngao Thần, các công chúa của long cung đều có nhiều ít khúc mắc với Minh Thiệu. Ở trong mắt các nàng, Thanh Dao là thuộc về Ngao Thần, bọn họ mới là một đôi trời đất tạo nên, Minh Thiệu cũng chỉ là người đến sau mà thôi.

Thanh Dao cùng Minh Thiệu an vị, tất cả mọi người nói chuyện cùng Thanh Dao, đem Minh Thiệu gạt qua một bên. Nhất là Diệp Tử, cơ hồ không thèm liếc Minh Thiệu một cái. Minh Thiệu cũng không để ý, một mình hẩn ngồi ở bên cạnh, thần nhiên nhìn người đi đường dưới lầu.

“Thanh tỷ tỷ, mấy ngày nay tỷ đi đâu vậy?” Hoài ngọc nói, “Ta đến Phục Ma điện tìm tỷ, nhưng không tỷ ở đó.”

Diệp Tử nhú mày: “Thanh nhi, sao ngươi lại đến thế gian, chẳng lẽ ngươi đã biết chuyện của Lăng Ba?”

“Lăng Ba đã xảy ra chuyện?” Thanh Dao ngẩn ra. .

“Đúng vậy, tỷ ấy không để ý sự khuyên can của phụ vương cùng mẫu hậu, chạy tới thế gian tìm cái người gọi Tiêu Dực kia.” Hoài Ngọc cướp lời, “Cũng không biết tên phạm nhân kia có gì tốt, Nam Hải tam thái tử yêu tỷ ấy sâu đậm, nhưng tỷ ấy cũng không thèm liếc người ta một cái.”

“Thất muội tính tình bướng bỉnh, chuyện nàng nhận định, chín con trâu cũng không kéo lại được. May mắn mà Thanh nhi ngươi ở đây, muội ấy rất nghe lời ngươi, có lẽ ngươi sẽ khuyên bảo được muội ấy.”

Nghe tỷ muội các nàng người một lời ta một câu nói xong, Thanh Dao đại khái hiểu được chuyện đã xảy ra.

“Mặc kệ hẩn luân hồi mấy đời, mặc kệ hẩn không nhận ra ta, để cho ta bên hẩn một năm, coi như là—— nói lời từ biệt.” Đây là câu cuối cùng mà Lăng Ba nói trước khi rời khỏi long cung.

62. Q.4 - Chương 21: Phong Vũ Bất Kỳ Thanh Sương Giáng (2)

Tiên phạm yêu nhau, ắt gặp trời phạt. Một khi việc này bị Thiên đế biết, nói không chừng lại là một trường kiếp nạn.

Một ngày trên trời là một năm dưới trần gian. Thời điểm Thanh Dao cùng Cẩn Dật trở về thiên cung thì Lăng Ba đã ra đi, thời gian thấm thoát trôi, nàng ở thế gian gần ngơ cũng đã hai năm, cũng đã sắp vượt qua ngày ước định, nhưng nàng như cũ vẫn không chịu quay đầu lại. Tây Hải Long thần hạ lệnh bắt luận kẻ nào cũng không được để lộ ra việc này, cũng để cho Thanh Lê cùng các tỷ muội của nàng đến thế gian khuyên bảo Lăng Ba trở về. Vài vị long công chúa cũng vừa mới nghe được tung tích của Lăng Ba.

Đời này Tiêu Dực là con trai của Tiêu Lăng hầu, người rất có thực lực trong triều đình, sau khi Lăng Ba đến thế gian rất khó khăn mới đến được bên hẩn. Cho dù dung mạo của Lăng Ba vô song, nhưng người mà Tiêu Dực chung tình vẫn là đệ nhất hoa khôi Tô Kiều Diễm của Phi Phượng lâu – đệ nhất kỹ viện của kinh thành.

Cho dù như thế, Lăng Ba vẫn không chịu quay đầu lại. Nàng bất chấp tất cả vì lưu luyến si mê hồng trần thì vị Tây Hải công chúa này vừa đáng thương vừa đáng hận.

Thanh Dao cũng không rõ lần này nàng đến tìm Tiêu Dực là xuất phát từ mục đích gì, có lẽ đây cũng là chứng thật cho suy đoán của nàng đã sai lầm hoàn toàn, nàng may mắn cho rằng Lăng Ba mới vừa trải qua ngàn năm tình kiếp, hẳn là sẽ không tiếp tục khờ dại lần nữa. Quả nhiên sự thật vô cùng tàn khốc đến mức nàng cũng không thể nhận ra.

Ba trăm năm trước Thanh Dao đã cứu Lăng Ba một lần, ba trăm năm sau chính là hôm nay, nàng không biết chính mình có đủ năng lực để cứu Lăng Ba một lần nữa hay không. Ngay cả chính mình nàng còn không cứu được, huống chi là người khác. Nếu không phải có Dao Cơ cùng Bích Cẩn, chỉ sợ nàng sớm hóa thành một làn khói nhẹ theo gió mà tiêu tán.

Giống như là để làm nền cho tâm tình của nàng, bên ngoài đã nổi lên từng cơn mưa nhỏ tí tách, lúc sau mưa càng rơi xuống càng lớn, ngã tư đường người người cũng tản đi thành tám hướng mà tránh. Bây giờ mới cuối xuân, mưa lớn như vậy thật là có chút khác thường...

“Tướng quân.” Thanh Dao quay đầu lại hỏi Minh Thiệu, “Chàng đã sớm biết, đúng hay không?”

Minh Thiệu có thể chuẩn xác dẫn nàng đến đây, hiển nhiên hẳn là người hiểu rõ tình hình. Nhưng mà Minh Thiệu không thể trực tiếp trả lời nàng, hẳn nhìn áng mây trôi qua đỉnh đầu, ánh mắt mơ hồ.

“Khi đó ta nghĩ rằng nàng đã chết. Bích Cẩn đã chết, Bồng Lai cũng thế mà tiêu tán theo. Ta nghĩ, người duy nhất nàng không yên lòng cũng chỉ có Lăng Ba.” Minh Thiệu nói lầm bầm.

Năm đó sau khi Thanh Dao “chết”, hẳn đến địa phủ tìm bản ghi chép về mỗi kiếp của Tiêu Dực. Nếu nói hẳn còn có thể vì Thanh Dao làm cái gì, cũng chỉ có chuyện của Lăng Ba. Ngày hôm nay hẳn đưa Thanh Dao tới nơi này cũng chính vì nguyên nhân đó, hẳn cùng Thanh Dao giống nhau, đã sớm dự đoán được vị Tây hải Thất công chúa này sẽ vì chuyện hồng trần mà làm ra chuyện điên rồ.

Bộ dáng của Tiêu Dực cũng không có thay đổi gì, cùng thời điểm Thanh Dao nhìn thấy hẳn ba trăm năm trước vô cùng giống nhau, tuấn dật, tiêu sái. Thanh Dao yên lặng không nói gì, lặng lẽ nhìn Tiêu Dực đi ra từ một tiệm bán đàn cổ đối diện từ lâu, xa xa Lăng Ba đang bung dù đứng ở một ngã tư khác, ánh mắt ưu sầu, bởi vì nàng nhìn thấy theo sau Tiêu Dực là một vị nữ tử phong tình vạn chủng, hoa khôi Tô Kiều Diễm.

Xe ngựa đẹp đẽ quý giá dừng lại ở cửa tiệm, nha hoàn đang định đỡ Tô Kiều Diễm lên xe, sòng mắt nàng vừa chuyển, phát hiện đối diện mình chính là Lăng Ba.

“Lăng Ba cô nương?” Tô Kiều Diễm mỉm cười, khóe miệng cong lên đầy đặn như một đóa hoa hồng.

Lúc này Tiêu Dực cũng thấy nàng, hẳn hướng nàng gật đầu chào hỏi, lại quay đầu nhìn Tô Kiều Diễm, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

Lăng Ba chậm rãi tiến về phía trước, miễn cưỡng cười: “Thật trùng hợp. Một dây đàn của ta bị đứt, hôm qua mang đến đây sửa, lão bản bảo ta hôm nay đến lấy.”

“Mưa rất lớn, Lăng Ba cô nương vẫn là sớm trở về đi, kéo cảm lạnh.”

“Đa tạ công tử nhắc nhở.”

Tô Kiều Diễm chen ngang lời bọn họ: “A, vòng tay của Lăng Ba cô nương thật là đẹp mắt.” Nói xong định đưa tay đến xem vòng ngọc của Lăng Ba.

Lăng Ba kinh hãi, theo bản năng hất tay nàng trở lại. Vòng tay Thập Nguyệt của nàng vốn là lễ vật lúc sinh nhật một nghìn năm tuổi Bích Cẩn tiên thủ tặng, nhìn như bình thường, nhưng lại là một thần khí có chứa linh lực, là phạm nhân thì không thể nào đụng vào được. Nàng sợ Tô Kiều Diễm bị linh lực của vòng tay gây thương tích, ai ngờ Tô Kiều Diễm tương kế tựu kế làm bộ bị nàng đẩy ngã, hướng mặt đất mà ngã xuống.

Tô Kiều Diễm ôi một tiếng, một thân quần áo sắc sảo của nàng bị dính nước bùn, lập tức trở nên bẩn không chịu nổi. Tiêu Dực nhanh chóng cúi người xuống đỡ nàng, nàng lại nhìn Lăng Ba, biểu hiện vô cùng uất ức: “Lăng Ba cô nương, cô nương không muốn cho ta xem chiếc vòng đó chỉ cần mở miệng nói với ta, ta với cô nương không thù không oán, vì sao cô nương lại đẩy ta?”

Tiêu Dực nhướn mày: “Lăng Ba,” .

Ầm vang ——.

Tháng tư hiem khi thấy có sét. Ngay sau đó lại là một đạo tia chớp, chiếu lên gương mặt trắng bệch của Lăng Ba.

“Lăng Ba tránh ra!”

Thanh âm uất giận không biết từ chỗ nào truyền đến, chờ tới lúc Lăng Ba phản ứng, chỉ thấy Thanh Dao cầm kiếm từ từ lâu đối diện lao xuống, áo trắng nhẹ nhàng, dung nhan tuyệt mỹ, kiếm của nàng chỉ thẳng tới hướng Tiêu Dực . .

“Thanh nhi, không được!” Lăng Ba sợ hãi chạy tới phía trước che chở cho Tiêu Dực, ô che cũng bị nàng ném sang một bên.

Kiểm cách chỉ còn cách yết hầu Lăng Ba chừng một tấc. Thanh Dao thần tình lạnh lùng như băng, hai tròng mắt của nàng cũng giống như bị đóng băng theo.

Giọt nước mưa theo hai má Lăng Ba chảy xuống, Thanh Dao không rõ đến tột cùng nàng có khóc hay không .

“Thanh nhi, đừng giết hắn.” .

Thanh Dao không nói lời nào. Nàng bố trí kết giới quanh thân, mưa rơi vào trên người nàng nhưng không cách nào khiến cho nàng ướt. Ánh mắt lạnh lùng của nàng xẹt qua người Lăng Ba, dừng lại ở Tiêu Dực đang đứng phía sau. Tiêu Dực cũng nghen hống trần trối nhìn Thanh Dao, là một phạm nhân hắn không thể nào lí giải được tại sao Thanh Dao làm được như vậy, Tô Kiều Diễm ở bên cạnh hắn cũng mở to hai mắt nhìn

“Là vì hắn? Thanh Dao cười lạnh, “Vì kẻ không hề thương yêu người, một phạm nhân mà ngay cả tín nhiệm là điều tối thiểu cũng không thể cho người, vứt bỏ cha mẹ tỷ muội và những người yêu thương người, có đáng giá hay không?”

“Ta.” .

Thanh Dao không hề nhiều lời, nàng trực tiếp hỏi Lăng Ba: “Người theo ta trở về hay tiếp tục ở chỗ này chịu tội?”

Lăng Ba gắt gao cắn môi không nói lời nào.

Ngàn năm yêu say đắm, không thể nào dễ dàng dứt bỏ như vậy.

“Được. Người không nói lời nào, ta đây sẽ thay người quyết định.”

Hai chữ “Quyết định” vừa mới nói ra, Lăng Ba chỉ cảm thấy một cỗ lực cường đại khiến nàng bị rời ra. Chờ nàng hoàn hồn, đã thấy Thanh Dao và Tiêu Dực đấu với nhau. Võ công của Tiêu Dực ở hạ phạm đã đứng thứ một thứ hai nhưng còn lâu mới là đối thủ của Thanh Dao. Sau ba chiêu kiếm trong tay hắn đã bị chém gãy thành hai đoạn, hắn đã không còn sức để phản kháng.

Lăng Ba muốn tiến lên ngăn cản, nhưng đã thấy mặt Tiêu Dực không hề đổi sắc, nói với Thanh Dao: ” Cô nương muốn giết ta thì cứ việc, nhưng vẫn nên cho ta một cái lí do.”

“Lý do? Ta muốn giết người, đây chính là lý do!”

Một đạo tia sáng chớp lên, Thanh Dao nâng mắt, kiếm trong tay nhắm ngay tim Tiêu Dực.

Lăng Ba xông lên : “Không được!”

Đinh ——.

Ngân quang nhấp nháy, thoáng qua ánh mắt của Thanh Dao, đồng thời một cỗ lực đạo đỡ lấy kiếm của nàng. Mới đầu nàng tưởng là Lăng Ba, nhưng khi quay đầu lại lại thấy đó chính là Minh Thiệu. .

Lăng Ba nhân cơ hội này nhanh chóng đến đem Tiêu Dực che chở phía sau người, quần áo của nàng đã ướt đầm, tóc dài dính lại trên mặt, chật vật đến cực điểm. Mưa tháng tư lạnh lẽo, nàng bị lạnh đến mức cả người phát run, môi thâm tím lại.

“Nàng không thể giết hắn.” Minh Thiệu nói, “Hắn chỉ là một phạm nhân bình thường, dương thọ chưa hết, giết hắn là nàng phạm phải thiên quy.”

Thanh Dao không quan tâm nói: “Hừ, thiên quy? Từ thời khắc đưa Chúc Âm xuống Quỷ Thần nhai một nghìn năm trước, ta vốn đã phạm thiên quy. Tướng quân chàng là người chấp hành thiên quy, muốn đem ta áp giải trở về giao cho Thiên đế xử trí sao?” .

“Nàng biết rõ ta sẽ không làm như vậy.” .

“Nếu hôm nay ta không thể không giết hắn?”

“Không, nàng sẽ không làm như vậy.” .

“Vì cái gì? Hắn làm hại Lăng Ba đến như vậy, chẳng lẽ ta không nên giúp Lăng Ba một chút?” .

“Nàng sẽ không, bởi vì nàng khinh thường làm như vậy.”

Mưa tạnh, mây đen tan, vạn vật mới vừa nhận một hồi lễ rửa tội, như trẻ con lúc ban đầu mới sinh thuần túy vô tội.

Thanh Dao ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại ở Minh Thiệu thật lâu.

“Bởi vì khinh thường làm như vậy!” Lời nói rất quen thuộc, trước đây đã lâu lắm rồi vào một ngày nào đó, lâu đến mức nàng căn bản không thể nhớ lại được là năm nào, tháng nào, nàng cùng mẫu thân cũng đã từng có một đoạn đối thoại như vậy.

“Chẳng lẽ ngươi không biết ta hắn là muốn trả thù Thanh Nữ?” .

“Không phải không muốn, mà cô cô căn bản khinh thường làm như vậy!”.

Bởi vì một câu nói đó, lúc ấy lệ khí trong mắt Bích Cẩn toàn bộ tiêu tán, nàng nắm tay Thanh Dao nói : “Ngươi thật hiểu ta!”

Bích Cẩn, Bích Cẩn. Trong lòng Thanh Dao tựa như có cái gì đó đang hòa tan.

Sao nàng có thể thật sự giết chết Tiêu Dực, sao nàng có thể cam lòng giết Tiêu Dực! Hắn là người mà Lăng Ba yêu nhất, cho dù căn bản hắn không cần Lăng Ba, hắn cũng vẫn là người mà Lăng Ba yêu nhất.

Nàng chỉ là muốn phát tiết thôi. Nàng đã mất đi Bích Cẩn, mất đi Tuyết Kiều, nàng không thể không thừa nhận rằng mất đi những người quan trọng nhất nàng vô cùng thống khổ. Suốt một ngàn năm yêu say đắm, một ngàn năm tra tấn, đây là điều mà không phải người bình thường có thể chịu được. Mà Lăng Ba vẫn tiếp tục kiên trì, loại chấp nhất này khiến nàng thương tiếc. Trước đây cũng đã vậy, không phải Vị Hi cũng kiên trì như thế sao.

Thanh Dao nghĩ, Minh Thiệu quả nhiên là hiểu nàng. Hắn biết nàng sẽ không, bởi vì nàng khinh thường! .

Đinh ——.

Thanh Dao ném thanh kiếm, nàng chậm rãi đi qua, thương tiếc nhìn khuôn mặt Lăng Ba bị dính tóc. Minh Thiệu yên lặng đứng ở một bên, hắn nhìn Thanh Dao, yên lặng không lên tiếng.

Thanh Lê, Diệp Tử còn có Hoài Ngọc không biết khi nào cũng theo từ lâu xuống dưới, nhìn thấy tình cảnh này, các nàng nhìn nhau không nói gì. Tiêu Dực cùng Tô Kiều Diễm lại không biết làm sao.

“Sao lại biến thành chật vật như vậy, ngươi là vị Tây Hải công chúa yêu kiều, cao ngạo nhất, sao ngươi có thể đối với chính mình như vậy . ” Thanh Dao vừa giúp Lăng Ba sửa lại vừa lẩm bẩm.

Ánh mắt nàng mơ hồ, giống như thấy được những năm tháng vô ưu vô tư trước kia. Khi đó không có tranh đấu, không có âm mưu, không có những thị phi.

Lăng Ba sớm hai mắt đã đắm lệt như sương mù, nàng nói: “Thanh nhi, người đừng như vậy, ta trở về với người, ta trở về với người. . . .”

“Được, chúng ta trở về.” Thanh Dao nở nụ cười. Trong lòng bàn tay nàng bạch quang lóe ra, trong nháy mắt quần áo Lăng Ba khôi phục như mới, không còn bộ dáng chật vật như trước.

Một màn này khiến Tiêu Dực cùng Tô Kiều Diễm sợ hãi. Hơn nữa đối thoại vừa rồi, bọn họ mơ hồ đoán được Thanh Dao, Minh Thiệu còn có Lăng Ba cũng không phải là người bình thường.

“Lăng Ba cô nương, cô nương là tiên nữ?” Tiêu Dực không thể tin được vào hai mắt của mình.

“Đúng vậy, thực thật có lỗi vì đã lừa gạt huynh, ta không phải là bé gái mồ côi mất đi cha mẹ, ta là nữ nhi của Tây Hải long thần – thất công chúa Ngao Lăng Ba.” Lăng Ba quay đầu lại cười với Tiêu Dực, khờ dại đơn thuần giống như đứa nhỏ chưa biết gì, “Cho nên, huynh không cần phải lo lắng ta sẽ lại dây dưa với huynh, thần tiên không thể thích phạm nhân.”

“Lăng ba cô nương. . . .”

“Công tử, huynh tin tưởng ta chứ, vừa rồi ta không đẩy Tô Kiều Diễm, lần trước nàng chơi thuyền bị rơi xuống nước cũng không phải ta làm. Bởi vì ta là thần tiên, nếu ta nghĩ ỨC HIẾP Tô Kiều Diễm, hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay đối phó nàng.”

Tiêu Dực quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Kiều Diễm, Tô Kiều Diễm sắc mặt trắng bệch, gất gao cắn miệng.

“Công tử, ta phải theo các tỷ tỷ trở về, huynh. . . . huynh phải hạnh phúc.”

“Đợi đã ——” Tiêu Dực gọi nàng, hơn nửa ngày mới nói, “Lăng Ba cô nương, không, thất công chúa, về sau chúng ta còn có thể gặp lại không?”

Lăng Ba cười lắc đầu.

Tiêu Dực có chút thất vọng: “Ta nhất định sẽ nhớ kỹ của cô nương.”

“Có những lời này của công tử, Lăng Ba thấy đủ lắm rồi. Nhưng mà. . . .” Lăng Ba thản nhiên cười, tay trái nhẹ nhàng vung lên.

Tiêu Dực, Tô Kiều Diễm, tiểu nha hoàn cùng với người đánh xe ngựa tất cả đều té xỉu trên mặt đất.

Lăng Ba xóa đi trí nhớ của bọn họ, lúc bọn họ tỉnh lại sẽ quên hết thấy mọi chuyện vừa phát sinh, từ nay về sau bọn họ sẽ không nhớ rõ có người tên Lăng Ba này. .

Lăng Ba ngẩng đầu lên, thở phào nhẹ nhõm: “Thanh nhi, Tam tỷ, Lục tỷ, Bát muội, chúng ta trở về đi.”

“Lăng Ba, muội không sao chứ?” Diệp Tử rất lo lắng cho nàng, “muội thật sự theo chúng ta trở về?”

“Đương nhiên, Tây Hải mới là nhà của muội, nơi đó có người nhà của muội, có những người yêu thương muội, đúng không Lục tỷ. Lúc này muội đã thông suốt rồi, sau khi trở về muội sẽ nói với phụ vương, muội đồng ý gả cho tam thái tử Nam Hải Ngao Tuấn.”

“Không phải bình thường muội vẫn phản đối việc bị gả cho Ngao Tuấn sao?”

“Đó là trước kia. Ngao Tuấn tuần lãng suất khí, đối với muội lại hết mực chung tình, gả cho hãn muội sẽ thực sự hạnh phúc, không phải sao?”

Lăng Ba đột nhiên chuyển biến khiến tất cả mọi người khó có thể tin. Chính nàng ngược lại rất bình tĩnh: “Không cần lo lắng uội, muội thật sự không có việc gì, chỉ là đột nhiên muội hiểu được —— yêu, cũng không phải là tất cả. Cảm ơn Thanh nhi, còn có Minh Thiệu tướng quân, cảm ơn mọi người.”

Nói xong những lời này, Lăng Ba không để ý đến phản ứng của Thanh Dao cùng các tỷ tỷ của nàng, mà trực tiếp cười mây rồi đi. Nàng tùy hứng lâu như vậy, cũng đã đến thời điểm về nhà, chỉ mong phụ mẫu không tức giận vì nàng.

“Chúng ta cũng nên trở về.” Thanh Lê nói, “Thanh nhi, cảm ơn mọi việc người làm cho Lăng Ba. Nếu muốn gặp chúng ta, lúc nào cũng có thể đến Tây Hải.”

Tất cả mọi người đi rồi, chỉ còn lại có nàng cùng Minh Thiệu, nhìn nhau không nói gì, chỉ có trầm mặc, trầm mặc. .

Thanh Dao im lặng đã lâu, cuối cùng cố lấy dũng khí mở miệng: “Minh Thiệu, ta.” .

“Ta biết nàng muốn nói cái gì, ” Minh Thiệu không cho nàng cơ hội nói ra, hần nói, “Ta không hy vọng nàng làm như vậy, nhưng mà ta lại không nhẫn tâm ngăn cản nàng. Thanh nhi, nói cho ta biết, ta nên làm sao bây giờ.”

“Chàng hiểu ta mà, ta không thể không làm như vậy?”

“Ta nói rồi, ta không đành lòng ngăn cản nàng.” Vẻ mặt của Minh Thiệu nặng trĩu, “Ta sẽ ở Ngự thiên cung chờ nàng trở về.”

Dứt lời Minh Thiệu xoay người, nhanh chóng rời đi. .

“Đừng rời xa ta!” Thanh Dao không hề nghĩ ngợi, thốt ra những lời này.

Nàng không thể khống chế chính mình, thân thể này giống như đã không phải của nàng. Trong nháy mắt Minh Thiệu cất bước kia, căn bản nàng không thể ngăn cản chính mình xông lên phía trước, từ phía sau ôm lấy hần.

Lúc biết được chân tướng kia nàng nói nước mắt của nàng đã khô cạn, nàng đã nói từ giờ về sau nàng không bao giờ ... khóc nữa. Quả nhiên nàng vẫn không nhận được mà bật khóc. Nước mắt trút xuống, hai mắt của nàng mờ mịt. Nàng cứ như vậy mà ôm Minh Thiệu, tựa đầu dán vào lưng hần, tham lam địa muốn lưu lại khí tức ấm áp.

Minh Thiệu vẫn không nhúc nhích, hần biết hần không thể xoay người, một khi xoay người hần sẽ không có biện pháp bước đi.

Cuối cùng Thanh Dao cũng chủ động buông hần ra. Nàng lau nước mắt, miễn cưỡng cười: “Được rồi, lần này là thật sự khóc xong rồi. Chàng đi đi, chàng nói sẽ ở Ngự thiên cung chờ ta trở lại, không được nuốt lời.”

“Thanh nhi.” .

“Hẹn ngày gặp lại , Minh Thiệu.”

63. Q.4 - Chương 22: Phong Vũ Bất Kỳ Thanh Sương Giáng (3)

“Ngày đó sau khi từ Phục Ma điện trở về hần vẫn như vậy, không ăn không uống, vẫn ngây ngốc cầm khăn lụa kia ngăn người. Mọi người biết tỷ tỷ hận hần, nhưng nói thế nào thì hần vẫn là phụ thân của chúng ta, tỷ tỷ.” Sương Linh mắt đỏ ngầu, nói được một nửa cũng không có cách nào nói tiếp được nữa.

Thanh Dao vẫn không nói một lời, bất tri bất giác nàng đã xoa lông của Tinh Tinh loạn lên. Tinh Tinh rất không tình nguyện cọ nàng vài cái, nàng cũng không có phản ứng, con người phản chiếu lại bóng dáng gây yếu của Dương Tuyền để quân.

Dần dần, một nụ cười lạnh hiện trên môi Thanh Dao.

Không nghĩ tới mới hai ngày không thấy, hần lại tiêu tụy nhiều như vậy. Nhưng mà điều này đối nàng mà nói còn chưa đủ, còn lâu mới đủ. Chỉ cần nàng nhắm mắt lại là thấy cảnh tượng Bích Cẩn chết thảm, máu tươi chảy trên đất. ánh mắt ai oán của Bích Cẩn nhìn chằm chằm nàng, trống rỗng không có gì, muốn khóc lại không khóc được, bởi vì nước mắt đã sớm khô cạn.

Mà hết thảy những điều này đều là do người trước mắt này tạo nên!

Dương Tuyền để quân ngồi dựa vào tòa núi nhỏ được xây dựng ở đình viện, khăn lụa trong tay hắt Thanh Dao nhận ra được, là thứ mà khi chia tay Bích Cẩn đã buộc tại cổ tay hắt. Vết máu trên đó đã sớm được giặt sạch, nhưng ở trong mắt Thanh Dao nó thời điểm này so với cái gì cũng dơ bẩn hơn.

Thanh Dao bước nhanh tiến lên, đoạt chiếc khăn lụa trong tay Dương Tuyền để quân.

“Đưa ta!” Dương Tuyền theo bản năng muốn đưa tay đoạt lại, khi hắt thấy người đứng trước mặt hắt là Thanh Dao, ngây ngẩn cả người, lập tức hai mắt xuất hiện thần thái. Hắt kích động giữ chặt Thanh Dao: “Thanh nhi, con nhớ lại được chuyện trước kia? Thật tốt quá, con tới thăm ta sao? Con bằng lòng tha thứ cho ta?”

Thanh Dao chán ghét đẩy hắt ra, lạnh lùng nói: “Đừng động vào ta!”

“Thanh nhi.”

“Không được gọi ta như vậy, người không có tư cách.”

“Thanh nhi, ta cũng không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy. Năm nghìn năm rồi, đến bây giờ ta mới biết được hóa ra người ta yêu là Bích Cẩn, mà chính ta lại hại chết nàng.” Dương Tuyền để quân thì thào tự nói, bất giác trong mắt rơi xuống hai hàng thanh lệ.

Thanh Dao không cảm thấy đồng cảm chút nào, trên miệng nàng thủy chung vẫn là nụ cười lạnh lộ vẻ khinh miệt: “Mẫu thân ta cũng đã chết, hiện tại nói những điều này còn có tác dụng gì sao? Là người hại chết mẫu thân! Người nói người rất yêu mẫu thân, tốt, nếu thâm tình như vậy, người phải đi theo mẫu thân đi, một mạng trả một mạng.”

Cả người Dương Tuyền run rẩy, cho dù trong lòng hắt có thiên ngôn vạn ngữ, đối mặt với Thanh Dao quyết tuyệt lạnh lùng như thế một câu hắt cũng không thể nói ra miệng. Giọng nói, nụ cười, dáng điệu của Bích Cẩn vẫn luôn quanh quẩn trong đầu hắt, nhưng mà hắt biết, nàng sẽ không bao giờ trở lại được nữa.

“Như thế nào, luyến tiếc chết sao?” Thanh Dao nghiêng người, ngẩng đầu không cho nước mắt của chính mình chảy ra, nàng đã từng nói, nàng sẽ không khóc.

“Được rồi. Nếu thật sự con muốn ta chết mới tha thứ cho ta, ta nguyện ý lấy chết tạ tội.”

“Dương Tuyền để quân thần thượng, người nghĩ sai rồi, ta còn chưa nói qua muốn tha thứ cho người, ta cũng sẽ không tha thứ cho người! Cho dù người chết trước mặt ta một nghìn, một vạn lần.” Càng nói Thanh Dao càng kích động, thanh âm cũng cao lên vài phần, “Mẫu thân của ta sẽ càng không! Bởi vì người không xứng! Người không xứng!”

Lời nói này giống như sấm sét đánh xuống đầu, Dương Tuyền run lên, một ngụm máu tươi từ trong miệng trào ra, nhuộm đỏ thanh sam của hắt. Hắt kịch liệt ho khan.

“Phụ thân ——” Sương Linh kêu lên sợ hãi chạy đến, nhưng lại nghĩ đến bao nhiêu chuyện trước đây, đôi tay muốn đỡ Dương Tuyền để quân của nàng thu hồi lại.

Lúc này Thanh Nữ hấp tấp đi vào, cả giận nói: “Đủ rồi, Phù Vân linh chủ, ta bảo Sương nhi gọi người đến là muốn người khuyên nhủ chàng, không phải là để người đả kích chàng. Người đứng trước mắt người là phụ thân của người, không phải là kẻ thù của người, nếu người thật sự không thể buông tha cứu hận, vậy thì giết chàng đi, cần gì phải đối xử với chàng như vậy!”

“Thanh Nữ! Không cần nói nữa, Thanh nhi nói đúng, ta không xứng là một phụ thân, không xứng được sự tha thứ của Bích Cẩn. Khụ khụ, khụ khụ.”

Thấy Dương Tuyền để quân ho thành như vậy, trong tâm Sương Linh không đành lòng, Dương Tuyền để quân có muốn vãn không đúng nhưng đối với nàng lại là một phụ thân tốt. Nhưng chính vì như thế, nàng càng không thể chấp nhận hành vi của phụ mẫu, từ nhỏ nàng được phụ mẫu che chở lớn lên, thật không nghĩ đến tỷ tỷ làm thế nào mà sống được như vậy qua năm nghìn năm.

Ngày đó sau khi Thanh Dao rời đi, Sương Linh nghe Dao Cơ nói qua, Bích Cẩn tiên thù đối xử với Thanh Dao từ trước đến giờ đều là lạnh lùng thần nhiên, hoàn toàn không có nửa phần thân tình mẫu tử, thậm chí nàng còn không cho phép Thanh Dao gọi nàng là “mẫu thân”.

Mẫu thân xa cách, phụ thân vô tình, từ nhỏ trong lòng đã hỗn loạn oán hận cùng bất đắc dĩ. chuyện này là một loại tra tấn như thế nào, mà tỷ tỷ lại một ngày rồi một ngày trải qua.

“Nói xong chưa?” Ánh mắt Thanh Dao lạnh như băng, nàng quay sang hướng Thanh Nữ nói, “Hiện tại đến ta nói. Thứ nhất, cho tới bây giờ ta cũng không thừa nhận hẳn là phụ thân ta; thứ hai, xác thực ta không buông xuống được cừu hận, muốn ta tiêu tan hiềm khích trước kia, cùng hưởng thiên luân chi nhạc (quan hệ gia đình tốt đẹp)? Thật có lỗi, ta tự thấy bản thân còn không độ lượng được như vậy; thứ ba, lần này ta tới mục đích rất rõ ràng, chính là muốn lấy tính mạng của hẳn báo thù ấu thân của ta!”

“Người!”

“Tỷ tỷ?”

“Thanh nhi.”

Về mặt Thanh Dao thản nhiên: “Để quân, người muốn ta động thủ hay là chính mình động thủ?”

“Tỷ tỷ đừng mà, cầu tỷ đừng giết phụ thân.” Hai mắt Sương Linh đầm lệ, “Muội nguyện ý dùng tính mạng của mình để trả lại, tỷ giết muội đi, là do muội đoạt đi hết những hạnh phúc vốn thuộc về tỷ, người nên chết là muội.”

Thanh Nữ nổi giận: “Sương nhi, không cần cầu xin nàng! Hừ, nàng nói giết là giết, không coi Thanh Yêu sơn của ta là nơi nào! Không hổ là Dao Cơ một tay dạy dỗ ra, đều cuồng vọng tự đại, không coi ai ra gì giống nhau —— Phù Vân, người cho là có Chân Võ đại đế cùng Minh Thiệu tướng quân làm chỗ dựa là có thể làm xằng làm bậy sao, đừng quên Dương Tuyền đế quân là do chính Thiên đế phong làm Bắc Phương thiên thần, cho dù là Thiên đế cũng phải nể mặt mũi chàng vài phần. Giết chàng người cũng đừng mong sống!”

“Ta chưa từng nghĩ tới sẽ sống rời khỏi nơi này.”

“Người cũng chỉ là ý thể hiệp người mà thôi.”

“Phải, ta ý vào có chỗ dựa là Chân Võ đại đế cùng Minh Thiệu thì làm sao? Ta có Thiên hậu cùng Thượng Nguyên phu nhân âm thầm giúp đỡ; ta có Dao Cơ cùng Tương phu nhân Nữ Anh chung mối thù với ta; ta còn có Phương Trượng sơn cùng Tây Hải long cung làm thế lực hậu thuẫn. Không chỉ có như thế, phi tử của Viêm đế – Khê phụ nhân là sư phụ của ta, đương nhiệm Ma quân Phi Liêm của Ma giới là người quen cũ của ta, Thiên tôn Cẩn Dật giao tình rất gần. Những chỗ dựa đó của ta, xin hỏi Thanh Nữ tiên thù người có không?”

“Người.”

“Ta có nhiều điều kiện mà người không có như vậy, dựa vào cái gì mà ta không thể ý thể hiệp người? Trước kia không phải các người cũng bức tử mẫu thân ta như vậy hay sao! Hiện tại ta muốn trả thù một chút, ta muốn ý thể hiệp người! Người không phục sao?”

“Người điên rồi, người điên rồi, điên rồi.” Trong mắt Thanh Nữ hiện lên tơ máu, giống như đang thấy ma quỷ gât gao trợn lên nhìn Thanh Dao.

Sương Linh ngã ngồi trên mặt đất, mặt đầy nước mắt.

Dương Tuyền đế quân ôm ngực, một tia máu tươi bên khóe miệng phá lệ chói mắt. Hắn nhớ tới những chuyện trước kia mà chính mình đã làm với Bích Cẩn cùng Thanh Dao, kết cục hôm nay có lẽ đã được định sẵn từ thời điểm đó.

Nếu nói trước kia Thanh Dao là một con chim non được bảo hộ cẩn thận trước mọi mưa gió, như vậy hiện tại nàng chính là phượng hoàng niết bàn trùng sinh, phá huỷ trời cao, bay lượn ngàn dặm, nở rộ như đóa hoa xinh đẹp trước nay chưa từng có.

Nữ nhi của hẳn, Thanh Dao, rốt cục trưởng thành!

Dương Tuyền đế quân lấy ra bảo kiếm tùy thân là Linh Tuyền, rút kiếm ra khỏi vỏ, đặt tại trên cổ của chính mình. Hắn nhắm mắt lại nói: “Thanh nhi, trước khi ta chết có thể đáp ứng ta một việc cuối cùng không, chăm sóc tốt muội muội của con.”

Sương Linh xông lên phía trước gạt ra kiếm trên tay Dương Tuyền để quân: “Không được, phụ thân không được bỏ lại con — tỷ tỷ giết muội đi, phụ thân đã biết sai rồi, không cần giết hấn, cầu tỷ đừng giết hấn!”

“Dương Tuyền, sao chàng có thể bỏ lại mẫu tử chúng ta, không, chàng không thể chết được. Là ta lừa chàng ba ngàn năm, là ta hại chàng không thể chung sống với Bích Cẩn, đều là lỗi của ta. Nếu thật sự có người phải đền mạng thì hãy lấy mạng của ta. Chàng không được làm chuyện điên rồ, không được.”

“Sương nhi, Thanh Nữ, các người lui ra.”

“Không, không được chết, không được rời bỏ chúng ta.”

Thanh Dao quay mặt qua chỗ khác. Nhìn ba người bọn họ nàng cảm thấy như phạm tội, giống như nhìn lại năm đó Bích Cẩn cùng nàng. Trong nháy mắt lòng nàng có chút mềm mại, hoài nghi đến tột cùng việc này là đúng hay sai.

“Ta không hy vọng nàng làm như vậy, nhưng mà ta lại không nhẫn tâm ngăn cản nàng.” Thanh âm của Minh Thiệu vang lên trong đầu nàng.

Minh Thiệu. Minh Thiệu không hy vọng nàng làm như vậy?

Không, nàng không thể mềm lòng, Bích Cẩn, Tuyết Kiều còn có Thái Diệp đều là do hấn hại chết, nàng nhất định phải trả lại công bằng cho bọn họ. Đúng, nàng không thể mềm lòng, tuyệt đối không thể.

64. Q.4 - Chương 23: Sương Hoa Kiểm Lãnh Diệu Cô Hồn (1)

“Một tuồng kịch náo nhiệt như vậy, sao có thể thiếu ta đây.” Bóng đen bất ngờ tới.

Ba ánh mắt đang tập trung trên người Dương Tuyền để quân đồng thời quay lại nhìn, cả kinh, ngạc nhiên, ngẩn ra.

Sắc mặt Dương Tuyền đại biến: “Ma quân Phá Thiên?”

Phá Thiên cười ha ha: “Xem ra trí nhớ của đế quân thật không tốt, hiện tại ta đã không còn là Ma quân.”

“Mặc kệ ngươi là người nào, ngươi tới Thanh Yêu sơn làm cái gì.”

“Ta đã nói, một tuồng kịch náo nhiệt như vậy, sao có thể thiếu ta? Tự nhiên là ta đến xem trò hay rồi.”

“Đủ rồi!” Thanh Dao không muốn nghe hấn nói thêm gì nữa, nàng gằn từng chữ, “Vì sao ngươi cứ như âm hồn không tan theo sát ta, ta cũng không nợ ngươi cái gì.”

“Ngươi cùng Minh Thiệu tướng quân của ngươi luôn ân ái triền miên, như hình với bóng, nếu ta là âm hồn không tan theo sát ngươi, sao có thể tìm được cơ hội tốt như vậy, đúng không, Phù Vân linh chủ?”

Nghe được tám chữ “Ân ái triền miên, như hình với bóng”, Thanh Dao vừa xấu hổ lại vừa tức giận, nhất thời mặt đỏ bừng, “đến tột cùng là ngươi muốn thế nào? Vị Hi đã chết, ngươi quẩn quít lấy ta cũng vô dụng, nàng sẽ không sống lại.”

“Ta biết. Từ lúc ở Nam Minh ta đã nói qua, mục đích của ta rất đơn giản, chính là.” Phá Thiên cười tà mị, chỉ vào đôi mắt của Thanh Dao nói, “Chính là đôi mắt của linh chủ.”

“Có bản lĩnh thì chính mình đến mà lấy đi!” Tóc đen của Thanh Dao phiêu tán trong gió, giống như biểu thị sự tức giận của nàng. Tinh Tinh trong lòng nàng cảm nhận được sự biến hóa tâm tình của chủ nhân, co lại thành một nhúm, cả người run rẩy.

Thanh Dao vút Tinh Tinh sang cho Sương Linh: “Sương nhi, giúp tỷ chăm sóc tốt cho Tinh Tinh.”

Tinh Tinh ô ô kêu một tiếng, tựa hồ còn chưa phản ứng được là xảy ra chuyện gì, đảo mắt cái nó đã ở trong lòng Sương Linh. Nó rất không tình nguyện, vừa kêu vừa giãy dụa muốn trốn trở về.

Sương Linh giữ lại chân của nó nói: “Tinh Tinh đừng quấy, lại quấy ta luộc người!”

Những lời này rất hiệu nghiệm, quả nhiên Tinh Tinh không dám động loạn nữa, mở to một đôi đèn lúng liếng nhìn Thanh Dao, đáng thương như vậy. Thanh Dao không quay đầu nhìn nó, trong tay nàng không biết từ nào đã có một thanh kiếm, tóc đen bay lên, kiếm quang lạnh lẽ.

“Tuyệt hồ ly của Vị Hi? Xem ra cảm tình của nó với người không tồi.”

“Người muốn thế nào?” Thanh Dao cầm kiếm che trước Sương Linh, “Muốn động thủ thì nhanh đi, ta không có nhiều thời gian dây dưa với người như vậy.”

“Vậy thỉnh linh chủ ra chiêu.”

“Thanh nhi, đừng làm chuyện điên rồ, con không phải đối thủ của hần.” Dương Tuyền để quân muốn ngăn cản nàng, lại bị Thanh Nữ giữ chặt.

Thanh Nữ chảy nước mắt nói: “Chàng muốn làm cái gì, đừng quên nữ nhân này muốn giết chàng, nàng ta muốn giết chàng!”

“Nàng là nữ nhi của ta, sao ta có thể không quan tâm đến nàng.”

“Người câm miệng! Ai là nữ nhi của người, không cần người xen vào việc của người khác!” Thanh Dao liếc Dương Tuyền để quân một cái, quay đầu lại nói với Phá Thiên, “Động thủ đi.”

Chỉ nghe xẹt xẹt vài tiếng, Ma kiếm của Phá Thiên đã vẽ lên từng đợt kiếm quang màu đen. Thanh Dao nghiêng người tránh, trường kiếm đâm ra hướng về phía Phá Thiên. Dường như Phá Thiên đã sớm đoán được chiêu thức của nàng nên dễ dàng hóa giải. Lúc này Thanh Dao mới cảm thấy khủng hoảng, mặc dù nàng chưa từng giao thủ với Phá Thiên, nhưng đại khái nàng biết tu vi của Phá Thiên tương xứng với Minh Thiệu.

Nhưng mà lúc này Phá Thiên lại mạnh mẽ khiến nàng không thể tin được, nhân lúc nàng phân tâm, một chưởng của Phá Thiên hướng đến bả vai nàng, Ngay sau đó lại là một chưởng hướng về phía ngực của nàng mà đến. Sương Linh sợ tới mức thét chói tai, chờ Thanh Dao phản ứng lại, Dương Tuyền đã thoát khỏi trói buộc của Thanh Nữ xông lên phía trước, đỡ thay nàng một chưởng.

“Dương Tuyền!” Thanh Nữ hét to một tiếng, trường kiếm ra khỏi tay áo, hướng ngực Phá Thiên mà đâm tới.

Phá Thiên nhẹ nhàng dùng một chiêu là hóa giải. Dương Tuyền để quân thân là Bắc Phương thiên thần, tu vi trong số những thần tiên trên thiên giới là số một số hai, Thanh Nữ mặc dù không bằng Bích Cẩn, nhưng cũng không kém nhiều. Đối mặt với sự hợp lực công kích của Thanh Nữ với Dương Tuyền mà Phá Thiên vẫn ứng phó rất tự nhiên.

Từ đáy lòng Thanh Dao sinh ra cảm giác sợ hãi khó hiểu, khó trách thời điểm ngày ấy nàng tìm được Minh Thiệu ở Nam Minh hần lại bị thương thành như vậy, Phá Thiên hiện giờ đã không còn Phá Thiên trước kia nữa, hần đã trở nên thật đáng sợ. Sắc mặt Thanh Dao tái nhợt, bả vai bắt đầu hơi run lên.

Sương Linh nhanh chóng chạy đến đỡ Thanh Dao qua một bên: “Tỷ tỷ không sao chứ, tỷ tỷ?”

Tinh Tinh dùng đầu của mình cọ Thanh Dao, Thanh Dao hoàn toàn không phản ứng. Mắt thấy Dương Tuyền cùng Thanh Nữ sắp không duy trì được nữa, bỗng nhiên nàng đâm kiếm lên, lại bị Dương Tuyền để quân đẩy trở về, hung hăng ngã trên mặt đất.

Sương Linh theo sát sau Thanh Dao cũng muốn tiến lên hỗ trợ nhưng bị Dương Tuyền dùng chiêu thức đồng dạng đẩy trở về. Tu vi của nàng không bằng Thanh Dao, bị chấn động như vậy, không chịu được phun ra một ngụm máu tươi. Tinh Tinh nhân cơ hội trốn về bên người Thanh Dao, vừa kêu lại vừa cọ.

“Thanh nhi, Sương nhi, các con mau đi đi!”

“Phụ thân ——” Sương Linh hét thảm một tiếng, ánh mắt đại ra.

Bởi vì bàn tay của Phá Thiên hung hăng chụp trên đỉnh đầu Dương Tuyền để quân —— cả người Thanh Dao run lên, một màn này quen thuộc như thế, ba trăm năm trước, ba trăm năm trước ở Bồng Lai, nàng chết dưới một chưởng như vậy của Dương Tuyền để quân.

Cái này thật sự gọi là báo ứng? Nhưng vì sao trong lòng nàng không hề có chút khoái cảm sau khi trả thù? Thanh Dao ho khan vài tiếng, ngực cũng run lên.

“Tu vi của đế quân không cạn, cứ như vậy mà chết không khỏi quá đáng tiếc, hay là đều tặng cho ta đi, để cho người chết có giá trị một chút.” Bàn tay Phá Thiên thu lại một chút, giữ chặt đỉnh đầu Dương Tuyền để quân.

Từng tia tinh khí trong thân thể bị hút ra, sắc mặt Dương Tuyền để quân đã xám như tro tàn, không còn sử dụng được nửa phần khí lực.

Thanh Nữ bị Phá Thiên khiến cho trọng thương ngồi một bên giấy dựa đứng lên. Trong mắt nàng hằn lên từng tơ máu, vừa gọi tên của Dương Tuyền để quân vừa liều chết chống lại, nhưng không quá ba chiêu, kiếm trong tay nàng đã bị Phá Thiên chém làm hai đoạn.

“Phu thê các người đã ân ái như vậy, ta sẽ thành toàn cho các người, đến địa phủ làm một đôi quỷ uyên ương đi.”

Phá Thiên cười lạnh đẩy Dương Tuyền ra, ngược lại một chưởng đánh về phía Thanh Nữ, dùng đồng dạng phương pháp hút khô tinh khí của nàng.

“Mẫu thân —— đừng, đừng mà.”

Rất nhiều tiên tì tiên thị bị tiếng kêu tê tâm liệt phế của Sương Linh hấp dẫn, vội vàng chạy lại đây. Nhưng đối mặt với Phá Thiên cường đại như thế căn bản là bọn họ không chịu nổi một chiêu, đảo mắt đã bị thương hoặc chết vô số. Phá Thiên đứng đó tựa như Tu La chốn địa ngục, cả người toàn là máu, dữ tợn đáng sợ.

Sương Linh chưa từng gặp qua tình huống huyết tinh đáng sợ như vậy, nàng sợ tới mức không biết làm sao, chỉ có thể liều mạng cắn môi không cho chính mình kêu ra tiếng.

Nàng không nghĩ lại kinh động bất luận kẻ nào, dưới loại tình huống này có thể sống một người thì để một người sống. Dương Tuyền để quân để nàng cùng Thanh Dao rời đi, nhưng người chịu khổ trước mắt lại là phụ mẫu của mình, sao nàng có thể bỏ lại bọn họ để chạy trốn.

Sương Linh quay đầu là nhìn Thanh Dao đang ở một bên không nói lời nào —— tỷ tỷ của nàng. Thanh âm của nàng rất nhẹ: “Tỷ tỷ, sao tỷ không đi, rõ ràng là tỷ có thể bỏ đi mà.”

“Muội không đi thì ta đi như thế nào?”

“Tỷ tỷ?”

“Muội cũng gọi ta là tỷ tỷ rồi, chẳng lẽ tỷ còn bỏ lại muội?” Thanh Dao cười khổ.

Lúc đó Phá Thiên đã giải quyết xong một tiên thị cuối cùng. Ánh mắt hằn một lần nữa chuyển đến người Thanh Dao, mang theo vẻ thắng lợi tươi cười nói: “Hai vị, tỷ muội tình thâm xong rồi, hiện tại nên đến phiên các người.”

Thanh Dao liếc hắt một cái, sử dụng kiếm chống đỡ đứng lên.

“Không tồi, quả không hổ là Vị Hi chuyển thế, trúng Toái Tâm chưởng của ta mà còn có thể đứng lên.”

Thanh Dao thản nhiên nói: “Không phải người muốn đôi mắt của ta sao? Nếu ta chết, đôi mắt người lấy, còn thả Sương Linh đi.”

Vẻ tươi cười của Phá Thiên như trước không đổi, hắt trêu chọc Thanh Dao: “Phù Vân ơi là Phù Vân, người ở một chỗ cùng Minh Thiệu cả ngày, sao mà giọng điệu nói chuyện cũng giống hần vậy.”

Thanh Dao lạnh lùng nói: “Phá Thiên, vì cái gì mà hiện tại người trở nên đáng sợ như vậy?”

“Người cũng sắp chết, ta cũng không ngại cho người biết. Giống như cách mà phụ thân người bị giết, nhiều ít thân tiên yêu ma quỷ quái đều là bị ta hút khô tinh khí mà chết. Trong lục giới, vô luận là người thần

yêu ma đều nói ta không đánh lại Minh Thiệu của ngươi. Hiện giờ ta muốn cho cả lực giới đều biết, Minh Thiệu cũng tốt, Tuyên Ly cũng thế, bọn họ đều không phải là đối thủ của ta! Ha ha ha ha. . . .”

“Ngươi lại dám luyện Tu La quyết?”

Chân Vô đại đế từng nhắc qua với Thanh Dao, Tu La quyết là một loại pháp quyết âm độc nhất trong lục giới, nó dựa vào việc hút khô tinh khí của người khác để cho chính mình sử dụng. Nhưng Thanh Dao trăm triệu lần không nghĩ tới, Phá Thiên thân là Ma quân tiền nhiệm, đứng đầu một giới, lại lưu lạc đến độ đi tu luyện loại pháp quyết kinh khủng này.

Hiện giờ cuối cùng Thanh Dao cũng hiểu được, kiêu ngạo giống như Phá Thiên, sao có thể dễ dàng đem vị trí Ma quân tặng cho Phi Liêm. Hóa ra hẳn dùng ba trăm năm này để tu luyện Tu La quyết!

“Ngay cả Tu La quyết cũng biết, quả nhiên linh chủ có kiến thức rộng rãi, nhưng đây cũng chính là lần cuối cùng ngươi được sử dụng cái đầu thông minh của mình.”

Ma kiếm ra khỏi vỏ, một đợt khí âm u tràn ra.

Lúc này tu vi của Phá Thiên cao hơn Thanh Dao rất nhiều. Thanh Dao cố nén sự đau đớn truyền đến từ vai trái, cắn răng chống cự. Mà sức lực của nàng ở trước mặt Phá Thiên lại nhỏ bé như thế. Kiếm quang màu đen chớp động trước mặt nàng, nàng cảm thấy trước mắt đều là hắc ám, ngay cả một tia ý thức thanh tỉnh cuối cùng cũng dần tan rã.

Ngay tại khi Thanh Dao chấp nhận rằng hôm nay nhất định sẽ chết trên tay Phá Thiên, một thứ màu trắng thối qua trước mặt nàng, mà nàng cứ như vậy rơi vào một cái ôm ấm áp.

“Minh Thiệu.” Thanh Dao ngẩng đầu nhìn thấy sườn mặt của Minh Thiệu, nàng an tâm nở nụ cười, “Chàng đã đến rồi.”

Minh Thiệu chuyển cho Thanh Dao một nụ cười an tâm. Hắn đặt nàng ở một bên, “Sương Linh, giúp ta chăm sóc tốt cho nàng.”

“Dạ, Minh Thiệu ca ca phải cẩn thận.”

“Minh Thiệu? Ngươi khôi phục cũng nhanh thật.”

“Quá khen.”

“Lần trước để ngươi may mắn sống sót, hôm nay ngươi sẽ không có vận khí tốt như vậy đâu. Ngươi đã cùng Phù Vân yêu nhau chết đi sống lại, vậy thì ta đem các ngươi cùng giải quyết luôn.”

“Nói tự tin như vậy, hươu chết về tay ai còn chưa biết được.”

“Vậy nhìn xem đến tột cùng là ai sẽ chết đi!”

Dứt lời, kiếm vung lên. Ma kiếm xơ xác tiêu điều, Trấn Thiên kiếm lãnh lệ. Kiếm quang màu đen cùng màu bạc quấn vào cùng một chỗ, dần dần bao phủ bóng dáng của Minh Thiệu cùng Phá Thiên trong đó.

Thanh Dao lau đi tơ máu bên khóe miệng, nàng muốn giãy dụa thử đứng lên nhưng cuối cùng vẫn ngã xuống. Nàng bảo Sương Linh giúp nàng, Sương Linh biết nếu để nàng tiến lên nhất định sẽ chịu chết, cố nén xuống không đáp ứng nàng.

“Sương nhi, khụ khụ. . . . Sương nhi mau đỡ ta qua đó.” Mối dưới của nàng đã bị cắn đến sắp chảy máu. Tinh Tinh giống như một khối tuyết cầu, rụt lại trong lòng nàng.

Lúc này một đạo kiếm quang màu đen lại sáng lên, Thanh Dao quay đầu lại, trong nháy mắt giống như máu trong thân thể bị hút khô, sắc mặt trắng bệch. Nàng trở mắt nhìn thấy Ma kiếm của Phá Thiên đâm vào vai phải của Minh Thiệu.

“Minh Thiệu ——” .

Không biết Thanh Dao lấy đâu ra khí lực, nàng từ trên mặt đất giãy dụa đứng lên, lão đảo vài bước lại ngã sấp xuống, mà nàng cứ như vậy tiến lên, một chút một chút hướng về phía Minh Thiệu.

Trần Thiên kiếm của Minh Thiệu rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng, hắn vươn tay ra muốn cầm lấy mà Phá Thiên một chân dẫm lên tay hắn, cười ha ha.

“Minh Thiệu ơi là Minh Thiệu, ngươi cũng có ngày hôm nay! Xem về sau ai dám nói ta không bằng ngươi.”

“Minh Thiệu, Minh Thiệu.” Thanh Dao một lần nữa làm trái lời thề sẽ không khóc của nàng, “Chàng đã nói sẽ ở Ngự thiên cung đợi ta, vì sao chàng lại tới, vì sao!”

Minh Thiệu quay đầu lại nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu: “Ta sợ nàng gặp nguy hiểm nguy hiểm.”

“Đồ ngốc, chàng là đồ ngốc.”

“Đủ rồi! Đều sắp chết đến nơi, ta khuyên các ngươi vẫn là tiết kiệm chút sức lực đi.” Phá Thiên cười lạnh, Ma kiếm lại một lần nữa hướng phía Minh Thiệu đâm tới.

Lúc này Tinh Tinh đột nhiên chạy ra, nhảy về phía cánh tay của Phá Thiên cắn một cái. Phá Thiên bị đau hung hăng vùng tay lên, mắt thấy Tinh Tinh sắp rơi xuống đất, đúng lúc Sương Linh dùng pháp quyết, hồng quang từ trong lòng bàn tay nàng bay ra, đỡ Tinh Tinh trở về. Nàng bị thương không thể động đậy, lại sử dụng linh lực, nhất thời ho khan không ngừng.

Tinh Tinh nức nở vài cái, không ầm ĩ nữa.

65. Q.4 - Chương 24: Sương Hoa Kiếm Lãnh Diệu Cô Hồn (2)

Chân Phá Thiên đang giẫm lên Minh Thiệu tăng thêm độ mạnh, hắn từ trên cao nhìn xuống: “Đường đường chiến thần của Thiên giới, thế nhưng cũng đến nông nổi này, Minh Thiệu, à không, hiện tại nên gọi ngươi là Tuyên Ly. Tuyên Ly tướng quân, đây là ngươi nợ Vị Hi, hôm nay ta phải đòi lại toàn bộ!”

Minh Thiệu không thèm liếc Phá Thiên một cái, hắn nhìn Thanh Dao gần trong gang tấc nhưng không cách nào chạm đến, tâm sinh bi thương. Hắn cười khổ mà nói: “Thật có lỗi, để cho nàng nhìn thấy sự chật vật thế này của ta.”

“Không quan hệ.” Hốc mắt Thanh Dao nóng lên.

Thanh Dao cũng không để ý đến Phá Thiên đang cao cao nhìn xuống hai người, nàng vươn tay ra muốn lấy Trần Thiên kiếm.

Một chút, còn kém một chút

Sống chết trước mắt, nàng thắm nghĩ giúp hắn nhặt lên Trần Thiên kiếm, thứ mà hắn yêu quý như tính mạng, không hơn.

Mũi kiếm sắc bén cắt qua tay nàng, nàng hồn nhiên không phát hiện, chút đau đớn ấy đối với nàng không là gì cả. Nàng ôm kiếm, nước mắt chảy xuống, rơi xuống trên mũi kiếm lạnh như băng.

Thế nhưng ai cũng không nghĩ đến, ngay tại thời điểm mà máu cùng nước mắt của Thanh Dao dính trên Trần Thiên kiếm, thân kiếm phát ra ngân quang chói mắt. Phá Thiên bị kiếm khí khiến cho chấn động, không chịu được mà liên tục lui lại, lùi đến vách đá trong đình viện.

“A ——” Thanh Dao không chịu nổi sự đau đớn của thân thể, cao giọng hét chói tai.

Nàng cảm giác trong thân thể của mình có một cỗ lực lượng bị cưỡng chế ép vào, nhất thời cả người vừa đau vừa tê dại. Minh Thiệu ở bên cạnh một lần lại một lần gọi tên của nàng nhưng nàng không nghe thấy gì hết.

“Thanh nhi?”

“Tỷ tỷ làm sao vậy. Tỷ tỷ.”

Ngân quang dần dần yếu đi, bỗng nhiên Thanh Dao dường như thay đổi thành người khác, trong mắt thần thái sáng láng, không còn là bộ dáng thống khổ trước kia nữa.

Nàng chậm rãi đứng lên, thuận tay nhặt Trấn Thiêm kiếm bên cạnh. Nàng đi từng bước về phía Phá Thiên, lúm đồng tiền như hoa.

“Ma quân Phá Thiên, chúng ta lại gặp mặt.”

Nụ cười như vậy. Nụ cười như vậy.

“Vị Hi?” Phá Thiên thốt ra.

Minh thiệu nhíu mày: “Vị Hi? Nàng là Vị Hi?”

Đột nhiên hần nhớ đến Thanh Dao từng nói qua, Vị Hi từng đem một phần hồn phách khóa trong Trấn Thiêm kiếm, mà vừa rồi máu cùng nước mắt của Thanh Dao đánh lên Trấn Thiêm kiếm, nói như vậy.

“Hóa ra, hóa ra là huyết lệ của Thanh nhi giải khai phong ấn hồn phách của Vị Hi.”

Phá Thiên mừng rỡ: “Thật sự là nàng, Vị Hi, thật là nàng?”

“Tỷ tỷ?”

Thanh Dao vẫn giữ nụ cười này như cũ, chậm rãi, chậm rãi đi về phía trước.

“Vị Hi.” Phá Thiên ngây ngốc, “nàng đã sống lại, rốt cục ta cũng đợi được ngày này.”

“Đúng vậy, ta cũng đợi thật lâu rồi.”

“Nàng còn nhớ rõ ta sao?”

“Nhớ rõ, người là Ma quân Phá Thiên.” Dung mạo Thanh Dao như lúc ban đầu dưới lê hoa, trong đầm đậm mang theo xinh đẹp kinh người. Nàng nói, “Năm nghìn năm trước, kiếm của ta dừng trước yết hầu của người mà không đâm xuống, ta đã nói rồi, lần tới ta không thể cam đoan chính mình có thể dừng kiếm nhanh như vậy hay không. Phá Thiên, muốn tái đầu với ta một lần không?”

Ánh mắt Phá Thiên tràn ngập thần thái: “nàng còn nhớ rõ đối thoại của chúng ta, nàng là Vị Hi, quả nhiên nàng là Vị Hi.”

“Đúng vậy, ta là Vị Hi.”

Thừa dịp khi Phá Thiên còn đang đắm chìm trong ký ức mà chưa hoàn hồn, ánh mắt Thanh Dao bỗng nhiên biến đổi, dùng tốc độ không thể tin được rút kiếm, vung lên, nhắm ngay đến trái tim của Phá Thiên mà hung hăng đâm xuống.

“Vị Hi ——” Phá Thiên mở lớn mắt nhìn Thanh Dao, máu tươi tràn ra từ miệng hần, “Nàng.”

Không chỉ có Phá Thiên, Minh Thiệu ở một bên cũng bị chấn kinh. Vị Hi cùng Phá Thiên không có thâm cừu đại hận gì, sao vừa thấy mặt đã muốn đẩy hần vào chỗ chết? Theo lý mà nói người Vị Hi hận nhất hần là Tuyên Ly, cũng chính là —— hần hiện tại.

“Tỷ tỷ?” Sương Linh từ trong khiếp sợ thoát ra, nở nụ cười, “Tỷ không phải là Vị Hi, tỷ là tỷ tỷ của ta, Thanh Dao!”

Khóe miệng Thanh Dao cong lên, nàng đem linh lực của cả bản thân tập trung vào lòng bàn tay phải, dùng một chút lực, kiếm cắm vào khe đá, khiến cả người Phá Thiên bị cố định trên vách đá. Rõ ràng là nàng đang cười, nhưng giấu trong nụ cười đó cũng làm cho người ta nhìn ra sự ngoan tuyệt.

“Vị Hi, nàng.”

“Ta không phải là Vị Hi, ta là Thanh Dao, Phù Vân linh chủ của Bồng Lai Tê Phương thánh cảnh —— Thanh Dao.” Thanh Dao gần từng tiếng, chậm rãi mở miệng.

“Không, điều đó không có khả năng!”

“Không có cái gì là không có khả năng, ta chính là Thanh Dao. Vị Hi đã chết, năm nghìn năm trước đã chết, chẳng qua là người luôn tình nguyện đắm chìm trong giấc mộng rằng nàng còn sống mà thôi.”

“Người đùa giỡn ta! Người đùa giỡn ta!” Hai mắt Phá Thiên đỏ lên, điên cuồng kêu lên, “A ——”

Theo tiếng hét của hắn, cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, cát đá bay đến khiến cho tóc hắn cũng bị thổi bay, phá lệ làm cho người ta sợ hãi. Nhưng Trần Thiên kiếm có phệ hồn, cho dù hắn giãy dụa thế nào cũng không có biện pháp thoát được. Máu tươi lại tràn ra, hắn nhìn chăm chăm Thanh Dao, bên trong ánh mắt giống như cất giấu một thanh lợi kiếm.

Thanh Dao lại bình tĩnh dị thường: “Không cần nhìn ta như vậy, ba trăm năm trước người chém Minh Thiệu một kiếm, vừa rồi người lại đâm chàng một kiếm, hiện tại một kiếm này là ta trả lại cho người.”

“Còn có, người không nên giết Dương Tuyền để quân. Ta hận hắn, ta muốn giết hắn, nhưng đây là ân của ta và hắn, người không có tư cách lấy đi mạng của hắn.”

“Tốt, rất tốt, rất tốt! Quả nhiên là do nữ thần Vu sơn Dao Cơ dạy dỗ ra! Ha ha ha ha ha ha.”

Sau tiếng cười lớn, kế tiếp là yên tĩnh không tiếng động.

Tí tách ——.

Một giọt máu dọc theo Trần Thiên kiếm từ ngực Phá Thiên chảy ra, rơi trên mặt đất. Đầu Phá Thiên gục xuống không nhúc nhích, tựa hồ đã tắt thở.

Sương Linh nhẹ nhàng mở miệng: “Hắn đã chết?”

“Ừ, Trần Thiên kiếm xuyên tim, bất kể là thần tiên hay là yêu ma, hắn phải chết không thể nghi ngờ.” Minh Thiệu ôm miệng vết thương, bước đến chỗ Thanh Dao, “Thanh nhi, Phá Thiên đã chết.”

Thanh Dao không có phản ứng.

“Thanh nhi?” Minh Thiệu vỗ vỗ bả vai của nàng.

Có cái vỗ này, Thanh Dao giống như đóa hoa màu trắng trên cành vì cơn gió lướt qua mà nhẹ nhàng rơi xuống, Minh Thiệu nhanh chóng đưa tay đỡ được nàng.

“Phá Thiên đã chết? Hắn đã chết, hắn bị ta giết chết”

“Phải, hắn đã chết.”

“Máu, chàng chảy máu ?” Trong mắt Thanh Dao chậm rãi khôi phục thần thái, nàng đột nhiên hét chói tai, “Minh Thiệu, Minh Thiệu, chàng chảy rất nhiều máu, sao lại nhiều máu như vậy.”

“Không có việc gì, ta không sao, Thanh nhi, nàng tỉnh táo lại đi, nàng đừng như vậy.”

Minh Thiệu biết lần đầu tiên Thanh Dao giết người, tất nhiên là sẽ chịu kích thích. Nàng càng kích động, càng chứng minh rằng trong lòng nàng sợ hãi, giống như tiểu hài tử tay chân luống cuống.

“Sao lại nhiều màu như vậy, Minh Thiệu, sao lại thế này, sao chàng không cẩn thận như vậy”

“Thanh Dao!”

Một tiếng bất thành linh kia rốt cuộc khiến Thanh Dao tỉnh táo lại, thân mình nàng mềm nhũn, giống như cá mất nước, vô lực chống đỡ.

“Tỷ tỷ, đã không có việc gì rồi, tỷ đã giết Phá Thiên.” Sương Linh thất tha thất thểu đi đến trước mặt Thanh Dao, “Chúng ta đều còn sống, là tỷ đã cứu chúng ta, tỷ tỷ thực dũng cảm.”

Thanh Dao nhắm mắt lại rồi mở ra, thật lâu sau không nói gì. Nếu không phải phần hồn phách trong Trần Thiên kiếm kia trở lại với nàng thì ngay cả khí lực để đứng lên nàng cũng không có. Cũng ngay tại một khắc kia, nàng mộng lung giống như thấy được rất nhiều chuyện kiếp trước, Vị Hi, Tuyền Ly, Nam Minh, địa phủ. trí nhớ này giống như ngôi sao xẹt qua trong đầu nàng. Nàng nhay bén phát hiện, bản năng muốn sống làm cho nàng nghĩ đến, chỉ có Vị Hi mới có thể giết Phá Thiên!

Cho nên, nàng theo bản năng đem mình biến thành Vị Hi.

Có lẽ là đáy lòng nàng vẫn thủy chung lưu lại trí nhớ của Vị Hi, cũng có lẽ một phần linh hồn kia thuộc về Vị Hi chứ không phải Thanh Dao, thời điểm nàng cầm lấy Trấn Thiên kiếm nàng thực sự cảm thấy mình là Vị Hi. Một cái nhăn mày, một nụ cười, một cái liếc mắt, một ánh nhìn. Tất cả đều là vẻ mặt của Vị Hi.

Nàng cảm thấy linh hồn của chính mình sẽ bị một phần khác bao trùm. Cuối cùng một tiếng “Thanh nhi” của Minh Thiệu mới khiến nàng tỉnh lại, khí lực của nàng một khắc này như bị rút đi hết, thậm chí không thể chống đỡ thân thể của chính mình.

“Khụ khụ.” tiếng ho khan rất nhỏ từ những thi thể đầy đất truyền ra.

Sương Linh giật mình một cái: “Phụ thân? Là phụ thân, phụ thân còn chưa chết!”

Nàng giãy dụa vài bước, đi qua lay động thân mình của Dương Tuyền để quân: “Phụ thân, phụ thân tỉnh lại đi, con là Sương nhi.”

Dương Tuyền để quân chậm rãi mở mắt, hơi thở mong manh: “Sương.”

“Thật tốt quá, phụ thân vẫn còn sống!”

Một câu này khiến cho Thanh Dao bị kéo vào vực sâu vạn trượng, trong lòng nàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không thể phân rõ rốt cuộc là tư vị ra sao. Minh Thiệu kéo nàng vào lòng mình, tay ôm nàng càng siết chặt.

“Sương nhân, Thanh nhi đâu, Thanh nhi.”

“Tỷ tỷ không đi, tỷ ấy ở đây.” Sương Linh lau nước mắt, quay đầu lại nói, “Tỷ tỷ, tỷ mau đến đây, phụ thân gọi tỷ.”

“Hắn là phụ thân của muội, không phải của tỷ.”

“Tỷ tỷ, phụ thân sắp không chịu được nữa rồi, xin tỷ hãy lại đây với phụ thân. Phụ thân cứu tỷ nên mới như vậy, tỷ tỷ.”

“Cứu tỷ?” Thanh Dao cười lạnh, bỗng nhiên tụ tập linh lực đánh một chưởng lên ngực của mình.

Sắc mặt Minh Thiệu tái mét, một tay giữ chặt lấy Thanh Dao, nhưng không nói lời nào. Hắn lạnh lùng nhìn Thanh Dao, trong mắt mang theo nồng đậm ý tứ quở trách.

“Tỷ tỷ làm cái gì vậy?”

“Hắn thay ta đỡ một chưởng của Phá Thiên, bây giờ ta trả cho hắn, nếu còn thấy chưa đủ thì có thể lấy luôn mạng của ta.” Lời nói lạnh lẽo của Thanh Dao giống như nước sôi chảy vào trong lòng Sương Linh, nàng nói, “Sương nhi, nếu muội là tỷ, nếu muội cũng trải qua hết thấy những chuyện mà ta gặp phải, muội sẽ quên được sao?”

“Muội.”

“Nếu muội không thể, vậy thì cũng đừng bức tỷ. Muội là muội muội của tỷ, nhưng còn hắn thì không chút quan hệ nào với tỷ.”

Sương Linh á khẩu không trả lời được. Có lẽ tỷ ấy thật nhận quá nhiều khổ sở, năm đó phụ thân vì cứu nàng, những chuyện đã làm với Bích Cẩn tiên thù cùng Tê Phương thánh cảnh đã là vết sẹo không thể xóa mờ trong lòng tỷ tỷ. Một vết sẹo dữ tợn đáng sợ như vậy, đâu có thể dễ dàng hồi phục.

Dương Tuyền để quân cười thê lương: “Sương nhi, không nên trách tỷ tỷ con, tất cả những việc này đều là ta tự làm tự chịu, là ta có lỗi với Bích Cẩn, khụ khụ. Ta. Ta có rất nhiều lời muốn nói với nàng, ta muốn trông thấy nàng.”

“Tất cả đều do người ban tặng, Bồng Lai tiên đảo cũng đã biến mất rồi, hiện tại người lại nghĩ muốn gặp nàng?” Thanh Dao giống như nghe được một điều thật nực cười, “Hừ, người không biết chuyện này thật buồn cười sao!”

Nàng cười rồi lại ho khan, nhưng nàng vẫn đang cười, cười giống như cô đơn cùng bất lực, làm cho người ta vô cớ nghĩ đến bông tuyết dưới ánh mặt trời lúc sáng sớm vì không chịu được nhiệt độ mà chậm rãi hòa tan.

Minh Thiệu nói: “Thanh nhi, thật ra Bồng Lai đảo không biến mất, cả Bồng Lai tiên đảo chẳng qua là bị kết giới mà chúng ta không thể phá bỏ chặn lại, chúng ta từ bên ngoài không thể nhìn thấy mọi việc trên đảo, cho nên mới nghĩ rằng Bồng Lai đã biến mất.”

“Cái gì!”

“Chàng nói cái gì?”

Thanh Dao, Sương Linh đều sửng sốt.

“Bồng Lai không biến mất?” Dương Tuyền vốn đã tiêu tụy như lá rụng cuối thu bỗng có chút thần thái.

Có lẽ, đây chính là hồi quang phản chiếu trước khi chết.

“Ba trăm năm trước ta đã phát hiện điểm này, kết giới bao phủ ở bên ngoài Bồng Lai căn bản là không thể phá được, kể cả Thiên đế cũng không làm gì được. Ta vẫn luôn nghi ngờ, rốt cục Bích Cẩn tiên thù dùng lực lượng gì mới có thể bày ra cái kết giới như thế này, cho dù dùng tính mạng của nàng để trao đổi, điều này cũng không có khả năng. Sau đó rốt cục ta hiểu được, sự thật là. . . .”

“Là Nhật Nguyệt Tinh” trái tim Thanh Dao như bị xiết chặt, “Là Nhật Nguyệt Tinh đúng không?”

“Đúng vậy, là do Nhật Nguyệt Tinh.”

“Nhật Nguyệt Tinh”, đó là thứ cuối cùng và cũng là duy nhất mà Bích Cẩn lưu lại cho nàng, hóa ra nàng vẫn có thể trở về Bồng Lai tiên đảo, Tê Phương thắng cảnh, Song Thành, Bích Cẩn.

“Nếu mẫu thân của ta có thể dùng Nhật Nguyệt Tinh để bày ra kết giới, ta cũng nhất định có thể mở ra, đúng không? Minh Thiệu, chàng nói cho ta biết, có thể đi.”

“Phải, nàng có thể, nhưng mà không phải hiện tại. Nàng quá mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi một chút đi Thanh nhi.”

Nghỉ ngơi một chút đi. Tinh thần căng thẳng của Thanh Dao dần trở nên nhu hòa. Nghỉ ngơi một chút, thật sự có thể chứ, đều đã xong rồi phải không?

“Thương thế của chàng rất nặng, ” Thanh Dao nhẹ nhàng chạm vào miệng vết thương bên vai trái của Minh Thiệu, “Chúng ta đến Nam Minh đi, chúng ta đến Nam Minh được không?”

Đương nhiên Minh Thiệu hiểu được ý tứ của Thanh Dao: vết ngoại thương chỉ cần dùng nước trong Vô Ưu tuyền là lập tức có thể khỏi hẳn. Đôi mắt của Thanh Dao chính là nguồn suối, nhưng nước mắt của nàng chỉ có thể chảy vào Hi Di trì mới có thể trở thành Vô Ưu tuyền.

Hắn lắc đầu: “Chút vết thương này không có gì đáng ngại. Chúng ta đều quá mệt mỏi, không phải sao.”

“Nhưng mà chàng.”

“Nghỉ ngơi một chút đi, chờ nàng tỉnh, mọi chuyện đã trở thành quá khứ!”

Thanh Dao mỉm cười. Ánh mắt của nàng liếc qua các thi thể trên mặt đất, liếc qua Phá Thiên bị nàng cố định trên vách tường, liếc qua Sương Linh, qua Dương Tuyền để quân đang hấp hối. Rốt cục, nàng khép mắt lại. Nàng thật sự quá mệt mỏi rồi.

Mà lúc này rốt cuộc Dương Tuyền để quân cũng thở ra một hơi cuối cùng. Trước khi chết hắn nói một câu cuối cùng với Sương Linh: “Sau khi ta chết, con đem hồn phách của ta thu vào Tỏa Hồn ngọc, rồi chôn bên cạnh mộ của Bích Cẩn.”

Gió thổi hoa rơi, đảo mắt, lại một mùa xuân trôi qua.

66. Q.4 - Chương 25: Sương Hoa Kiếm Lãnh Điện Cô Hồn (3)

Từ ba trăm năm trước Phá Thiên đem vị trí Ma quân nhường lại cho vị hôn phu của La Gia công chúa là Phi Liêm, nhưng chuyện hắn chết vẫn khiến cho lục giới bị kinh động. Vị này là Ma quân cường đại nhất

từ trước đến nay, trước sau cùng hai vị chiến thần Tuyên Ly, Minh Thiệu của Thiên giới giao chiến mấy lần mà vẫn có thể ngồi trên vị trí này như cũ, phong quang vô hạn. Nhưng hiện giờ hắn đã chết, lại là chết trong tay một nữ tử.

Về việc Phá Thiên chết, trong thiên sử có một đoạn ghi lại như thế này.

Sau ba trăm năm, Phá Thiên không cam lòng bại trận bởi Minh Thiệu, sử dụng Tu La quyết, tái chiến tại Thanh Yêu sơn. Bắc thiên thần Dương Tuyền cùng thê tử là Thanh Nữ chịu tai họa. Minh Thiệu bị thương. Phù Vân tới, cầm Trấn Thiên kiếm xuyên qua trái tim cố định trên vách đá.

Trong lúc nhất thời, chúng thần trên Thiên giới đều nghị luận về vị Phù Vân linh chủ đã giết Phá Thiên này.

Lúc đó nàng đã không còn là vị tiểu tiên tử mặc cho người khi dễ ba trăm năm trước, nàng là đồ đệ của Khê phu nhân, là sư muội của Chân Vô đại đế, lại là công thần của Thiên giới.

Thiên đế nghe nói Thanh Dao đóng đinh Phá Thiên trên vách đá nên rất vui sướng, chẳng những bỏ qua những chuyện cũ, lại phong Thanh Dao làm Đông Phương thần nữ, ban thưởng Thụy Lâm tiên phủ. Thanh Dao lấy lí do mình không phải là người của Thiên giới mà yển chuyển cự tuyệt. Thiên đế cảm thấy mất mặt, trong lòng không vui nhưng chỉ có thể cười bỏ qua.

Bởi vì chuyện Cẩn Dật thiên tôn hủy hôn ba trăm năm trước, Thiên đế vẫn cảm thấy áy náy với Sương Linh. Hơn nữa Dương Tuyền để quân cùng Thanh Nữ đều chết trên tay Phá Thiên, Thiên đế sợ Sương Linh luẩn quẩn trong lòng, vốn định ban thưởng tiên phủ để nàng trên thiên cung tĩnh dưỡng, nàng cười cự tuyệt. Nàng cũng không muốn tiếp tục lẻ loi ở Thanh Yêu sơn, nhìn cảnh nhớ người nên chủ động xin Thiên đế ỉnh đến Nam Minh trông coi Hi Di trì. Từ đầu Thiên đế không đáp ứng nhưng sau đó Thanh Dao đi tìm Thiên đế, lúc này Thiên đế mới miễn cưỡng đáp ứng.

Hi Di trì đã khô cạn năm nghìn năm, không ai biết vì sao mà trong một ngày nó lại khôi phục như trước. Sau khi Phá Thiên chết, chuyện đôi mắt của Thanh Dao chính là nguồn của Vô Ưu tuyền cũng trở thành bí mật vĩnh viễn.

Trừ bỏ hai sự kiện là Vô Ưu tuyền tại Nam Minh tái hiện cùng việc Thanh Dao đóng đinh Phá Thiên tại vách đá của Thanh Yêu sơn, việc làm cho lục giới khiếp sợ chính là Bồng Lai đảo tái hiện trên Đông Hải.

Một ngày kia, Minh Thiệu đưa Thanh Dao về đến Đông Hải, nơi Bồng Lai đảo.

Ngày đó thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời nhu hòa chiếu trên mặt biển, Đông Hải xanh biếc rộng mênh mông, gió êm sóng lặng, thoáng hiện kim quang. Minh Thiệu cầm tay Thanh Dao đứng trên đám mây, mỉm cười nhìn xa. Một bên Sương Linh cầm Tỏa Hồn ngọc trên tay, suy nghĩ mông lung.

Vu sơn Dao Cơ, Quân sơn Nữ Anh, Chân Vô đại đế, Cẩn Dật thiên tôn, Tây Hải Long thần cùng với chư vị công chúa tất cả đều ở đây.

Khi Thanh Dao nói với Dao Cơ là muốn phá bỏ kết giới, Dao Cơ nói cho nàng, ba trăm năm trước Bích Cẩn dùng tính mạng của mình là điều kiện trao đổi, hao hết linh lực mới có thể sử dụng Nhật Nguyệt Tinh bày ra kết giới này, muốn phá bỏ chỉ dựa vào sức lực của một người là không thể được.

Chuyện này sao Thanh Dao có thể không biết, Dao Cơ muốn ngăn nàng. Năm đó vì Bích Cẩn không muốn để những tiên nữ tại Tê Phương thánh cảnh bị thương tổn, không tiếc hy sinh tính mạng của chính mình. Hiện giờ nàng phá bỏ kết giới của Bồng Lai, hiển nhiên là làm trái với ý nguyện của Bích Cẩn. Nhưng nàng kiên trì làm như vậy, Dao Cơ cũng không lay chuyển được nàng.

Chúng thần tụ tập ở Đông Hải, mục đích là tập hợp lực lượng của mọi người để phá bỏ kết giới.

Thanh Dao giao Nhật Nguyệt Tinh cho Minh Thiệu: “Bắt đầu đi.”

“Chờ một chút.” Dao Cơ cắt ngang bọn họ, nàng nghiêm túc hỏi Thanh Dao, “Người đã nghĩ kĩ sao?”

“Phải”

“Bích Cẩn không hy vọng sự tĩnh lặng của Tê Phương thánh cảnh bị phá vỡ.”

“Nhưng Dao Cơ người có nghĩ đến không, đây rốt cuộc là ý muốn của mẫu thân ta hay là ý muốn của tất cả tiên nữ tại Tê Phương thánh cảnh? Tất nhiên là mẫu thân ta muốn bảo vệ các nàng, nhưng ta biết các nàng cũng giống như ta, cũng không hy vọng bị loại ‘bảo vệ’ này vây khốn cả đời.”

“Thanh nhi.”

“Dao Cơ, ta đã không phải là tiểu hài tử, ta cảm thấy ta có thể bảo vệ chính mình, còn có người mà ta quan tâm.” Thanh Dao bỗng nhiên nở nụ cười, mang theo vài phần ngượng ngùng của thiếu nữ, nàng nói, “Hơn nữa, hiện tại ta có Minh Thiệu. Người không tin ta, cũng có thể tin tưởng chàng đi.”

Dao Cơ cũng không đoán được là Thanh Dao sẽ nói những lời này, sửng sốt, nhưng vẻ mặt căng thẳng của nàng cũng trở nên nhu hòa, như ánh mặt trời chiếu xuống hàn băng khiến nó từng chút một tan ra. Lòng của nàng cũng bắt đầu trở nên mềm mại.

Gần như Thanh Dao là nàng nhìn lớn lên. Thanh Dao từ nhỏ đã là thiếu nữ cao ngạo, trong trẻo nhưng lạnh lùng, không thích nói chuyện, không thích cười. Nhưng một nữ tử lạnh lùng như vậy, giờ phút này đứng trước mặt của nàng, không chút nào che dấu chia sẻ tình yêu của chính mình.

Cho dù không thể tin tưởng chính mình, nàng cũng tin tưởng người mà nàng yêu.

Chẳng lẽ đây sự khác nhau của nàng và Thanh Dao?

Rốt cục Dao Cơ nở nụ cười: “Thanh nhi, quả nhiên người đã trưởng thành.”

Một ngày kia phía trên Đông Hải, ngân quang chiếu khắp nơi, giống như ban ngày chói hiện trong đêm đen, khiến hải diều bay lượn trên mặt biển kinh sợ, ngay cả Thiên cung trên chín tầng trời cũng có thể cảm nhận được rung động này. Có thần tiên tò mò đi tìm nơi phát ra hào quang, khi bọn họ thấy đó là Bồng Lai đảo đã sớm chìm kia, đều sợ ngây người.

Ba trăm năm, suốt ba trăm năm, nói thế ngoại đảo tiên này rốt cục thấy ánh mặt trời.

Khi Thanh Dao đặt chân lên đất của Bồng Lai đảo, thật không nói rõ được là nàng tâm tình như thế nào. Từng gốc cây ngọn cỏ ở đây quen thuộc như thế, thậm chí nàng có thể nhắm mắt mà vẽ ra vị trí của mỗi gốc cây, mỗi một đóa hoa trên tờ giấy trắng.

Đi ngang qua Tức lâm, hai tỉnh Phúc Lộc nghìn năm vẫn như một ngày, đang ngồi bên ngoài cánh rừng mà chơi cờ trên chiếc bàn đá. Thọ tinh phe phẩy cái quạt, vừa thờ ơ vừa phoir nểng, ngẫu nhiên lẩm miệng sẽ chỉ điểm vài câu, rồi đồng thời bị Phúc tinh cùng Lộc tinh xem thường.

Thấy Thanh Dao, tam tinh không cảm thấy kì quái chút nào.

Phúc tinh chào hỏi đầu tiên, hẳn giống như ba trăm năm trước dùng giọng điệu hiền lành hữu hảo nói với Thanh Dao: “Tiểu Thanh nhi, rốt cuộc người cũng về nhà.”

“Tam tinh hữu lễ.” Thanh Dao hạ thấp người.

Thọ tinh chuyển ánh mắt đến Minh Thiệu đứng sau Thanh Dao, cười nói: “Tướng quân cũng đến đây, ba trăm năm qua đi, tướng quân có khỏe không?”

“Đa tạ Thọ tinh, Minh Thiệu hết thấy mạnh khỏe.”

“Ha ha, hết thấy mạnh khỏe, hết thấy mạnh khỏe.” Thọ tinh vuốt chòm râu bạc thật dài của chính mình.

Phúc Lộc hai tinh cũng nở nụ cười theo.

Thanh Dam cảm thấy khi cười trong mắt bọn họ đều hiện lên tinh quang mang vẻ hiểu rõ mọi chuyện, nàng nhớ tới ba trăm năm trước cũng ở trong này, Thọ tinh cười nói với Tuyết Kiều một câu, “Thanh nha đầu là người có phúc, mệnh kiên cường, nhưng thật ra người.” Những lời này dấu diếm huyền cơ. Hoặc là từ ba trăm năm trước, tam tinh cũng đã thấy rõ tất cả, ngay cả chuyện Tuyết Kiều chết cũng nằm trong dự đoán của bọn họ đi.

Tuyết Kiều. Nghĩ đến Tuyết Kiều, trong lòng Thanh Dao xẹt qua sự bi thương. Nhiều năm như vậy, hiện giờ Tuyết Kiều đang luân hồi ở nơi nào đây?

“Thanh nhi, chúng ta đi thôi.” Không biết khi nào thì Dao Cơ đã đến bên người nàng, “Song Thành biết người đã trở lại, nhất định sẽ rất vui mừng.”

“Ừ. Sư huynh của ta đâu?”

Lăng Ba tiếp lời: “Kết giới đã phá, Chân Vô đại đế đi về trước. Phụ vương mẫu hậu của ta đều đã về Tây Hải.”

Thanh Dao cười cười với nàng. Sau khi từ thế gian trở về, hôn kì của Lăng Ba cùng thái tử Nam Hải là Ngao Tuấn đã được định ra, ngay sáu tháng sau. Nàng không rõ vì sao Lăng Ba lại quyết định như vậy, nhưng nàng có thể nhìn ra, hiện tại Lăng Ba rất vui vẻ.

Nghe Diệp Tử cùng Thanh Lê nói, Ngao Tuấn đối xử với Lăng Ba vô cùng tốt thì Thanh Dao yên tâm, vô luận Lăng Ba có thật lòng thích Ngao Tuấn hay không, nàng có thể hạnh phúc là tốt rồi.

Minh Thiệu nhìn ra suy nghĩ trong lòng Thanh Dao, hẩn mặt không đổi sắc cầm tay của Thanh Dao, đi về phía sâu trong Tức lâm. Dao Cơ, Nữ Anh, Sương Linh, còn có nhóm công chúa Tây Hải đi sát theo bọn họ, nôi cười vui vẻ.

Một màn này rơi vào trong mắt Cẩn Dật, mày khẽ nhíu lại, lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn bọn họ đi xa. Thẳng đến khi bóng dáng ấy biến mất ở cuối Tức lâm, hẩn mới xoay người chuẩn bị rời đi.

“Ha ha, người thua!” Phúc tinh hạ xuống một quân cờ trắng, cười toe toét.

Lộc tinh nói: “Lão gia hỏa người kì nghệ lại tiến bộ, aizz, được rồi, ta nhận thua.”

“Chẹp, khó có khi người chịu phục như vậy, sao lần này lại cam tâm như vậy?”

“Thời điểm nên buông vẫn là nên buông, có đôi khi, buông lại chính là một loại thu hoạch.”

Trong lòng Cẩn Dật hiểu rõ, khoe miệng khẽ cong lên. Hẩn biết tam tinh cố ý nói những lời này cho hẩn nghe.

Đúng vậy, có đôi buông lại chính là một loại thu hoạch. Thanh Dao bỏ qua cừu hận với Dương Tuyền để quân, Lăng Ba bỏ qua sự lưu luyến si mê với Tiêu Dực, Như Nhược bỏ qua chấp nhất với Minh Thiệu. Mà hẩn, cũng nên bỏ qua hồi tưởng với Thanh Dao.

“Thiên tôn điện hạ, không tốt, không tốt”

Cẩn Dật vừa đến bờ biển đã thấy thị vệ trong cung của hẩn đáp mây mà đến, vội vội vàng, giống như có chuyện gì đó rất cấp bách.

“Có chuyện gì vậy?”

Thị vệ thở kia hồng hộc: “Bắc Hoang. Bắc Hoang đã xảy ra chuyện. Đột nhiên nơi đó xuất hiện một đám sương mù màu tím rất lớn, làm thế nào nó cũng không tản đi, hiện tại gần như cả Bắc Hoang đều có thể thấy nó. Từ sau khi Dương Tuyền để quân đi về cõi tiên, Bắc Thiên không ai trông giữ, Thiên đế mời điện hạ lập tức trở về xử lý việc này.”

“Ta đã biết. Đám sương mù màu tím kia là yêu ma quấy phá à?”

“Nghe Thái Thượng Lão Quân nói, không giống như là vật yêu tà. Nó mang theo oán khí quá mạnh mẽ, căn bản không có người dám tới gần nó. Thiên đế đã ra lệnh cho Phong thần bày trận, nhưng thế nào cũng không thể thổi tan nó. Điện hạ nhanh theo thuộc hạ trở về đi.”

“Đi thôi, chúng ta lập tức đến Bắc Thiên nhìn xem.”

Cẩn Dật cau mày. Nếu không phải vật yêu tà, vậy thì là thứ gì mà lại có oán khí như vậy?

“Điện hạ.”

“Còn có chuyện gì sao?” Cẩn Dật dừng bước chân.

“Vừa rồi trên đường đến đây thuộc hạ gặp được Kì Mộng ngọc nữ, nàng bảo thuộc hạ nhắn với điện hạ, nói.”

“Nói cái gì?”

“Ngọc nữ nói nàng nhận ra đám sương mù màu tím kia, nàng nói đó là oán khí của phạm nhân.”

Oán khí của phạm nhân? Sắc mặt Cẩn Dật đại biến.

Thanh Dao cùng Sương Linh song song quỳ trước ngôi mộ chôn quần áo và di vật của Bích Cẩn, Sương Linh đã sớm khóc không thành tiếng, mà yết hầu Thanh Dao giống như có một bàn tay to bóp chặt lại, nàng khóc không được, nhưng tư vị trong lòng so với việc khóc rống lên còn khổ hơn gấp trăm lần. Thời khắc nhìn thấy bia mộ, trong lòng nàng sự vui sướng khi được đoàn tụ kia lập tức biến mất, chỉ còn lại bi thương vô tận.

Tay phải của nàng nhẹ nhàng vuốt ve mỗi chữ trên bia mộ, mỗi một nét, mỗi một chữ đều như khắc vào trong lòng nàng: chủ nhân Tê Phương thánh cảnh Bích Cẩn chi mộ. Bên cạnh là hai phần mộ, chia ra là Tuyết Kiều cùng Thái Diệp.

“Thanh nhi, muốn khóc thì cứ khóc đi.” Song Thành quỳ gối bên cạnh nàng, thở dài một hơi, “Khóc ra sẽ thoải mái hơn.”

Thanh Dao lắc đầu: “Không, mẫu thân của ta rất chán ghét nước mắt. Người có nhớ rõ không, trước đây có một lần ta khóc trước mặt mẫu thân, nàng phạt ta quỳ bên hồ Bích Ba suốt một ngày.”

“Đều là quá khứ, Thanh nhi, đều là quá khứ.” Hốc mắt Song Thành ửng đỏ, bên trong gì đó trong suốt đảo quanh.

Nhóm tiên tử phía sau thấy cảnh này, đều thổn thức không thôi.

Một bàn tay đưa tới trước mặt Thanh Dao, Thanh Dao quay đầu lại, Minh Thiệu bình tĩnh nhìn nàng.

Mặt Thanh Dao giãn ra, nàng đưa tay của chính mình để vào lòng bàn tay của Minh Thiệu, Minh Thiệu nhẹ nhàng kéo, nàng theo khí lực của hắn mà đứng lên.

Một màn này làm cho trong lòng Diệp Tử thấy không thoải mái, nàng không chán ghét Minh Thiệu nhưng nàng cảm thấy bất công cho Cẩn Dật thiên tôn. Nghìn năm trước rõ ràng được mọi người công nhận là một đôi yêu nhau, vì cái gì mà cuối cùng lại chia ly? Diệp Tử quay đầu muốn xem phản ứng của Cẩn Dật, nhưng trong đám người đầu còn bóng dáng của Cẩn Dật.

Sau khi trầm mặc thật lâu, rốt cuộc Sương Linh mở miệng nói chuyện. Nàng đem Tỏa Hồn ngọc giao cho Thanh Dao, “Tỷ tỷ, trước khi phụ thân chết bảo muội chôn Tỏa Hồn ngọc này bên phần mộ của Bích Cẩn cô cô, đây là nguyện vọng cuối cùng của phụ thân, không biết có được không. . . .”

“Tỏa Hồn ngọc, bên trong là hồn phách của hắn?”

“Vâng, là phụ thân bảo muội làm như vậy.”

Trên khóe miệng của Thanh Dao hiện lên nụ cười lạnh. Xem ra đến chết hắn vẫn không để cho Bích Cẩn được thanh tịnh. Hiện giờ trong lòng nàng sớm đã không có cừ hận, nhưng bảo nàng tha thứ cho Dương Tuyền để quân, nàng vẫn không làm được.

Thanh Dao suy nghĩ, tiếp nhận Tỏa Hồn ngọc trong tay Sương Linh, xoay người. Sương Linh sững sờ, những người khác cũng cảm thấy như vậy.

Sau đó bọn họ nhìn thấy Thanh Dao đi đến một gốc đào đối diện xa xa phần mộ của Bích Cẩn, đào một cái hố rồi chôn Tỏa Hồn ngọc xuống.

“Để cho hắn ở trong này đi.” Thanh Dao thản nhiên mở miệng.

Gần trong gang tấc, xa tận chân trời; đưa mắt là có thể thấy được, lại không thể chạm vào, không thể đến gần. Đây là tình cảnh của Bích Cẩn cùng Dương Tuyền khi còn sống. Khi còn sống là như thế, sau khi chết cũng sẽ như thế. Thanh Dao nghĩ, nếu mẫu thân không thể tha thứ cho hắn, mà chính nàng cũng không có khả năng tha thứ, thế thì cứ vậy đi, có lẽ đây là kết quả tốt nhất.

“Thanh Dao, Minh Thiệu, đã lâu không gặp.” Một thanh âm trầm thấp truyền đến từ ngoài Túc lâm.

Thanh Dao mơ hồ cảm thấy thanh âm này rất quen thuộc, nhưng nhất thời không nghĩ ra là ai. Ngược lại Minh Thiệu lại nhận ra, mảy mẩn lại thành chữ xuyên. (chữ xuyên:)

Bóng đen dần dần rõ ràng, khi khuôn mặt hắc hiện ra rõ ràng trong mắt mọi người, tức thì mọi người cảm thấy rối loạn.

Chỉ có ánh mắt Minh Thiệu là bình tĩnh như nước: “Là người.”

67. Q.4 - Chương 26: Sương Hoa Kiếm Lãnh Điều Cô Hồn (4)

Việc Phi Liêm đến đều làm cho tất cả mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn từng là Phong thần của Thiên giới nhưng giờ hắn cũng chính là quân vương của Ma giới. Trong lòng mọi người đều xuất hiện nghi vấn: Phá Thiên vừa mới chết thì Phi Liêm đã xuất hiện, chẳng lẽ hắn muốn tìm Minh Thiệu cùng Thanh Dao báo thù?

Thanh Dao thấy Minh Thiệu bình tĩnh như thế, lòng của nàng cũng dần dần thả lỏng. Mấy ngày trước nàng nghe Minh Thiệu nói, sau khi Phá Thiên chết, Ma giới muốn báo thù cho hắn, nhất là Ma hậu La Gia công chúa. Phi Liêm rất vất vả mới có thể trấn áp ý đồ tạo phản của quần ma, bản thân là một thiên thần tiên nhiệm cùng đương nhiệm Ma quân, áp lực hẳn phải chịu cũng thật không nhỏ.

Đáy lòng Thanh Dao nguyện ý tin tưởng, kỳ thật Phi Liêm vẫn hướng về Thiên giới, bằng không sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

“Thanh nhi?”

“Sao?” Thanh Dao hoàn hồn, lúc này mới phát giác tất cả mọi người đều đang nhìn nàng.

Vừa rồi Minh Thiệu gọi nàng vài tiếng, nhưng nàng đang trầm tư trong suy nghĩ của mình nên không để ý.

“Từ biệt tại thế gian, Thanh Dao đã đem mọi chuyện giải quyết, thật đáng mừng.” Phi Liêm không hề thay đổi chút nào, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng giống như cũ.

Mi gian Thanh Dao dường như có sương mù nhưng khóe miệng lại có một nụ cười tùy ý: “Lần này Ma quân đến Tê Phương thánh cảnh, sẽ không phải vì tìm ta báo thù chứ?”

“Ha ha ha ha, Thanh Dao đừng nói đùa như vậy, chúng ta còn lạ gì nhau sao. Hơn nữa, ngay cả Phá Thiên cũng chết trên tay người, nếu ta muốn báo thù thì ít nhất cũng phải mang thêm người giúp, người xem ta như vậy có thể báo thù được sao?”

Một câu nói này cũng đánh mất nghi ngờ trong lòng mọi người.

Dao Cơ bước lên phía trước, thản nhiên cười: “Vậy xin hỏi Ma quân đến nơi này là có việc gì?”

“Ta nghe nói Bồng Lai tiên đảo lại xuất hiện tại Đông hải, cho nên lần này đến chỉ vì gặp cố nhân thôi. Phá Thiên đã chết, ân oán của hai giới Thiên – Ma cũng nên kết thúc—— Minh Thiệu, nếu người còn xem ta như bằng hữu, không bằng cho ta chút mặt mũi, về sau thấy ta thì đừng đánh?”

Minh Thiệu không biểu hiện gì nói: “Ý của người là, đình chiến?”

“Sai, không phải đình chiến, mà là vĩnh viễn không chiến. Hai giới Thiên Ma đấu nhiều năm như vậy, hiện tại là thời điểm nên chấm dứt. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ là trai cò tranh chấp Ngư ông đắc lợi.”

Minh Thiệu lập tức hiểu được ý tứ của hắn. Mấy trăm năm nay, Tà giới cùng A Tu La giới cũng đang rục rịch không yên, nếu hai giới Thiên – Ma tái chiến, thì chính là cho bọn họ cơ hội rất tốt.

“Được, ta nhất sẽ bẩm báo với Thiên đế, hai giới Thiên – Ma sẽ vĩnh viễn không chiến!”

Khóe miệng Phi Liêm cong lên, hiện lên một nụ cười không kìm chế được. Đối với biểu tình như thế của hắn, ngay cả Minh Thiệu từ trước đến nay bị gọi là tướng quân mặt lạnh cũng không giữ khuôn mặt như cũ nữa, mỉm cười như gió xuân lướt qua.

Ánh mắt của Thanh Dao vẫn không hề rời khỏi Minh Thiệu. Thanh Dao biết trừ lúc ở với nàng thì rất ít khi cười, nhưng hiện tại nàng nhìn ra được, Minh Thiệu đích thật đang rất vui vẻ. Những người khác cũng thật vui vẻ, không khí cũng hoà thuận vui vẻ. Nhưng trong lúc không khí như vậy, Thanh Dao lại cảm thấy có gì đó không thích hợp, tựa hồ. Tựa hồ có ánh mắt đang nhìn bọn họ.

Thanh Dao chần chừ quay đầu, sửng sốt: “Ký Phong? Sao con lại ở đây?”

“Thanh cô cô,” mặt Ký Phong không chút thay đổi, “Phụ thân con mời người cùng Minh Thiệu tướng quân đi một chuyến, rất cần thiết.”

“Sư huynh? Huynh ấy có nói tìm chúng ta có việc gì không?”

“Cô cô đi sẽ biết, cáo từ.”

Ký Phong rời đi như một trận gió, khiến cho Phi Liêm cảm thấy sửng sốt. Phi Liêm vỗ vỗ bả vai Minh Thiệu, hỏi: “Tiểu tử này ai, thật là cùng một cái đức hạnh với người.”

“Con trai của Chân Võ đại đế.”

“Không tồi, ta nhìn rất thuận mắt.” Phi Liêm vừa lòng gật đầu, sau đó nói, “Nếu Chân Võ đại đế tìm các người, ta không quấy rầy nữa, sau này còn gặp lại — Thanh nha đầu, hẹn gặp lại.”

Cho dù Thanh Dao đã dự đoán được Chân Võ đại đế gọi bọn họ đến là việc quan trọng, nhưng khi nàng đến gần đại môn của Phục Ma điện, cảnh tượng trước mắt vẫn khiến nàng kinh ngạc. Trực giác nói cho nàng biết, sự tình so với nàng tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, bởi vì ngoài sư huynh Chân Võ đại đế, Cẩn Dật thiên tôn, Thanh đế còn có Thượng Nguyên phu nhân đều ở đây, bên cạnh Thượng Nguyên phu nhân có một vị tiên nữ mắt ngọc mày ngài đang đứng, nhìn có vài phần quen mắt, nhưng mà nhất thời Thanh Dao không nhớ nổi đã gặp qua ở đâu.

Minh Thiệu hỏi: “Không biết thần thượng vội vã tìm chúng ta đến là có chuyện gì?”

“Minh Thiệu, Thanh nhi, các người đến đây là tốt rồi.” Chân Võ đại đế mặt lộ vẻ khó xử, quay đầu lại nói với Cẩn Dật, “Thiên tôn điện hạ, ngài hãy nói đi.”

“Được rồi. Việc đã thế này thì ta đành thẳng thắn. Ngay hôm qua, Bắc Hoang xuất hiện một đám sương tím là oán khí cực kì mạnh mẽ, Thiên đế dùng hết biện pháp mà không thể xua tan nó. Mà phía dưới Bắc Hoang chính là địa phủ, đám sương này trực tiếp bay lên từ địa phủ, nói cách khác —” .

“Đó là oán khí của phạm nhân?” Minh Thiệu lập tức hiểu được.

Cẩn Dật gật đầu nói: “Đúng vậy. Oán khí không tiêu tan, tất sẽ khiến cho Bắc Hoang rối loạn. Nếu muốn giải quyết việc này, chỉ sợ không phải tướng quân thì không thể.”

“Vì sao lại không phải Minh Thiệu thì không thể?” Thanh Dao khó hiểu, “Chẳng lẽ đám sương tím tại Bắc Hoang có quan hệ với Minh Thiệu?”

“Đúng vậy. Thanh Dao, hửn muội đã sớm biết, kỳ thật Minh Thiệu chính là tiên nhiệm chiến thần Tuyên Ly chuyển thế.”

Ầm — một tiếng sấm sét nổ tung trong đầu Thanh Dao.

Nháy mắt Thanh Dao cảm thấy cả người lạnh lẽo, một loại dự cảm vô cùng, vô cùng không tốt từ lòng bàn chân nàng xông thẳng lên. Kỳ thật nàng cũng đã đoán được, đám oán khí kia không phải có quan hệ với Minh Thiệu, mà là. Mà là có quan hệ cùng Tuyên Ly!

Minh Thiệu chính là Tuyên Ly — quả nhiên chuyện này bọn họ đều biết. Cẩn Dật biết, Thượng Nguyên phu nhân cùng Thanh đế nhất định cũng biết, chẳng qua tất cả mọi người đều hiểu trong lòng mà không nói thôi. Tâm Thanh Dao rối loạn.

Cẩn Dật nói tiếp: “Năm đó Tuyên Ly phạm tội nghịch thiên, Thiên đế không đành lòng mất một vị chiến tướng như vậy, vì thế một mình đưa hồn phách của hắn dẫn xuống phạm gian, ngàn năm một vòng luân hồi, trải qua mười kiếp lại trở về đứng hàng tiên ban. Mà trong mười kiếp này, mỗi lần Tuyên Ly sẽ cùng một nữ tử bất đồng mền nhau, hơn nữa mỗi một lần kết quả đều không được viên mãn.”

Lời nói của Cẩn Dật, mỗi một chữ đều đâm vào lòng Thanh Dao, mơ hồ đau đớn. Chuyện cũ trước kia nàng đã quên toàn bộ, không hề ghi nhớ trong lòng nhưng lại như cũ khó có thể phai mờ.

Một màn nàng từng nhìn thấy ở Tam Sinh thạch hiện lên trong đầu, thời điểm nàng vẫn là Vị Hi, nàng ở bên bờ Vong Xuyên lưu luyến, tận mắt nhìn hắc cùng nữ tử khác yêu nhau rồi ly biệt. Vì thế nàng bị âm phong của Minh giới thổi tan linh khí, không thể trở về bộ dáng ngày xưa nữa.

Đau khổ của nàng, đầu chỉ nặng hơn hắc nghìn vạn lần!

Trái tim trở nên nặng trĩu. Ngay thời điểm mà hô hấp của nàng cũng muốn ngừng lại, Minh Thiệu đưa tay ra cầm thật chặt tay nàng, hắc nhìn thấy ánh mắt của nàng vô cùng sâu xa.

Thanh Dao biết, Minh Thiệu so với bất cứ ai đều hiểu được thống khổ trong lòng nàng giờ phút này, bởi vì nàng là Vị Hi, chỉ có hắc biết, nàng là Vị Hi!

“Sau đó thì sao?” Một lần nữa Thanh Dao chuyển ánh mắt về phía Cẩn Dật, dùng thanh âm gần như run rẩy nói những lời này.

Đáp án nằm trong dự đoán của nàng. Nhưng cho nàng biết đáp án không phải là Cẩn Dật, mà là nữ tử xinh đẹp bên cạnh Thượng Nguyên phu nhân. Từ đầu tới cuối nàng đều lẳng lặng đứng đó, giống như tất cả mọi chuyện không liên quan đến nàng, thẳng đến lúc Cẩn Dật để cho nàng nói chuyện.

Cẩn Dật nói: “Kì Mộng ngọc nữ, kể tiếp thế nào thì người nói đi.”

Kì Mộng ngọc nữ? Thanh Dao nhú mày, hóa ra nàng chính là một trong mười hai tiểu chủ tại cung của Thượng Nguyên phu nhân, được Thiên đế chọn làm trắc phi của Cẩn Dật – Kì Mộng ngọc nữ.

Khó trách nàng cảm thấy nữ tử này nhìn có chút quen mắt, ba trăm năm trước ở Bồng Lai tiên đảo các nàng đã từng gặp mặt. Còn có thời điểm chúng thần đến Phục Ma điện dự lễ tẩy trần của Chân Vô đại đế, Kì Mộng ngọc nữ cũng ở đó.

Kì mộng khê mở đôi môi đỏ thắm, thổ khí như lan (lời nói nhã nhặn, phong nhã): “Kiếp thứ mười ở thế gian, chiến thần Tuyên Ly và nữ tử mà ngài yêu mến cùng đi xuống hoàng tuyền. Khi còn sống bọn họ không thể gần nhau, lại sợ kiếp sau không thể gặp lại. Vì để giữ lại trí nhớ về nhau nên bọn họ ước định là không đầu thai, cùng nhau nhảy xuống Vong Xuyên. Nhưng mà sau đó Thiên đế phái người đem Tuyên Ly về Thiên giới, tâm của vị nữ tử kia như tro tàn, cuối cùng một mình lẻ loi nhảy vào vong xuyên.”

“Oán khí của nàng quá mạnh mẽ, hơn nữa lại bị các loại ác linh trong Vong Xuyên gặm nhấm, sau ba nghìn ba trăm năm tạo thành cục diện như ngày hôm nay.”

Thanh Dao cảm thấy rất khó hiểu. Nếu là phạm nhân bình thường, một khi linh hồn rơi vào Vong Xuyên, không đến một trăm năm sẽ hồn phi yên diệt (tan thành tro bụi), vì cái gì mà nữ tử này có thể chống đỡ qua hơn ba nghìn năm? Sao bọn họ có thể biết oán khí tại Bắc Hoang kia lại thuộc về nữ tử đã yêu thương Tuyên Ly?

“Chắc hắc linh chủ còn có nghi vấn.” Kì Mộng cười cười, “Kỳ thật hôm nay phu nhân mang ta đến Phục Ma điện là có nguyên nhân, bởi vì ta nhận ra nơi đám oán khí kia phát ra, vị nữ tử kia ta có quen biết.”

“Cái gì? Chẳng lẽ nàng là”

“Đúng vậy, vị nữ tử kia vốn là ngọc nữ Ti Mẫn đã cùng ta thắng tiên, cũng là tỷ muội tốt của ta. Năm đó nàng phá hỏng phần hạ lễ mà Tây Vương Mẫu tặng cho phu nhân, vốn là phu nhân muốn phạt nàng xuống nhân gian trải qua một kiếp, trăm năm sau lại triệu hồi nàng về Thiên cung. Ai ngờ nàng si mê lưu luyến Tuyên Ly tướng quân, rồi lại rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.”

“Thời điểm đi qua Bắc Hoang ta đã nhận ra là nàng, rồi ta đem việc này từ đầu đến cuối báo cho Thiên tôn.” Kì Mộng nói xong câu đó, nhẹ nhàng mà liếc Cẩn Dật một cái, trong mắt hàm chứa mấy phần buồn bã.

Nói đến đây, cuối cùng Thanh Dao đã hoàn toàn hiểu được, bọn họ mời mình cùng Minh Thiệu đến là có ý tứ gì.

“Minh Thiệu tướng quân, ” khuôn mặt của Thượng Nguyên phu nhân bình tĩnh, thản nhiên nói, “Thập điện Diêm La đã đáp ứng phóng xuất hồn phách của Tì Mẫn ngọc nữ từ trong Vong Xuyên ra, để cho nàng đến thế gian đầu thai. Nhưng chuyện này còn cần tướng quân hỗ trợ.”

Thấy Minh Thiệu trầm mặc, Thanh đế vẫn im lặng cũng lên tiếng nói: “Ta biết làm như vậy khiến tướng quân khó xử, nhưng mà cứ thế này, trừ phi tướng quân xuống phạm trần luân hồi một lần, giải quyết xong trần duyên với nàng, nếu không chỉ e oán khí tại Bắc Thiên khó mà tiêu tán đi được. Chuyện của tướng quân cùng Phù Vân linh chủ chúng ta đều biết, chỉ hy vọng hai vị có thể lấy đại cục làm trọng, tạm thời buông nhi nữ tình trường.”

Lấy đại cục làm trọng, tạm thời buông nhi nữ tình trường, giải quyết xong trần duyên. trong lòng Thanh Dao đau đớn, bọn họ muốn Minh Thiệu hạ phạm tiếp tục tiền duyên với Tì Mẫn ngọc nữ, lấy điều này để bình ổn oán khí?

Rốt cục, Minh Thiệu mở miệng, lời của hắn chính là nói với Thanh Dao. Thanh Dao có thể nhìn ra tâm ý của hắn, dù sao hắn cũng là chiến thần của Thiên giới, đảm bảo sự thái bình của Thiên giới cũng là trách nhiệm của hắn. Hắn nói: “Nếu nàng không muốn, ta có thể tìm phương pháp khác, nhất định có thể xua tan oán khí kia.”

Thanh Dao mỉm cười, theo bản năng nắm chặt tay hắn: “chuyện trước kia ai có thể rõ ràng, nếu Thượng Nguyên phu nhân cùng Thanh đế tự mình mở miệng, ta sao có thể không muốn. Một ngày trên trời bằng một năm tại thế gian, cũng chỉ là một lần luân hồi, rất nhanh sẽ qua đi, không phải sao?”

Nói xong nàng quay đầu về phía Thượng Nguyên phu nhân nói: “Phu nhân, Thanh nhi có một yêu cầu quá đáng, hy vọng phu nhân có thể thành toàn.”

“Mời linh chủ nói.”

“Ta muốn cùng xuống thế gian với Minh Thiệu.”

“Không, không thể!” Minh Thiệu quả quyết cự tuyệt.

Lần này hắn luân hồi thế gian là muốn giải quyết xong trần duyên, bởi vậy người mà hắn yêu ở thế gian nhất định là nữ tử do Tì Mẫn chuyển thể. Nếu Thanh Dao đi cùng với hắn, nàng sẽ lấy thân phận gì xuất hiện bên cạnh hắn? Chẳng lẽ giống với Vị Hi năm đó, trở mặt nhìn hắn cùng nữ tử khác kiêu diệp tình thâm?

“Linh chủ đã nghĩ kĩ chưa?” Thượng Nguyên phu nhân hỏi nàng.

Thái độ của Thanh Dao kiên quyết: “Đúng vậy, ta phải đi cùng hắn.”

“Thanh nhi, nàng.”

“Ta biết chàng muốn nói gì, nhưng mà ta đã quyết định, mặc kệ như thế nào ta cũng ở bên cạnh chàng —— phu nhân, Thanh nhi còn có một thỉnh cầu. Lần xuống thế gian này ta muốn giữ lại trí nhớ cùng linh lực của mình.”

Thượng Nguyên phu nhân đáp ứng: “Được, ta sẽ để cho Tì Mệnh tinh quân an bài tốt mọi việc, hai vị vất vả rồi.”

Thanh Dao hạ thấp người, xem như nói lời cảm tạ

Nàng nửa đùa nửa thật nói với Minh Thiệu: “Như thế, vạn nhất chàng cùng nàng ta muốn nhảy xuống Vong Xuyên, ta mới có năng lực ngăn cản hai người.”

68. Q.4 - Chương 27: Trong Mộng Hồng Trần Nói Tương Tư (1)

Phạm trần vẫn luôn ồn ào náo động như vậy, Thanh Dao suy nghĩ.

Xe ngựa vừa mới tiến thành, sự náo nhiệt cùng ồn ào đều đến tai Thanh Dao. Màn xe được kéo thật kín, Thanh Dao không thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, nhưng nàng có thể cảm nhận được hơi thở của dòng người nhốn nháo. Giống như thời điểm nàng đến thế gian ba trăm năm trước, xung quanh càng náo nhiệt nàng càng cảm thấy cô đơn, bởi vì cái loại náo nhiệt này không thuộc về nàng, thậm chí nàng cũng không quen biết ai.

Tinh Tinh trong lòng nức nở vài tiếng, thay đổi tư thế thoải mái rồi tiếp tục ngủ, Thanh Dao theo bản năng ôm chặt nó. Lúc trước thời điểm tiến vào luân hồi, Thanh Dao giao Tinh Tinh cho Sương Linh nhờ chăm sóc, Sương Linh sợ nàng ở thế gian sẽ tịch mịch nên vài ngày trước đã tìm cơ hội đưa Tinh Tinh đến thế gian với nàng.

Trong lúc lơ đãng, khóe miệng Thanh Dao hiện lên nụ cười thản nhiên, bởi vì Sương Linh, cũng bởi vì Tinh Tinh. Mười sáu năm tại phàm trần, nàng còn chưa gặp Minh Thiệu, nhưng ít nhất nàng ở thế gian cũng không cô đơn.

“Vị Hi tiểu thư, chúng ta trực tiếp quay về Hầu phủ phải không ạ?” Xa phu ở bên ngoài hỏi nàng.

Thanh Dao nói: “Không, ta còn có việc, đến quốc cữu phủ trước đi.”

Bạch Vị Hi —— đây là tên của Thanh Dao ở thế gian. Có lẽ là trùng hợp, cũng có lẽ là đã định trước. Mỗi lần nghe người khác gọi nàng là Vị Hi, trong lòng Thanh Dao có một cảm giác không nói nên lời.

Thân phận hiện giờ của Thanh Dao là nữ nhi của Nghiệp quốc Xương Bình hầu, bởi vì từ nhỏ thân thể không tốt, Xương Bình hầu đem nàng gửi nuôi ở Đào Nguyên cốc của Tiết thần y. Mười sáu năm qua, cuộc sống của Thanh Dao có thể nói là yên tĩnh như nước, thanh đạm như yên (khói). Điều duy nhất khiến cho trong lòng nàng có chút gợn sóng, đơn giản là việc đột nhiên Sương Linh đến thăm.

Thần tiên không thể can thiệp vào chuyện của người phàm, trước khi luân hồi Thượng Nguyên phu nhân đã nói, không cho bất luận kẻ nào hạ phàm tiếp xúc với Thanh Dao. Nhưng việc Sương Linh đến không đơn giản chỉ là đem Tinh Tinh cho nàng, Thanh Dao nắm chặt sáo ngọc nhỏ màu xanh trong ống tay áo mà Sương Linh giao cho, suy nghĩ rối loạn.

Minh Thiệu đầu thai sớm hơn nàng bốn ngày, tính ra tuổi của hắn ở thế gian cũng đã hai mươi, đến nay nàng còn chưa gặp qua hắn.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Thanh Dao từ trong hồi ức tỉnh lại, hỏi xa phu: “Sao dừng lại?”

“Ở phía trước đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, không biết đã xảy ra chuyện gì.” Xa phu nói, “Tiểu thư chờ chút, nô tài đi nhìn xem.”

Thanh Dao cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của Tinh Tinh, một cái lại một cái.

Bên ngoài ngày càng náo nhiệt, Thanh Dao có thể nghe được bọn họ nói gì đó mà “Thái tử”, “An Thừa vương”, “Cố tiểu thư”. Xưa nay nàng không phải là người có lòng hiếu kì, huống hồ chuyện ở thế gian này không có quan hệ gì với nàng. Nhưng mà những chữ này xuất hiện quá mức thường xuyên, cho dù lại không để ý nhưng nàng vẫn nghe được và hiểu đại khái là chuyện gì xảy ra.

“Rốt cục Kì Thiên thịnh hội cũng bắt đầu rồi, nghe nói Thái tử cùng An Thừa vương đều tới tham gia.”

“Ta cũng nghe nói. Không ngờ người đàm bạc như An Thừa vương mà cũng tham gia, thật hiếm thấy.”

“Còn không phải vì thiên kim của Thừa tướng đại nhân Cố Thiên Phi cũng đến hay sao, Cố tiểu thư chính là mỹ nữ đệ nhất kinh thành, quý gối dưới váy nàng đâu chỉ có An Thừa vương, nghe nói ngay cả Thái tử điện hạ cũng...”

“Mau nhìn, bắt đầu rồi, bắt đầu rồi! A, Thái tử cùng An Thừa vương sao lại đánh nhau ở đây?”

“Chắc là vị công tử này mới từ bên ngoài đến đi. Thái tử cùng An Thừa vương là đang luận bàn, dựa theo quy định của Kì Thiên thịnh hội, người thắng có thể thấp hương đầu tiên, đại biểu cho đương kim Thánh Thượng khẩn cầu để trời phù hộ cho Nghiệp quốc năm nay mưa thuận gió hòa.”

“Thì ra là thế. Các người xem, Thái tử cùng An Thừa vương lực lượng ngang nhau.”

“ ”

Thanh âm nghị luận liên tiếp, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng binh khí giao nhau. Thanh Dao thở dài, vừa rồi rất nhiều người đến đây, xa phu đi lâu như vậy còn chưa quay về, nàng nghĩ thầm, e là xa phu không thể trở về trong chốc lát.

Tinh Tinh không chịu an phận vãn vẹo, Thanh Dao vỗ vỗ đầu nó cũng không chịu yên, hai móng vuốt cào loạn trên quần áo của Thanh Dao. Thanh Dao một chút cũng không chú ý, nó liền giãy ra khỏi cái ôm của nàng chạy ra bên ngoài xe ngựa.

Thanh Dao vừa muốn bắt nó lại, đột nhiên phát giác không thích hợp, tựa hồ có một cỗ lực lượng cường đại đánh về phía nàng. Nàng cảnh giác, dường như có một trận khói nhẹ bay qua màn xe xuyên thẳng ra ngoài. Ngay tại thời điểm nàng vừa rời khỏi xe ngựa, kiếm của hoa y thiếu niên bị thiếu niên bạch y đỡ được, kiếm khí từ đỉnh xe ngựa đánh xuống, ầm một tiếng xe ngựa bị chẻ thành hai. Con ngựa bị chấn kinh, đang muốn phát cuồng chạy về phía đám người, thiếu niên bạch y từ trên không xoay người nhảy lên lưng nó, giữ chặt dây cương.

Trong đám người toàn tiếng kinh hô. Khoảnh khắc kiếm khí của Thái tử chém vào đỉnh xe ngựa, tất cả mọi người đều nghĩ người trong xe ngựa không chết thì cũng bị thương. Ai ngờ trong nháy mắt khi xe ngựa bị phá hủy, đồng thời lúc đó An Thừa vương bay lên phía trước khống chế con ngựa bị chấn kinh thì có một bóng dáng màu trắng từ trong xe ngựa nhảy ra, tốc độ nhanh không thể tin được, thế cho nên căn bản không có người nhìn thấy bóng trắng kia là cái gì.

Tất cả mọi người phía trước ồn ào nhốn nháo, Thanh Dao bay ra khỏi xe ngựa mới phát hiện không có chỗ đặt chân. Nàng không kịp xoay người, lập tức bay về phía sau. Gió thổi tay áo của nàng lay động, tốc độ bay lên, nhẹ nhàng như con bướm màu trắng bay múa trong bụi hoa. Lúc mọi người nhìn rõ khuôn mặt của nàng, trong đám người càng tuôn ra nhiều tiếng kinh hô.

Lúc này Tinh Tinh từ trong đám người chạy ra, nhảy về phía Thanh Dao. Trong tay áo Thanh Dao một dải lụa trắng bay ra, cuộn lấy Tinh Tinh rồi thu lại, Tinh Tinh cứ như vậy mà trở về trong lòng nàng, mà lúc này nàng cũng vững vàng rơi xuống đất.

Nữ tử áo trắng tuyệt sắc khuynh thành, không nhiễm khói lửa của nhân gian, ôm ấp một con linh hồ trắng nha tuyết. Việc này làm cho tất cả mọi người chấn kinh, sau tiếng hô là sự tĩnh lặng.

Thanh Dao không để ý đến phản ứng của những người này, nàng vừa muốn rời đi, ánh mắt lơ đãng dừng lại trên nam tử bạch y đang cưỡi ngựa, trong phút chốc thời gian như đọng lại .

Cây lê bên hồ nở rất nhiều những bông hoa màu trắng, gió xuân thổi qua, những đóa hoa rơi trên mặt đất, trong đó có vài phiến hoa nhẹ nhàng rơi trên mặt hồ, tạo nên một vòng gợn sóng nhỏ. Mà trên mi gian của Thanh Dao tỏa ra một vòng tròn gợn sóng như vậy, có thứ gì đó đang từ từ tràn ra.

Thiếu niên bạch y xoay người xuống ngựa, chấp tay nói: “Cô nương, tại hạ cùng với thái tử luận bàn, vô ý làm hỏng xa giá của cô nương, xin cô nương bao dung. Cô nương cần bồi thường bao nhiêu xin cứ nói, tại hạ nhất định tận tâm đáp ứng.”

Minh Thiệu, Minh Thiệu, Minh Thiệu, Phàm trần mười sáu năm vội vàng đi qua, rốt cục ta cũng đợi được đến thời khắc gặp lại chàng.

Nội tâm của Thanh Dao giống như cuồng phong trên mặt biển, sóng lớn mãnh liệt. Nhưng nàng đem tâm tư của mình che giấu rất kỹ, nàng không mở miệng nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Bởi vì nàng không dám mở miệng, nàng sợ rằng sau khi mở miệng sẽ không chịu được mà gọi tên của hắn.

“Vị Hi tiểu thư, Vị Hi tiểu thư.” Xa phu hoang mang chạy từ trong đám người ra, lảo đảo một cái như sắp quỵ xuống dưới chân Thanh Dao, “Tiểu thư không sao chứ, nhiều người quá nên nhất thời nô tài không về được, đã khiến cho tiểu thư bị sợ hãi.”

“Không có việc gì, người dẫn ngựa về trước đi, nói với phụ thân rằng ta sẽ trở về lập tức.” Thanh Dao mở miệng, thanh âm mờ ảo như sương mù tản ra trong sơn cốc lúc sáng sớm, linh hoạt kỳ ảo giống như tiếng ngâm nga của chim sơn ca khi hoàng hôn buông xuống, dễ nghe không nói nên lời.

Vị Hi? Nghe cái tên như thế, trái tim của Minh Thiệu khẽ run lên.

Thái tử đẩy đám người ra tiến lên, cười nói: “Tên gọi của cô nương là Vị Hi sao? Kiêm hà thê thê, bạch lộ vị hi*, quả nhiên là tên rất hay. Xe ngựa của cô nương vừa bị hủy, ta và Tuyên Ly đều có trách nhiệm, phải bồi thường cũng là mỗi chúng ta một nửa, cô nương nghĩ sao?”

*Kiêm hà thê thê, bạch lộ vị hi: cỏ lau um tùm, sương trắng rạng đông

“Tuyên Ly?” Tâm Thanh Dao lại một lần nữa dậy sóng. Tên của Minh Thiệu ở thế gian lại là Tuyên Ly?

Tuyên Ly Vị Hi, Vị Hi Tuyên Ly, vì cái gì lại như vậy!

“Tại hạ chính là Tuyên Ly.” Minh Thiệu nhợt nhạt cười, giống như xuân phong lướt qua mặt hồ nước, “Nếu thái tử đã lên tiếng, xe ngựa của cô nương để chúng ta cùng bồi thường đi.”

“Không cần.”

Thanh Dao thu lại tâm tình đang hỗn loạn, nàng thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi nơi này, càng nhanh càng tốt. Nhưng Tinh Tinh trong lòng nàng lại không yên phận, bắt đầu vụn vụn lung tung, lập tức hấp dẫn tầm mắt của Minh Thiệu và Thái tử về phía này.

Hai người trăm miệng một lời nói: “Ảnh Ngọc Tuyết Hồ!”

Trong truyền thuyết dân gian của Nghiệp quốc, Ảnh Ngọc Tuyết Hồ là do thần tiên trên Thiên giới nuôi, có thể thông linh (đại khái là liên hệ với thần tiên). Đây cũng chỉ là truyền thuyết, người gặp qua Ảnh Ngọc Tuyết Hồ không ít, nhưng cho tới bây giờ không ai bắt được chúng, càng đừng nói đến chuyện chúng nó có thể thông linh thật sự hay không. Nhưng mà giờ phút này Tinh Tinh nằm ngay trong lòng Thanh Dao. Trước đó ánh mắt của mọi người đều đặt trên người Thanh Dao, không ai chú ý tới đôi mắt của Tinh Tinh là màu hắc lam, đây là dấu hiệu đặc biệt của Ảnh Ngọc Tuyết Hồ.

Thanh Dao ôm chặt Tinh Tinh một chút, nàng cũng không muốn để cho bọn họ tiếp tục đề tài này.

Cũng may Minh Thiệu nhìn ra tâm tư của Thanh Dao, hẩn nhanh chóng đổi đề tài: “Nếu cô nương nhất định không chịu nhận bồi thường của chúng ta, xin hỏi nhà của cô nương ở nơi nào, ta sẽ cho xa phu tiễn cô nương một đoạn đường.”

“Không.”

“Hy vọng cô nương không cự tuyệt, nếu không Tuyên Ly sẽ cảm thấy rất áy náy.”

Thanh Dao đành phải thỏa hiệp: “Trước khi về nhà ta muốn đến phủ Quốc cữu một lát, vương gia để người đưa ta đến đó, làm phiền rồi.”

“Phủ Quốc cữu?” Minh Thiệu cùng thái tử đều sửng sốt.

Kinh thành không có ai không biết, Quốc cữu trời sanh tính tình đạm bạc, xưa nay không thích tiếp xúc cùng người ngoài. Bất kể là đại thần trong triều hay dân chúng bình thường đến cửa báỉ phỏng đều bị từ chối ở ngoài. Lâu dần trước cửa phủ Quốc cữu hết sức yên tĩnh, cơ hồ không ai mong muốn bị sập cửa trước mặt. Lại thấy Thanh Dao muốn đến Quốc cữu phủ, trong lòng Minh Thiệu không khỏi nổi lên nghi ngờ.

“Nếu bất tiện, Vị Hi sẽ không làm phiền vương gia cùng thái tử nữa, cáo từ.”

“Không có gì, cô nương chờ một lát.” Minh Thiệu quay đầu lại phân phó nói, “Người tới, cho xa phu đưa Vị Hi cô nương đến phủ Quốc cữu.”

“Đa tạ.”

Không qua bao lâu, một chiếc xe ngựa xa hoa đi tới trước mặt Thanh Dao, dù trong lòng có không muốn như thế nào, Thanh Dao vẫn quyết tâm rời đi. Giờ đã biết Minh Thiệu ở đâu, nàng cũng an tâm. Một kiếp luân hồi này, nàng nhất định sẽ không phải là người trong sinh mạng của hẩn, như vậy để cho nàng ở một bên yên lặng nhìn hẩn đi. Hẩn tất cả mạnh khỏe, nàng cũng cảm thấy đủ.

Thanh Dao còn chưa kịp lên xe, chỉ nghe trong đám người có tiếng hô: “Nhìn, tiểu thư Cố Thiên Phỉ đến đây!”

Ngay sau đó lại là một đợt ồn ào náo động, tiểu điểm chú ý của mọi người đồng thời từ trên người Thanh Dao chuyển đến Cố Thiên Phỉ mới đến đây.

Thái tử hưng trí bưng bưng xoay người đi về phía đài cao được dựng lên cho Kỳ Thiên thịnh hội, ánh mắt của Minh Thiệu cũng trở nên nhu hòa vạn phần, hần gật đầu với Thanh Dao một cái, theo sát thái tử rời đi. Dù mười sáu năm qua không có lúc nào Thanh Dao không chuẩn bị tâm lý, nhưng giờ phút này thật sự chứng kiến, lòng của nàng vẫn đau đớn như bị thắt chặt.

Thanh Dao quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vị mỹ nhân y phục màu tím được nha hoàn vây quanh đứng trên đài cao, cười nói xinh đẹp.

Có lẽ nàng là mỹ nữ đệ nhất kinh thành Cố Thiên Phỉ. Ánh mắt dừng trên người Cố Thiên Phỉ, cả người Thanh Dao cảm thấy lạnh lẽo. Quả nhiên là nàng, Ti Mẫn ngọc nữ! Một chút nàng cũng không thay đổi, vẫn xinh đẹp, chói mắt như vậy.

Thanh Dao từng gặp qua Ti Mẫn ngọc nữ trong ảo cảnh của Vị Hi, cũng chính là Cố Thiên Phỉ hiện tại. Lúc ấy nàng đang cùng Minh Thiệu, hoặc phải nói là Tuyên Ly mười ngón tay đan xen, chuẩn bị nhảy vào Vong Xuyên, là Vị Hi ngăn họ lại đúng lúc.

Trong lòng Thanh Dao chua xót, nàng không muốn tiếp tục nhìn nữa, sau khi lên xe ngựa nàng buông màn xe và rèm cửa sổ xuống, theo bản năng ôm chặt Tinh Tinh trong lòng, nói với xa phu: “Đi thôi”.

Xa phu vung roi, xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước.

Mà phía sau, Minh Thiệu lại không tự chủ được mà quay đầu nhìn về phương hướng xe ngựa rời khỏi.

“Tuyên Ly, huynh nhìn cái gì thế?” Cố Thiên Phỉ cười, như ánh mắt trời tháng ba ảm áp chiều vào người hắn.

“Chắc không phải là Tuyên Ly luyện tiếu vị nữ tử như thiên nhân kia đi, ha ha.” Thái tử trêu chọc, quay đầu lại nói với Cố Thiên Phỉ, “Vừa rồi ta cùng Tuyên Ly không phân thắng bại, vậy thì để Phỉ nhi đại biểu cho phụ hoàng thấp hươu cho Kỳ Thiên thịnh hội đi.”

“Vậy thì muội không từ chối.” Cố Thiên Phỉ lúm đồng tiền như hoa, nàng nhìn Minh Thiệu vài lần rồi theo sau Thái tử cùng đi lấy hương.

Minh Thiệu mỉm cười nhìn theo Cố Thiên Phỉ đã đi xa, sau đó hắn gọi một tên tùy tùng lại, thấp giọng phân phó: “Lữ Kiên, người theo xe ngựa đến phủ Quốc cữu một chuyến, có chuyện gì lập tức bẩm báo cho ta.”

“Dạ, Vương gia.”

Giờ phút này, Cố Thiên Phỉ đang châm hương trên tay trong tiếng hoan hô của mọi người, chuẩn bị tế trời. Minh Thiệu nhìn mặt bên của nàng từ xa xa, không ngờ Cố Thiên Phỉ cũng quay lại nhìn về phía hắn. Ánh mắt của hai người trong không trung giao nhau, nhìn nhau cười, bao hàm vô hạn thâm tình.

69. Q.4 - Chương 28: Trong Mộng Hồng Trần Nói Tương Tư (2)

“Cái gì?” Tay Minh Thiệu đang cầm cái chén dừng giữa không trung, mày nhăn thành chữ xuyên, “Quốc cữu tiếp kiến vị cô nương kia rồi?”

Lữ Kiên chỉ tiết bẩm báo: “Đúng vậy. Thuộc hạ vẫn đi theo phía sau xe ngựa, thấy rất rõ ràng. Vị Hi cô nương lấy từ trong ống tay áo ra một chiếc sáo ngọc nhỏ màu xanh đưa cho người gác cửa, người gác cửa vừa thấy thì không đi thông báo mà trực tiếp mở cửa để cho nàng đi vào.”

Nghe xong lời này, Minh Thiệu càng thêm tò mò về thân phận của Thanh Dao. Rốt cục là dạng nữ tử gì mà có thể khiến cho Quốc cữu tự mình tiếp kiến?

Quốc cữu là thân cữu cữu (cậu) của Minh Thiệu, là ca ca của Trữ phi rất được đương kim Thánh Thượng sủng ái. Trong lịch sử của Nghiệp quốc từng có rất nhiều ngoại thích (họ hàng bên ngoại của phi tử hoặc hoàng hậu) tham gia vào chính sự, Quốc cữu lại quá mức tài hoa, rất được Thánh Thượng tán thưởng. Nhưng vì tránh bị nghi ngờ, sau khi muội muội được phong phi, Quốc cữu từ bỏ chức vị trong triều đình, đóng cửa từ chối tiếp khách, một lòng trồng cây dưỡng hoa, không quan tâm chuyện hậu thế, ngay cả Thánh Thượng tự mình bái phỏng hẳn cũng cự tuyệt không gặp.

Hành động này của Quốc cữu không làm ọi người quên hẳn, ngược lại càng thêm sùng kính cùng hướng tới, Thánh Thượng đối với cách cư xử của hẳn cũng phá lệ khoan dung. Người trong Nghiệp quốc nói: trong thiên hạ có người dám cự tuyệt Thánh Thượng, duy nhất Quốc cữu.

Nhưng mà hôm nay, Quốc cữu lại phá lệ gặp Vị Hi!

Minh Thiệu buông cái chén, phân phó: “chuẩn bị xe, ta muốn đích thân đến phủ Quốc cữu một chuyến.”

“Nhưng mà Vương gia.”

“Chuyện gì?”

Lữ Kiên nhắc nhở nói: “chẳng lẽ Vương gia đã quên, tháng trước ngài nói hôm nay là ngày tốt, phải chọn bà mối đến phủ Thừa tướng cầu hôn. Thuộc hạ an bài thỏa đáng toàn bộ, đang chờ Vương gia phân phó .”

Giọng nói, dáng điệu, nụ cười của Cố Thiển Phi hiện lên trước mắt, ánh mắt của Minh Thiệu cũng trở nên nhu hòa. Hẳn cười nói: “Đúng vậy, như thế nào mà ngay cả việc này ta cũng quên. Phân phó xuống, nhanh đến phủ Thừa tướng cầu hôn.”

“Còn có một chuyện, thuộc hạ không biết có nên nói hay không.”

Minh Thiệu bật cười: “Lữ Kiên ơi là Lữ Kiên, từ khi nào mà ngươi trở nên lễ mễ như vậy, ngươi đã mở miệng còn không phải là muốn nói cho ta hay sao. Nói đi.”

“Thỉnh Vương gia thứ cho thuộc hạ nói lỡ. Trước mắt Thánh Thượng bệnh nặng, trừ bỏ Thái tử thì có khả năng thừa kế ngôi vị Hoàng đế nhất là Vương gia ngài. Đại thần trong triều đã ngầm chia thành hai phái, lấy Tấn Dương hầu cầm đầu một phái ủng hộ Vương Gia, Xương Bình hầu cầm đầu một phái ủng hộ Thái tử, mà có ảnh hưởng nhất là Cố thừa tướng vẫn bảo trì thái độ trung lập.”

Trong lòng Minh Thiệu chợt lạnh, hẳn đã đoán được Lữ Kiên muốn nói gì.

Lữ Kiên nói tiếp: “Thuộc hạ hiểu được Vương gia thật tâm thích Cố tiểu thư nên mới cầu hôn, nhưng người khác sẽ không nghĩ như vậy. Trong lòng Vương gia hẳn là rất rõ ràng, Thái tử nhất định muốn có ngôi vị Hoàng đế, vì củng cố thế lực, hẳn có ý đồng thời thú Cố tiểu thư cùng nữ nhi của Xương Bình hầu Bạch tiểu thư làm phi. Cố tiểu thư yêu mến Vương gia, Cố thừa tướng lại rất yêu thương nữ nhi, không có gì bất ngờ khi Cố thừa tướng cự tuyệt Thái tử mà đáp ứng việc Vương gia cầu hôn, cứ như vậy cũng chẳng khác nào công khai tỏ vẻ hẳn đứng một bên với Vương gia. Thái tử vốn coi Vương gia như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, nếu lại có thể Cố thừa tướng ủng hộ, thuộc hạ lo lắng Thái tử sẽ xuống tay với Vương gia.”

Minh Thiệu khinh thường: “Vậy thì sao? Nghiệp quốc ai không biết ta thích nhân văn dã hạc (rãnh rỗi, an nhàn), đối với ngôi vị Hoàng đế không có chút hứng thú. Trong lòng Thái tử cũng rõ ràng ta sẽ không tranh giành ngôi vị Hoàng đế với hẳn.”

“Nhưng mà đồng dạng, Nghiệp quốc không ai không biết Vương gia văn thao võ lược, so với Thái tử thì càng thích hợp làm Hoàng đế. Vương gia, đại trượng phu nên lòng mang thiên hạ, không bằng.”

“Lữ Kiên!” Minh Thiệu lập tức đề cao thanh âm, nghiêm túc dị thường, “Những lời này về sau không được nói, biết không!”

“Vương gia.”

“Dừng ở đây đi, chúng ta lập tức đến phủ Quốc cữu.”

“Dạ, Vương gia.”

Phủ Quốc cữu rất lớn, nhưng không có nhiều người, lạnh lẽo yên tĩnh. Thanh Dao đi theo lão quản gia từ viện trước một đường đến đại sảnh, chỉ nhìn thấy một hai hạ nhân đang quét dọn. Bước vào trong viện, đập vào mắt là cây cối xanh um tươi tốt cùng các loại hoa muôn hồng nghìn tía, có thể thấy được chủ nhân nhất định là một người trời sinh đậm bạc, nho nhã, có học vấn và yêu thích cây cối, hoa cỏ.

“Xin mời cô nương, Quốc cữu đang ở trong thư phòng chờ cô nương.” Lão quản gia chỉ vào một tiểu viện u tĩnh ở phía trước, đưa tay ra mời.

Thanh Dao hơi cúi người: “Làm phiền rồi.”

Trên bảng hiệu của cửa tiểu viện viết ba chữ cứng cáp, to rõ ràng “Thẩm Phương trai”. Trong lòng Thanh Dao lẩm nhẩm, khoe miệng cong lên thành một nụ cười. Thẩm Phương trai, không hổ là chủ nhân của Thẩm Phương cung, mặc dù là đến thế gian này, cũng muốn đặt một cái tên quen thuộc cho thư phòng.

Thanh Dao vươn tay phải gõ nhẹ lên cửa ba cái, rất nhanh sau đó, cửa bị mở ra từ bên trong. Người mở cửa một thân quần áo xanh, nho nhã khiêm tốn, mặt mày lộ vẻ yên tĩnh và thản nhiên.

“Sau khi từ biệt tại Phục Ma điện, lại qua mười sáu năm tại phàm trần, phong thái của Thanh đế bệ hạ như trước.” Thanh Dao cười nói.

Người trước mặt tiên phong đạo cốt, thanh cao thoát tục, đúng là Thanh đế ti chương hoa và cây cối lục giới.

Thanh đế mỉm cười, gật đầu nói: “Ta vào luân hồi so với linh chủ sớm hơn hai mươi ngày, ở phàm trần đã là hơn ba mươi sáu năm, hiện giờ tái kiến, linh chủ vẫn bộ dáng như cũ, chắc hẳn ở thế gian rất khó tìm được người thứ hai thoát tục như linh chủ.”

“Quá khen. Xá muội Sương Linh đã nói tất cả cho ta biết, Thanh đế bệ hạ tự mình đi vào luân hồi, giúp ta cùng Minh Thiệu trải qua kiếp này. Ân đức của bệ hạ, Thanh nhi suốt đời khó quên.” Thanh Dao lấy ra chiếc sáo nhỏ từ trong ống tay áo đưa cho Thanh đế, “Hiện giờ là lúc vật về nguyên chủ.”

Chiếc sáo nhỏ kia là Tĩnh Linh Dịch pháp khí không rời khỏi người của Thanh đế, trước khi vào luân hồi Thanh đế ủy thác Sương Linh chuyển cho Thanh Dao để làm tín vật tại phàm trần.

Thanh đế thu hồi lại Tĩnh Linh dịch, nghiêng người mời Thanh Dao vào nhà, lại tự mình châm nước trà.

Thanh Dao cũng không muốn tiếp tục kéo dài thời gian, nàng mở miệng hỏi vấn đề khiến nàng rối rắm nhiều năm: “Bệ hạ, hẳn là ngài đã biết. Tên ở thế gian của ta là Vị Hi, ta nghĩ không phải chỉ là trùng hợp, đúng không?”

“Linh chủ thông minh thanh khiết, cần gì phải hỏi nhiều. Có một số việc trong lòng mọi người đều rõ ràng, nếu đã là chuyện cũ, vậy thì để nó tiêu tán theo gió đi. Lần này ta mời linh chủ đến đây không phải để ôn chuyện cũ, ta chỉ muốn nhắc nhở linh chủ, phụ thân ngươi – ý ta là phụ thân tại thế gian Xương Bình hầu. Linh chủ biết vì sao Xương Bình hầu vội vã tìm ngươi về kinh như vậy không?”

“Hắn chỉ nói thân thể phụ nhân của hắn không tốt. Chẳng lẽ còn có ẩn tình khác?”

“Phải, Xương Bình hầu muốn gả ngươi cho Thái tử làm phi.”

“Cái gì!” Thanh Dao bỗng nhiên đứng dậy, thanh âm bắt đầu phát run, “Không, tuyệt đối không thể!”

Thanh đế nâng ly trà lên nhấp một ngụm, hần bình tĩnh nói: “Đây là kiếp.”

“Ta mặc kệ kiếp hay không kiếp, chuyện ta không muốn chưa từng ai có thể ép buộc ta.”

Vì sao lại như vậy! Lúc trước nàng cố ý muốn theo Minh Thiệu xuống phàm trần là vì có thể ở bên cạnh hắn. Cho dù chính mắt thấy hắn cùng một nữ tử khác yêu nhau cả đời, nàng cũng không oán không hối, bởi vì đây là mệnh. Nàng đã chuẩn bị đối mặt với chuyện này từ rất sớm. Nhưng nàng ngàn tính vạn tính, lại quên mất vận mệnh của chính mình.

“Nếu ta không đáp ứng thì sao?”

Thanh đế nói: “Ngươi sẽ đáp ứng. Bởi vì đây là kiếp, cũng là mệnh.”

Đây là mệnh?

Thanh Dao cười khỏ, đúng vậy, đây là số mệnh của nàng tại phàm trần. Hiện giờ mặc dù nàng có trí nhớ của kiếp trước, có linh lực của tiên nhân, nhưng dù sao thân thể cũng là phàm nhân, sẽ bị phàm vật gây thương tích, sẽ sinh bệnh, sẽ già cả, sẽ chết đi. Nàng nên nghĩ đến từ sớm, nếu nàng đã bước vào luân hồi này, như vậy số mệnh của nàng cũng bị khống chế. Nàng, không có sự lựa chọn.

“Vương gia, ngài không thể vào, lão gia nói không được để cho bất luận kẻ nào quấy rầy. Vương gia đừng khiến lão nô khó xử.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của lão quản gia.

Thanh Dao nhủ mảy, Thanh đế vẫn bình tĩnh nói với nàng: “Minh Thiệu tướng quân của người đến đây.”

Nói xong Thanh đế đề cao thanh âm nói với người bên ngoài: “Để cho hắn vào đi.”

Kéo kẹt một tiếng, cửa bị đẩy ra, trong nháy mắt này giống như Thanh Dao đã đợi rất nhiều năm, nàng nhìn khuôn mặt của Minh Thiệu hiện ra phía sau cửa, trong lòng có loại tư vị không nói nên lời.

“Cửu cửu ” Minh Thiệu mở miệng, lập tức chú ý tới Thanh Dao đang đứng một bên, hắn gật đầu với nàng, “Vị Hi tiểu thư.”

“Người không phải là người không biết ý, sau hôm nay lại không đúng mực như vậy, quy củ của ta không phải là người không biết.” Ngữ điệu của Thanh đế bằng phẳng, lại ẩn ẩn lộ ra ý tứ trách cứ.

“Tuyên Ly biết cửu cửu không thích bị quấy rầy, nhưng mà hôm nay thật sự có việc gấp.” Minh Thiệu giải thích, “Trước khi Kỳ Thiên thịnh hội bắt đầu, ta cùng Thái tử luận bàn đã vô ý phá hỏng xa giá của Vị Hi cô nương, chỉ vì lúc ấy phải chủ trì thịnh hội nên mới phân phó xa phu đưa nàng đến nơi này —— cô nương, nếu như có chậm trễ hi vọng cô nương tha lỗi.”

Thanh Dao còn chưa mở miệng, Thanh đế đã nói tiếp: “Người cố ý đến giải thích với cô nương người ta sao? Chỉ sợ là tò mò thân thể của người ta thì có.”

“Không hổ là cửu cửu, việc gì cũng không gạt được người. Không sai, xác thực ta rất tò mò, rốt cục là dạng nữ tử gì mới có thể khiến cửu cửu tự mình tiếp kiến như vậy. Không nói đến Vị Hi cô nương siêu phàm thoát tục, riêng việc nàng ôm Ảnh Ngọc Tuyết Hồ là đủ khiến người khác quan tâm. Tuyên Ly như thế, chỉ sợ Thái tử cũng vậy.” Nói xong Minh Thiệu nhìn thoáng qua Tinh Tinh trong lòng Thanh Dao.

Thanh Dao nói: “Vương gia khen trật rồi, Vị Hi là người thường, chẳng qua có quen biết từ trước với Quốc cửu thôi. Về tuyết hồ này, là được bằng hữu tặng cho.”

Minh Thiệu xấu hổ cười. Hắn cảm thấy vô cùng kì quái, rõ ràng hắn không quen biết vị nữ tử trước mặt này, nhưng khi lần đầu tiên thấy nàng lại cảm thấy quen thuộc không nói nên lời, nhất là trong nháy mắt nàng mở miệng nói chuyện, trái tim của hắn giống như là muốn nhảy ra ngoài. Loại cảm giác này từ trước đến nay không hề có, cho dù là trước mặt Cố Thiên Phi người mà hắn yêu chân thành nhiều năm.

“Ta phải nghỉ ngơi. Nếu Tuyên Ly đã đến thì thay ta đưa Vị Hi tiểu thư trở về đi.” Thanh đế uyển chuyển hạ lệnh trục khách, hắn quay đầu lại nghiêm túc nói với Thanh Dao, “Những lời ta vừa nói người hãy suy nghĩ kĩ, Vị Hi tiểu thư.”

Âm điệu của hắn nhấn mạnh hai chữ “Vị Hi”, trong đó có ý tứ mà Minh Thiệu không biết, tự nhiên Thanh Dao hiểu được.

Minh Thiệu cười cười: “Một khi đã như thế, vật để Tuyên Ly đưa tiểu thư về phủ đi. Không biết quý phủ nơi nào?”

“Đã quên nói cho người, Vị Hi là nữ nhi của Xương Bình hầu, cũng chính là.” Thanh đế tạm dừng một chút, “ Thái tử phi tương lai.”

Trái tim Minh Thiệu khẽ nhảy một cái, câu nói kia cứ quanh quẩn bên tai, vô luận như thế nào cũng không bỏ đi được: Vị Hi là nữ nhi của Xương Bình hầu, cũng chính là. Thái tử phi tương lai.

70. Q.4 - Chương 29: Trong Mộng Hồng Trần Nói Tương Tư (3)

Bên ngoài Nhân đình là hồ nước xanh biếc, từng con cá chép rục rờ bơi lội thành đàn, tạo nên những gợn sóng. Thanh Dao lặng im dựa vào lan can, Tinh Tinh ở trong lòng nàng đang ngủ say bỗng nhiên giật giật. Nàng cúi đầu liếc mắt nhìn Tinh Tinh một cái, lại lần nữa đem ánh mắt chuyển dời tới mặt hồ, mặt mày an bình, trong con người phản chiếu từng gợn nước.

Ba năm, trong nháy mắt nàng tiến cung đã ba năm.

Khóe miệng Thanh Dao cong lên nụ cười bất đắc dĩ. Ai có thể nghĩ đến, ba năm này với nàng mà nói so với ở trong Tu La ngục chịu dày vò còn thống khổ hơn, ở Thiên giới cũng chỉ mới có ba ngày thôi.

Hiện tại nàng không phải là Phù Vân linh chủ của Tê Phương thánh cảnh, cũng không phải là ái nữ của Xương Bình hầu, lại càng không phải là Thanh Dao trong lòng Minh Thiệu. Nàng là Túc phi nương nương của Nghiệp quốc, là phi tử trong hoàng cung không hề được ân sủng.

Ba năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện, tỷ như Cố thừa tướng đáp ứng hôn sự của Minh Thiệu với Cố Thiên Phỉ; tỷ như Thái tử lo lắng Minh Thiệu sẽ uy hiếp đến vương vị của hắn, vài lần muốn ám sát Minh Thiệu nhưng không có kết quả; tỷ như Minh Thiệu cùng Cố Thiên Phỉ sau khi thành thân chào từ biệt Hoàng thượng, quy ẩn núi rừng sống những ngày nhàn vân dã hạc; tỷ như sau khi Hoàng đế băng hà Thái tử kế vị.

Trong có chuyện mà Thanh Dao cảm thấy ngoài ý muốn: nàng lại đáp ứng gả cho Thái tử lúc đó, cũng chính là phi tử của Hoàng đế hiện tại. Ngay cả chính nàng cũng không nghĩ ra, vì sao nàng lại đưa ra quyết định này.

Còn nhớ rõ ngày ấy Thanh đế đã có dự tính trước nói với nàng: “Người nhất định sẽ đáp ứng.”

Thanh Dao nhìn mây trắng bay trên bầu trời, trong lòng mờ mịt. Chẳng lẽ, đây thật là mệnh của nàng trong kiếp này?

Nàng cùng Minh Thiệu tổ chức đại hôn trong một ngày, đều là đầu tháng ba, theo hoàng lịch của Nghiệp quốc là ngày rất may mắn để lấy vợ. Chỉ tiếc ngày hoàng đạo này cũng là ngày mà nàng và hắn phải chia lìa ở thế gian, giống như sao Sâm và sao Thương* sẽ chẳng bao giờ gặp được nhau. Bởi nàng gả cho người không phải là hắn, người hắn cưới cũng không phải nàng.

*Sao Sâm và sao Thương: Sao Sâm và sao Thương, hai ngôi sao ở hai chòm khác nhau không bao giờ hiện ra một lúc trên vòm trời.

Sau đại hôn Minh Thiệu mang theo Cố Thiên Phỉ cao chạy xa bay, sau đó Thanh Dao không còn có gặp qua hắn. Cùng cô đơn giống Thanh Dao chính là vị hôn phu của nàng ở thế gian —— thái tử Tuyên Triệu. Người mà Tuyên Triệu thích vốn là Cố Thiên Phỉ, điểm này Thanh Dao biết quá rõ ràng. Ba năm trước đây Tuyên Triệu đồng thời cầu hôn với nhà Cố thừa tướng và Xương Bình hầu, Xương Bình hầu đáp ứng, Cố thừa tướng lại cự tuyệt. Mà nàng, trở thành vật hi sinh cho hôn nhân chính trị.

May mà, Thanh Dao được tự do.

Thanh Dao cảm thấy rất may mắn vì Tuyên Triệu đối với Cố Thiên Phỉ một mối tình si, bởi vậy trong lòng hắn sẽ không thể chứa thêm bất cứ ai, hắn cũng sẽ không quan tâm đến nàng.

Ngày đại hôn Tuyên Triệu thậm chí không thêm vén khăn voan hồng của Thanh Dao, hắn chỉ nói với Thanh Dao một câu: thật có lỗi, trong lòng ta chỉ có mỗi Cố Thiên Phỉ, ngoài ra tuyệt đối không thể chứa thêm bất cứ ai.

Rồi sau đó Tuyên Triệu đăng cơ, hắn nạp rất nhiều phi tử, mọi người trong hậu cung đều được vũ lộ quân triêm (mưa tưới muôn nơi), một mảnh hoà thuận vui vẻ. Duy chỉ có mỗi Thanh Dao, cho tới bây giờ Tuyên Triệu chẳng bao giờ quan tâm, là nguyên phối (vợ đầu) thái tử phi của hắn mà ngay cả hoàng hậu cũng không được sắc phong, cho tới nay cũng chỉ là một phi tử hữu danh vô thực.

Nữ nhân trong hậu cung thường xuyên cười nhạo sau lưng Thanh Dao, ngay cả cung nữ hơi đắc sủng một chút cũng không để Thanh Dao vào mắt. Nhưng chỉ có Thanh Dao tự mình biết Tuyên Triệu đối với nàng vô cùng tốt, hắn không muốn chạm vào nàng, đây chính là ân đức lớn nhất đối với nàng.

“Aiz, ta còn tưởng ai nhân nhả như vậy đâu, hóa ra là Túc phi tỷ tỷ còn xinh đẹp hơn cả tiên nữ.” Giọng nữ bén nhọn khiến không gian yên tĩnh bị phá hỏng hoàn toàn.

Nghe thanh âm này, Thanh Dao không cần quay đầu lại cũng biết đây chính là Chu quý nhân mà Tuyên Triệu sủng ái nhất. Nàng không muốn cùng tồn tại cùng Chu quý nhân, ôm lấy Tinh Tinh xoay người bước đi.

“Tỷ tỷ vội vàng như vậy làm gì, muội muội còn có nhiều chuyện muốn nói với tỷ.” Chu quý nhân bước tới phía trước, chặn đường Thanh Dao, “Hiện tại quân đội Lê quốc đã bao vây tứ phía, Hoàng Thượng ở ngự thư phòng cùng chư vị thương lượng chiến sự, bận tới mảy mòi, bọn tỷ muội trong hậu cung đều muốn phân ưu với hoàng thượng. Tỷ tỷ lại có hưng trí ở đây cho cá ăn, nếu như tới tai của hoàng thượng, không biết sẽ bị trị tội như thế nào đâu.”

Thanh Dao lạnh lùng liếc Chu quý nhân một cái: “Tránh ra.”

“Tỷ tỷ thật nóng tính, nhưng ta sẽ không nhường đâu. Nếu Hoàng Thượng không có thời gian đến xử tội tỷ tỷ, vậy hãy để muội muội như ta làm thay đi.” Chu quý nhân cười đến phá lệ xinh đẹp, nàng quay đầu lại phân phó với các tùy tùng bên người, “Thất thần cái gì, còn không mau mời Túc phi tỷ tỷ đến Trữ Hoa cung diện bích (như kiểu úp mặt vào tường ý) ngắm lại chính mình sai ở chỗ nào.”

Thái giám đầu lĩnh nịnh nọt cười: “Dạ, nương nương —— Túc phi nương nương, xin thứ cho nô tài đắc tội.”

Kết quả không đợi bọn họ động thủ, bàn tay Thanh Dao vung lên, nước hồ xanh biếc bỗng dưng cuộn cuộn nổi lên, rồi tách ra, như nghìn vạn mũi tên hướng về phía mọi người. Trong phút chốc, trừ Thanh Dao ra mọi người đều bị ngã trên mặt đất, một đồng hồ hỗn loạn.

Chu quý nhân mở to hai mắt nhìn, bên trong tràn đầy hoảng sợ. Nàng chỉ vào Thanh Dao không kiềm được run rẩy: “Người người người. Người biết yêu thuật, người đến tốt cùng là yêu quái gì?”

“Nàng cả ngày ôm con hồ ly kia, nàng. Nàng nhất định là hồ ly tinh.” Có người lập tức phụ họa.

Nhất thời tiếng kinh hô vang lên, tiếng kêu chỉ trích Thanh Dao là hồ ly tinh vang lên liên tiếp.

Thanh Dao ngay cả nhìn cũng lười liếc đến bọn họ một cái, nàng theo thói quen đưa tay sờ đầu của Tinh Tinh. Sau đó ánh mắt của nàng trong lúc vô ý nhìn vào một nơi, cảm thấy hoảng hốt như trời đất quay cuồng, rồi mọi thứ đều yên lặng....

Tuyên Triệu đã đứng ở bờ hồ nước bên kia, hiển nhiên hắn đã ở nơi đó đứng yên thật lâu, mọi chuyện vừa rồi nhất định hắn đều đã chứng kiến. Cái chính làm cho Thanh Dao xuất thần nhìn về phía Tuyên Triệu, chính là người đứng ở đằng sau hắn kia. Hắn không hề thay đổi chút nào, áo trắng ngân quan, hình dáng kiên nghị, tuấn lãng bất phàm.

Minh Thiệu ơ là Minh Thiệu, ba năm, rốt cục chờ ba năm cuối cùng ta cũng có cơ hội gặp lại chàng. Thanh Dao hô hấp nhanh chóng bị đình chỉ, bởi vì Minh Thiệu cũng đang nhìn nàng, trong mắt lộ vẻ không thể tin.

Thanh Dao cười khổ, Minh Thiệu sẽ không coi nàng là hồ ly tinh đi...

Hồng trần mười chín năm, nghĩ đến cũng chỉ là cái một trò cười mà thôi. Tất cả suy nghĩ trong lòng Thanh Dao như đang rơi lên, mà nàng bỗng nhiên nghĩ thông suốt. Nàng không hề nhìn bất luận kẻ nào, vội vàng rời đi.

“Túc phi ——” Tuyên Triệu ở phía sau kêu tên nàng.

Nàng ngoảnh mặt làm ngơ, thậm chí phải mau chóng thoát khỏi cái nơi thị phi này.

Trở lại tẩm cung, trong lòng Thanh Dao thật lâu vẫn không thể bình tĩnh trở lại, nàng cứ nghĩ mình đã thông suốt, nhưng hóa ra vẫn là để ý. Cái gì gọi là “Phẩm thân này cũng chính là một trò đùa, chờ khi trở lại Thiên giới tất cả mọi chuyện đều trở về nguyên dạng”, cái gì “Chỉ là một đời luân hồi, vô luận Minh Thiệu biến thành cái dạng gì cũng không cần so đo” Những cái đó cũng chỉ là lấy cớ để an ủi chính mình thôi.

Nàng sao có thể không so đo.

Nàng sao có thể không tính toán!

Trong lòng Thanh Dao không yên, giống như nỗi phần uất mười mấy năm qua vẫn bị nàng chôn dấu ở sâu thẳm trong trái tim đột nhiên bùng lên. Nàng vô lực ngồi phịch ở trên giường, trong lúc nhất thời thấy choáng váng, giống như bầu cũng sẽ sụp xuống rất nhanh.

Tinh Tinh không biết chủ nhân vì sao mà không để ý tới nó, chui vào trong lòng Thanh Dao. Hai mắt Thanh Dao nhắm nghiền, kí ức như thủy triều vọt tới, bất tri bất giác nàng ngủ thiếp đi.

Ngây ngốc như vậy qua mấy ngày, một buổi sáng sớm, Thanh Dao vốn ở trong mộng bị từng đợt thanh âm ồn ào làm cho bừng tỉnh.

“Hiếu Lam, ” Thanh Dao gọi cung tì hầu hạ bên cạnh nàng : ” Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Hiếu Lam hoảng mang rối loạn mở cửa chạy vào, quỳ rạp xuống đất, vừa khóc vừa nói: “Nương nương, không tốt, bọn họ nói thành sắp bị phá, tất cả mọi người đều lo lắng nên chạy trốn như thế nào. Bọn họ nói quân đội Lê quốc gặp người liền giết. Nương nương, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ

“An Thừa vương đâu? Ngày hôm qua không phải người nói An Thừa vương mang binh xuất chiến, từ chiến trường báo tin thắng trận hay sao?”.”

Thanh Dao cũng là nghe các cung nữ nói nên mới biết được, sợ dĩ Minh Thiệu lựa chọn thời điểm nguy cấp này chạy về để đô, là vì muốn cùng Nghiệp quốc tồn vong. Điểm ấy Thanh Dao cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Minh Thiệu từ trước đến nay đều coi trách nhiệm trên vai rất quan trọng, ở Thiên giới cũng như thế, hiện giờ chuyển thế làm người cũng như thế.

Quân đội Nghiệp quốc vốn đang rối tinh rối mù, sau khi Minh Thiệu trở về sĩ khí lập tức đại chấn, liên tục báo thắng lợi. Nháy mắt liền xoay chuyển thế cục chiến tranh, vì thế dân chúng Nghiệp quốc đều sùng kính xưng hô Minh Thiệu là “Chiến Thần”.

Nhưng mà hiện tại.

Hiếu Lam khóc đến ánh mắt đỏ bừng: “Vô dụng , đã vô dụng quân đội của Lê Quốc mạnh hơn chúng ta nhiều lắm, đêm qua Vũ Lâm quân lại phát sinh làm phản, Đại tướng quân Tôn Kiến lâm trận phản chiến. Nương nương, xin thứ cho Hiếu Lam lắm miệng, chúng ta vẫn là chuẩn bị chạy nhanh một chút. Bọn họ đều đang nói. Nói.

“Nói cái gì?”

“Bọn họ nói nữ nhân một khi rơi vào trong tay của binh lính Lê Quốc, kết cục thật sự vô cùng thảm.”

“Ừ, ta đã biết, người lui xuống đi.” Giờ phút này, Thanh Dao khác bình thường vô cùng bình tĩnh.

Nghiệp quốc rơi vào tay giặc, nói như vậy, một đời này sắp xong đi.

“Tức phi quả nhiên vô cùng bình tĩnh, nghe tin tức rung động như thế lại không hề có chút kích động nào.” Người tới vừa nói chuyện vừa xốc lên bức rèm che trong nội thất của tẩm cung.

Thanh Dao ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tuyên Triêu một cái, cũng không nói tiếp. .

“Vị Hi.”

Một tiếng “Vị hi” này tràn ngập vô hạn thâm tình, Thanh Dao hoảng hốt, hoài nghi chính mình nghe lầm. Đây là Tuyên Triêu sao? Hắn lại gọi nàng là Vị Hi mà không phải Tức phi? .

Nếu nói một tiếng “Vị Hi” này làm cho nàng kinh ngạc, như vậy một câu sau của Tuyên Triêu càng làm cho nàng giật mình.

Hắn dừng ở trước mặt nàng, đột nhiên mở miệng nói: “Vị Hi, nàng là tiên nữ sao.”

Hắn đưa ra câu hỏi nhưng lại dùng giọng điệu khẳng định. Thanh Dao không có lập tức trả lời, hắn lại nhắc thêm một lần: “Vị Hi, kỳ thật nàng là tiên nữ, đúng không.”

Thanh Dao không thừa nhận cũng không phủ nhận: “Vì sao nói như vậy?”

“Ta cũng không biết, nhưng từ trong Kì Thiên thịnh hội, liếc mắt một cái thấy nàng, ta đã biết nàng không phải người thường.” Tuyên Triệu nói, “Ngày đó nàng mặc quần áo trắng, đôi mắt ta rồi bay về phía sau, ôm ấp Ánh Ngọc Tuyết Hồ. Thời điểm nàng nói chuyện với ta, rõ ràng là nhìn ta, nhưng trong mắt nàng luôn mang theo vẻ cao ngạo khinh thường coi rẻ vạn vật, giống như thế gian này căn bản không có cái gì có thể vào mắt của nàng. Nếu nói lần đầu tiên gặp mặt ta chỉ hoài nghi, nhưng một màn tại ngự hoa viên bốn ngày trước càng khiến ta chắc chắn nàng là tiên nữ.”

“Ha ha, ý là người nhìn thấy ta điều khiển nước? Nhưng người có nghĩ đến hay không, biết pháp thuật không nhất định là tiên nữ, yêu nữ cũng sẽ biết. Chu quý nhân nói ta là hồ ly tinh, người không tin sao?”

“Có lẽ là trực giác đi.” Tuyên Triệu thở dài một hơi, “Nàng có biết vì sao mà ba năm nay ta không chạm tới nàng hay không?”

Tuyên Triệu cười cười: “Cổ có Sở Hoài vương gặp gỡ Vu sơn thần nữ trong mộng, vì thế có cao đường phú dưới ngòi bút của Tống Ngọc*. Nhưng ta cảm thấy được, nếu tâm trí thật sự hướng về thần nữ, cường đại một mảnh, sao lại nhẫn tâm đi khinh nhờn. Nàng nói đúng không?”

*Sở Hoài vương gặp Vu sơn nữ thần trong mộng: xem giải thích tại đây

“Người.”

“Xuyt——” Tuyên Triệu ngăn cản nàng nói tiếp, “Trong lòng nàng hiểu được là tốt rồi. Hôm nay ta tới tìm nàng, kỳ thật là muốn nhờ nàng hỗ trợ. Vừa rồi nàng cũng nghe tỳ nữ nói, thành sắp bị phá. Tuyên Ly liền chết ngoan cố chống lại nhưng sợ là chống đỡ không được.”

Thanh Dao bất đắc dĩ cười, nàng hiểu được Tuyên Triệu muốn mượn sức lực của nàng giúp Nghiệp quốc vượt qua kiếp nạn. Nàng cũng chỉ là một người khách qua đường, ngay cả vận mệnh cũng bị khống chế, nàng căn bản không thể thay đổi cái gì.

Nhưng nàng vẫn gật đầu: “Tùy người, mau dẫn ta tới thành lâu xem sao”.

71. Q.4 - Chương 30: Trong Mộng Hồng Trần Nói Tương Tư (4)

Đứng từ trên cao nhìn về nơi xa, bão cát đầy trời quét tới, che mờ tầm mắt của Thanh Dao, không khí cũng xen lẫn màu máu tươi. Dưới thành lâu xác chết nằm ngổn ngang. Một người ngã xuống lại có một kẻ khác xông lên, cứ tuần hoàn như thế, không ngừng có người chết đi, thi thể chồng lên thi thể, vô cùng thê thảm.

Thanh Dao nhìn thấy Minh Thiệu đầu tiên, hắn mặc mặc ngân giáp, giống như đúc lần đầu tiên nàng thấy trong mộng. Hắn đang chiến đấu hăng hái với những binh lính Lê quốc không ngừng nhảy lên, mặt mày nghiêm túc mà ẩn nhẫn. Thanh Dao vừa đi lên thành lâu thì chợt nghe bọn thị vệ nói, An Thừa vương đã ba ngày ba đêm không chớp mắt.

Thân thể hiện giờ của Minh Thiệu là phàm thai, cho dù hắn có dũng mãnh, võ công cao tới đâu, thì sao có thể chống đỡ được! Thanh Dao nhìn ra được, thật sự là hắn là rất mệt rồi chỉ là hắn là cố chịu đựng không để bản thân ngã xuống.

“Tuyên Ly, Tuyên Ly, huynh phải cố chống đỡ.” Cổ Thiên Phi sớm đã lệ rơi đầy mặt.

Thanh Dao liếc mắt một cái Cổ Thiên Phi đang đứng ở kia, trong lòng có chút hâm mộ. Ít nhất Cổ Thiên Phi có thể đem lo lắng cũng nhờ mong đối với trượng phu của mình mà phát tiết ra không cần cố kị, nhưng nàng thì không thể.

Tuyên Triệu ngẩng đầu nhìn các tướng sĩ đầm máu chiến đấu dưới thành lâu, hắn thở dài một tiếng: “Vị Hi, sợ là chúng ta không cầm cự được nữa.”

Thanh Dao hiểu được ý tứ của Tuyên Triệu, hắn đang thúc giục nàng. Nhưng có năng lực làm gì đây?

Đột nhiên trên thành lâu một trận xôn xao, có người kêu to: “Quốc cữu đến đây, là Quốc cữu đến đây. . . .”

Theo tiếng người sôi trào, Thanh đế dần dần đến gần, hoàn toàn tiến vào tầm mắt của Thanh Dao, Thanh Dao theo lễ tiết hạ thấp người hành lễ với hân. Ngẩng đầu mới chú ý tới, trên tay Thanh đế là một chiếc đàn cổ.

Sau đó trong sự kinh ngạc của mọi người, Thanh đế từng bước một đi về phía Thanh Dao, đưa đàn cổ nài: “Nưn nưn, xin mời.”

Vẻ mặt của hân trang trọng, ánh mắt tĩnh lặng thần nài, gió thổi qua thanh sam phiêu dật, tiên phong đạo cốt.

Thanh Dao lập tức hiểu được ý tứ của Thanh đế, nài hiểu ý cười. Lập tức có người đưa đến một chiếc bàn cao nửa người, đặt ở trước mặt nài.

“Quốc cữu, đây là?” Tuyên Triều cảm thấy rất khó hiểu.

Hân tìm Thanh Dao đến vốn là muốn mượn sức nài để qua kiếp nạn lần này của Nghiệp quốc, nhưng nhìn ý tứ của Quốc cữu, lại để cho nài trong lúc khẩn cấp ở đây đánh đàn?

Thanh đế vượt chòm râu không tính là lớn của hân, “Hoàng Thượng, hết thấy đều có định số, cưỡng cầu không được.”

Tuyên Triều còn chưa kịp hiểu thâm ý trong lời nói của Thanh đế, chỉ nghe thấy một tiếng nhạc khúc hùng hậu lướt qua bên tai. Mười ngón tay tinh tế của Thanh Dao, nhẹ nhàng gảy lên dây đàn, cung, thương, giác, trưn, vũ (ngũ âm của nhạc cổ điển Trung quốc) từ đầu ngón tay của nài mà ra, giống như một làn sóng. Âm thanh mạnh mẽ hữu lực, ẩn ẩn lộ ra khí thế xó xác tiêu điều, như hàng nghìn hàng vạn binh lính ở trên chiến trường phát cờ hò reo, cổ động lòng người.

Binh lính Nghiệp quốc vốn đã mệt mỏi không chịu được nghe đến khúc đàn này, nhất thời sĩ khí đại chấn, một lần nữa có thêm dũng khí chiến đấu.

Minh Thiệu càng giống như ngây ngốc, hân không thể ngăn cản chính mình quay đầu lại nhìn về phía tường thành, khi ánh mắt của hân và Thanh Dao giao nhau, thời gian giống như đọng lại, trong thiên hạ chỉ còn lại có nài và hân. Nhưng mà bên cạnh có một binh sĩ ngã xuống lập tức khiến hân trở về với hiện tại. Kiếm của hân vừa chuyển, tiếp tục chiến đấu anh dũng, chém giết một nhóm lại một nhóm binh sĩ Lê quốc dưới chân.

Chiến tranh tiến vào cao trào, tần suất Thanh Dao gảy đàn lại càng nhanh, làn điệu càng ngày càng dồn dập, trong lúc nhất thời mọi người không ai biết là chiến tranh ảnh hưởng đến tiếng đàn của nài hay nài đang thúc đẩy chiến tranh. Tuyên Triều không thể tin được nhìn Thanh Dao, hân khó có thể tưởng tượng được một người trong triều nhưng lạnh lùng, thanh cao, lại có thể tấu lên một khúc hùng hậu như vậy.

“Chuẩn bị công thành!”

Chủ tướng Lê quốc ra lệnh một tiếng, lập tức có vô số binh lính gươm tẩm khiên đi về phía trước, dưới sự che chắn của tẩm khiên, một loạt cung tiễn thủ vận sức chờ phát động.

“Bắn tên!”

Vừa dứt lời, vạn tiễn bay ra, ở không trung đan vào thành tạo thành hình cái lưới, lập tức có vô số binh lính Nghiệp quốc ngã xuống đất, máu văng khắp nơi, nhuộm đỏ ánh mắt của mọi người. Một đám lại một đám cung tiễn thủ thay phiên mà lên, binh sĩ chết đi cũng ngày càng nhiều, của Nghiệp quốc hay Lê quốc đều có, còn có cả đứa nhỏ chỉ mới hơn mười tuổi.

“Công thành!”

Mấy đội binh lính khiêng cọc gỗ thô to hướng đến cổng thành, có người bị trúng tên chết, cũng có người bị binh sĩ Nghiệp quốc chém chết, nhưng lập tức lại có binh sĩ mới thay thế. Quân lệnh như núi, bọn họ không thể để ý đến tính mạng của mình, liều chết xông lên phá cửa thành. Binh sĩ tử thủ bên trong thành, nhưng mà dưới công kích mạnh mẽ như vậy bọn họ cũng không thể chống giữ nổi.

“Hoàng Thượng, Quốc cữu, thành bị phá ——” tướng quân thủ thành than thở khóc lóc.

Tuyên Triệu vung tay lên: “Phân phó xuống, nhất định dù chết cũng phải bảo vệ thành, quả nhân thề cùng tồn vong với dân chúng Nghiệp quốc!”

“Dạ!”

Thanh Dao không hề bị ảnh hưởng chút gì từ bên ngoài, trong mắt, trong đầu, trong lòng của nàng chỉ có Minh Thiệu, Minh Thiệu còn chưa ngã xuống, tay nàng sẽ không dừng lại, khúc thanh dâng trào, cứng cáp xơ xác tiêu điều. Nhưng mà đang đàn, đột nhiên ‘băng’ một tiếng —— dây đàn bị đứt.

“Tuyên Ly ——” thanh âm tê tâm liệt phế vang lên bên tai, là của Cố Thiên Phi.

Nhạc khúc im bật, trước mắt Thanh Dao là màn máu tanh. Nhìn thấy một mũi tên xuyên qua bả vai của Minh Thiệu, đầu mũi tên từ phía sau lưng nhỏ xuống từng giọt máu.

Trong đầu Thanh Dao trống rỗng, chỉ có một thanh âm không ngừng mà nói: đã xong, đã xong, đều đã xong.

Nàng đột nhiên cầm lấy đàn cổ dùng sức ném xuống tường thành, tiếng vang kinh động mọi người ở đây. Không đợi mọi người hiểu được nàng muốn làm cái gì, nàng bỗng nhiên từ trên tường thành nhảy xuống, áo trắng theo gió bay lên, thoáng như một con bước trắng gãy cánh, lại giống như một đóa hoa lê héo rũ.

“Vị Hi ——” Thanh âm của Tuyên Triệu vang lên trên thành lâu.

Nhưng mà nàng không nghe thấy, nàng không nghe thấy gì hết. Nàng nhắm mắt lại, phàm trần mười chín năm, suốt mười chín năm, rốt cục phải đã xong.

Ngay sau đó, trong đầu Minh Thiệu đột nhiên hiện lên vài thứ, hần nhảy dựng lên, đập tường thành mà bay lên, ở giữa không trung đưa tay đón được Thanh Dao.

Thanh Dao vừa mở mắt, khuôn mặt Minh Thiệu gần trong gang tấc, trong mắt hần không hề có loại hào quang xa lạ, mà là thứ nàng quen thuộc, chỉ có khi nhìn nàng mới cuồng nhiệt vui sướng như thế. Trong đầu nàng âm một tiếng, vừa kinh ngạc là vừa không thể tin.

Mà lúc này, chân bọn họ rốt cục chạm mặt đất.

Minh Thiệu mở miệng, hần gọi nàng: “Thanh nhi.”

Thanh nhi? Thanh nhi!

Không phải cô nương, không phải Vị Hi tiểu thư, không phải Tức phi nương nương, là Thanh nhi!

Hần gọi nàng là Thanh nhi!

Hần nhớ ra rồi!

Hào quang trong mắt Thanh Dao lóe ra, nước mắt tràn mi: “Minh Thiệu, chàng gọi ta là gì?”

“Thanh nhi, ta nhớ ra rồi, nàng là Thanh nhi, nàng là.” Thanh âm nói chuyện bỗng nhiên im bật.

Nháy mắt, đau đớn từ trước ngực nàng lan ra toàn thân, xâm nhập vào xương cốt. Lúc này nàng mới phát hiện, có một mũi tên xuyên thấu trái tim Minh Thiệu, lập tức đâm vào cơ thể nàng, sau lưng nàng một mảnh lạnh lẽo.

Đúng vậy, sao nàng có thể quên, hiện tại nàng và Minh Thiệu đều là phạm nhân, sẽ bị phạm vật gây thương tích, một phạm nhân có sinh lão bệnh tử. Nói như vậy, bọn họ đều phải chết?

“Thanh nhi.” Minh Thiệu mặt mang ý cười, hần vuốt ve khuôn mặt của nàng, giống như đang nắm giữ bảo bối vô giá, “Rốt cục ta tìm được nàng, Thanh nhi.”

Thanh Dao mỉm cười, khuôn mặt của Minh Thiệu dần mơ hồ, ý thức của nàng cũng dần dần mất đi, mà thân thể dần thấy nhẹ đi, giống như có gì đó đang từ trong thân thể của nàng bay ra.

72. Q.4 - Chương 31: Vĩ Thanh: Lưu Niên Mộng Tỉnh Túy Lưu Niên

Mùi hoa vương vấn trên đầu mũi, tiếng chim thánh thót bên tai, đây là một loại cảm giác rất quen thuộc. Thanh Dao chậm rãi mở to mắt, bầu trời phía trên ngàn dặm không mây, xanh thăm thẳm, không chứa một chút tạp chất nào. Nàng ngồi dậy, lúc này mới phát giác chính mình đang nằm bên trong một đóa sen lớn, bên cạnh là rừng trúc xanh biếc.

“Thiên Tâm liên?” Thanh Dao kinh ngạc vạn phần.

Vì sao nàng lại nằm trong Thiên Tâm liên, vì sao nàng lại ở Tê phương thánh cảnh? Nàng nhớ rõ ràng rằng mình đi cùng với Minh Thiệu xuống thế gian luân hồi một kiếp, luân hồi đã xong, theo lý thuyết thì hiện tại nàng nên cùng Minh Thiệu ở trên Thiên giới. Chẳng lẽ.

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu nàng, sắc mặt nàng tái nhợt.

Chẳng lẽ mọi chuyện đều không phải là thật, mà chỉ là một giấc mộng rất dài, rất dài của nàng?

Trí nhớ nhanh chóng trở lại, một khắc Ngao Thần vì cứu nàng mà chết dưới một chưởng của Chúc Âm, nàng nhớ rõ ràng bản thân hao hết linh lực để thúc giục Phong Ngâm thảo, sau đó linh hồn của nàng bay đến bờ Vong Xuyên, sau đó Bích Cẩn cùng Dao Cơ dẫn nàng từ địa phủ trở về, sau đó hai người đặt thân thể của nàng trong Thiên Tâm liên, một nghìn năm sau nàng sẽ tỉnh lại, sau đó. Sau đó là cái gì?

Không đúng, mọi chuyện đều rõ ràng như vậy, khắc cốt ghi tâm như vậy, sao có thể chỉ là giấc mộng của nàng cơ chứ? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Nhất định nàng phải biết tất cả mọi việc.

Bỗng nhiên Thanh Dao bay ra khỏi Thiên Tâm liên, cưỡi gió bay về hướng Thiên cung.

“Thanh nhi, Thanh nhi, người đi đâu vậy?” Phía sau có người gọi nàng, hình như là thanh âm của Song Thành.

Mỗi bước vào Nam Thiên môn Thanh Dao đã cảm thấy được bầu không khí rất khác thường, giống như sắp có chuyện lớn gì đó xảy ra. Nhưng xung quanh lại không thấy bóng dáng một ai, nàng cảm thấy nghi vấn nhưng lại không tìm được người giải đáp ỉn. Thời điểm bay đến cửa Ngọc Khuyết thiên cung, Thanh Dao ngừng lại, bởi vì nàng nhìn thấy một đám thần tiên đang đi đến từ phía đối diện, trong đó có Tây Hải Long thần, Thượng Nguyên phu nhân còn có Thanh đế mà nàng quen biết.

“A, đây không phải là Phù Vân linh chủ sao?” Một vị tinh quân trong đó mở miệng nói, “Hôn diễn của Thiên đế còn chưa bắt đầu, linh chủ tới quá sớm rồi.”

Hôn diễn của Thiên đế?

Thanh Dao cảm thấy rất khó hiểu: “Thiên đế nạp thiên phi mới sao?”

“Thiên phi? Không phải Thiên phi, Thiên đế muốn lập Kỳ Mộng ngọc nữ làm Hậu.”

Thiên đế cùng Kỳ Mộng ngọc nữ? Thiên hậu? Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra? Thanh Dao cảm thấy như mình vẫn đang trong mộng.

Lúc này Thanh đế vượt chòm râu đi ra từ trong đám người, lại cười nói: “Nam Đẩu tinh quân không nói rõ ràng, cũng khó trách linh chủ nghe không hiểu. Linh chủ có điều không biết, sau một đời luân hồi ở thế gian, linh chủ đã ngủ ba trăm năm rồi, Minh Thiệu tướng quân dùng hết mọi biện pháp cũng không thể làm linh chủ tỉnh lại. Cuối cùng tướng quân không còn cách nào khác, chỉ có thể nghe theo đề nghị của công chúa Dao Cơ, đem linh chủ về Tê Phương thánh cảnh, dùng Thiên Tâm liên khóa trụ hồn phách của linh chủ lại.”

“Ba trăm năm. Ta ngủ ba trăm năm?” Thanh Dao cảm thấy rất ngoài ý muốn, đồng thời lại yên lòng. May mắn mọi chuyện trước đó đều không phải là mộng, đều là chân thật xảy ra.

Tây Hải Long thần cười nói: “Đúng vậy, linh chủ tham ngủ, ba trăm năm qua phát sinh rất nhiều chuyện người đều bỏ lỡ. Linh chủ chưa biết đi, Thiên đế hiện tại ở Cẩn Dật.”

“Cẩn Dật?”

“Đúng vậy. Thiên đế tiền nhiệm Đế Hằng cảm thấy chính mình còn rất nhiều việc chưa thể hiểu thấu đáo, vì thế đem đế vị truyền cho Cẩn Dật thiên tôn, sau đó cùng Thiên hậu quy ẩn ở Bắc Hoang. Như thế, đúng lúc giải quyết nan đề Bắc Hoang không có người trông coi sau khi Dương Tuyền đế quân đi về cõi tiên. Cẩn Dật tiếp nhận đế vị hơn hai trăm, cảm thấy được chính mình cũng nên đại hôn. Hắn cùng Sương Linh tiên tử đã không có khả năng, mà linh chủ người lại.”

Nói đến này, Tây Hải Long thần dừng một chút, tiếp được đi nói: “Thiên đế tiền nhiệm từng chỉ định Kì Mộng ngọc nữ là trắc phi của Cẩn Dật, Cẩn Dật cảm thấy về bất cứ phương diện nào thì Kì Mộng ngọc nữ đều là lựa chọn tốt nhất cho vị trí Thiên hậu, cho nên định ra hôn kỳ, ngay tại ngày mai.”

“Như thế thì chúc mừng Thiên đế. Long thần, không biết Minh Thiệu tướng quân.”

“Linh chủ yên tâm, Minh Thiệu tướng quân hết thấy mạnh khỏe. Nhưng mà bốn ngày trước Tà giới cùng Yêu giới liên kết gây ra náo động, tướng quân cùng Chân Vô đại đế mang binh xuất chinh, lúc này còn chưa trở về. Tướng quân nói sẽ trở về đúng ngày để tham dự hôn điển của Thiên đế, ngấm lại cũng nhanh, không biết hiện tại đã về Ngự thiên cung hay chưa.”

“Đa tạ Long thần giải thích nghi hoặc, Thanh nhi còn có việc, sẽ không quấy rầy chư vị, cáo từ.”

Thanh Dao nhanh chóng bay về phía Ngự thiên cung. Trong lòng nàng không yên, ngày mai là hôn điển của Cẩn Dật, hắn nói sẽ trở về đúng lúc. Vậy hiện giờ hắn đã trở lại phải không? Có lẽ đã trở lại đi, từ trước đến nay hắn làm việc rất đúng mực, sẽ không nói lời mà mình không nắm chắc, hắn nói có thể nhanh chóng trở về thì sẽ nhanh chóng trở về.

Trong Ngự thiên cung một mảnh yên tĩnh, sau khi vào đại môn Thanh Dao một đường đi vào trong. Trước tiên nàng đến tẩm cung của hắn, không ai; chính điện, không ai; thư phòng, không ai. Tìm khắp cả Ngự thiên cung, dừng nói là Minh Thiệu, ngay cả thị vệ trông cửa cũng không thấy.

Thanh Dao thất vọng, hóa ra hắn vẫn chưa trở về.

Lê hoa trong hậu viện bắt đầu héo tàn, trước kia Thanh Dao không biết, hóa ra trong viện của Minh Thiệu cũng có hoa lê. Gió thổi qua, những đóa hoa màu trắng rơi lả tả trên đất, có vài bông trên không trung xoay vài vòng rồi đậu trên tóc của Thanh Dao.

“Thanh nhi.” Dường như phía sau có người gọi nàng một tiếng.

Thanh Dao đang muốn đưa tay đón một đóa hoa trong không trung, thân mình nàng run lên, hoài nghi chính mình nghe lầm.

“Thanh nhi.” Lại là một tiếng.

Lúc này Thanh Dao nghe rõ rồi, nàng không nghe sai, thật sự có người gọi nàng.

Nàng nhanh chóng quay đầu lại, lúc này lại một trận gió thổi qua, từng đóa hoa trên cây bay xuống như mưa. Trước mắt những đóa hoa bay không ngừng, nàng nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia.

Trong thời khắc đó, nụ cười như đóa hoa đầu tiên ở đầu cành ngày xuân, lẳng lặng nở rộ trên khuôn mặt nàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-nam-thang>